JAZZ, BLUES, EMPROVİZE M

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2008 / 03 • 106422 • YIL 12 • SAYI 51 • 6 YTL

JAZZ

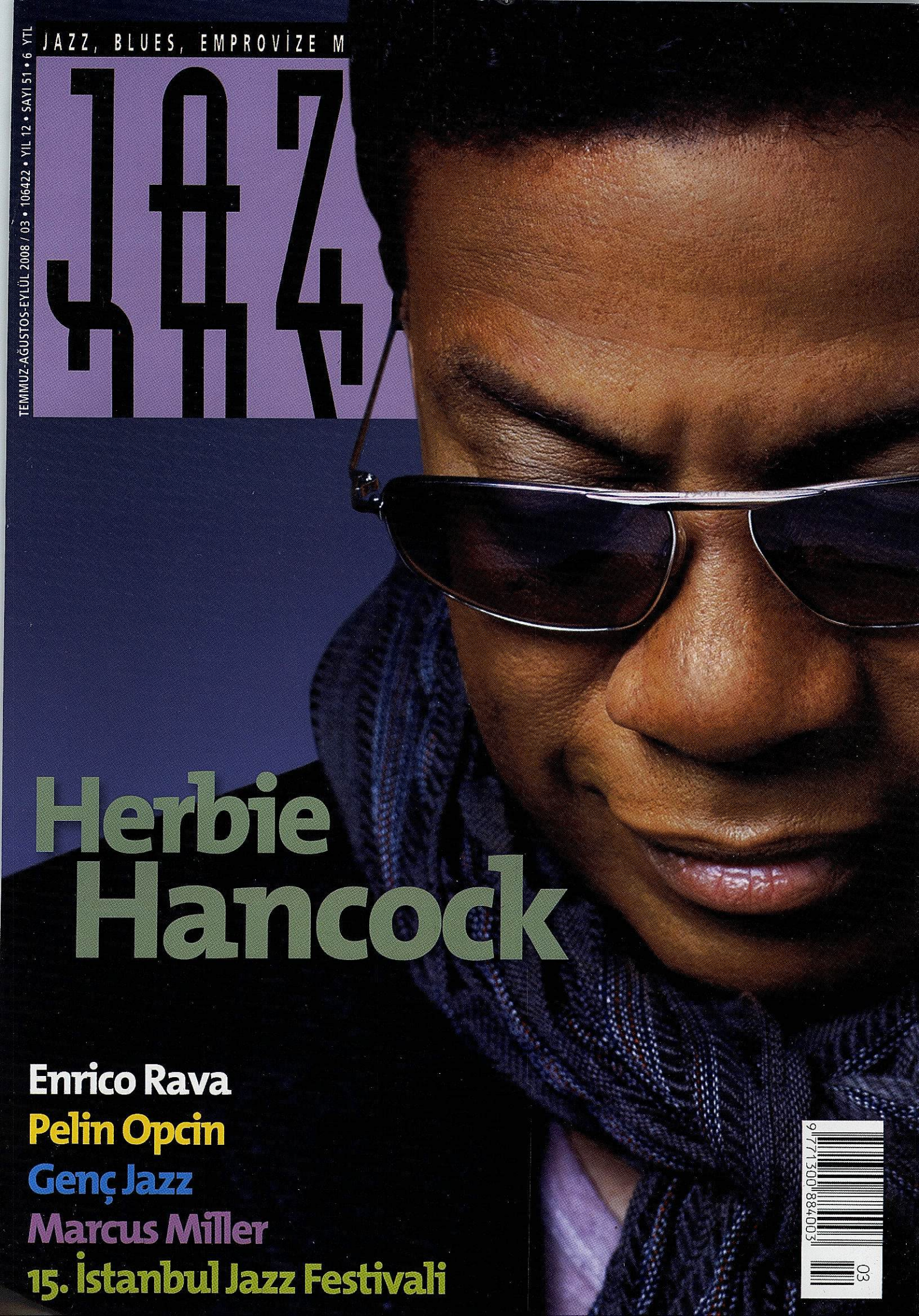

Herbie Hancock

Enrico Rava

Pelin Opcin

Genç Jazz

Marcus Miller

15. İstanbul Jazz Festivali

Yeni BMW X6
Borusan Otomotiv
BMW Distribütörü
BMW İletişim Merkezi
0212 337 66 22
www.bmw.com.tr
Sheer
Driving Pleasur
Atlet.

BMW, dünyanın ilk Sportif Aktivite Coupé'sini sunar.

Güçlü hatlar, uzun aks aralığı ve kısa uzantılar. Hakim sürüş pozisyonu, cömert iç mekan ve çarpıcı çok yönlülük. Şimdi iki farklı segmentin en üstün özellikleri yeni bir sıradışı otomobil konseptinde bir araya geldi: Yeni BMW X6, dünyanın ilk Sportif Aktivite Coupé'si. Hem yüksek performanslı bir spor Coupé'nin zarafeti ve dinamik yol tutuşunu, hem de bir SAV'nin dört tekerlekten çekiş sistemi, esnekliği ve geniş hacim keyfini bir arada yaşayın.

Yeni BMW X6. Coupé ve daha fazlası.

İŞ DÜNYASININ TURKCELL'İ

İşTCELL

İşTcell uçuruyor, Miles&Smiles konuşturuyor.

Şimdi İşTcell'liler konuştukça mil kazanıyor, kazandıkça Türk Hava Yolları'yla uçuyor. Miles&Smiles üyesi Turkcell'liler, kazandıkları millerle bedava konuşuyor.

Mil kazanmak için; MIL yazıp boşluk bırakın, Miles&Smiles üyelik numaranızı ekleyerek 5773'e gönderin (örnek: MIL 123456789).

Kontör/dakika kazanmak için; THY yazıp, aralarında boşluk bırakarak Miles&Smiles üyelik numarasını, dakika ya da kontör yüklenecek cep telefonu numarasını ve yüklenecek dakika ya da kontör miktarını ekleyerek 5849'a gönderin (örnek: THY TK123456789 5321234567 200).

TURKISH AIRLINES
TÜRK HAVA YOLLARI

A STAR ALLIANCE MEMBER

TURKCELL

Ayrıntılı bilgi **www.thy.com/smiles** ve **www.turkcell.com.tr/istcell**'de.

Kampanya 31 Aralık'a kadar geçerlidir. Bonus mil kazanımı, kayıt işlemi gerçekleştikten sonra başlar. Miles&Smiles üyesi İşTcell'liler, ödedikleri faturanın (vergiler dahil) 3 katı, yükledikleri kontörün yarısı kadar bonus mil kazanır. 30 Haziran'a kadar kampanyaya kayıt olan aboneler hediye 1000 bonus mil daha kazanır. Bir İşTcell hattı ve bir Miles&Smiles hesabı ile kampanyaya kaydolup, o hesaba bir ayda en fazla 3000 mil biriktirilebilir. Miles&Smiles mil harcamalarında, www.thy.com/smiles adresinde yer alan Miles&Smiles genel kural ve koşulları geçerlidir. Miles&Smiles üyesi Turkcell'liler hesaplarındaki 15 mille 1 kontör, 40 mille 1 dakika talep edebilir (en az 250kontör/100dakika, en çok 500kontör/200dakika). Mil karşılığı kontör/dakika talebi, www.thy.com/smiles adresinden veya Miles&Smiles üyeliğine tanımlı Turkcell hattından kısa mesaj ile istenilen herhangi bir Turkcell hattı için yapılabilir. Millerle alınan dakikaların kullanım süresi, yükleme yapıldıktan sonra 3 fatura dönemi ile sınırlıdır. Türk Hava Yolları ve Turkcell, kampanya koşullarını değiştirme haklarını saklı tutar.

N A R D I S

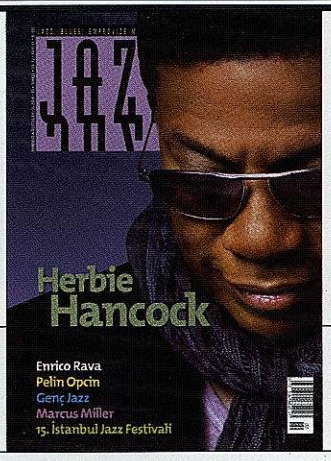

JAZZ

Sayı: 51
Temmuz-Ağustos-Eylül 2008

Kapak: Herbie Hancock

Merhabalar,

Jazz severler için jazz vakti geldi... Temmuz bizler için artık heyecanlı bir bekleyiş demek... Bu yıl İstanbul Jazz Festivali şimdiye kadar yapmadığı harika bir program ile 15. yılını kutlamaya hazırlanıyor. Özlediğimiz festival programı buydu. Bu yılın ve tüm festivallerinin gözdesi **Herbie Hancock**, funk ateşinin gerçek adamı **Marcus Miller**, Al Jerreau ve **Dianne Reeves**, sadece bizim festivalimizin projesi, **Sibel Köse**'nin de sahne alacağı **Nina Simone özel gecesi**, adı yeni ozan olan anılan **Rufus Wainright**, Carla Bley ve **Paolo Fresu** Projesi, Richard Galliano'lu Mare Nostrum Projesi, **Omara Portuondo**, son anda listeye dahil olan **Pink Martini** ve Lenny Kravitz, The Big 3 Palladium Orkestra, Yasmin Levi...

Bence iki yıldır festival programına alınan Nardis ve yerli projeler, festivalden beklenen "Caz" adına da uygun bir festival haline geldi nihayet. **Nardis- European Jazz Club** projelerinde özellikle Avrupalı müzisyenlerin katkılarından oluşan bir konsept düşünülmüş. Ev sahipleri ise yurtdışı festivaller ve konserleri ile Türk jazz müzisyenlerinin en kıdemlileri. **Önder Focan**, Sibel Köse, **S.Tuluğ Tırpan**, Alp Ersönmez, **Sarp Maden**, Baki Duyarlar, **Burak Bedikyan**, Onur Ataman. Bu proje daha da geliştirilerek diğer Avrupa ülkelerindeki projelerde de yer alacak. Nardis Jazz Club; Fransız, Hollandalı, Litvanyalı, Avusturyalı, Alman müzisyenlerden oluşan çok seçkin bir kadro ile festivalin en özgün projesine sahne olacak. Her gece jam-session'lar da orada olacak. Geçen yıl **Wynton Marsalis**'in unutulmaz bir gece yaşattığını var sayarsak bu yıl da beklenen birkaç gece olacağını ummak hayal olmayacak sanırım.

Tam baskıya hazırlanırken **Esbjörn Svensson**'ün ani ve çok acıklı kaybını duyduk. Henüz 43 yaşında iken bir deniz kazasına kurban giden İsveçli olağanüstü piyanist için önümüzdeki sayıda oldukça geniş yer vereceğiz. Bu sayımızda sanatçının piyasaya yeni çıkan ve 2 CD'den oluşan "Live in Hamburg" albümünün kritiğini **Selim Benba** yazdı.

Dergimiz ise festivale oldukça doyurucu bir şekilde hazırlandı. **Can Ergelmiş** Herbie Hancock ve Marcus Miller, Emre Memecan da kendi kaleminden Marcus'u anlatan bir yazı gönderdi, her ikisine de yer verdim. **Sezgi Olgaç**; Al Jerreau, Dianne Reeves, Nina Simone'u yazdı. **Yaprak Melike Uyar** Carla Bley'i, Caetano Veloso'u **Sevin Okyay** yazdı. Festivalin 7 yıldır vermekte olduğu "yaşam boyu" ödülünü bu yıl **Tuna Ötenel** alacak. Geçirmiş olduğu kalp ameliyatı sonucu felç geçiren, son dönem hızla iyileştiği haberini aldığımız sanatçı umarız ödülünü almaya kendisi gelir. Onunla ilgili duygusal yazıyı Erdinç Aktuğ yazdı.

Röportajlarımızı ise **Tunçel Gülsoy** ve **Başak Yavuz** yaptılar. Başak Yavuz vokalist olmanın avantajını kullanarak İstanbul'da sahne alan şarkıcılarla konuştu. **Silvia Droste** ve **Kelley Johnson**, Tunçel Gülsoy ise ABD'de öğrenimine devam eden **Meltem Ege** ile ve **Meral Güneyman** ile konuştu. Ayrıca bu yılki festivalin programını yapan, 15. yıla damgasını vuran **Pelin Opcin** ile de görüştü.

Sanatçılarımız son dönem pekçok uluslararası etkinliğe katıldı. **Baki Duyarlar** Kazakistan'da, **Sibel Köse** ve **Kamil Erdem** Güney Afrika'daydılar. IKSV'den **Haruz İzer** de Almanya'daki Jazzahead! etkinliğine katıldı. Sibel Köse ve Önder Focan jüri üyesi olarak Estonya'ya ve Litvanya'ya gittiler, onlara yazdıramadım ama diğerleri ricamı kırmadılar. Fotoğrafcı **Emra İşlek** dergimiz adına katıldığı New Orleans Festivali?nden çektiği resimleri gönderdi. **Uğur Hüküm** İtalya'dan çok zor şartlar altında yazısını gönderdi. **Viktor Bensusan**, Jimmy Guiffre, Jimmy McGriff ve Cachao'nun ardından "son haberleri"ni yazdı.
Kapak içine festivallerde çektiği harika fotoğraflarla bu sayımızdan itibaren **Muammer Yanmaz** katkıda bulunuyor. Diğer tüm köşeler ve yazar kadromuzla sizlere doyurucu bir sayı hazırlamaya çalıştık. Hazırladığımız dosyalardan bilgilenerek festivali bilinçli bir şekilde izleyeceğinizi umuyoruz. Konserlerin tadına varabilmek için sanatçıların kimlerle çaldığını, hangi projeye yer vereceğini bilerek gitmek sizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

Hem dergimizin hem de konserlerin tadını çıkarmanız dileğiyle...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ
Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

İş Geliştirme Yönetmeni **Çağatay ÖZGÜR**
Tasarım **Bülent USTAOĞLU**

Katkıda Bulunanlar
Atıl ÇELİK, Başak YAVUZ, Baki DUYARLAR, Can ERGELMİŞ, Devrim DİKKAYA, Dilek Himam ER, Derya DOĞU, Emre MEMECAN, Erdinç AKTUĞ, Emra İŞLEK, Filiz KÜÇÜK, Harun İZER, Heymi BAHAR, İmge ÖZBEK, Kamil ERDEM, Onur AYMERGEN, Özgen ÖZMAN, Seda BİNBAŞGİL, Selim BENBA, Sezgi OLGAÇ, Uğur HÜKÜM

YÖNETİM / REKLAM
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejved OKTAY**

Reklam Grup Yönetmeni
Selim EREM

Satış/Pazarlama Destek Grubu
Zeynep BİÇİCİ

Reklam Rezervasyon: Özlem Korkmaz
ozlem.korkmaz@boyut.com.tr
Abone: Seyhan Kolçak
seyhan.kolcak@boyut.com.tr

www.boyut.com.tr

Dağıtım
DPP A.Ş.

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.

Yönetim Yeri
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
Fax: +90 212 413 33 34

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2008 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

14. İstanbul Jazz Festivali
Fotoğraf: Muammer Yanmaz
2007

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ-ARA... Zuhal Focan
- E.S.T. LIVE IN HAMBURG Selim Benba
- JAZZ OKULLARI WWU (Devrim Dikkaya-Dilek Himam Er
- THE S... Yaprak Melike Uyar
- JAZZ ŞEHRİ: BARBADOS Heymi Bahar

20 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

24 FİRMALAR – SOUND'LAR
- ENRICO RAVA Orhan Kahyaoğlu

28 RÖPS.
- MELTEM EGE Tunçel Gülsoy
- KELLEY JOHNSON Başak Yavuz
- SILVIA DROSTE Başak Yavuz
- MERAL GÜNEYMAN Tunçel Gülsoy
- PELİN OPCİN Tunçel Gülsoy
- GENÇ JAZZ Atıl Çelik

48 NELER OLACAK
- 15. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan
- HERBIE HANCOCK Can Ergelmiş
- MARCUS MILLER Can Ergelmiş
- MARCUS MILLER Emre Memecan
- AL JERREAU & DIANNE REEVES Sezgi Olgaç
- CARLA BLEY Yaprak Melike Uyar
- NINA SIMONE Sezgi Olgaç
- CAETANO VELOSO Sevin Okyay
- TUNA ÖTENEL Erdinç Aktuğ
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- BABYLON Zuhal Focan
- 12. ANKARA JAZZ FESTİVALİ Onur Aymergen

71 NELER OLDU
- GENÇ JAZZ Can Ergelmiş
- GONZALO RUBALCABA Murat Beşer
- CHUCK ISRAELS Murat Beşer
- MIKE STERN Murat Beşer
- GÜNÜMÜZDE JAZZ: Hülya Tunçağ
- ANKARA SOKAK FESTİVALİ İmge Özbek
- JAZZ LODOSU, Devrim Dikkaya
- İZMİR JAZZ DERNEĞİ Devrim Dikkaya
- ALMATI Baki Duyarlar
- GÜNEY AFRİKA Kamil Erdem
- JAZZAHEAD! Harun İzer
- CEM MISIRLIOĞLU Zuhal Focan
- JIMMY GIUFFRE Viktor Bensusan
- JIMMY MCGRIFF Viktor Bensusan
- CACHAO Viktor Bensusan
- NEW ORLEANS DOSYASI; Emra Işık
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

95 GÖRÜŞ AÇISI
- NİLÜFER VERDİ Filiz Küçük

96 HI - FI
- HABERLER Derya Doğu

97 KLİNİK
- SİBEL KÖSE Cem Tuncer

96 CD VİTRİNİ
- Sarp Maden (Bence), Pat Metheny (Day Trip), Brad Mehldau Trio (Live at the Village Vanguard), Nicholas Payton (Into the Blue), Misha Alperin (Her First Dance), Charles Lloyd (Rabo de Nube), Marilyn Mazur & Jan Garbarek (Elixir), Ketil Bjornstad & Terje Rypdal (Life in Leipzig), Marcin Wasilewski (January), Nik Bartsch's Ronin (Holon), Wolfert Brederode Quartet (Currents), E.S.T (Live in Hamburg), Cassandra Wilson (Loverly), Lou Donaldson (Here'tis), Wayne Shorter (The Soothsayer), Stanley Turrentine (Look Out!), Freddie Redd (Shades of Redd), Horace Silver (Further Explorations), Sergio Cammariere (Cantautore Piccolino), Amos Lee (Last Days of the Lodge), Dizzy Gillespie & James Moody w/Gil Fuller (The Monterey Jazz Festival Orchestra), Bobby Hutcherson (Head On), Stanley Turrentine (The Return of The Prodigal Son), Louis Smith (Smithsville), Art Farmer (Brass Shout / The Aztec Suite), Lionel Loueke (Karibu), Tony Allen (Lagos Shake), West African Music (Living is Hard), Jazz Emotions (Les plus beaux themes du Cinema), Best Guitar 100, Opera 2008, Bülent Evcil (Tango Zamanı), Johnny Mathis (A Night to Remember).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

108 RADYOLAR
- Filiz Küçük

110 KÖRLEME
- RANDY ESEN Serdar Karabatı

112 BULMACA
- Serdar Karabatı

112 CAZGIR
- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Bu sayıdan itibaren tüm jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

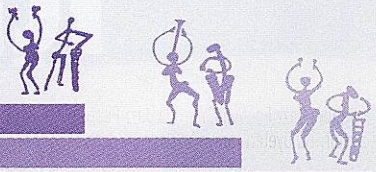

JAZZ-ARAZZİ

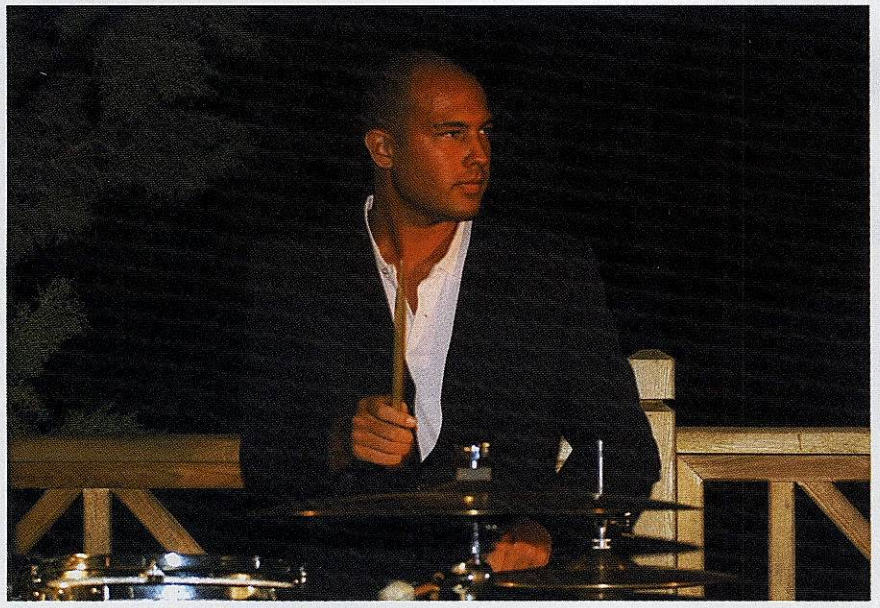

Davulcumuz Ferit Odman ABD'de ilk kaydını yaptı.

Ferit Odman'ı tanıyorsunuz değil mi? Genç ve çok yetenekli Ferit davul çalmaya 12 yaşında, 1999 yılında AFS değişim programı ile gittiği İsveç'te başlamış. 2001'de burslu olarak girdiği İstanbul Bilgi Üniversitesi – Jazz Performans bölümünü başarıyla bitiren Ferit, öğrenimi boyunca Donovan Mixon, Önder Focan ve Spin grubu ile albüm kayıtları, Kerem Görsev, Maffy Falay ve Lloyd Chisholm gibi Türkiye'deki birçok önemli müzisyen ile konser ve turneler yaptı. 2004'te New York'ta School For Improvisational Music'te Billy Hart ve Jim Black gibi davulcularla özel olarak çalışma imkanı bulan genç sanatçı, 2006 yılında Fulbright bursuna layık görüldü ve William Paterson University'de Jazz-Performans Master'ını tamamladı. İstanbul-Agop Zilleri'nin endorser'ı olan ve çalışmalarını iki senedir New York'ta sürdüren sanatçı, şu sıralar Vincent Herring, Brian Lynch, Burak Bedikyan ve Peter Washington ile kendi adına kaydettiği albümünü piyasaya sürme hazırlıkları içerisinde. Kendi adına çıkaracağı ilk kayıt olan albümün adı 'Nommo' olacakmış. Albümde yer alan müzisyenleri de öğrendim. Vincent Herring (alto sax), Brian Lynch (trompet), Burak Bedikyan (piyano), Peter Washington (akustik bas), Ferit Odman (davul). Albümü duyduğuma göre "produce" eden Ferit ama "executive producer" Bill Goodwin.

Brooklyn NY'ta akustik jazz kayıtları üzerine uzmanlaşmış olan "Acoustic Recording Studios"da Michael Brorby tarafından kaydedilen albümün, mastering'i Paul Wickliffe tarafından "Skyline Productions" da yapılmış. Ferit kayıtlardan çok memnun olduğunu, NY standardında bir albüm olduğunu söyledi. Repertuarını da sordum tabii; günümüze kadar çok az kaydedilmiş olan parçalardan oluşan, "straight ahead" bir repertuar seçilmiş. Sonny Stitt, Oscar Peterson, Larry Willis, Tadd Dameron ve Charlie Parker gibi bestecilere yer verilmiş. Albüm için 2 yıllık NY deneyimi ve orada almış olduğu 'Master of Music' eğitimini yansıtan, ve kendi deyimi ile "jazz'a olan derin sevgimi - minnetimi dile getirebildiğim bir albüm" oldu diyor Ferit.

Önder Focan 43. Pori Jazz Festivali'ne katılıyor.

Gitaristimiz Önder Focan 1995'den beri davet aldığı ve katıldığı Pori Jazz Festivali'ne bu yıl da kendi adına 2 konser ile katılıyor. Ayrıca pekçok sahnede pekçok sanatçı ile jam-session yapma olanağı da bu festivalin diğer bir özelliği. Bu yıl ayrıca "Estonya Genç Jazz Müzisyeni Yarışması'nda ikinci olup, festivalden davet alan Cem Tuncer'in de katılacağı festivalde iki gitarcımız neler yapacak, ben şimdiden heyecanlanıyorum. İstanbul Jazz Festivali'nden sonra ben de aralarına katılacağımdan, görüp dinlediklerimi önümüzdeki sayıda yazmayı planlıyorum.

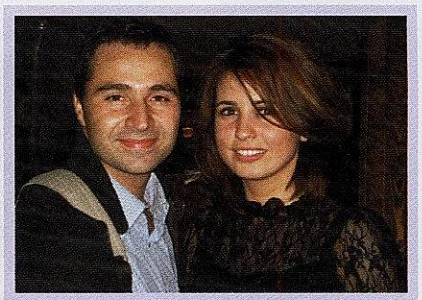

Basıcı Ozan Musluoğlu Merve ile evlendi...

Almanya doğumlu bascımız Ozan Musluoğlu 1 Temmuz'da Merve ile evlendi. Bilgi Üniversitesi "jazz performance" bölümünden mezun olan Ozan 2003-6 arasında pop grubu Athena'da çaldı. Pek çok yerli, yabancı grupla kulüp ve festivalde yer alan arkadaşımıza mutluluklar diliyoruz.

Kamil Erdem yeni CD yaptı.

Bascımız Kamil Erdem Hollanda'da yeni bir CD kaydetti. "Odd Tango" adını vereceği albümün miksajı Ankara'da yapılmış. "A.K. Müzik" etiketi ile önümüzdeki günlerde piyasada olacak olan kayıtlarda Mark Alban Lotz (flt), Fatih Ahıskalı (ud), Allan Gunga Purves (perc) çalıyor. CD'de daha önce İstanbul Nardis Jazz Club'da da birlikte çaldıkları Hollandalı flütçü Mark Alban Lotz ve Kamil Erdem bestelerine yer verilmiş.

Avrupa Jazz Festivalleri Birliği

İstanbul Jazz Festivali, Avrupa Jazz Festivalleri Birliği'ne üyedir. Bu üyeleri tanıyor musunuz? İşte bu üyeler.

ijfo.org
int'l jazz festivals organization

INTERNATIONAL JAZZ FESTIVALS ORGANIZATION

Office office@ijfo.org

Chairman of IJFO Fritz Thom/Jazz Fest Wien (Vienna)
fthom@ijfo.org

Coordinator of IJFO activities Annika Larsson/Umbria Jazz
annika.larsson@umbriajazz.com

IJFO activities . IJFO history

Austria Jazz Fest Wien
2008: June 27 - July 13
www.viennajazz.org

Finnland Pori Jazz Festival
2008: July 12 - 20
www.porijazz.fi

France Jazz à Vienne
2008: June 30 - July 13
www.jazzavienne.com

Holland North Sea Jazz Festival
2008: July 11 - 13
northseajazz.com

Italy Umbria Jazz
2008: Perugia, July 11 - 20
www.umbriajazz.com

Norway Molde International Jazz Festival
2008: July 14 - 19
www.moldejazz.no

Spain Festival de Jazz de Vitoria-Gasteiz
2008: July 13 - 19
www.jazzvitoria.com

Switzerland Montreux Jazz Festival
2008: July 4 - 19
www.montreuxjazz.com

Turkey International Istanbul Jazz Festival
2008: July 2 - 13
www.iksv.org

Canada Festival Internat. de Jazz de Montreal
2008: June 26 - July 6
www.montrealjazzfest.com

Canada Vancouver International Jazz Festival
2008: June 20 - 29
www.coastaljazz.ca

USA Monterey Jazz Festival
2008: Sept 19 - 21
www.montereyjazzfestival.org

USA Ravinia Festival
2008: June 19 - 22
www.ravinia.org

UK London Jazz Festival
2008: Nov 16 - 25
www.serious.org.uk

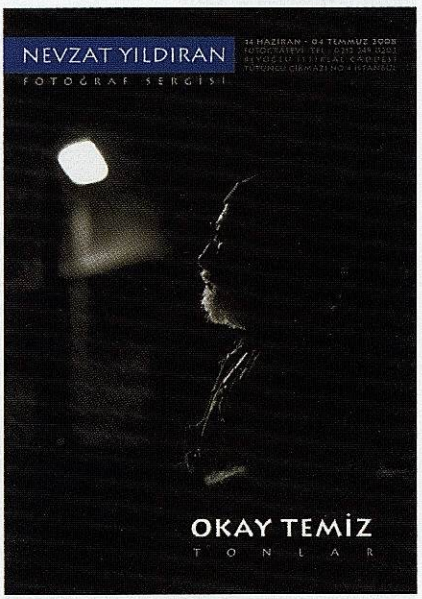

Okay Temiz'in fotoğrafları sergileniyor...

Fotoğraf sanatçısı Nevzat Yıldıran 'ın, ünlü müzisyenimiz Okay Temiz ile 6 yıllık bir çalışmanın sonucunda oluşturduğu ilk kişisel fotoğraf sergisi "Tonlar"ı, Fotografevi'nde izleyicilerle buluşturuyor.

Yalnızca Türk Müziği'ne değil, dünya müziğine de özellikle ritim konusunda yaptığı katkılarla adından sıkça söz ettiren Okay Temiz, ilk kez böyle kapsamlı bir sergide kendi dünyasını hem müzik, hem de fotoğraf izleyicileriyle paylaşıyor.

Farklı boyutlarda 35 adet fotoğraftan oluşan bu siyah beyaz sergi, 14 Haziran - 4 Temmuz 2008 tarihleri arasında, Fotografevi'nin iki katında da sergilenecek.

Festival programına son anda Türkiye'de müzikseverlerin yakından tanıdığı Pink Martini de eklendi...

"Sympathique" ve "Hang on Little Tomato" albümleri ile Türkiye'de büyük bir hayran kitlesine sahip Pink Martini, yeni albümleri "Hey Eugene!"in Avrupa turnesi kapsamında, Pasion Turca işbirliğiyle İstanbul Jazz Festivali kapsamında, 6 Temmuz Pazar akşamı saat 21.00'de Açıkhava Sahnesi'nde sahne alacak.

Meltem Ege Litvanya Genç Jazz Yarışması'nda da birinci oldu.

Nardis Genç Jazz Yarışmalarının bugüne kadarki en çok ödüllü genci Ankaralı Meltem Ege Litvanya'daki Jazz Voices 2008 yarışmasından da birinci olarak çıktı. Finlandiya'daki Lady Summertime 2007 birincisi de olan Meltem Ege 1981 Syracuse New York doğumlu. Müzik dünyasına yedi yaşında piyano çalmaya başlayarak girdi. 1991 yılında ailesiyle birlikte Türkiye'ye döndü ve Bilkent Üniversitesi Müzik Hazırlık Lisesi'ne kabul edildi. Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi'ne devam ederek Piyano Bölümü'nden mezun oldu. Şarkı söylemeye üniversite yıllarında başladı ve rock, funk, R&B ve jazz dahil çeşitli stillerde deneyim kazandı. 2006 yılında Polonya'da düzenlenen "Dom Chemika" yaz okuluna katıldı. 2007 yılında İstanbul'da düzenlenen Nardis Jazz Club Genç Vokal Yarışmasına katılarak, Türkiye'yi ve Nardis'i Finlandiya'nın Hammellina kentinde "Lady Summertime" adıyla düzenlenen 12. Jazz Vokal Yarışması'nda temsil etmek üzere seçildi. Jürinin oylarıyla yarışmanın birincisi, izliyecilerin oylarıyla "halkın favorisi" seçildi. Bu ödüllerle beraber Kaunas Jazz Festivali'ne de davet aldı. Meltem şu an Berklee'den aldığı yüklü bir yetenek bursu ve Ankara Caz Derneği'nden aldığı yardım bursuyla Berklee College of Music'de Jazz Vocal Performance okuyor.

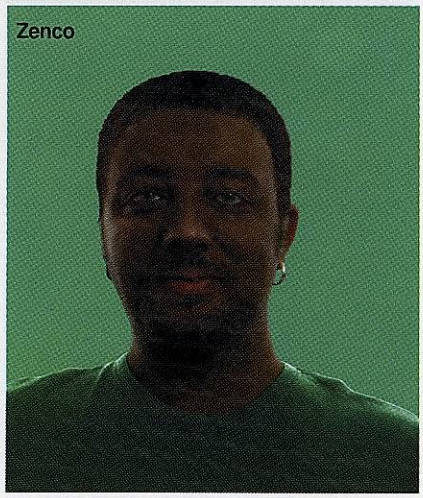

Piyanist Genco Arı kayıt yaptı.

Quartet Muartet'in üstün yetenekli piyanisti Genco Arı henüz 5 yaşındayken müzikle ilgilenmeye başladı. Caz müzisyeni olan babası Necdet Arı'nın da etkisiyle bu yönde devam etti ve 9 yaşında İÜ Devlet Konservatuarı'na kabul edildi. Piyano ve orkestra şefliği üzerine eğitim aldı. Prof. Meral Yapalı, Prof. Ova Sunder, Prof. Lala Margulius Prof. Emel Çelebioğlu ve Doç. Mete Sakpınar gibi isimlerden ders aldı. Altı ay içinde altı sınıf atlayarak lisans programına geçti, 13 yaşında TRT Caz Orkestrası'nda çalmaya başlamasıyla caz ve çağdaş müziğe ilgisi iyice arttı.

Bir yıl sonra kendi eserlerini çalmaya başlayan Arı, aynı yıl Zerrin Özer aranjmanları üzerine çalışması sayesinde popüler müzikle de tanıştı. O zamandan beri sayısız pop ve caz müzik konseri ve albümünde aranjör, müzik direktörü, prodüktör ve müzisyen olarak yer aldı.

2003 yılında katıldığı Quartet Muartet ile birlikte 2004 tarihli bir caz albümüne imza attı.

Bugünlerde kendi albümü ve remiks projeleri ile uğraşmanın yanında, Sibel Köse, Sarp Maden, u.f.u.k ve dj Met ile hazırladığı yeni "live house" projesinde yer alıyor. Bu isimlerle birlikte hazırlamakta olduğu albüm çalışmalarına da devam ediyor.

2007 aralık'tan beri Mess Prodüksiyon'un müzik direktörlüğünü de yürütüyor.

Adı "The Wizard" olan albüm Genco Arı'nın ilk, Mess'in ise ikinci albümü olacak. Bu albümde Genco Arı'nın birlikte çaldığı sanatçılar ise dudak uçuklatacak; Dave Weckl, Anthony Jackson, Mike Stern ve Bob Franceschini. Albüm piyasaya yakın zamanda çıkacak.

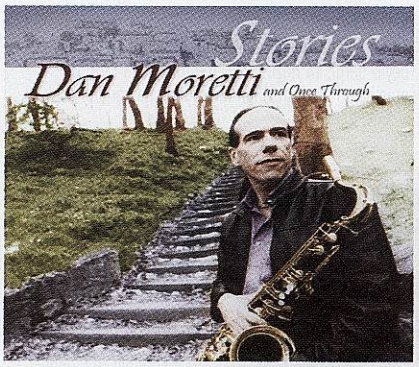

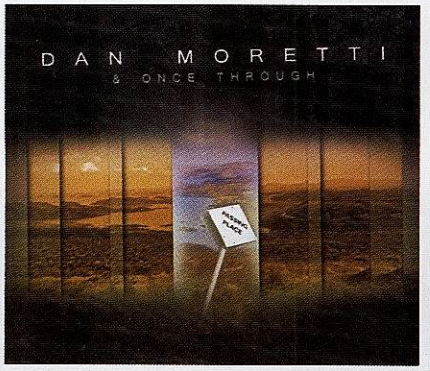

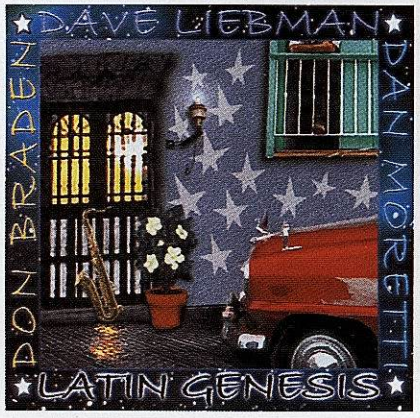

Dan Moretti

Amerika'nın prestijli müzik okulu Berklee College of Music'te öğretim görevlisi olan Dan Moretti, aynı zamanda müzisyen kimliğiyle Amerika, Avrupa, Rusya ve Hindistan'a uzanan bir coğrafyada konserler veriyor. 15 yıl içinde 11 albüm çıkaran deneyimli saksofon sanatçısı, özellikle Mike Stern ve Dave Samuels'la kaydettiği "Point of Entry", Dave Liebman'in yer aldığı "Latin Genesis" ve jazz listelerinde yükselen "Once Through" ile dikkat çekiyor.

Dan Moretti'nin son albümü "Passing Place", müzik eleştirmenlerinden tam not aldı. Jazz eğitimi üzerine birçok ödülü olan sanatçı, İstanbul'da Nardis'te sahne aldı. O canım albümlerinden üçünü de bana hediye etti.

Başsağlığı

Trompetçimiz Maffy Falay 36 yıllık İsveçli eşi Kerskin'i geçtiğimiz Mart ayında kaybetti. Kendisine baş sağlığı diliyoruz.

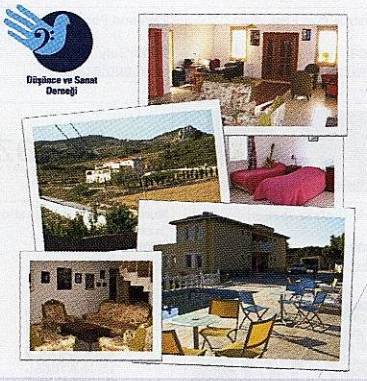

Füsun Levet'in Yaylaköy workshop'u yeterli katılım olmadığından şimdilik ertelendi.

Yazarlarımızdan Fransa'da yaşayan Füsun Levet Kuşadası - Yaylaköy'de bir dernek kurarak jazz adına çalışmalarını sürdürüyor. Yurtdışından davet ettiği müzisyenlerle "workshop"lar düzenleyerek "hem tatil, hem eğitim" olanağı sağlayan projesiyle önemli bir hizmet veriyor. İlgilenenlere daha fazla bilgi için; jazzzforever@yahoo.fr

Esbjörn Svensson 2003 yılında Kerem Görsev ile Nardis'te.

Başsağlığı

İsveçli piyanist, e.s.t.'nin 43 yaşındaki kurucusu Esbjörn Svennson 14 Haziran Cumartesi günü malesef dalış yaparken kaza sonucu yaşamını kaybetti. Bu haberi dergimiz baskıya hazırlanırken aldık, hakkında geniş bir çalışmayı önümüzdeki sayıda yapacağız. Çok çok üzgünüz.

Garanti
CAZ YEŞİLİ
İKSV CAZ
Garanti CAZ Yeşili
15. ULUSLARARASI İSTANBUL CAZ FESTİVALİ
15TH INTERNATIONAL İSTANBUL JAZZ FESTIVAL
JULY 2-16 TEMMUZ 2008
Festival trafiğini bilirsiniz. Aman geç kalmayın..
34 JZZ 15
biletix
www.iksv.org
Eczacıbaşı
TURKCELL
DHL
ULUSLARARASI İSTANBUL CAZ FESTİVALİ 2008 SPONSORU
İKSV CAZ
Tam 11 Yıldır Uluslararası İstanbul Caz Festivali Garanti'den.
Başka bir arzunuz?

Lounge 102'den yeni bir albüm çıktı...

Türkiye'nin ilk ve tek 'downtempo' radyosu Lounge 102, Chill – Out Festival İstanbul 2008'de sahne alan sanatçıların da yer aldığı Chill-Out Istanbul 2008 – Compiled by Lounge 102 isimli albümü satışa sundu.

Lounge 102 kurulduğu günden beri Lounge, Chill-Out ve Downtempo müziğin Türkiye'de temsilcisi haline geldi. Metropol insanlarının büyük beğenisini kazanan downtempo müzik, her geçen gün daha geniş kitlelere ulaşmaya devam ediyor. 2006 yılında Türkiye'de ilk olarak Chill-Out Festival Istanbul konseptini yaratan Lounge 102, bu yıl üçüncüsü gerçekleştirilen festival için performans veren sanatçı/grupların eserlerinden ve Lounge 102'de sık dinlenilen parçalardan oluşan bir toplama albümü piyasaya çıkarttı.

Chill-Out Festival Istanbul 2008'e konuk olan Morcheeba, Bitter:Sweet, Pacha Massive, Ralfe Band ve Parov Stelar'ın parçalarının da yer aldığı albümün diğer önemli isimleri ise Sebastien Tellier, Air, Husky Rescue, Waldeck ve Bajofondo Tango Club.

Topkapı Müzik etiketiyle ve Mariachi'nin desteğiyle bu sene ikincisi satışa sunulan Chill Out Istanbul 2008 albümü, jazz'dan trip hop'a, latin'den egzotik tarzlara kadar geniş bir yelpazede, müzikseverlere her zevke hitap eden farklı müzikleri dinleme imkânı sunuyor.

İşSanat'ta New York Voices konseri vardı...

Yakaladıkları mükemmel yaklaşım ve grup olarak uyumlarıyla tanınan Grammy Ödüllü ünlü vokal topluluğu New York Voices, 3 Mayıs Cumartesi akşamı, aralarında jazz dünyasının unutulmaz klasiklerinden Stevie Wonder'in "Don't You Worry About a Thing'in de yer aldığı 2007 tarihli son kayıtları "A Day Like This" ile İş Sanat'ta sahne aldı.

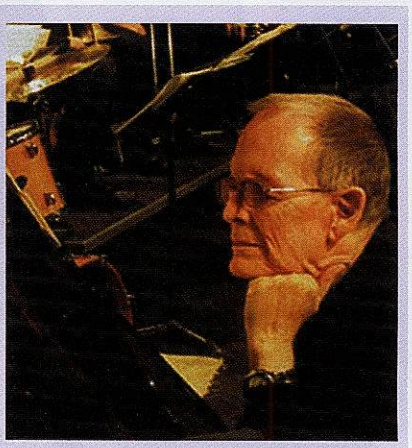

Başsağlığı

Piyanist, besteci, aranjör ve orkestra şefi 1 Grammy ve 2 Emmy ödüllü Bob Florence 75 yaşındayken 20 mayısta Los Angeles'ta öldü.

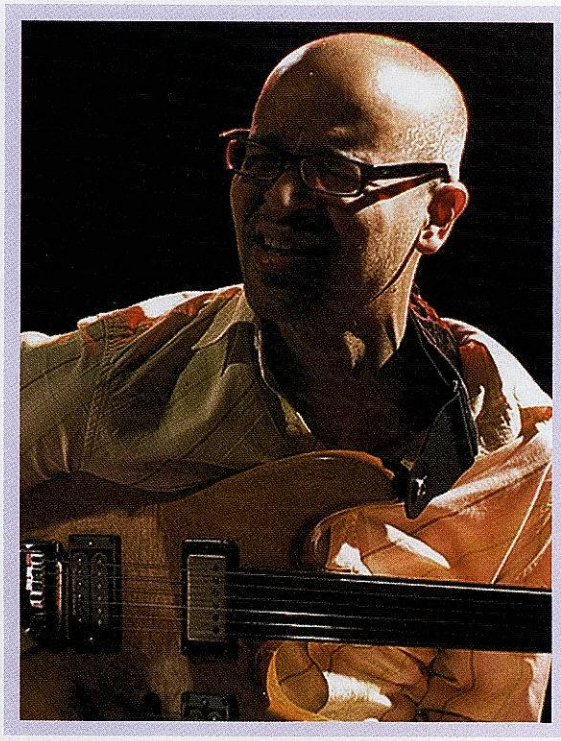

Ege Üniverstesi Jazz Günleri yapıldı.

28-29-30 mayıs tarihlerinde düzenlenen Ege Üniversitesi Jazz Günleri'nin konukları arasında Timuçin Şahin, Önder Focan ve Yıldız İbrahimova gibi önemli isimler vardı. Konserler Üniversite kampüsünde gerçekleşti.

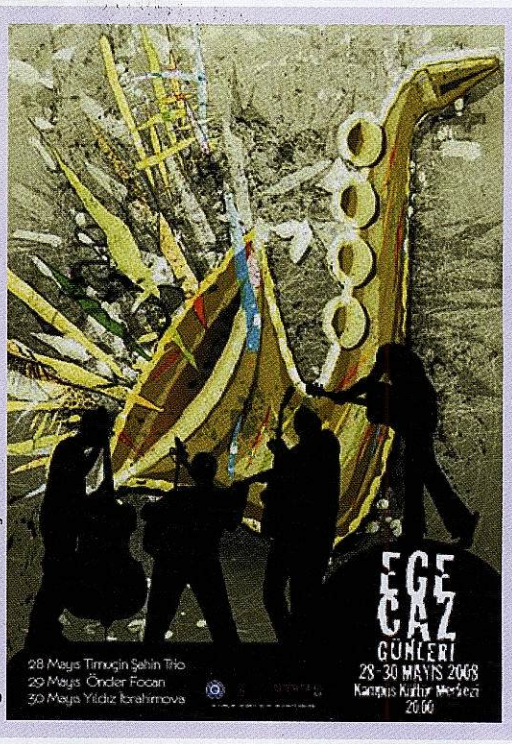

Ege Jazz Günleri Afişi

güncel
dönüşüm
sınırları zorlayan
heyecanlı
dinamik
yenilik

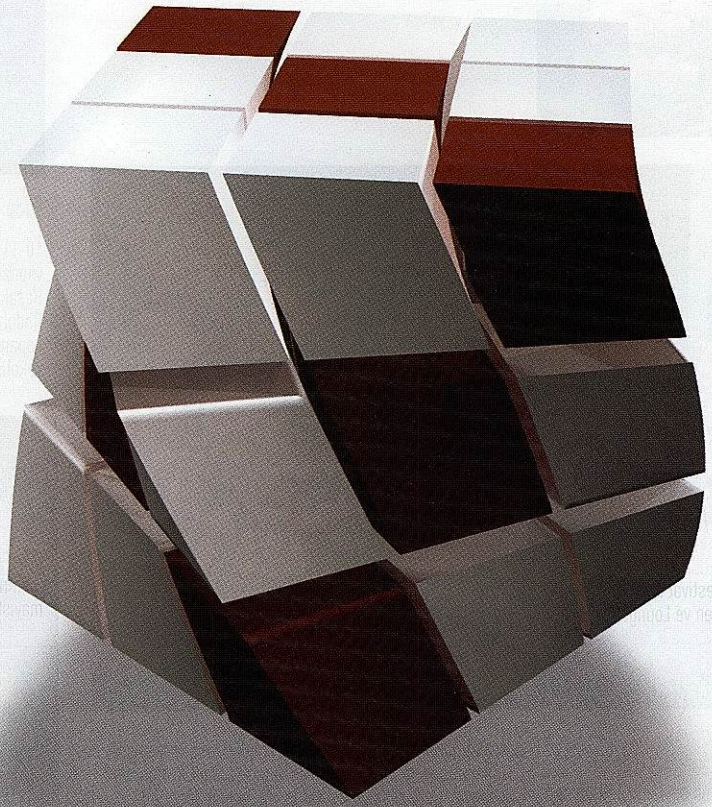

AKBANK
SANAT
BEYOĞLU

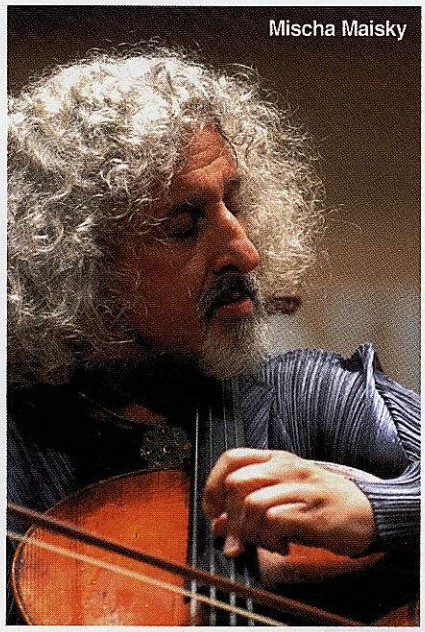

25. Uluslararası Ankara Müzik Festivali muhteşem bir finalle 26 mayısta bitti.

Gümüş yılını kutlayan 25. Uluslararası Ankara Müzik Festivali'nin kapanışı şef Işın Metin yönetimindeki Bilkent Senfoni Orkestrası'nın dünyaca ünlü viyolonsel sanatçısı Mischa Maisky'nin solistliğinde 26 Mayıs Pazartesi akşamı verdiği konserle bitti.

4-26 Nisan tarihleri arasında birbirinden renkli programlarıyla Ankaralı sanatseverleri oda müziğinden, senfonik konserlere, sahne sanatlarından modern müziğe yayılan 22 etkinlikte aynı çatı altında toplayan festival, bu yıl 15. yılını kutlayan ve festivalin onur üyesi olan Bilkent Üniversitesi'nin katkılarıyla yapılan kapanış konseriyle sona erdi.

Cem Tuncer ikinci oldu...

Bu yıl 24-25-26 Mayıs'ta Estonya'nın başkenti Tallinn'de 8.si yapılan Nomme Jazz "Young Jazz Musicians" yarışmasında gitaristimiz Cem Tuncer ikinci oldu. Estonya, Finlandiya, Romanya, İsveç, Norveç ve Rus müzisyenlerin sahne aldığı yarışmada birinci ise Norveçli Kim Johannesen oldu. Cem Tuncer ödül olarak tüm masraflarının organizasyonlar tarafından karşılanacağı üç uluslararası sahnede konserler verecek. Bunlar; Pori Jazz Festival, Garana Jazz Festival ve Bucharest Jazz Club.

Bu yıl "Genç Jazz Vokal" yarışmasında jüri üyesi olarak da Sibel Köse Nardis ve Türkiye'yi temsil etti. Yarışmacı olarak da sahnede Yaşam Hancılar yer aldı.

Nardis'te şarkı söyleme ödülünü de Litvanyalı **Anja Skybakmoen** kazandı.

IAJE iflas etti.

Yakın dostumuz ABDli şarkıcı Melba Joyce'dan aldığım habere göre Uluslararası Jazz Eğitimcileri Derneği iflas etti. Daha önceki ABD politikacıları, özellikle de Clinton tarafından çok destek gören dernek malesef Bush tarafından destek görmediği gibi "olmasalar da olur" diye kösteklenmişti.Daha sonra web'den yaptığım araştırmada da gördüm ki Toronto'daki seminerlere çok az katılım olduğundan birlik iflas etmiş.

Lady Summertime 2008

10-11 Temmuz'da Finlandiya'nın Kajaani şehrinde yapılacak olan Lady Summertime yarışmasında bizi Başak Yavuz temsil edecek. Yarışmada jüri olarak Önder Focan yer alacak. Ayrıca yarışmanın açılış ve kapanış konserlerini de geçen yılın birincisi olan vokalistimiz Meltem Ege verecek.

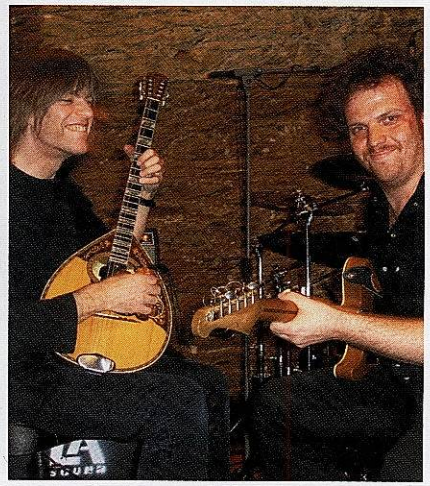

İstanbul mekanlarının en sevilen jazz müzisyenleri olan Mike Stern ve Dave Weckl'a Babylon'da verdikleri konsere buzukici Orhan Osman da katıldı.

Gitarist Mike Stern, davulcu Dave Weckl ve grubuyla Babylon sahnesindeki konserlerinde izleyiciyi kendine hayran bıraktıkları ekipleriyle gecede bir de sürpriz vardı. Gruba buzukisiyle Orhan Osman eşlik etti. Yaptıkları jam session'la, jazz devlerinin yer yer Türk makamlarında buluştuğu gecede müziğin evrensel dili bir kez daha kendini gösterdi.

2009 sonuna doğru yayımlamayacağı jazz albümüyle Orhan Osman, Dave Weckl ve Tom Keneddy ile stüdyo kayıtlarına devam ediyor. Müzisyen, kurduğu yapım şirketi üzerinden yürüttüğü bu projesinde farklı isimleri albümünde konuk etmeye devam edecek. Amerika ve İstanbul'da kayıtları yapılan albümün ses mühendisliğini de Dennis Moody yapacak.

Her fırsatta kullanmak isteyeceksiniz...

FORTIS

İdeal Kart'ınıza World özellikleri eklendi, her fırsatta kullanmak isteyeceğiniz Fortis Worldcard doğdu. Yenilenen kartınızı hem İdeal, hem de World üye iş yerlerinde dilediğiniz gibi kullanın, yüzbinlerce noktada puan kazanın, taksit yaptırın. Kısacası, Fortis Worldcard fırsatlarının keyfini çıkarın.

www.fortisworldcard.com | 444 0 144

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

e.s.t live in Hamburg

Son yılların en heyecan verici ve yenilikçi jazz topluluklarından biri olan e.s.t (Esbjörn Svensson Trio) Hamburg konser albümü ile yeniden karşımızda... Ağırlıklı olarak grubun son stüdyo kaydı "Tuesday Wonderland"den parçaları içeren e.s.t live in Hamburg iki CD'den oluşuyor.

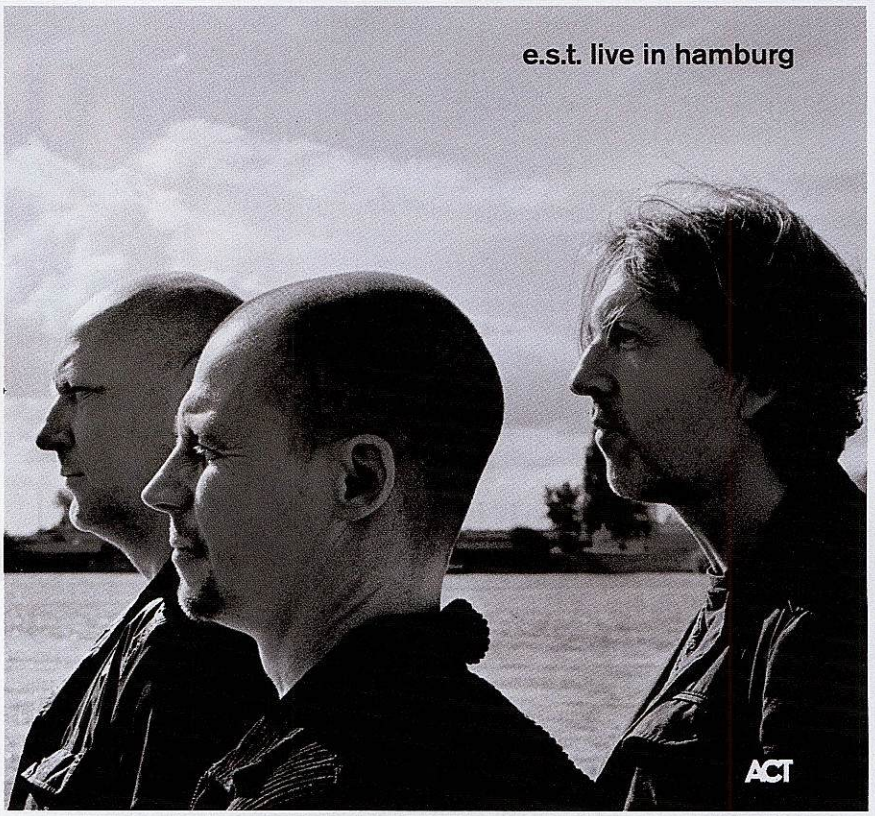

Kendisini bir pop grubu olarak tanımlayabilecek kadar alternatif bir yaklaşıma sahip olan e.s.t. jazz müziğinin çalındığı mekanların dışında rock gruplarının konser verdiği alanlarda da konserler veriyor, canlı performanslarında sis makineleri ve ışık efektleri kullanıyor. Sayıları onbinlerce kişiye ulaşabilen seyirciler örneğin bir Theolonius Monk standardı olan "Bemsha Swing" çalınırken melodiyi bir ağızdan söylüyor. Aslında jazz trio konserlerinde pek de alışılagelmiş görüntüler değil bunlar... Hele olup biteni bir Keith Jarrett Standard Trio konseri ile karşılaştırırsak aradaki fark daha da belirginleşiyor! e.s.t'nin müziği ve klipleri MTV İskandinavya'da da popüler tabir ile sıkça "dönüyor".

Tüm bu popüler unsurları bir an için unutalım. e.s.t, tüm tanınırlığına ve popülerliğinin yanı sıra son derece seviyeli ve üst düzeyde müzik yapıyor. Bill Evans ve sonrasında Keith Jarrett'in doruklara taşıdığı jazz piyano üçlüsü geleneğine yeni bir soluk getirmek gerçekten son derece zor. Yeni nesil Amerikan müzisyenleri Brad Mehldau ve Bill Charlap'ın trioları dışında İskandinav ekolünden gelen müzisyenler bu alanda kendilerini duyurmaya başladılar. İsveç'li e.s.t trio bunlardan en önemli olanı dersek abartmış olmayız. Esbjörn Svensson (piyano), Magnus Öström (davul) ve Dan Berglund'dan (kontrbas) oluşan üçlünün müziğinde jazz unsurlarının dışında drum 'n' base, elektronikler, funk ritmleri, pop ve rock, aynı zamanda Avrupa klasik müziği öğeleri harmanlanıyor. Böylesine farklı unsurların alaşımını "kitsch" olmadan ve estetik sınırlar içinde gerçekleştirebilen e.s.t.'ye bir jazz severin kayıtsız kalması oldukça zor.

Hamburg konser kaydı da diğer tüm e.s.t albümleri gibi sınırları zorluyor. Son stüdyo kayıtları ile aynı adı taşıyan "Tuesday Wonderland" ile başlayan konser, Esbjörn'ün karakte-

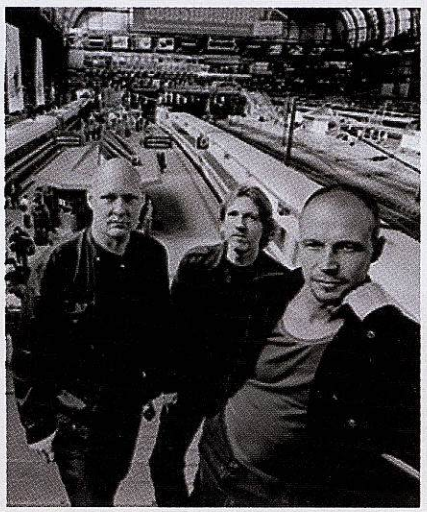

ristik akorları ile artık hayranlarının ilk notalardan itibaren tanıyabileceği tuşesinin ön plana çıktığı intro ile açılıyor. Sonrasında yine topluluğun sound'unu oluşturan diğer unsurlar beliriyor:

Hip-hop'u andıran, fırçaların kullanıldığı, trampet ve base drum ile çalınan aksak bir davul ritmi, karmaşık bir kontrpuan yapısı, piyanistin son eli ve kontrbas ünisonu, mood'un yükselmesiyle birlikte Dan Berlund'un arşe ile tiz seslerde çaldığı kontrbasın sesinin elektronik prosesörler yardımıyla renk değiştirmesi... Doğaçlamaların bitiminde ritm kayboluyor, sound kozmik bir yapıya bürünüyor... Piyano parçanın son üç dakikasında nerede ise ortadan kayboluyor ve ses renklerini ve efektleri süsleyen bir eşlikçi oluyor... Kesintisiz bir şekilde geçilen ikinci parça "The Rube Thing", piyano intro ile açılıyor. Bu kez modal jazz tınıları ile karşı karşıyayız. "Chick Corea vari" bir giriş sonrasında parça hava değiştiriyor. Düz ve kırık bir ritmde çalınan bir "F blues" şekline dönüşen "The Rube Thing" parlak kontrbas ve davul soloları ile devam ediyor, bu albümde pek te sık duyamayacağımız bir klasik final ile sona eriyor. Yine "Tuesday Wonderland" albümünde yer alan "Where We Used To Live" sakin ve lirik bir soul-ballad. Kontrbas intro'su sonrasında Keith Jarrett geleneği ile minimal bir yaklaşım ile çalınan melodi ve azla yetinen bir sol el eşliği, soloların sonrasında yine huzurlu bir şekilde gelen final... Bu ballad'ı 5/4 lük ritmdeki "Eighthundred Streets by Feet" takip ediyor. Karmaşık olmamakla birlikte dolu dolu armonik yapısı ve aksak ritmi ile albenisi olan bu parça, aynı "Tuesday Wonderland"da da duyduğumuz gibi kontrbas sesinin tizleşmesi ve elektronikleşmesi ile evrim geçiriyor, solo piyano ile sonlanıyor. Aynı solo piyano ara vermeksizin funky bir şekilde birinci CD'nin son parçası olan "Definition Of A Dog" a başlıyor. Evet, şimdi "let's rock"...Bu parçada klasik piano trio'nun yerine bir progresif rock grubu sahneye çıkıyor. Magnus Öström'ün bir fırtınayı andıran davul solosunun sonrasında oldukça "gürültülü" bir şekilde devam eden parçanın 13.dakikasından sonra piyano trio sahneye dönüyor ve parçayı tamamlıyor.

İkinci CD gayet hoş bir ballad olan The "Goldhearted Miner" ile açılıyor. Parçanın introsundaki piyano sesinin işlenmiş mekanik tınısı, melodi ile birlikte normale dönüyor. Finalde aynı mekanik tını finalde yeniden karşımıza çıkıyor. "Dolores in a Shoestand" tipik bir e.s.t parçası... Yüksek bir dinamik, aksak bir ritm, bas ve piyanodaki elektronik efektler, sürekli mood değişimleri... Nerede ise 18 dakika süren parça, dinleyicileri nerede ise büyülüyor. "Sipping on the Solid Ground" ile ortam yeniden sakinleşiyor. Parçanın finalindeki piyano outro'sunda Esbjörn muazzam piyanistliğini sergiliyor. Disiplinler arasında ustaca gezinen Esbjörn Svensson'un doğaçlamaları ve armonik yaklaşımı gerçekten çok üst seviyede... Bu albümde sıkça rastladığımız üzere piyano ara vermeden "Goldwrap"a başlıyor. Piyano arpejlerinin ön plana çıktığı, albümün en kısa fakat kanımca en çarpıcı parçası olan "Goldwrap" ile konser sona eriyor. Bitmeyen alkışların sonrasında e.s.t. İstanbul'da da dinleme şansını bulduğumuz "Behind the Yashmak" ile yeniden sahnede... e.s.t. nin en çok tanınan ve sevilen bu parçasının konser versiyonu 15 dakika sürüyor. Parçanın son dakikalarında yakalanan tansiyon ve enerji gerçekten rock konserlerini aratmıyor. İnsana "keşke ben de seyirciler arasında olsaydım" dedirtecek kadar güzel çalınan bu canlı konserin CD kaydının yapılmış olması bence büyük bir şans... Sadece jazz severlere değil iyi müzikten keyif alan herkese "es.t. live in Hamburg"u hararetle tavsiye ederim.

Sevgi ve iyi müzik ile kalın.

Acı haber: Yukarıdaki yazıyı 14-15 Haziran 2008 tarihlerinde yazdım. Zühal yazıyı kendisine göndermemden daha bir tam gün bile geçmeden bana acı haberi verdi. Evet, inanılacak gibi değil, Esbjörn Svensson'u kaybettik. 44 yaşındaki usta piyanist, dalış yaparken geçirdiği kaza sonucunda 14 Haziran 2008'de öldü. Son konser kaydı üzerinde yoğunlaşırken zaten bir piyanist olarak hayran olduğum Esbjörn ve müziği üzerinde yoğunlaşırken kendisine ve daha da yaklaştığımı ve müziğini daha iyi anlamaya ve hissetmeye başladığımı hissetmiştim. Onun artık aramızda olmaması çok, ama çok acı... Hepimizin başı sağ olsun... ***16.06.2008***

Devrim DİKKAYA devrim@genccazcilar.org
Dilek Himam Er – dilek@genccazcilar.org

Western Washington Üniversitesi Jazz Programı

Western Washington Üniversitesi'ni (WWU) 2008 Nisan ayında İstanbul Nardis Jazz Club'ta sahne almak için gelen bas sanatçısı Chuck Israels'in Jazz Dergisi sayfalarındaki tanıtım yazıları ile fark ettik.

Bu okulun 1986 yılından itibaren jazz bölümü direktörlüğünü yürüten usta müzisyen bölümü hakkında çok da bilgi vermiyordu. Aynı alçakgönüllü yaklaşım üniversitenin internet sitesinde de karşımıza çıktı. Bugüne kadar incelediğimiz jazz eğitimi veren okullara göre oldukça kısıtlı bilgiye sahip üniversitenin yöneticilerine ne yazık ki ABD'de yaz tatil başladığı için ulaşamadık. Yine de farklı kaynaklardan edindiğimiz bilgileri sizlerle paylaşıyoruz.

Western Washington Üniversitesi, başkent Washington'ın kuzeyinde Kanada sınırına yakın bir sınır kenti olan Bellingham'da bulunmakta. Genellikle ılıman hava koşullarına sahip şehir, yıl içinde su sporlarını içeren "The Ski to Sea Race", teknoloji etkinliklerini içeren "LinuxFest Northwest" ve "Bellingham Müzik Festivali"ne evsahipliği yapmakta.

Jazz programı üniversitenin müzik fakültesi içinde ki dokuz program içinde yer almakta. Bölüm yöneticileri internet sitelerinde öğrencilerine şöyle seslenmekte:

"Yetenekli müzisyen adayları olarak sahip olduğunuz potansiyeli keşfederek geliştirebileceğiniz bir yere ihtiyacınız bulunmakta.

Kariyerinizde size destek veren bir ortam içinde ilham verici eğitmenlerle bir arada olmak isteyeceksiniz. Western'in müzik bölümünde yarattığımız ayrıcalıklı müzik ortamında sizlere cesaret vermek ve desteklemek amacıyla bulunuyoruz. Biz sadece tek bir amaç için buradayız: Sizin için."

Müzik bölümüne giriş için ses ve enstrüman ağırlıklı bir sınavdan geçilmesi gerekmekte. WWU'un koyduğu standartları geçen öğrenciler kayıt olma hakkı kazanmakta. Ancak dikkat çeken öğrenciler okulun koyduğu standartlara yakın dereceler alması halinde de deneme süresi olarak kabul edilen bir süreci yaşayabilmekteler.

Sınavlar, vurmalı çalgılar, piyano, yaylılar, vokal ve nefesli enstrümanlar alanlarında yapılmakta. Bölümün internet sitesinde her müzik enstrümanına ilişkin sınavlara ait detaylı bilgiler bulunmakta.

www.wwu.edu/music/shtml/audition.shtml sitesinden bu bilgilere ulaşılabilir.

Bölüm ön lisans ve lisans düzeyinde öğrenci kabul etmekte. Ön lisans programı bir genel ve beş profesyonel programdan oluşmakta. Genel program (BA), temel bir konu olarak müzik eğitimi üzerinde dururken, diğer dört profesyonel ön lisans programı (Bmus) müzik eğitimi, performans, tarih&yapıt ve kompozisyon gibi temel alanlarda gelişmiş programlara odaklanmış.

Nefesliler ve perküsyon, piyano, yaylılar ve gitar, vokal ve koro, tahtadan yapılmış nefesli sazlar, müzik tarihi ve kompozisyon, müzik eğitimi ve jazz dersleri WWU'nun programları içindedir.

Jazz Programı

Yazının başında bahsettiğimiz gibi bu bölümün başında jazz dünyasının saygın ismi Chuck Israels bulunmakta.

Bölümün eğitimcileri yine müzik sektöründe isim yapmış müzisyenlerden oluşmakta: Tery Trotter (Natalie Cole'un piyanisti), Miles Black (piyano), Dan Faehnle (Diana Krall'ın gitaristi), Donald Bailey (Jimmy Smit'in davulcusu), Bill Goodwin (davul), All Jackson (davul), Wayne Goodman (Lincoln Center Jazz Orkestra'nın tromboncusu), Jay Thomas, Ernie Krivda, Mike Allen (saksofon), Claudio Roditi (Dizzy Gillespie ve Paquito D'Rivera ile çalışmış trompetçi)

Okulun temel farklılıklarından biri performanslara önem verilmesi ve öğrenciler için geniş ortamlar sağlaması. Yıl boyunca öğrenci çalışmaları okul içinde ve dışında çok sayıda büyük ve küçük organizasyonlarla sergilenmekte. Özelikle okulun geniş olanaklara sahip iki big band'i her üç ayda bir düzenlenen konserlerinde jazz standartları ve öğrenci bestelerini çalmakta. Jazz çalışmalarında yer alan öğrenciler yıl içinde çok sayıda yerel ve uluslararası misafir sanatçılarla ortak çalışmalarda yer alma fırsatı da bulmakta.

Western Washington Üniversitesi ile ilgili daha fazla bilgi almak için; www.wwu.edu adresini ziyaret edebilir caz@gencjazzcilar.org adresine e-posta atabilirsiniz.

DRAGOS
PARK

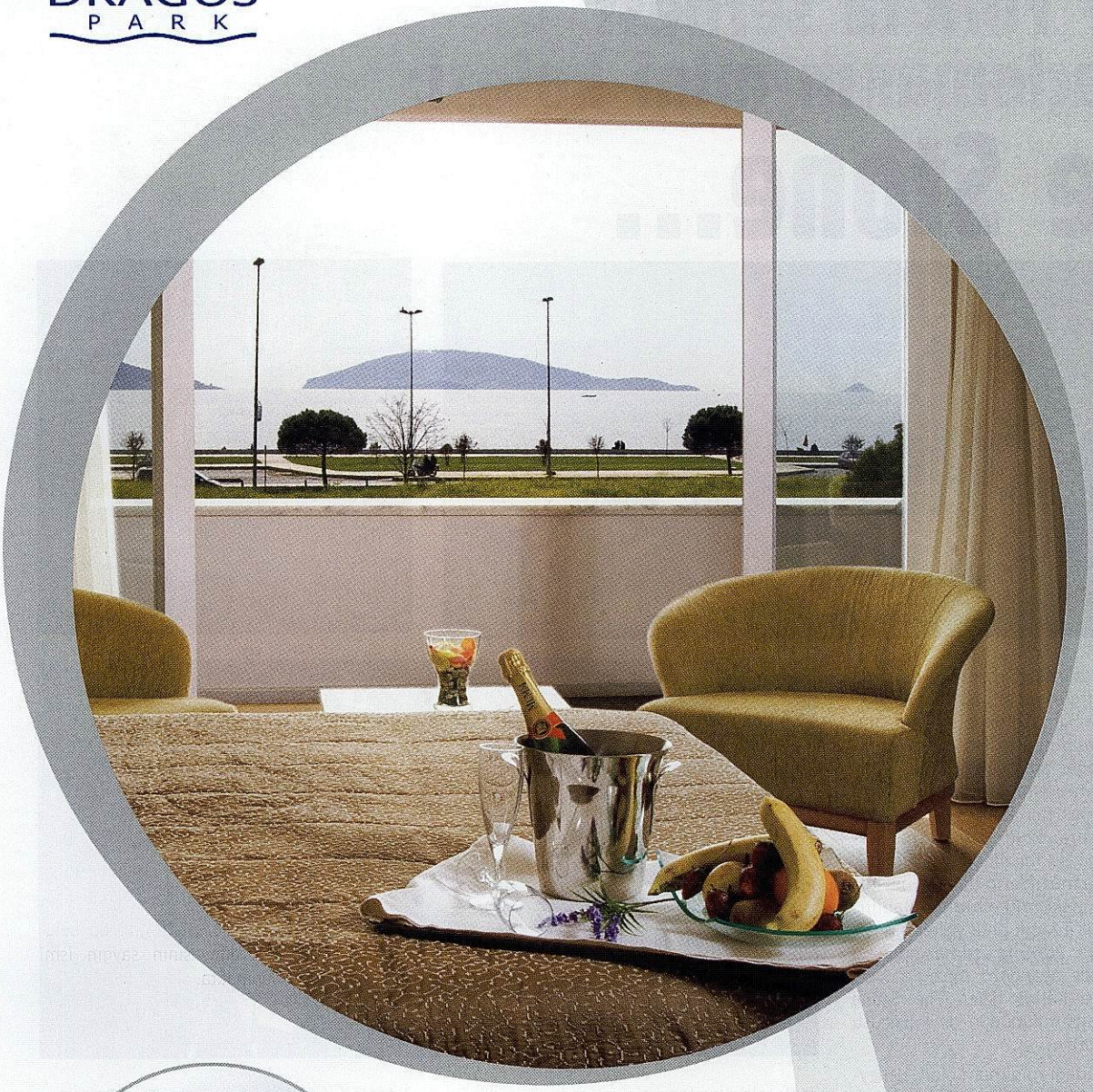

EŞSİZ BİR KONFOR
EŞSİZ BİR KEYİF
DAİMA SİZE ÖZEL...

www.dragosparkhotel.com
info@dragosparkhotel.com

Sahil Yolu Caddesi No: 20/22 Dragos - Maltepe / İSTANBUL
Tel : +90 (216) 399 64 64 (pbx) - Faks: +90 (216) 457 54 00

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

New York'ta serbest doğaçlamanın mini kalesi: The Stone...

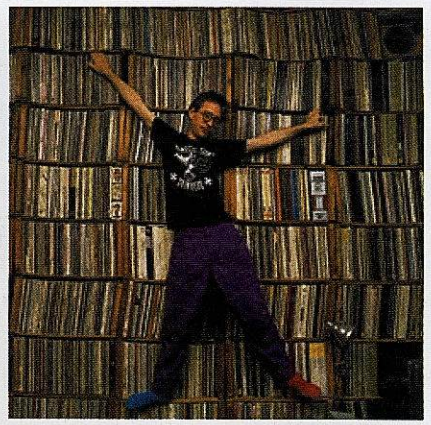

John Zorn'u müzik dünyasında bu denli önemli bir figür yapan; besteci ve saksofonist kimliği dâhilinde sazının olanaklarını zorlamasının, eklektik bestecililiğinin, yetkin doğaçlama yeteneğinin ve bir nevi müzikal yaratımının deneysellik, yenilik, akıcılık ve şaşırtıcılık ile beraber anılır olmasının yanı sıra; özgür doğaçlama, serbest jazz ve deneysel müzik dünyasında, girişimciliği ile bu müziklerin daha geniş kitlelere ulaşmasındaki rolü olarak anılabilir. 1995'te kurduğu Tzadik plak şirketinin yanı sıra John Zorn; 2005'te açılmasından bu yana kısa sürede avangard müziğin New York'taki kalesi haline gelen The Stone isimli performans kulübünün de kurucusu ve sanat direktörü...

The Stone kâr adağı minimum olan, deneysel müziğin mekânlarda hayat bulmasına adanmış bir performans salonu... Kulübün girişi aksi belirtilmedikçe New York'ta bir kulüp için cüzi denebilecek bir miktar olan 10$ ve kulüpte içki satışı yapılmıyor. Performanstan elde edilen gelirin tamamı o gece çalan müzisyenlere kalıyor. The Stone'un masrafları, yapılan bağışlarla ve kulüpte kaydedilen albümlerin satışından elde edilen gelirle karşılanıyor. Aylık programları oluşturmakla her ay başka bir müzisyen görevlendiriliyor, tabi sanat direktörü olarak John Zorn'un boy göstermesi, kulübün New York yeni müzik hayatındaki mühim yerine katkı sağlıyor.

Aslında The Stone'dan bahsettiğim yazımın, kulübe olan ziyaretimi takiben derginin geçen sayısına yetişmiş olması gerekiyordu. Tam kulüp hakkında bir yazı yazma olasılığını rafa kaldırmışken, kulüpte kaydedilen Lou Reed, Laurie Anderson ve John Zorn performansının, The Stone: Issue Three ismi ile yayınlanması kulüpten bahseden mini bir yazı yazma arzumu pekiştirdi. Bu kadronun bir araya geldiğini duymak, elde kırılgan cisim varsa yere düşürmenize, miller uzağında da olsak performans anının kaydına cam şangırtısı ile dahil olmanıza sebebiyet veresi...

Kulübü ziyaret ettiğim 20 Mart 2008 akşamı, kariyeri boyunca Cecil Taylor, Henry Grimes, William Parker, Alan Silva gibi özgür jazz'ın mühim isimleri ile çalmış olan Sabir Mateen ve altılısı sahne alıyor. Performansa tenor saksofon ile başlayıp, 2. parçada flüt, 3. parçada Si bemol klarnet, sonraları da alto klarnet; bariton, soprano ve alto saksofona geçen Sabir Mateen'in, performansın sonlarına doğru acaba şimdi ne çıkaracak diye beklediğim anda, bildiğimiz polis düdüğünü üflemeye başlaması ile girdiğim hayret sonlanmıyor, son bir hamle olarak cebindeki anahtarları çıkarıp sallamaya başlıyor. Performansa dair en aklımda kalan keman ve çellonun dehşetengiz uyumu oluyor, Sabir Mateen o parçada hangi enstrümanı kullanacağı düşünedursun, iki yaylı, gürültünün estetiğine dair alabildiğine keyifli boyutlara götürüyor salonda bulunanları.

İstanbul sınırları içersinde The Stone'un yaptığının bir benzerini yapan ve kar amacı gütmeden deneysel müziği destekleyen bir performans salonu ne yazık ki yok. Galata Perform; Islak Köpek gibi serbest doğaçlama topluluklarına programında yer vermesi ve 2008 Şubatında düzenlenen, Aralık 2007'de kaybettiğimiz efsanevi besteci Karlheinz Stockhausen'ı anma gecelerine ev sahipliği yapması ile bu felsefeye en yakın duran performans salonu olarak anılabilir. Onun yanı sıra Atlas Pasajı'ndaki yerinden Çukurcuma'daki yeni yerine taşınan plak dükkânı Deform Müzik de doğaçlama performanslara ev sahipliği yaparak deneysel müziğin performans salonlarına taşınmasında zamanla büyüyecek bir yer sahibi olmaya aday.

The Stone gerçek zamanlı kompozisyona bir dinleyici olarak dahil olmanın müzikal keyfini sonuna kadar yaşatan bir performans salonu... Ne derler bilirsiniz, yalnızca içinde bulunduğumuz an var. Bazı zamanlar iç dengeye götüren yolun gürültüden geçtiği de aşikâr.

Heymi Bahar
heymibahar@superonline.com

Jazz Şehirleri:

Bridgetwon (Barbados)

Barbados mu? Orası da Neresi?

1536 yılında Portekizler tarafından keşfedilen Barbados, 1627 yılında Karayip Bölgesinde neredeyse tüm yerleşimlerle aynı kader paylaşıp kendisini İngiliz kolonisine teslim etti. Bu tarihten itibaren adanın başlıca ekonomisi tütüne dayalıydı. Ancak dünyada rekabetin artmasıyla tütün yerini şekere bıraktı. İlk müzik örnekleri, tüm Afrika kabilelerinde de olduğu gibi, pazar duaları sırasında ya da cenazelerde çalınan çeşitli yöresel davulların ses değişimleriyle gerçekleşiyordu. İngiliz sömürgesinin adayı işgalinin hemen ardından yönetim kölelerin çalışırken şarkı söylemelerine ve de bunun eşliğinde kendi müziklerini çalmalarına izin vermişti, ancak, 1688 yılında çıkarılan bir yasa ile bu durum yasaklandı çünkü İngilizler yaptıklan müziğin bir isyan hazırlığı olduğuna karar verdiler. Bunun yanında adaya gelen Hristiyan misyonerler de Barabados da yaşayan kölelerin dinlerinin değiştirilmesine çalışıyorlardı. Ülkede uygulanan tüm politikaların amacı ülkede yaşayan yerel halkın asimilasyonunu başarılı bir biçimde tamamlamak üzerine kuruluydu ve bunu yapmanın en iyi yollarında biri de yerel müziği yok etmekti.

Biraz Özgürleşme...

Çok sınırlı bir biçimde kendini ifade etmeye çalışan Barbados yerel toplumunun tek kendi müziklerini çaldığı, Harvest Home, festivali tüm halkın beklediği ve kendini sergilemek istediği bir organizasyon haline gelmiştir ve toplum bunu iple çekiyordu. 1800'ün başlarında diğer kolonilerde başlayan özgürlük isyanları ve 1807 yılında köle ticaretinin kaldırılması 1838 yılındaki özgürleşme hareketini de tetikledi. Özgürleşme köleliğin kaldırılmadı değildi tabiki, ancak yerel halkın müziğinin üzerinde olan baskılar yavaş yavaş kalkmaya başlamıştı. 1840'lı yıllardan vurmalı çalgılar dışında her türlü çalgının çalınmasına izin veren bir yasa çıkarıldı. Bu durum yerel müziğin daha fazla vokallere yönelmesini sağladı. Bu dönemde sosyo-politik, kadın erkek Ilişkileri ya da özgürlük üzerinde şarkılar yazıldı ve söylendi. Özgürleşme döneminin bir ileri aşaması da yeni bir müzik aletinin keşfi ile oldu: tuk. Bu alet üflemeli bir çalgıydı ancak üçgen ve 19.yy İngiliz klasik flütünden esinlenerek yapılmıştı. Ancak Afrika tarzı çapraz ritmler iyi bir biçimde çalınabiliyordu. Bu müzik aleti bir anda tüm müziğin çehresini değiştirmeye başlamıştı. Bunun dışında gelişimi etkileyen bir diğer durum ise Trinidad'dan gelen calypso müziğidir. 18-19. yy'da bir çok calypso bandosu kuruldu ve bu gruplar çeşitli ortamlarda çalmaya başladılar her ne kadar önceleri bu müziğin Afrika kökenli olmadığını iddaa etselerde şu anda bu müzik Barbados'un milli müzikleri arasında yer alıyor.

Bridgetown Uluslarası Oluyor

1920'lerin ortalarında, Amerikan modeli jazz müziği daha çok zengin üst sınıfın yaşadığı başkente gelmeye başladı. Kaçak kayıtların bölgeye gelmesiyle beraber Barbados yerel halkı swing tarzı müziğe ulaşmış oldu. Ancak teknolojinin yetersizliği nedeniyle sadece Bridgetown'da bazı yerlerde yayın yapılıyordu ve dinleyici oldukça kısıtlıydı. 1940'ların sonuna kadar fonograf ülkeye gelememişti. 1920 ve 30'ların en önemli ismi Lionel Gittens denilebilir. Gittens Bridgetown'da bir çok grubun liderliğini yaptı ve amerikan tarzı jazz müziğini tanıttı. Ancak Gittens'ın en önemli

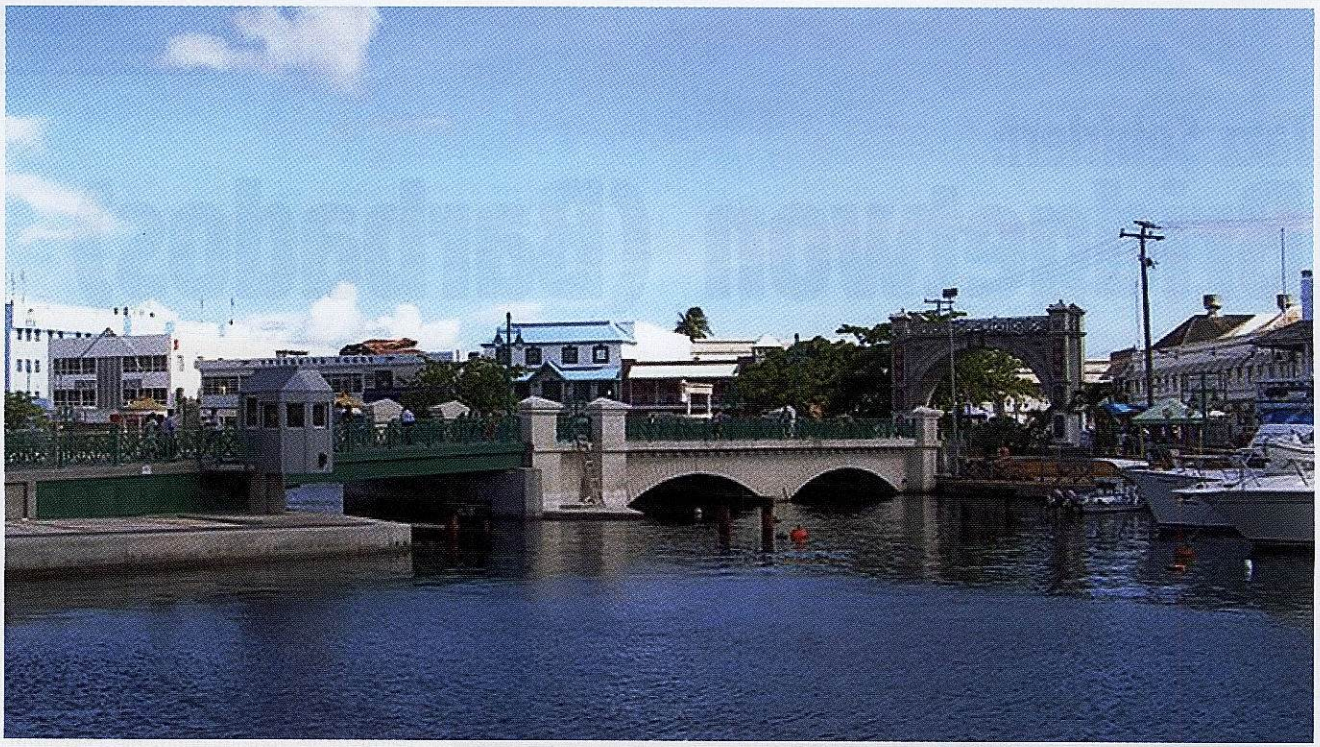

özelliği Bajan-style (Barbados stili) calypso çalmasıydı. Her ne kadar ulaşım zor olsa da BBC'den yayınlanan Voice of America'nın sunucusu Willis Conover Barbados'ta yaşayan jazz sever halkın kahramanı olmuştu.

Keith Campbell ve Jazz'ın Değişimi

Keith Campbell 1930'ların başında başlamıştı jazz kariyerine ve daha çok yerel müziğe ağırlık veriyordu. Ancak bazı politik değişmeler jazz'ın gelişimini etkiledi. 1937 çıkan yerel ayaklanma işçilere hak arama amaçlıydı ancak başlatılan hareket sadece sendikalarla sınırlı kalmadı ve politik sistemin revize edilmesine kadar ilerledi ve 1966 yılında elde edilen bağımsızlığa kadar devam etti. Ayaklanma kısa sürede siyasal kurumların yenilenmesine ve daha demokratik bir toplum olmayı amaçlamıştı. Özgürlükçü ortamdan yararlanan Campbell'da 1940'ların başında swing'den bebop tarzını benimsemeye başlamıştı. II. Dünya savaşının başlangıcı Barbados ve Trinidad kıyılarına yanaşan Amerikan gemilerinden inen jazz bandolarının kısa süre bölgede kalmasına neden oldu. Bu sırada Campbell gibi sanatçılar birikimlerini genişlettiler ve 1950'li yıllarda Ernie Small Bridgetown'da bir jazz efsanesi olmaya başladı. 1961 yılında kurulan Belair Jazz Club, Bridgetown jazz severlerin uğrak noktası olmaya başlamıştı. Keith Campbell, Ernie Small, Ebe Gilkes gibi Barbados'un ünlü jazz'cılara aynı sahnede performans veriyorlardı. 1966 yılında gelen bağımsızlık beraberinde milliyetçiliği de getirdi. Yıllardır sömürge olan Barbados artık bağımsızdı ve kendi kültürünü yeniden canlandırmak istiyordu. Bu nedenle geçmişte tarlarda ve yörelerde çalınan müziğe daha çok önem verilmeye başladı. Yıllardır büyük şehirlerde kullanılmayan ritmik yöresel çalgılar ve üflemeliler yeniden raflardan indiriliyor ve çalınmaya başlanıyordu. Bu dönemde Amerikan etkisinin azaldığını söylemek

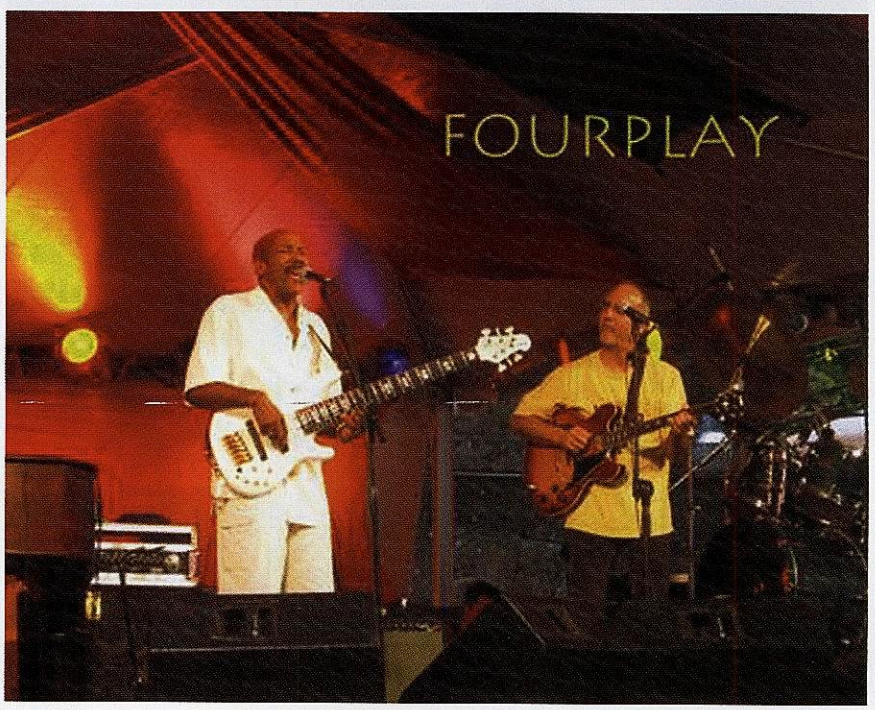

doğru olur. Bir jazz sentezi yaratma projesiydi aslında bu çaba.

Barbados Jazz'ı mı?

Campbell bir süre Trinidad'da kaldıktan sonra bir proje için Bridgetown'a dönmeye karar verdi. Hilton Bridgetown onu ve Ernie Small'u beraber bir projede buluşturmak istiyordu ve bunu başardı. 1968 ile 1974 arası dünyanın her tarafından turistlerin uğrak yeri olan Hilton'un yemek salonu dolup taşıyordu ve burada çalınan herkesin bildiği swing ya da bebop değildi. Bu ikili Afrika'nın koloni öncesinden kalan ve milliyetçilik akımıyla yeniden gündeme gelen vurmalı müziği klasik Amerikan jazz'ı ile birleştirmişlerdi. Calypso-Jazz diye adlandırdıkları bu müzik hem dans figürlerine uygun hem de solistlerin performans göstermesine olanak sağlıyordu. 1970'lerin ilk yarısında Bridgetown'da bir müzik okulu bile açılmıştı ve bu okul artık jazz hayranlarına da hizmet ediyordu. Combermere Okulu Trinidad'dan da şehre gelen ünlü jazz eğitmenlerini de kadroların bulunduruyordu. 1980'li yıllar ise Barbados için jazz müziğinin doruk noktalarına ulaşmıştı. Devletin müziğe vermeye başladığı destek ve jazz kulüplerin yayılmasıyla birlikte müziğe karşı olan ilgi ve talep daha da arttı. 1985 yılında Bridgetown'da düzenlenen ilk uluslararası Barbados Caribean Jazz Festivali hem Barbados'tan hem de aynı kültürde bulunan komşu ülkelerden müzisyenleri bir araya toplamayı başarmıştı. Büyük bir ilginin odağı olan bu festival hala devam etmektedir.

Neden trafik ışıkları
hep aynı olmak zorunda?
Boş bir tuvalde yeniden
yaratma şansınız olsaydı...
Kuga
FordKuga
Feel the difference
Ford
Koç

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.jazz@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"JAZZ is the big brother of Revolution. Revolution follows it around.
JAZZ Devrim'in ağabeyidir. Devrim onun peşinde dolaşır." – **MILES DAVIS**

Genç Koleksiyoncu: ABBEY LINCOLN

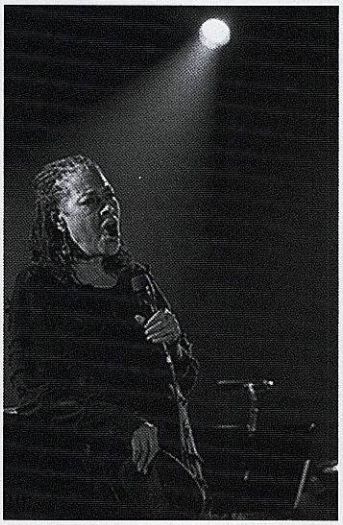

6 Ağustos 1930 günü, Chicago'da, 12 çocuklu bir ailenin 10. çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan Abbey Lincoln'ün gerçek ismi Anna Marie Woolridge'dir. Michigan'daki bir çiftlikte büyürken 5 yaşından itibaren müzikle ilgilenmeye başladı ve fırsat buldukça evdeki piyanonun başına geçti. Zaman içinde hem piyano çalmayı, hem de piyano eşliğinde şarkı söylemeyi öğrenen küçük kızın düşlerini artık şarkıcılık hayalleri süslüyordu. 14 yaşındayken, annesiyle birlikte Kalamazoo'ya yerleşen Anna Marie, bir yandan para kazanmak için hizmetçilik yapıyor, öte yandan da okul orkestrasında şarkı söylüyordu. Yöresel bir grupta ilk kez profesyonel şarkıcılığa soyunan genç kız, bir süre sonra da Chicago'nun gece klüplerinde boy göstermeye başladı ve 19 yaşındayken şarkıcılar arasında düzenlenen bir yarışmayı kazandı. Bir dans orkestrasıyla Michigan'da turneye çıktıktan sonra, 21 yaşındayken California'ya gitti ve burada varyete şarkıcılığına başladı. 1952'de Hawaii'ye geçerek, iki yıl boyunca Honolulu'nun gece kulüplerinde Anna Marie ismiyle şarkı söyledi. Tekrar Los Angeles'a döndüğünde ise, bu kez Gaby Lee adı altında foto modellik ve Hollywood'un gece kulüplerinde şantözlük yaparak Moulin Rouge'da sahne alan Lincoln, burada ünlü söz yazarı Bob Russell tarafından keşfedildi. Abbey Lincoln'a, sanat yaşamı boyunca kullanacağı bu ismi veren ve ona ilk plağını doldurma olanağını sağlayan da yine Bob Russell'dır. New York'a taşınan ve efsanevi Jazz kulübü Village Vanguard'da sahne alan şarkıcının, kendi adına doldurduğu ilk albüm, 1956 yılında Liberty plak şirketi için kaydettiği, Benny Carter ve Marty Paich'in düzenlediği standartları, yaylıları da içeren bir büyük orkestra eşliğinde seslendirdiği "Abbey Lincoln's Affair: A Story of a Girl in Love"dır. Sesinin gücü kadar, etkileyici bir güzelliğe de sahip olan Abbey Lincoln, yine Bob Russell'ın aracılığıyla, o yıl, Jayne Mansfield'in başrolünü oynadığı "The Girl Can't Help It"te rol aldı ve pek çok sinemasever için Mansfield'den daha seksapelli bir kadın olduğunu gösterdi. O günlerde "Siyahi Marilyn Monroe" diye anılan sanatçı, davulcu Max Roach'la tanıştı ve bir süre sonra onunla birlikte yaşamaya başladı. Yıllarca varyete şarkıcısı olarak çalışmasına karşın, 50'li yılların sonunda Riverside için doldurduğu "That's Him", "Abbey Is Blue" ve "It's Magic" albümleriyle Jazz şarkıcılığında da iddialı olduğunu gösteren Abbey Lincoln, 1959 yılında "Jamaica" adlı gezici müzikalde başrolü üstlendi. Ancak onu asıl şöhrete ulaştıran çalışma, Max Roach'un 1960 yılında Candid plak şirketi için kaydettiği, zencilerin ırkçılığa karşı mücadelelerinde bilinçli bir mesaj taşıyan "We Insist! - Freedom Now Suite" adlı albümü olmuştur. Jazz'da protest tarzın öncülerinden olan bu ünlü yapıta, sesi ve çığlıklarıyla büyük katkıda bulunan ve ertesi yıl Candid için doldurduğu "Straight Ahead" adlı albümdeki şarkıların birkaçına çarpıcı ve bilinçli sözler de yazan Lincoln, o dönemde yaptığı müzikle politik bir kişiliğe bürünmüştü. Altı senelik bir beraberliğin ardından, 1962 yılında Max Roach'la evlenen şarkıcı, eşinin bazı plak çalışmalarına katıldıktan sonra, 1964'de "Nothing But a Man" adlı sosyal içerikli filmde başrolü üstlendi. Bunu 1968'de, Sidney Poitier'nin karşısında oynadığı romantik komedi "For the Love of Ivy" izledi. Bu iki filmdeki başarılı oyunculuğuyla eleştirmenlerin ilgisini çekmesine ve hatta Altın Küre ödülüne aday gösterilmesine karşın, Abbey Lincoln, radikal politik kişiliği yüzünden, bir süre için ne plak, ne de film çalışması yapabildi ve bu çalkantılı dönemde bazı kulüplerde şarkı söylemekle yetinmek zorunda kaldı. 1970 yılında Max Roach'dan boşanan şarkıcı, tekrar Los Angeles'a döndü ve bazı TV dizilerinde rol aldı. 1973 yılında Japonya'da kaydettiği "People in Me", sanatçının 10 yıllık bir aradan sonra yaptığı ilk albümdü ve ilk kez kendi bestelerini seslendirmeye başlamıştı. Geçimini sağlamak için 1974 yılında Northridge'deki California Eyalet Üniversitesi'nde sahne sanatları dersi vermeye başlayan Abbey Lincoln, ertesi yıl çıktığı Afrika yolculuğundan yepyeni bir isimle döndü. Artık onun adı Aminata Moseka'ydı. Siyahi ırkın gururu bu hem güzel, hem de akıllı sanatçıya, "iradeli ve kararlı" anlamına gelen Aminata adını Gine cumhurbaşkanı, Afrika dinlerinde aşk tanrıçası olan Moseka'yı ise Zaire kültür ve enformasyon bakanı uygun görmüştü. Yedi senelik bir sessizlik döneminin ardından, Paris'te saksofoncu Archie Shepp ve o sırada turnede olan Amerikalı müzisyenlerle "Painted Lady" albümünü doldurduğu 1980 yılına kadar şiirler kaleme alan, resim yapan, yazdığı tiyatro eserlerini sahneye koyan Abbey Lincoln, yeni plaklarında da artık daha ağırlıklı olarak, politik ve sosyal yorumlar kattığı kendi bestelerine yer vermeye başladı. 1983'ün Kasım ayında, o sırada 27 yaşında olan alto saksofoncu Steve Coleman'la beraber, Alman plak şirketi Enja için "Talking to the Sun" albümünü kaydetti. 1987 yılında, idolü Billie Holiday'in anısına yine Enja için yuptığı kayıtlar önce iki ayrı albümde; daha sonra da birarada yayınlandı. 1990'larda, Fransız prodüktör Jean-Philippe Allard'ın gözetiminde PolyGram grubu için, birbirinden başarılı albümlere imza atmaya başladı. 1990'dan itibaren, üç yıl boyunca, her Şubat ayının son haftasında stüdyoya giren Abbey Lincoln, sırasıyla "The World Is Falling Down", "You Gotta Pay the Band" ve "Devil's Got Your Tongue" isimli albümleri doldurdu. Seslendirdiği şarkıların sözlerini adeta yaşayan ve sadece kendisi için anlamlı sözleri olan şarkıları yorumlayan Abbey Lincoln, PolyGram'ın başarılı pazarlama metodlarıyla, 1990'lı yıllarda Jazz dünyasında Betty Carter'dan sonra en fazla ilgi gören şarkıcı konumuna ulaştı; onun ölümünden sonar da pek çok Jazz eleştirmeni ve Jazzsever tarafından yaşayan en büyük Jazz şarkıcısı Kabul edilmeye başlandı. Spike Lee'nin ünlü filmi "Mo' Better Blues"la yeniden beyazperdeye dönen Abbey Lincoln, sanki geçmiş yılların acısını çıkarmaya çalışarak, son 15 yılda tempolu bir biçimde albümler doldurmayı ve konserler vermeyi sürdürdü. 2002 yılının Mart ayında New York'ta, Lincoln Center'da 3 gece arka arkaya verdiği konserlerde, her gece farklı bestelerini seslendirdi. 2007 yılının Mart ayında bir açık kalp ameliyatı geçirmesine ve artık 80 yaşına yaklaşmasına karşın, ne sesi ne de fiziğiyle bu yaşını hiç belli etmeyen Abbey Lincoln, doğru bildiği yoldan ödün vermeden, uzun yıllar sonra şöhreti yakalamanın keyfini sürmekte. Bu keyfi, verdiği konserlerde, oyunculuk deneyimini de yansıtan dinamik sahne performansıyla izleyicilerine de taşımayı bilen sanatçının 50 yılı aşan müzik yaşamında kaydettiği tüm albümleri aşağıda bulacaksınız. Her zaman olduğu gibi, bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri birer ay-yıldızla işaretledik. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını ise birer okla vurguladık.

DERLEME ALBÜM

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲ You & I "ENJA Years" (1983-87) JAZZFEST 2202

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Abbey Lincoln's Affair: A Story of a Girl in Love (1956) LIBERTY/BLUE NOTE
* That's Him (1957) RIVERSIDE/OJC OJCCD-085
➲ It's Magic (1958) RIVERSIDE/OJC OJCCD-205
➲ Abbey Is Blue (1959) RIVERSIDE/OJC OJCCD-069
➲ (Max Roach albümü) We Insist! - Freedom Now Suite (1960) CANDID CCD 9002
➲ Straight Ahead (1961) CANDID CCD 79015
* People in Me (1973) PHILIPS/ITM 1439 (Avrupa) C•
(aynı albüm: Naturally (1973) NEWEDITION 8701 (ABD))
➲ Painted Lady (w/ Archie Shepp) (1980) BLUE MARGE/ITM 1422 (Avrupa)
(aynı albüm: Golden Lady (w/ Archie Shepp) (1980) INNER CITY 1117 (ABD LP))
* Talking to the Sun (1983) ENJA 79635 C•
➲ Abbey Sings Billie, Vol. 1 & 2 (1987) ENJA 91342 (2 CD)
➲ The World Is Falling Down (1990) VERVE 843476 C•
➲ You Gotta Pay the Band (1991) VERVE 511110 C•
* Devil's Got Your Tongue (1992) VERVE 513574 C•
➲ When There is Love (w/ Hank Jones) (1993) VERVE 519697 C•
* A Turtle's Dream (1995) VERVE 527382 C•
* Who Used to Dance (1996) VERVE 533559 C•
* Painted Lady: In Paris (Live) (1996) EPM Musique 152022
* Wholly Earth (1999) VERVE 559538 C•
➲ Over the Years (2000) VERVE 549101 C•
➲ It's Me (2003) VERVE 126802 C•
➲ Abbey Sings Abbey (2007) VERVE 9847030

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

THESE FOOLISH THINGS (REMIND ME OF YOU))

Söz: Ted Koehler
Müzik: Rube Bloom

A cigarette that bears a lipstick's traces,
An airline ticket to romantic places,
And still my heart has wings...
These foolish things remind me of you.

A tinkling piano in the next apartment,
Those stumbling words that told you what my heart meant,
A fairground's painted swings...
These foolish things remind me of you.

You came, you saw,
You conquered me.
When you did that to me,
I knew somehow this had to be.

The winds of March that made my heart a dancer,
A telephone that rings,
And who's to answer?
Oh, how the ghost of you clings...
These foolish things remind me of you.

The first daffodil and long excited cables,
And candle lights on little corner tables,
And still my heart has wings...
These foolish things remind me of you.

The park at evening when the bell has sounded,
The 'Ile-de-France' with all the gulls around it,
The beauty that is spring's...
These foolish things remind me of you.

How strange, how sweet
To find you still,
These things are dear to me,
They seem to bring you near to me.

The sigh of midnight trains in empty stations,
Silk stockings tossed aside, dance invitations.
Oh, how the ghost of you clings!
These foolish things remind me of you...

MORE THAN YOU KNOW

Söz: Billy Rose & Edward Eliscu
Müzik: Vincent Youmans

Whether you are here or yonder,
whether you are false or true
Whether you remain or wander,
I'm growing fonder of you
Even though your friends forsake you,
even though you don't succeed
Wouldn't I be glad to take you,
give you the break you need

More than you know, more than you know
Girl of my heart, I love you so
Lately I find you're on my mind
More than you know

Whether you're right, whether you're wrong
Girl of my heart, I'll string along
You need me so
Much more than you'll ever know

Loving you the way that I do
There's nothing I can do about it
Loving may be all you can give
But baby I can't live without it

Oh, how I'd cry, oh, how I'd cry
If you got tired and said "Goodbye"
More than I'd show
More than you'd ever know

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.

Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, Dinah Washington'ın (DW) ve Abbey Lincoln'ın (AL) özgün albümleriyle sürüyor.

4 Temmuz	DW:	"Sings Bessie Smith" (1957)
11 Temmuz	DW:	"What a Difference a Day Makes" (1959)
18 Temmuz	DW:	"I Wanna Be Loved" (1961) + "Dinah '62" + "In Love" (1962)
25 Temmuz	DW:	"Drinking Again" (1962) + "Dinah '63" (1963)
1 Ağustos	DW:	"Back to the Blues" (1962)
8 Ağustos	AL:	"That's Him" (1957)
15 Ağustos	AL:	"It's Magic" (1958) + "Abbey is Blue" - 1 (1959)
22 Ağustos	AL:	"Abbey is Blue" - 2 (1959) + "Freedom Now Suite" -1 (1960)
29 Ağustos	AL:	"Freedom Now Suite" -2 (1960) + "Straight Ahead" (1961)
5 Eylül	AL:	"People in Me" (1973) + "Painted Lady" - 1 (1980)
12 Eylül	AL:	"Painted Lady" - 2 (1980) + "Talking to the Sun" (1983)
19 Eylül	AL:	"Abbey Sings Billie" - 1 (1987)
26 Eylül	AL:	"Abbey Sings Billie" - 2 (1987)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

THE COLOR OF JAZZ
Album Cover Photographs
By Pete Turner

Rizzoli Int'l Publications
ISBN: 0-8478-5798-0
ABD, 2006
144 sayfa
Kuşe Şömiz içinde Bez Ciltli
45 $

1970'li yılların sonunda ABD'de girdiğim ilk plakçı dükkanında iki Jazz plak şirketine özel reyon hazırlandığını görmüştüm: ECM ve CTI albümleri, diğer LP'lerden ayrı, kendilerine özel bölümlerde sergileniyorlardı. Bunların ortak özelliği, plak kapaklarının hemen göze çarpan albenisiydi. ECM albümlerinin dingin fotoğraflarına tam zıt bir şekilde, CTI albümlerinin parlak kapaklarını süsleyen fotoğraflar çarpıcı renkleri ve ilginç kompozisyonlarıyla, insanda mutlaka tadına bakılması gereken elma şekeri izlenimi uyandırıyordu. Deneyimli bir prodüktör olan ve yapımcılığını üstlendiği tüm albümlerin arka kapaklarını imzalamasıyla dikkat çeken Creed Taylor'ın kurduğu CTI, 70'li yıllarda çağa uygun Jazz prodüksiyonlarıyla, ünlü müzisyenlere tekrar stüdyoya girme şansı sağlarken, çoğu ortasından ikiye açılan bu ilginç kapak tasarımlarıyla da çağdaş ürün ambalajı ve pazarlama metodlarından yararlanıyordu. Ve tabii ki o dönemde ABD'de en çok satan Jazz plaklarının ECM ve CTI şirketlerinin çıkardığı albümler olduğunu vurgulamaya gerek yok sanırım! Öyle ki, yıllarca bazı Jazz-severlerin CTI albümlerini adlarıyla değil de, örneğin Antonio Carlos Jobim'in zürafalı, Wes Montgomery'nin sigara izmaritli, Paul Desmond'ın eriyen buz sarkıtlı, Milt Jackson'ın devekuşlu albümleri diye andıkları bilinir. O çarpıcı ve soyut fotoğrafları çeken kişi, reklam fotoğrafçısı olarak çalışan ve yapıtları 50 yıldır National Geographic, Esquire, Look, ve Sports Illustrated gibi farklı türlerde ama fotoğraflarıyla ünlenen dergilerin sayfalarını süslemiş Pete Turner'dır. Fotoğrafların hakkını vermek için, tasarımı long-play albüm boyutlarında (35 x 35 sm) yapılan bu "coffee-table" kitabı, Pete Turner'a ve onun hem CTI, hem de daha önce yine Creed Taylor'ın Verve ve Impulse! plak şirketlerinde yapımcılığını üstlendiği bazı Jazz albümlerindeki kapak çalışmalarına ayrılmış. Kitapta 100 kadar albümün kapakları bazen tam sayfa olarak sergilenirken, her çalışma hakkında Turner ve Taylor'ın açıklamalarıyla desteklenmiş. Kitabın önsözünü Quincy Jones, sonsözünü ise Creed Taylor kaleme almış. Bu kitaptaki fotoğraflara baktıktan sonra, çoğu artık piyasada bulunmayan bu LP albümleri (tabii ki CD versiyonları mevcut; ama onların kitapçıklarından aynı etkiyi edinmek mümkün mü?) arayıp satın almaya hevesleneceğinize dair iddiaya girmeye hazırım!

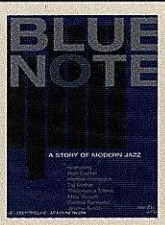

BLUE NOTE
A Story of Modern Jazz

Euroarts
ABD, 2008 (1997); 91'
Siyah-Beyaz & Renkli
1.78:1 Anamorphic
DD 2.0 Stereo / DTS
DVD Region 1 / NTSC
28.98 $

Jazz'a biraz olsun merak duyanların bile iyi bildiği gibi, Blue Note, Modern Jazz'ın belki de en ünlü, efsanevi plak şirketidir. Blue Note'un öyküsü aslında, 1939 yılında ABD'ye göç eden iki Alman yahudisinin, Alfred Lion ve Frank Wolff'un öyküsüdür. Jazz'a hayran bu iki genç kafadar, Blue Note plak şirketini kurup 30 yıl boyunca Jazz tarihine geçen 500'den fazla albümün yapımcılığını üstlendiler. Bu dönemde, başka kimsenin kaydetmeye cesaret edemediği müzisyenlere kapılarını açtılar ve diledikleri tarzda müziği yorumlamalarına şans tanıdılar. Blue Note zaman içinde satandart bir kaliteyi tutturan ve kurumsal kimliğe kavuşan ilk plak şirketi oldu. Blue Note albümleri önce, çoğu Reid Miles imzalı ilginç kapak tasarımlarıyla dikkat çekerler. Kapaklarda kullanılan fotoğrafları genellikle Frank Wolff kayıtlar sırasında çekmiştir. Albümlerin ses kalitesi ise muhteşemdir ve kayıtların çoğunda ünlü ses mühendisi Rudy Van Gelder'in ismine rastlanır. Lion ve Wolff'un 1965 yılında Capitol grubuna sattığı Blue Note 1970 yılında faaliyetlerine son verir. Ama gerçekte bu sadece 15 yıl sürecek bir ara olacaktır ve ünlü şirket 1985'te günümüzün en saygın Jazz prodüktörü sayılan Michael Cuscuna tarafından yeniden canlandılır... 35 yaşındaki bir Alman yönetmen tarafından 35 mm'lik bir belgesel olarak hazırlanan ve ilk kez 1997 yılında Amerikan Kamu Televizyonu PBS tarafından iki bölüm halinde yayınlanan "Blue Note – A Story of Modern Jazz", şirketin kurulduğu 1939'dan filmin çekildiği döneme kadar, hem Blue Note'un gelişimini, hem de buna paralel olarak Jazz'ın evrimini anlatıyor. Boogie Woogie'den Swing'e, Bebop ve Hard Bop'tan Avant-Garde Jazz'a ve yakın geçmişin eklektik çalışmalarına kadar, Jazz tarihini Blue Note'ta kayıt yapmış müzisyenler aracılığıyla gözden geçirirken, Avrupalıların Jazz üzerindeki etkisini de vurguluyor. Çeşitli müzisyenler, Jazz eleştirmenleri, Lion ile Wolff'u tanıyan kişiler ve Carlos Santana, Taj Mahal, Kareem Abdul-Jabbar, DJ Smash gibi kimi Blue Note hayranı ünlülerle yapılan söyleşiler, Blue Note müzisyenlerinin farklı dönemlerden (ve çoğu Avrupa'da kaydedilmiş) performanslarıyla renklendirilmiş. Jazz tarihine meraklı okurlarımızın koleksiyonlarına katması gereken bir DVD.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

APOLLO THEATER

253 West 125th Street, Harlem, New York, NY

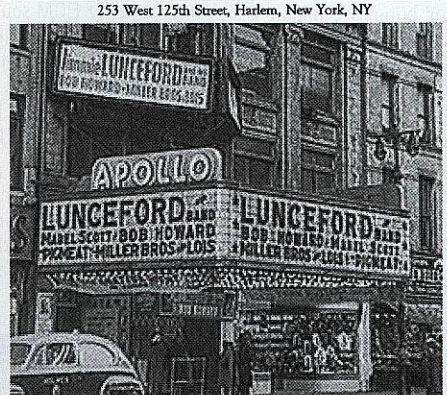

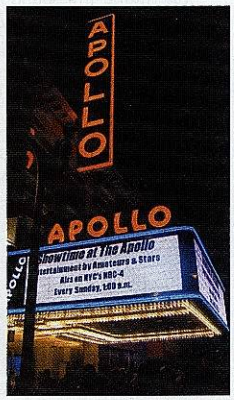

1914 yılında kapılarını açan ve önce New Burlesque Theater adını taşıyan mekana zencilerin girmesi yasaktı! 1928'te binayı satın alan Bill Minsky, mekanın adını, 1860'larda açılmış ve 19. yüzyılın sonuna kadar ayakta kalmış Apollo Hall'dan esinlenerek Apollo Theater'a çevirdi. Ancak 1934 yılında zencilere de açılan mekanda, "Jazz a la Carte" adlı bir zenci rövüsü de sahne almaya başladı. Aynı yıl, Ralph Cooper, Sr. radyodan yayınlanan ünlü programı "Amateur Nite Hour"u Apollo Theater'da sürdürmeye ve her Çarşamba gecesi 19:30'da bu mekanda amatör gençlere açık bir şarkı ve dans yarışması düzenlemeye karar verdi. Böylece, o yılın 21 Kasım gecesi, ilk "Amateur Night" yarışmalarından birini kazanan Ella Fitzgerald gibi, geleceğin pek çok ünlü ismi profesyonel müzik yaşamlarına ilk adımı bu mekanda attılar. Ertesi yıl Bessie Smith ilk kez Apollo'da konser verdi; onu Billie Holiday adında ismi duyulmamış bir şarkıcı izledi ve olağanüstü yeteneğiyle dinleyenleri büyüledi. Artık Apollo Tiyatrosu, tesciil edilen sloganıyla "Where Stars are Born and Legends are Made" (Yıldızların Doğduğu ve Efsanelerin Oluştuğu Mekan) olarak anılmaya başlandı. Başlangıçta Jazz dünyasına Sarah Vaughan gibi genç yetenekleri kazandıran Apollo'da, hala aynı gün ve saatte sürdürülmekte olan "Amateur Night" yarışmalarında üne kavuşan isimler arasında Diana Ross, Jimi Hendrix, James Brown, Marvin Gaye, Stevie Wonder, Michael Jackson ve Mariah Carey gibi pop idolleri de bulunmaktadır. Her yıl 1.3 milyon kişi tarafından ziyaret edilen ve haftada ortalama 5 konserin verildiği bu efsanevi mekan, 1991'de New York Eyaleti tarafından satın alınıp kamulaştırılmış ve 2006 yılından itibaren 65 milyon dolarlık bir bütçeyle yenilenmeye başlanmıştır.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Enrico Rava; Trompetin renk ustası...

Müzik hayatı yarım yüzyılla yaslanan İtalyan trompetçi Enrico Rava için neler söylenmemiştir; O en başta bir renk ustasıdır. Dolgun, doyurucu ve sofistike bir besteci kabul edilir. Hiçbir trompetçide rastlanmayan, ilginç bir sound'lar bütünüyle dikkat çeker. Öncelikli olarak, Avrupalı müzisyen kimliğini sound'unun kopmaz parçası kılmıştır. Özellikle de ülkesi İtalya'nın şarkı formlarının, bestelerinde yoğun izdüşümüne rastlanır. İlk ve son dönemlerinde ECM firmasıyla çalıştığından, bu firma sound'unun yarattığı mistik atmosfer Rava müziğinde sıkça hissedilir. Öte yandan, o, jazz müzisyeni kimliğini, tekniğini kök itibarıyla New York jazz ortamı içinde, 1960'ların ikinci yarısıyla geliştirir. Dolayısıyla da avangart jazz'ın farklı imgeleri, yarattığı jazz estetiği ve doğaçlama yetisi bu jazz'da yerini ve anlamını bulur. Rava bu jazz eğilimleriyle de kalmaz: Latin jazz'ı, özellikle de Brezilya'da şekillenen jazz, onun sound'unun bir başka dayanağıdır. Dolayısıyla, çoğu kompozisyonunda bu üç seçenek kaynağın açık veya kapalı esinlerine sıkça rastlanır. Bazı kompozisyonlarında söz konusu müziklerin tam bir kaynaşımını yakalamak mümkündür.

O, Avrupa jazz'ı trompetçileri arasında; Kenny Wheeler, Tomasz Stanko ve Paolo Fresu ile birlikte ilk anılan trompetçilerindendir. Bazı kritikçiler için Rava en büyüğüdür. Ama onu, diğer ustalarla mukayese etmenin doğru olmadığına inananlardanız. Müzisyenlerin her birinin ayrı ton ve müzik renkleri olduğu açıktır. Rava'yı İskandinav jazz'ına yer yer yakınlaştıran çoğu kez ECM sound'u eğilimi olur. Ama o, daha çok İtalyan folklorunun ve ABD avangart jazz'ını apayrı cümlelerle buluşturan bir jazz estetiğinin izini sürer. Üslubu, bu kaynaşımlar içinde gezinip durur. Melodiye olan düşkünlüğünden, ilk gününden beri vazgeçmez.

Bu özellikler, onun apayrı jazz eğilimlerini temsil eden ustalarla çalmasını sağlamıştır. Jazz'ın her kulvarı içinde kusursuz gezinebilen nadir müzisyenlerdendir. Rava, birçok İtalyan müzisyenin jazz dünyasında tanınmasını sağlar. Grupları neredeyse bir okul niteliğindedir. Örneğin, piyanist Stefano Bollani bu müzisyenlerden biridir. Rava, son stüdyo albümü "The Third Man"ı de bir duo çalışma olarak Bollani'yle

çıkarır. Geçen uzun yıllara rağmen, Rava'nın stili hep genç ve taze olarak kalmıştır. Bunda, trompetini çalışındaki coşkunun, kabına sığmazlığın büyük etkisi olmuştur. Melodik cümleleri stiline bu kadar temiz biçimde yediren Rava'nın, ayrıca orkestral müzikler, operayla da ilginç bir akrabalığı vardır. İtalyan kimliğinin, müzikal köklerinin kaçınılmaz sonucudur bu. Bir jazz müzisyeninin kendi ülkesinin, coğrafyasının kültürel- müzikal kaynaklarını jazz'ıyla nasıl buluşturacağı, kaynaştıracağı sorusuna, Rava en düzeyli yanıt veren nadir müzisyenlerdendir. Stilinde hissedilen coşkunun kendi iklimiyle de yakın bağı olduğu kaçınılmazdır. Bir yazar onun "ateşli ve lirik" bir trompetçi olduğunu vurgulamıştı. Bu özellikler, içinde yetiştiği kültür, iklim ve coğrafyanın kaçınılmaz sonucu olsa gerektir. Buna, avangart jazz'ın soyutlamacılığını da katınca, ortaya benzersiz bir bileşen çıkması hiç de yadırganmaz. Orkestral çalışmaları için de Avrupalı kimliğinin payı çoktur. 1960'lar jazz'ının avangart ve hatta mi-

En iyi kayıdı yapmak isteyenler için...

MMA

STÜDYOLARI

Aynı anda 6 ayrı stüdyodan 32 kanal canlı kayıt imkanı

Yamaha **C6 Grand Piano** MMA Stüdyoları'nda kayıtlarınız için sizleri bekliyor.

Diğer YAMAHA PİYANO çeşitlerini görmek ve denemek isterseniz doremusic Beşiktaş Piyano Consept Showroom'larımızı ziyaret edebilirsiniz.

doremusic

www.doremuzik.com.tr

Nüshetiye Cd. Kalıpçı Sk. No:2/2 Beşiktaş

Tel: 0212 259 62 23

MMA STÜDYOLARI

İnönü Mahallesi Yeni Nalbant Sokak No:31 34373 Elmadağ - İstanbul

Tel.: 0212 291 06 31 (4 Hat) Fax: 0212 291 73 46 Ofis GSM: 0533 304 02 93

www.mmastudyolari.com - www.mma.gen.tr

powered by YAMAHA steinberg

nimalist yanından Latin jazz'ının melodi ve ritim zenginliğine ulaşan bir duygu katmanının, kendi coğrafyasının müzikal kaynakları, şarkı formlarıyla buluştuğunda ortaya nasıl bir model çıkabileceğinin sonuçlarını sıkça Rava albümlerinde bulmak mümkündür. Bunun için tabii ki yüksek bir kapasite, duygu birikimi gerekir ki, bu Rava'nın müzisyen kimliğinin ta kendisidir.

Rava'ya, trompet ve jazz'da onun esin perilerinin kimler olduğu sorulduğunda, geleneksel ve modern jazz'ın birçok ustası anılabilir. Ama, bunlar arasında Miles Davis, Chet Baker ve Joan Gilberto'nun özel payları olduğu söylenebilir. Özellikle bunlardan ilk ikisi, yalnız jazz vizyonu değil, trompet stilini de besleyen iki ustadır. Rava, jazz'a, çok genç yaşta trombon çalarak başlamıştır. Ancak, Miles Davis müziği ve stiliyle tanıştıktan sonra, hemen trompete geçecek ve bu enstrümanın süreç içinde büyük ustaları arasında anılacaktır. Chet Baker'da süreç içinde Rava'nın özellikle stilini oluşturmasında en önemli trompetçidir. Onun Avrupalı kimliğinin dünya jazz'ı içinde bir yere, konuma oturmasında Baker'ın katkısı çoktur. Gilberto ise, gitarist kimliğiyle jazz'da melodinin bir başka gözle nasıl görülebileceğinin büyüsünü Rava'ya taşımıştı. Rava'nın Latino yanını pekiştirmişti sanki. Duke Ellington'da John Coltrane'e, Thelenious Monk'tan Charlie Parker'a büyük jazz ustalarının da devamlı Rava sound'unda izlerine rastlandı. Ama, özellikle 1970'lerin ortalarından sonra, Rava, bu esinlenişlerden de hiç korkmadan, kendinin olan bir stil ve sound temellendirecekti.

Bu müzikal birikimde, Rava'nın entelektüel nosyonunun da payı çoktur. Sinema, edebiyat ve görsel sanatlar gibi modern dünyanın tüm entelektüel arayışları, Rava'nın birikimini şekillendirir. Az da olsa yazdığı film müzikleri olduğu gibi, görsel sanat ustalarıyla da ilginç çalışmalar yapmıştır. Örneğin 1980'de görsel sanatların büyük ustalarından Michelangelo Pistoetto ve besteci ünlü Morton Feldman'la ilginç, avangart bir ortak çalışması gerçekleşmiştir. Lirizmden minimalizme birçok sanat tavrının içinde dolaşan coşku ve tutkudan hiç vazgeçmeyen, stilist olmasa da stil arayışlarını hiç noktalamayan bir müzisyendir. Sinema müziğinin diline olan yakınlığı çoğu kompozisyonunda dikkat çeker. Avrupa'nın birçok sanat dalıyla müziği arasında devamlı köprüler kurar. İşte bu ve benzeri birçok birikim, Rava'yı günümüz jazz dünyasının ayırıcı isimlerinden biri yapar.

Bir Trompetçinin Doğuşu

Rava'nın piyanist bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelmesi, müzikle olan yakın bağı çok genç yaşlarda kurmasının birincil nedeni olsa gerektir. İlk gençliğinde jazz'a adım attığında tutkulu bir tromboncudur. Geleneksel jazz gruplarında yaptığı icralar yoluyla jazz'a olan tutkusu biçimlenmeye başlar. Ama az önce de değindiğimiz gibi, Miles Davis'i tanıyıp onun stillerine bağlanışı oranında trompet artık onun ana enstrümanıdır. 1960'ların hemen başında profesyonel hayatın için olsa da, bir free-jazz/avangart jazz tutkunu olarak bu müziğin menşei New York'a 1960'lı yılların hemen başında gider. Orada çalarken, Carmine Caruso'dan da trompet dersleri almayı sürdürür. Burada, jazz dünyasına ilk önemli adım atışı 1964 yılında Gato Barbieri Beşlisi'nin üyesi olarak gerçekleşir. Latin- jazz'la olan tanışması da bu projenin içinde şekillenmiş olsa gerektir. Bu grupla 1965'de İtalya'da verilen konser, onun ilk ticari başarısı anlamına da gelmektedir.

Dönem, Latin-jazz'ın yalnız ABD'yi değil, tüm dünyayı kuşattığı zaman dilimidir. Rava, Barbieri grubu deneyimiyle bu jazz'a fazlasıyla eğilirken, New York'un avangart jazz eğilimlerine daha da çok sempatiyle bakar. Trompetçinin 1960'ların ikinci yarısıyla başlayan deneyimleri, onu New York jazz'ının kalburüstü grup ve projelerinin üyesi yapacaktır. Avrupa, ABD ve Latin Amerika, özellikle de Arjantin üçgeni içinde ünlü gruplarla turnelere yönelmiştir. Bu üç coğrafya, daha sonra onun jazz'ının da kaynak coğrafyalarıdır.

New York'da çaldığı grup ve müzisyenler saymakla bitmez. Ama bunlar arasında özellikle Steve Lacy'nin grubundaki deneyim özel bir önem taşır. 1965-67 yılları arasında değindiğimiz tüm coğrafyalarda çalan Latin –jazz'a da eğilimli bir gruptur bu. Ama, o dönemin avangart jazz deneyimlerini de dışlamayan bir projedir. Lacy'nin bu dönemki klasik albümü "The Forest And The Zoo"da Rava trompeti çalmaktadır. Yine 1960'ların sonlarını 1970'lere bağlayan süreçte iki ismin daha adını anmak gerek. Bunlar Carla Bley ve Roswell Rudd'dur. Carla Bley'in avangart jazz'a yeni, orkestral açılımlar taşıyan Jazz Composers' Orchestra Assosiation'ın üyesidir Rava. Jazz tarihinin son derece enteresan, deneysel ve avangart açılımlar taşıyan bu ünlü grubun, Rava'nın kendi müziğini biçimlendirmesinde katkısı çoktur. Rava'nın belki en önemli bir başka deneyimi ise, orkestrayla aynı zaman diliminde, ama çok daha yoğun bir biçimde yaşadığı Roswell Rudd'un grubudur. 1969-72 arası bu grubun üyesidir Rava. Zaten Rava, 1969- 76 yılları arasında hep New York'ta yaşar. Avrupa'yla bağı yalnız turneler yoluyla gerçekleşir.

Rava, kendi adına ilk grubunu da bu süreç içinde, 1969'da kurar. Örneğin, jazz'ın bugün efsane gitaristlerinden kabul edilen John Abercrombie, New York jazz dünyasında adını Rava'nın grup üyesiyken tanıtır. Bu genç grup

New York kulüplerinde ilgi odağı olur. New York deneyimi içinde Rava'nın, free avangart jazz ortamında birlikte çaldığı diğer müzisyenler içinde Marion Brown, Rashied Ali, Charlie Haden, Marvin Peterson ve Cecil Taylor adlarını özellikle anabiliriz. 1969'da New York'a uzun süre temelli yerleşmeden önce; İtalyan Franco D'Andrea ve büyük usta Lee Konitz'le de çalar.

Bugün, kendi adına veya gruplarıyla otuza yakın albümü bulunan Rava'nın ilk çalışması 1972'de "Il Giro Del Giorno In 80 Mondi" adıyla Black Saint firmasından çıkar. İkinci çalışmasıysa, bir yıl sonra "Ovotation Marks" adıyla Japs Records'dan. Avangart ve Latin jazz'ın esin perileri içinde gezinen, kendine has bir jazz'ı henüz tam anlamıyla temellendirememiş, ama müzisyenlik ve grup duygusunda müziğini çok iyi yansıtan bir Rava'dır ortaya çıkan. Tekniğinde kusursuzlaşmıştır. Ama, ustalarından vazgeçilmez etkiler dikkat çeker. 1975'te ECM 'den çıkan üçüncü albümü "The Pilgrim And The Stars"la Rava kendinin olan bir jazz'a adım atmaktadır. Bu on yıl, üretimi inanılmaz bir tempoda yükselir. Bu çalışmanın ardından 1981'e kadar dört ECM albümü daha yayınlar. Rava, bu deneyimlerde tüm müzikal birikimini farklı açılımlarla kendi sound'una yedirme sürecindedir. Onun müziğinin, başta değindiğimiz tüm özellikleri bu albümlerde yeşerir. Bu süreçte ECM ve Manfred Eicher prodüksiyonunun ilginç katkıları vardır. İtalyan, Avrupalı ve ABDli müzisyenlerle farklı projelerde yer alır. Zaten, bu çeşitlilik o yıllardan bugüne devam eder. Çoğu Avrupalı müzisyenlerden oluşan grubunu ilk 1975 yılında kurar. Bu isimler, eski yol arkadaşı gitarist John Abercrombie, başçı Palle Danielsson ve davulcu John Cristensen'dir. Bu ekipte yalnız Abercrombie Amerikalıdır. Ama ilk gününden beri o da diğer grup üyeleri gibi ECM sanatçılarındandır. 1977- 1978 ve ardından gelen yıllarda ağırlıklı İtalyan müzisyenlerden oluşan gruplarla konser ve albümlerini gerçekleştirir. Rava'nın ilk dönem ECM albümleri arasında 1978'de çıkan "Enrico Rava Quartet" albümünü özellikle anmak gerek. Bu albümde grubuna Roswell Rudd'ta konuk olmuştur. New York, İtalyan ve Bounes Aires'teki melodi ve ritimler ortaya apayrı bir jazz vizyonunu beraberinde getirir. Müzikal keşiflerle doludur projeler. Yer yer Davis ve Baker'ın esintilerine Rava'nın stilinde rastlanır. Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, son albümüne kadar bu esintiden tam anlamıyla kopmaz.

Rava, 1980'li yıllarda iki yeni firmayla çalıştı. Yine benzeri ve farklı sound'larda gezindi. 1981'de ECM'den çıkan "Opening Night"ı saymazsak, sanatçı bu on yıl içinde altı albüm daha yayımladı. Üretimine yine es vermediği bir dönemdi bu. Sound'undaki çeşitlilik kendine has bir rafineleşmeyi beraberinde getirmişti. Bütün albümleri aynı lezzetle dinlemek aslında zordur. Bizce, müzik vizyonunda farklı bir zenginleşme dikkat çeker. Kendine özgü kaynaşım pekişirken, projelerinde devamlı farklılıklar, açılımlarla karşılaşılır. 1984'te çıkan "Rava String Band" bunlardan biridir. Grubun gitar ve basında iki İtalyan müzisyen yer alır. Davulda, Rava'nın yanında uzun yıllar çalan İngiliz Tony Oxley, Avrupa jazz'ının enteresan davulcularından biri olarak projede yer alır. Perküsyondaysa Latin- jazz'ın dev ismi Nana Vascon-

celos bulunur. Albümün adından anlaşıldığı gibi ekipte yaylılar dörtlüsü yer alır. Soul Note firmasından çıkar bu albüm. Rafinelikten çok coşkuyu, içliliği içinde barındırır. Müzisyenin tutkulu ve virtüöz yanı biraz daha su yüzüne çıkar. Çok enteresan, önceki albümlerinde pek rastlanmayan bir sound'lar bütünü şekillenmeye başlamıştır. 1986'da yine aynı firmadan çıkan "Secrets"de, ECM sound'unun dolayımlı izlerine rastlanır. Bu albümdeki en önemli nokta, gruptaki ünlü John Taylor'un Rava sound'una getirdiği müzikal renkliliklerdir. Rava'nın Avrupalı yüzü ve İtalyan kimliği de yer yer belirir. 1989 albümü "Enrico Rava Quintet" için de benzeri değerlendirmeleri yapmak mümkündür. Tek fark, bu albümde yoğun bir izlenimciliğin etkilerine rastlanılmasıdır. Yine 1986 yılında, Rava'nın son derece orijinal bir ECM albümü daha çıkar. Ancak bu, bir duo çalışmasıdır. Rava, bandoneon devi, Latin jazz'ın büyük ustası Dino Saluzzi'yle "Volver" adlı ilginç bir çalışmaya yönelmiştir.

Yıllar geçtikçe Rava'nın üretimi ve albüm sayıları çoğalır. Bu durum 1990'lı yıllarda tamamen belirginleşir. Önceki on yılı kapsayan turneler yoluyla, sanatçı yoğun üretim ve performans süreci yaşamaktadır. Üretim, bu tempoda tabii ki risklerle doludur. Ama, buna rağmen, özellikle 1993'ten sonraki yedi yıla on albüm sığdırmayı başarır. Bu yapıtlarda inanılmaz bir çeşitlilik dikkat çeker. Jazz tüm sound2larının kaynağıdır. Ama, bazen, jazz'ın da dışına çıkan klasik ve folklorik yanı ağır basan projeler üretir. Yer yer dinleyenini şaşırtır. Bu çeşitlilikte Avrupalı ve İtalyan kimliği daha ön plana çıkar. Müzik vizyonundaki zenginlik, çeşitliliğin sayısız ipuçlarıyla karşılaşılır. Öte yandan, modern zamanın elektrikli sound'unu dışlamayan, çağın ruhunu, algısını, hatta "gürültüsünü" bile kavrayabilen sound çeşitliliği içinde gezinip durur. Örneğin dünya jazz'ının bir başka ünlü müzisyeni olan İtalyan piyanist Enrico Pieranunzi ile 1993'te "Nausicaa" adlı bir albüm çıkarır. Rava'nın opera müziğine olan yoğun ilgisi yine aynı yıl bir albüm olarak yayımlanacaktır. "Rava L'Opera'" adlı bu albüm şaşırtıcı bir ilgi görür. Çokça da İtalya'da. 1994 yılı ise sanatçının jazz vizyonunu yenilediği, farklı açılımlara taşıdığı bir zaman dilimidir. Bu on yıl çok farklı firmalarda çalışır. "For Bix And Pops" bu yıl çıkan ilk albümdür. Philology firmasından çıkan bu çalışmada, sanatçı modern jazz'ın apayrı açılımları içinde gezinir. Albümde, keyboard ustası Franco D'Andrea-i ile kendisi kadar üne sahip İtalyan trompetçi Paolo Fresu yer alır. Rava, bu albümde değişik bir deneyim yaşarken, keyboard'un tılsımıyla Rava'nın tınıları başkalaşır, hatta değişir. Aynı yıl daha da ilginç olan, Rava'nın bu dönem kurduğu "Electric Five" grubuyla aynı adda bir albüm çıkarmasıdır. Şarkıdan operaya, oradan elektrikli jazz'a; bitmez tükenmez arayışlarının o ana kadar ki son cümlesidir bu. Yaptığı bir jazz-fusion değildir. Müzisyen, daha çok, elektrik yoluyla çoğalan ses ve tınılarla farklı bir "jazz estetiği" arayışı peşindedir. Hiç de yabana atılacak bir çalışma değildir bu. Ama, dünya elektrikli jazz'ıyla mukayese edildiğinde bu "gürültü estetiğini" jazz'da ondan çok daha iyi kuranların olduğunu söylememiz lazım.

1990'larda Rava'nın proje, albüm ve konser kayıtları içinde üç albümü daha anımsatmakta yarar var. Bunlardan biri olan "Italian Ballads" da kendi kültür ve coğrafyasına yeniden geri dönen bir Rava'yla karşılaşılır. Bazı bilinen ballad'lara yepyeni renk ve motifler kazandırmıştır Rava. Apayrı bir lirizm içinde gezinip durmaktadır. Rava'nın 1997'de bir de "Carmen" albümü çıkar. Ama bizce en çarpıcı yapıt "Shades Of Chet"tir. Onu trompet evreninde en çok etkileyen Chet Baker'a bir tür saygı albümüdür bu. Yine trompetçi dostu Paolo Fresu ile üretir bu albümü. 2000'lerde daha ön plana çıkacak birçok yeni İtalyan müzisyen bu dönem jazz vizyonlarını geliştirme, pekiştirme sürecindedir. Albümde Baker anılırken, iki trompetçi de, kendi stilleriyle Baker'ın trompet dilinden nasıl ayrıldıklarını kanıtlarlar. Ama, yine de, küçük bir Baker esinini farklı cümlelerde bulmak mümkün olmaktadır. Bu albüm aynı zamanda Rava'nın Bix Beiderbecke ve Louis Armstrong'a duyduğu şükranın da bir ifadesidir. "Shadows Of- Chat" müzisyenin kendi gözüyle jazz'ın geçmişinde bir modern yolculuk anlamına gelmektedir.

Her büyük jazz'cı gibi Rava'da 1980'lerden 2000'e birbirinden önemli müzisyenin albüm ve turnelerinde yer almayı sürdürür. Bu isimleri saymak yazının sınırlarını aşar. Ama Cecil Taylor, Pat Metheny, Michel Petruccianni, Joe

Henderson, Richard Galliano, Gil Evans ve Miroslav Vitous gibi birkaç devi anmadan edemedik. Rava'nın sound arayışı, tür zenginliğinde bu müzikal akrabalıkların da payı çok olmaktadır. Müzisyenler yaşlandıkça on yılları devirdikçe albümler arasındaki bir mesafeye sıkça rastlanır. Ama, Rava'da durum hala tam tersidir. Sanatçı, 2000'li yıllardan bugüne albüm üretimini daha da arttırır. Onun gruplarından kendi solo albümleriyle müzisyenler çıkar. Turnelerden vazgeçmez. O denli de kompozisyonları sofistikeleşir. Çok ilginçtir, konser kayıtları dahil, 2000'den bu yana, sanatçının toplam onaltı albümü çıktığını tespit ettik. Bunların tümünü dinlemesek de, şaşırtıcı jazz tablolarıyla karşılaştık. Bu albümler arasında, WEA için 2002'de yapılan bir "Between Fellini" adlı bir albüm bile çıkmıştır. Örneğin, 2004'de "Montreal Diary/ A ve B albümlerinin ilkinde tamamen Miles Davis için hazırlanmış ve çalınan bir albümdür bu. İkinci "Montreal Diary"de ise Rava'nın gruplarında yetişen Stefano Bollani'de çalmaktadır. Bu süreçte, üstünde durulmaya değer "Renaissance" ve "Chanson" albümleri anılabilir. Yeni İtalyan firma Cam Jazz'dan 2003 yılında çıkan "Full Of Life"sa Rava'nın soundundaki ayırıcılığı göstermek açısından çarpıcı örneklerdendir.

Ancak, üstünde biraz ayrıntılı durulması gereken ECM'den çıkan dört albümdür. Rava, Manfred Eicher'la tekrar anlaştıktan sonra, bu firmadan çıkan her albüm son yıllarda Rava'yı yalnız İtalya ve Avrupa değil, dünya gündemine taşımıştır. Müzisyeninin kendi bestelerinin ağırlıkta olduğu, tam anlamıyla bir usta dönemi yapıtlarıdır. Kendine has bir klasisizmin de etrafında gezinen duru, tamamen kendinin olan ve azıcık da ECM ruhunu bestelerine yediren bir Rava gündemdedir. Bunlardan ilki 2004 yılında çıkan "Easy Living" albümüdür. Bu albüm için, hem Rava müziği, hem de jazz dünyasının bir yazarca son yıllardaki en iyi albümüdür. Rava'ya bu albüm dolayısıyla çok sayıda ödüller verilir. Yer yer andığımız son on yılın Rava projelerinin piyanisti Stefano Bollani'nin bu albümdeki büyülü katkısını es geçmek olası değildir. Rava, onun için, "piyanonun gerçek bir şairi" demesinin uzantısı olarak son stüdyo albümünü de onunla gerçekleştirecektir. Jazz geleneğinin izlerine rastlanan, kendine has bir lirizmi içinde barındıran kompozisyonlardır ön plana çıkan. Rava, solist ve aranjör kimliğinin yanında, albüme garip bir sevecenlik duygusu da katmıştır. Sevinç, coşku ve hüznün iç içe girdiği bir müzikal bütündür. "Easy Living"de derinlerde gezinen bir Akdeniz lirizminin de kuşatıcılığı dikkat çeker. Ama, çokça, geleneksel jazz'a, güncel yeni bir açılım kazandırmıştır.

Yine ECM'den çıkan "Tati" albümü tam bir ustalık işidir. Rava'nın sanat vizyonundaki zenginliğini işaretler. Albümün adı ünlü sinema adamı Jacques Tati"den gelmektedir. Albüm bir trio proje olarak yapılır. Rava'nın övgüler dağıtmaktan vazgeçmediği, 1990'lı yıllardan beri beraber çaldığı Stefano Bolloni ile jazz tarihinin devlerinden davulcu Paul Motian da trionun diğer üyesidir. Bu albümde Rava'nın trompet tonunda bile bir başkalaşım dikkat çeker. Bir çeşit "coll" jazz'dır yapılan. Albümde standartlar olduğu gibi, yeni Rava kompozisyonları da vardır. Tutkunun ayırıcı yanı, beste ve yorumlarına yedirilmektedir. Yüksek bir swing'de gezinen parçalara bile rastlanır albümde. Tüm müzikal bileşenlere rağmen, Rava'nın free- jazz'a duyduğu tutkulu ilgi tüm incelikleriyle bu albüme siner. Albüm, George Gershwin'in "The Man I Love"yla başlar. Miles Davis'in özellikle 1950'lerin ortasındaki cool açılımının müzikal gölgelerine rastlanır. Üçlünün davulcusu Motian o yıllarda Thelenious Monk'la çalmaktadır. Doğal ve melodik parçalar ön plandadır. Bir ölçüde ballad'lar. Bunda İtalyan müziğinin de etkileri var. Albümde Puccini bestesi ve Tosca'nın operalarına kadar zenginleşen bir müzikal alanı, ünü damıtıp kendi jazz mecralarına taşıyabiliyorlar. Motian'ın parçası "Birdsong"da ise bir yazar bu parçanın Monk'la Eric Satie arasında gezinen bir çarpıcı kompozisyon olduğunu söylemişti.

Bu rafinelik ve stilindeki inanılmaz zenginlikle Rava, hala şaşırtıcı güzellikte albümler yapmaya devam eder. Onun son iki stüdyo albümü de ECM'den çıkar. Bunlardan ilki 2007 Ocak'ında yayımlanan "The Words And The Days"tir. Andığımız önceki iki albümde olduğu gibi, Rava'nın ılık trompet sound'u, kendine has bir lirizmin de habercisi. Bu albümde Bollano kendi albümlerine yönelirken, grupta yerini Andre Poza alır. Bollano'yu hiç aratmayan bir piyanisttir o da. Bu albümde nadiren tomasz Stanko'ya şapka çıkaran bir Rava izleri yakalanır. Don Chere'ın "Art Deco" klasiğine Rava yepyeni bir vücut kazandırır. Kendi lirizmini! Grubuyla apayrı armonik zenginlikler taşımıştır bu albüme. İzlenimci duygular, önceki albümlerde olduğu gibi, bu çalışmanın da birçok parçasını şekillendirir. Amerikan jazz'ına, sanatçının açık referanslar yaptığı en önemli parçaysa "Bob The Cat" adını taşımaktadır. "Echoes Of Duke"de aynı özelliktedir. Avrupalı, lirik yanı ağır basan, ama modern jazz geleneğinden de hiç kopmamış bir Rava dikkat çeker. Onun Latin kaynaklarıysa, melodik cümlelerde belirginleşir. Albümün, bizce en ayırıcı parçası ECM ruhunun yedirildiği beste ise "Secrets"dir.

Rava'nın aynı yıl, bir yıl önce Stefano Bollano'yla ikili olarak kaydettiği çalışma da aynı yılın sonbaharında "The Tird Man" adıyla çıkar. Uçuşan, ilginç melodilerle bezeli bir albümdür bu. Yaptıkları tam anlamıyla bir lirik jazz. Ama kendi kültürel kaynaklarına, yani İtalyan şarkı geleneğine de uzanan kesitler vardır albümdeki parçalarda. Albümde, Latin jazz'ın idollerinden Antonio Carlos Jobim'in ünlü ballad'ı "Retrato Em Branco Preto"da etkili bir biçimde yorumlanıyor. Modern jazz kadar, Neopolitan folk şarkılarının lirik esintileriyle karşılaşılıyor. İki müzisyenin de melodi konusundaki yaratıcılığı çarpıcı. Baştan beri değindiğimiz ECM esinli stilinden hiç vazgeçmeyen bir Rava'yla, doğaçlama yetisi çok güçlü olan virtüöz bir Bollano'nun müzikal iletişimleri, albüm boyu çağdaş jazz cümlelerine dönüşüyor. Ortak tek bir parça var albümde. Besteler ağırlıklı yine Rava'ya ait. Rava stilinin izlenimci yanı bu albüm parçalarında biraz geri çekiliyor.

Evet, Rava, yarım yüzyıllık bir trompetçi. Ama, stil ve sound'u hiç yaşlanmıyor. Gelenekle akrabalıklar kuruyor. Ama, bugünün duyarlılığını, sezgiciliğini hep gözeterek. 1960'larda geliştirdiği trompet üslubunu devamlı yenileyen, değiştiren, ama tüm müziklerin köklerinden uzaklaşmayan bir trompet ustası konumunda. O, hep, melodiye olan düşkünlüğüyle bilinmeli. Onu avangart-jazz'dan adım adım uzaklaştıran da bu özelliği olsa gerek. Uçarılık ve duygu yoğunluğunu Latino müzik ve kültüründen alırken, son dönem sound'larında İskandinav jazz'ının içinde de gezindiği açık. Amerikan jazz geleneğiyse onun kökü durumunda. 1980'lerden sonra avangart olandan görece uzaklaşmıştı Rava. Ama, beklenmedik zamanlarda, çarpıcı doğaçlama cümleleri ve ardından akan gerçek ötesi melodileriyle ilk jazz evrenine kısacık da olsa yönelebiliyor. Rava, ustalarına olan sadakatini hiç yok saymıyor. Bunu, trompeti çalış stili ve kompozisyonlarında hissettiriyor. Ama son cümlede, artık kendi kişiliğini, kendine has stillerini tüm dünyaya tanıtmış bir Rava var artık. Onun müzik türlerindeki zenginliği, çeşitliliği ve bu özellikleri albüm ve performanslara da taşıması belirgin ayrıcalıklarından. Rava yalnız trompetiyle değil, kompozisyonlarıyla da, ağırlıklı Avrupa jazz'ının bugün belki en iyisi!

Enrico Rava

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

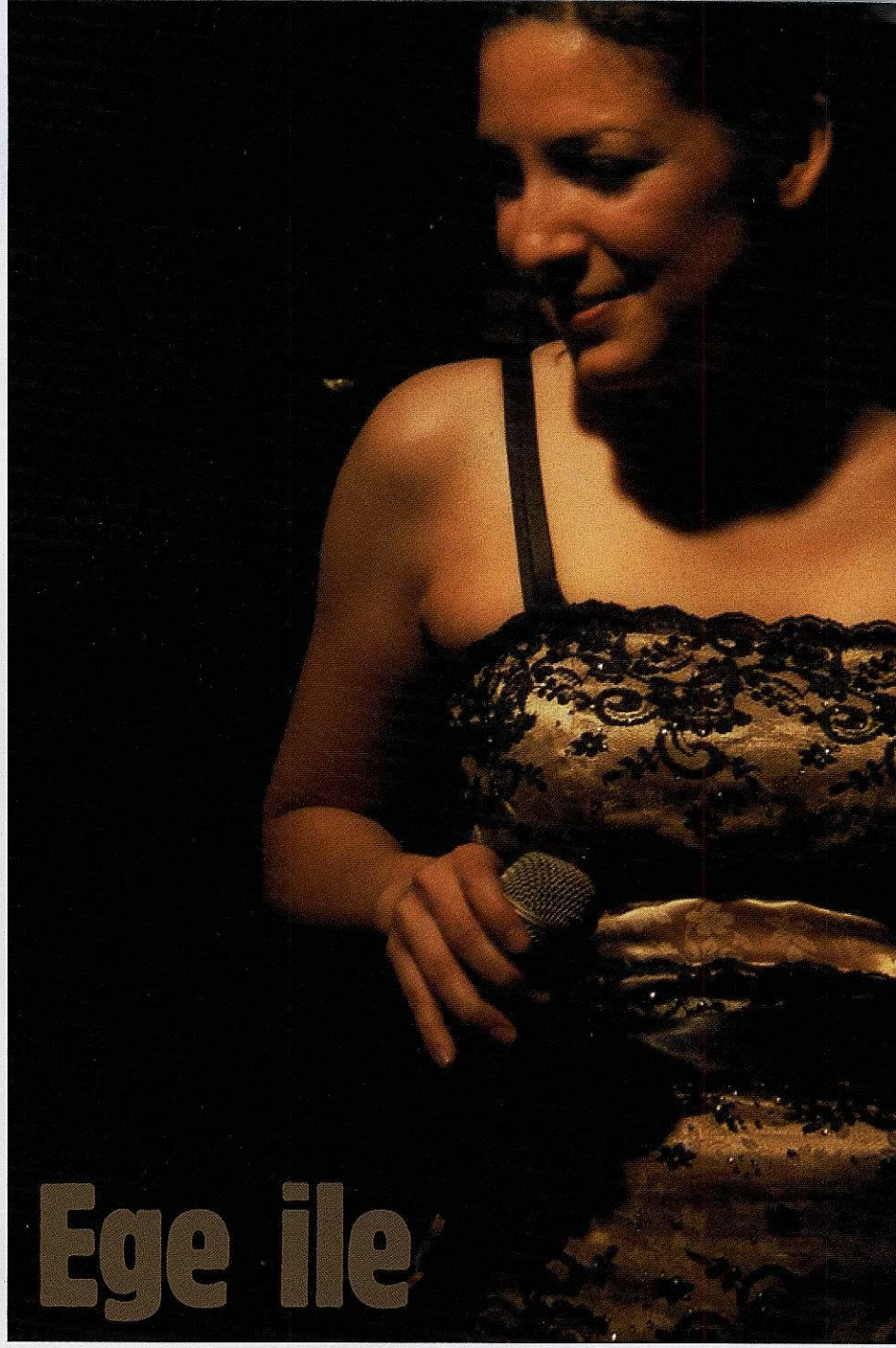

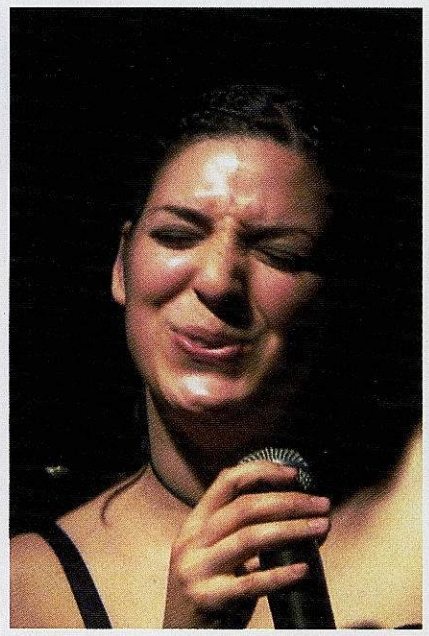

Meltem Ege ile

Domino Teorisi Üzerine Kaldığımız Yerden Devam

Geçen sene Meltem Ege ile ilk konuştuğumuz zaman Finlandiya'daki 12. Lady Summertime yarışmasında birinci olmuş ve dönmüştü. Ama henüz dünyanın en ünlü ve prestijli müzik okullarından birisi olan Berklee'ye gitmemişti. Daha sonra Meltem Amerika'ya gitti ve tekrar Türkiye'ye döndü. Hoş bir tesadüf onu müzik dünyasına taşıyan Nardis'te sahne aldığı gece onunla yeniden sohbet ettik ve bir röportaj için sözleşerek ayrıldık. Onunla tekrar konuşmadan önce geçen sene yazdığım yazıya baktım. Meğer sohbetimizde Meltem bakın neler demiş:

"Klasik müzikle yola çıktım, piyanist oldum ama sonra yolumu değiştirdim. Artık klasik müziğe zaman ayıramıyorum ve ilham almıyorum. Bu güne kadar de ders almadan jazz müziğinde bir yerlere geldim ama şimdi iyi bir eğitim alacağım. Birçok sevdiğim ve takip ettiğim jazz müzisyeni var ama aralarında bir ayırım yapmıyorum. Daha doğrusu düşüncelerimi kendime saklamak istiyorum.

Dönünce kendi ülkemde de bir şeyler yapmak istiyorum, bir okul açacak gücü toplamam gerekiyor.

İnsanın kendisine dönüp bakıp ne olduğunu görmesi çok zor bir şeydir.

Her alanda herkese şunu diyorum; gitmek istediğiniz yolda cesur olun, sevdiğiniz konuda bir şeyler yapmaktan korkmayın. Aslında hayatta hiçbir yenilgi yok, sadece yeni bir şeyler öğrenmek var.

Ben korksaydım hiçbir yere varmazdım, ne oluyorsa zaten oluyor, cesaretle yola çıkmak lazım. Siz de korkmayın ve bir an önce yola çıkın".

Ben ise Meltem'in yüreğinin götürdüğü yolda başarılı olacağına, buraya dönünce Berklee'den aldığı ışığı başka yüreklere taşıyarak tek bir domino taşının mucizeler yaratabileceğini göstereceğine içtenlikle inanıyorum demiştim.

Sonra teyp döndü, ona Amerika'da yediğin içtiğin senin olsun, bize jazz namına neler gördüğünü anlat dedim, o anlattı ben dinledim:

"Berklee gerçekten müthiş bir okul, insana çok geniş seçenekler yelpazesi sunuyor. Kendi ana diploma dalını seçmeden önce ilk yıl herkes birlikte okuyor. Armoni, kulak eğitimi gibi temel müzik derslerini alarak eğitimime başladım. Buraya dönmeden önce ana dalımı seçtim ve okula deklare ettim, Jazz Performance Vocal konusunda okumaya devam edeceğim. Ben zaten bu konuda çalışmak için gitmiştim ama ses mühendisliği, müzik prodüktörlüğü gibi birçok konuda öğrenim görmek mümkün, ben ayrıca bazı yan dersler de aldım. Gelecek seneden itibaren asıl ihtisas konum olan jazz vokali derslerini almaya başlayacağım.

Ben Bilkent üniversitesinde piyanist olmayı ve biraz da vokalist olmayı öğrenmiştim. Şimdi orada gerçek bir müzisyen olmayı öğreniyorum.

Bilkent'teki eğitimimiz klasik müzik ve enstrümana, benim durumumda piyano odaklı idi. Üniversitenin zorunlu dersleri vardı, örneğin devrim tarihi, onları alırdık bir de her yıl bir repertuar hazırlar ve sene sonunda onu çalardık. Günde uzun uzun o programı hazırlardık ve çok zamanımızı alırdı bu çalışma. Bir piyanist olarak yetiştim.

Jazz'a başlamam tesadüf ile oldu. Aslında küçükken evde sesimin güzel olduğu konuşuluyordu. On sekiz yaşındayken üniversiteye yeni gittiğim yılda bir müzik grubunda hem klavye çalacak hem de vokal yapacak bir kişi arıyorlardı, bana soruldu ve kabul ettim. Önce sadece klavye çalıyordum, sonra bir iki parçada klavye çaldım, herkesin hoşuna gitti. O grupta klavyeciliğim bitti, daha sonra sadece vokalist oldum. Bu aslında klavyecilikten de bir kaçış oldu benim için. Vokalist olarak kendimi daha iyi ifade edebiliyordum, geceleri gidip bir yerlerde şarkı söylerken çok eğleniyorduk. Önceleri sadece rock söylüyorduk. Sonra diğer gruplarda funk söyledim, R&B söyledim. Jazz ise çok daha yeni, ilk önce 2 sene evel bir grupta jazz söyledim. Hatta rock söylediğimiz grupta ilk defa jazz söyledik".

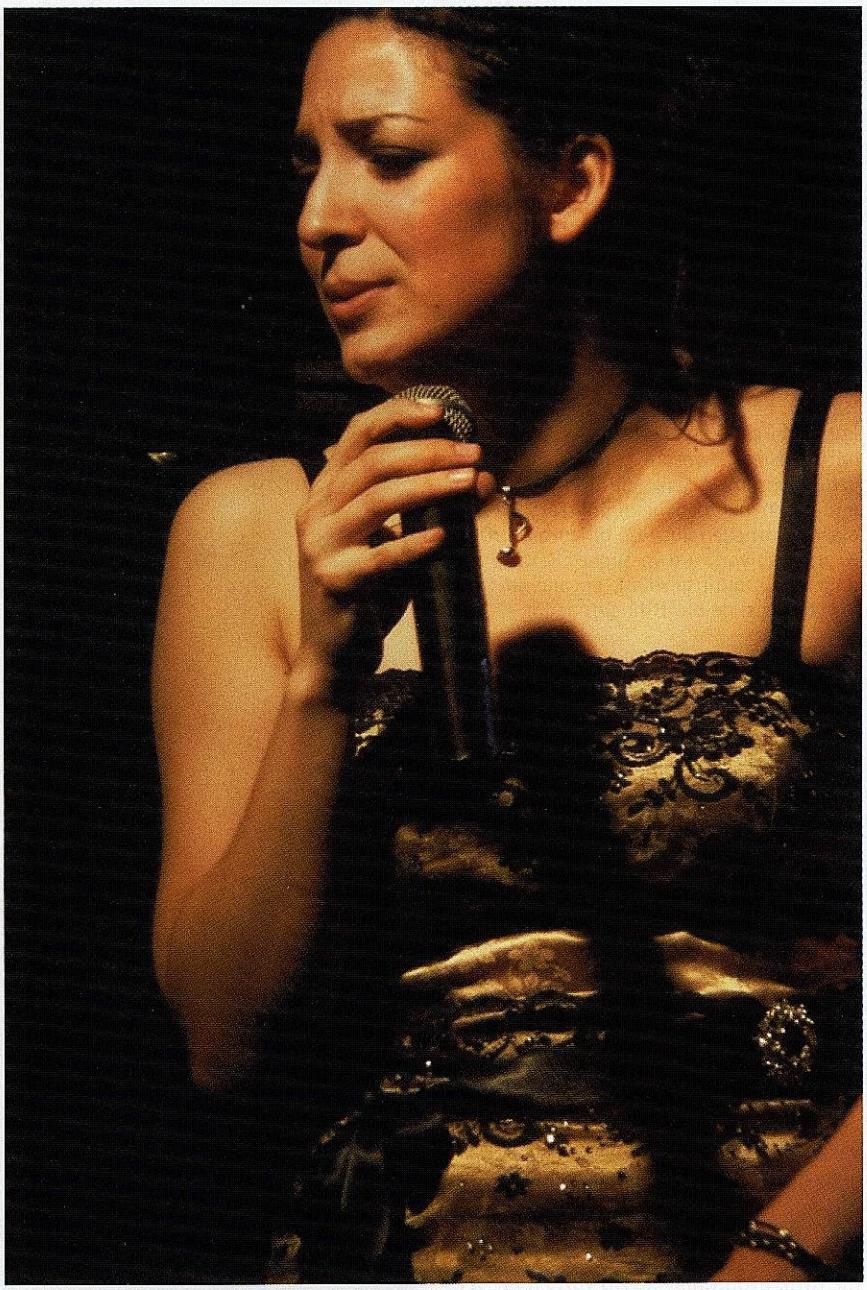

Peki Berklee sana nasıl bir ufuk açtı?

"Şöyle bir ufuk açtı diyebilirim. Orada öncelikle çok ciddi bir jazz armonisi ve teorisi dersleri aldım. Bunları da müzikte nasıl kullanabileceğinizi öğretiyorlar, sadece kurallarla sınırlı kalmıyorlar. Bu açıdan çok gerçekçiler. Düzenleme dersi aldık, değişik müzik enstrümanları için düzenleme nasıl yapılır müzikte nasıl kullanılır, bize öğrettiler. Örneğin bir vokalist olarak bir basçıya ne istediğini öğretirken kendi bakış açınla değil bir basçının bakış açısıyla bunu nasıl anlatacağını öğrendik. Bir davulcuyla onun bakış açısıyla nasıl konuşacağını öğreniyorsun. Birçok da beste yaptık. Önce çok afalladım. Klasik müzikte ne yapacağın bellidir, nota önündedir. Stiller ve dönemlere göre kurallar bellidir. Berklee'de ise hele sen önce bir şey yarat, daha sonra bakarız dediler. Kısacası bizde önce bir üretkenlik açtılar. Bu çok önemli, düzenleme dersinde altı yedi değişik enstrüman için düzenleme yaptım ve benim için çok önemli bir deneyim oldu. Gitar dersine yazıldım. Gitar öğrendim. Müziğe çok daha geniş bir açıdan bakmayı öğrendim".

Oraya dünyanın yedi düvelinden adam gelmiştir, peki onlardan jazz adına ne öğrendin?

"Oraya gerçekten dünyanın her yerinden çok yetenekli insanlar geliyor. Sadece genç değil her yaştan insan var ve herkes kendi şehrinin en iyisi. Oraya gelip diğer insanlarla bir araya gelince insanda önce bir ego bocalaması yaşıyorsun. Ben iyi idim diyorsun ama yanına bakıyorsun, o baktığın kişi de müthiş. Herkes mükemmel ve müthiş. Buna adapte olabilmek için çok önemli bir geri adım atıyorsun ve düşünsel olarak kendinden vazgeçiyorsun. Buradaki herkes meslektaş diyorsun kendini bir birey olarak değil büyük bir dünyanın parçası olarak görüyorsun. Bu çok değişik bir bakış açısı.

Ben büyük konuşmayayım, olaya ego ile zaten yaklaşmıyordum, piyanodan geliyorum yarışmalar benim için yeni bir şey, kendini ortaya atıp ben şöyleyim, ben böyleyim demenin yersiz olduğunu görüyorsun. Orada bunun akıllı bir şey olduğunu konuşan asıl şeyin müzik olduğunu görüyorsun.

Jazz olarak da sana cesur olmayı öğretiyorlar, önce adımını at, bir şeyler çal, öyle ortaya çok deniliyor. Önce çal, titreşimler ortaya çıksın, düzeltilmesi gereken bir şey varsa o zaman düzeltirsin deniyor. Ama sadece öğrenerek bir şey yapamazsın, at kendini ortaya ve müziğini yap deniliyor. Önce üret sonra dön bak ne yaptığına deniliyor, bu çok önemli bir şey. Buna alışmak da olay oluyor".

Bir yıl geçti farklı bir insansın, teknik olarak da stil olarak da farklısın, sen kendini nasıl görüyorsun?

Okumuşluk olarak başlayayım. Hocalarımdan Lisa Thorson benim bazı korkularımı üzerimden atmama yardımcı oldu. Ben kendi kendime vokal okumadım, mutlaka yanlışım vardır diye düşünüyordum, hocam bana bunu bıraktırdı. İlk dönemde klasik müzik eğitimi almış ama şimdi metal söyleyen bir hocam vardı, onunla şan tekniği çalışıyordum. Oktav nereye kadar çıkarız Ses açıldı mı, nereye kadar açılabilir gibi konular üzerinde çalışmıştık. Onunla fazla ileri gitmediğim hissediyordum. Lisa ile çalışırken ise her telden müzik söylüyorduk, aryalar, jazz ve diğer şeyler. Olaya tür olarak değil bir vokalist açısından yaklaşıyorduk. Ben bazen teknik olarak zorlandığımda kadın olaya teknik olarak değil dü-

şünsel olarak yaklaşıyordu. Bana rahat ol, örneğin istediğin sesi çıkaramıyorsan dizlerini bük öğle çıkar diyordu. Yani olaya bedensel ve zihinsel bir bütün olarak yaklaşıyordu, her ikisini de açıyor ve içimde olan şeyi dışarı çıkartmamı sağlıyordu. Böyle bir fayda gördüm. Bireysel ol, özgün ol, bir kalıba girme sende ne varsa onu ortaya koy, insanlar zaten onu görmek istiyor, bin kere birisinin yaptığı şeyi değil kendine has bir şey ortaya koy. Bu benim için korkudan sıyrılmamada çok faydalı oldu. Neysen osundur.

Başka bir şey olamaya çalışma. Elbette dersler seni ses tekniği olarak geliştiriyor. Kafa ve beyin açılması oldu bu yüzden de kulağıma çok daha fazla şey yerleşmiş, rahat hareker ediyorum çünkü kendimi engellemiyorum. Klasik eğitimden geldiğim için neyin nereden geldiğini zaten müzik olarak gitmeden önce de biliyordum. Doğru mu yapıyorum diye şüphe ile gittim ve doğru yaptığımı gördüm, en önemli farklardan birisi de bu. Bilincim açıldı.

Peki, bu anlattıklarına göre Amerika'daki ve Türkiye'deki yaklaşımların arasındaki temel fark ne oluyor?

Üniversitelerden bahsetmeyelim, bence asıl fark iki ülke arasındaki fark değil. Örneğin benim Türkiye'deki okulum Bilkent Üniversitesi bir müzik okulu olarak çok iyi. Bence asıl bahsedilmesi gereken şey klasik ve jazz arasındaki fark. Klasik müzik eğitime daha elit yaklaşıyor, hocalarında müzisyenlerinde farklı ve elit yaklaşımları var. Yüzyıllardan beri verilen bir eğitimi veriyorlar ve onun içinde oynama esneme payı dar. Biraz üniversitedeki hocalarınız ne derse, ne beğenirlerse onu yapıyorsunuz.

Berklee'de ise hocalar çok daha açık ve rahatlar, sizi bir meslektaş olarak görüyor ve cesaret veriyorlar, herkese cesaret veriyorlar.

Jazz öyle bir şey ki hiç kimse dinlemese de bir yerlere gidebilir, çok insana özgü bir müzik. Çok özgür, bireye ve döneme göre değişen şekil değiştiren bir müzik. Gündeme ayak uydurabiliyor. Bu yüzden bir yerde durması ve tıkanması mümkün değil. Bize hep Türkiye'de yeterli jazz dinleyicisi yok diyorlar, hep bir tıkanıklık varmış gibi bir hava veriyorlar. Evet, benim Ankara'da jazz söylediğim bazı kulüpler şimdi kapanmışlar ama onların yerine İstanbul'da kulüpler açılmış. Burada insanların cesaretleri kırılmış gibi gözüküyor bana.

Meltem Ege jazz müziğine neler getirecek?

Benim inandığım şey şu, yol biraz da kendiliğinden açılacak ben her şeye açığım ve gittiğim yere bilinçli olarak gitmeye çalışıyorum. Berklee beni gittiğim yolda daha da fazla etkileyecek. İlk yıl bir iki ders aldım, adapte oldum ama daha gidecek çok yolum ve öğrenecek çok şeyim var. Albüm yapmayı düşünüyorum, bu beni dinleyenler tarafından da söyleniyor ama hiçbir şeye acele ederek girmek istemiyorum. Albüm olacak ama doğru zamanda ve ben hazır olunca olmalı. CD demek ortaya özgün bir şey koymak olmalı. Bunu şimdi de ortaya

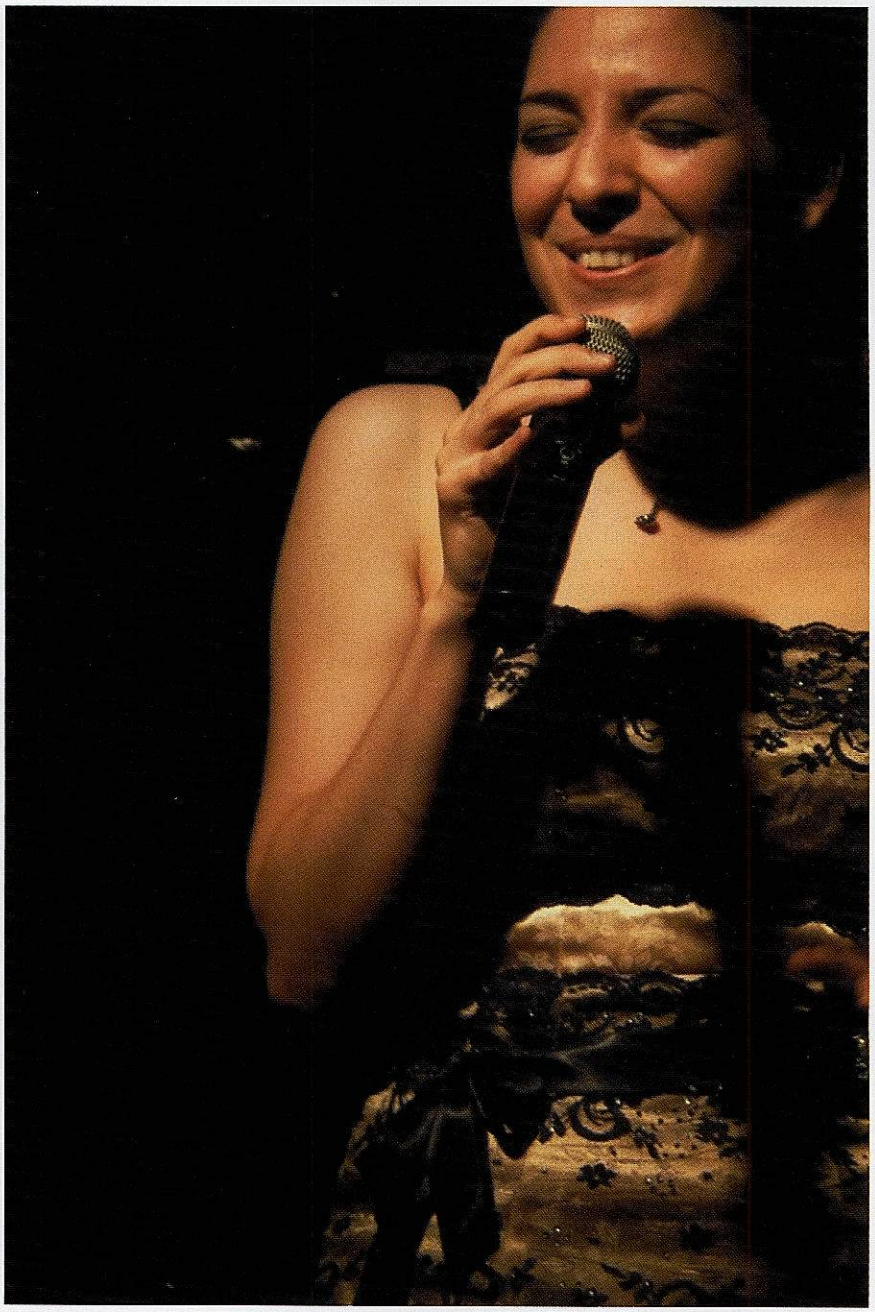

koya bilirim ama içim henüz rahat değil ve kendimi hazır hissetmiyorum.

Türkiye'de Berklee'ye gökteki bir yıldız gibi bakılıyor, halbuki oradaki insanlar çok açık insanlar. Bizim müzisyenlerimiz de cesur olmalı. Orayı ulaşılması imkansız bir yer olarak görmemeliler.

Benim gibi jazz yolunda yürümek isteyenlere söylemek istediğim bir şey var: Cesur olun kendinize inanın ve inançlarınızın peşinden gidin.

Bu noktada onun gelecek ile ilgili bir kısmı da özel hayata giren başka şeyler de konuştuk, bunların hepsini şimdilik sizlerle paylaşamıyorum. Ama geçen sene yaptığımız konuşmada Meltem bazı ip uçları vermişti, onları tekrarlıyorum:

"Çevremizdeki birçok kişi bize Türkiye'de ne işiniz var, yurt dışına gidin ve ne yapacaksanız orada yapın diyorlar. Ben bu görüşe karşıyım. Evet, yurt dışına gidelim bu doğru, ama bir başka doğru da şu. Burası doğup büyüdüğümüz ülke. İnsan dışarıda güç toplamalı ama sonunda ülkesine geri dönmeli.

Bir kişi tek başına önemli bir fark yaratamaz diyorlar. Buna da katılmıyorum. Doğru insanlarla çalışıp kendimizi geliştirirsek fark yaratabiliriz diye düşünüyorum. Ben bir kişinin fark yaratma çabasının kendi ötesinde olumlu bir domino etkisi yaratacağına inanıyorum. Bence ölümsüzlük diye bir şey yok, hayat sürelerimiz sınırlı ama geriye bırakabildiğimiz bir şey var. Genç beyinlerde bir güzellik bırakabiliriz. Bu güzellik ise sonsuzluk olabilir, senin devrilecek bir tek taşın oluyor ama o tek taş sonsuza kadar başka taşları devirebiliyor".

Sizin anlayacağınız Meltem ile domino teorisi üzerine konuşmaya devam edeceğiz.

SF DIŞ TİCARET

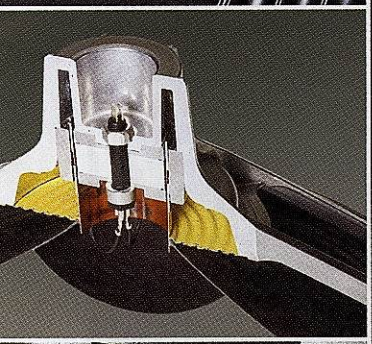

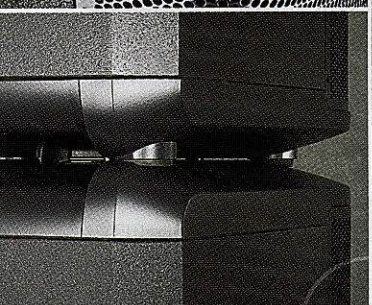

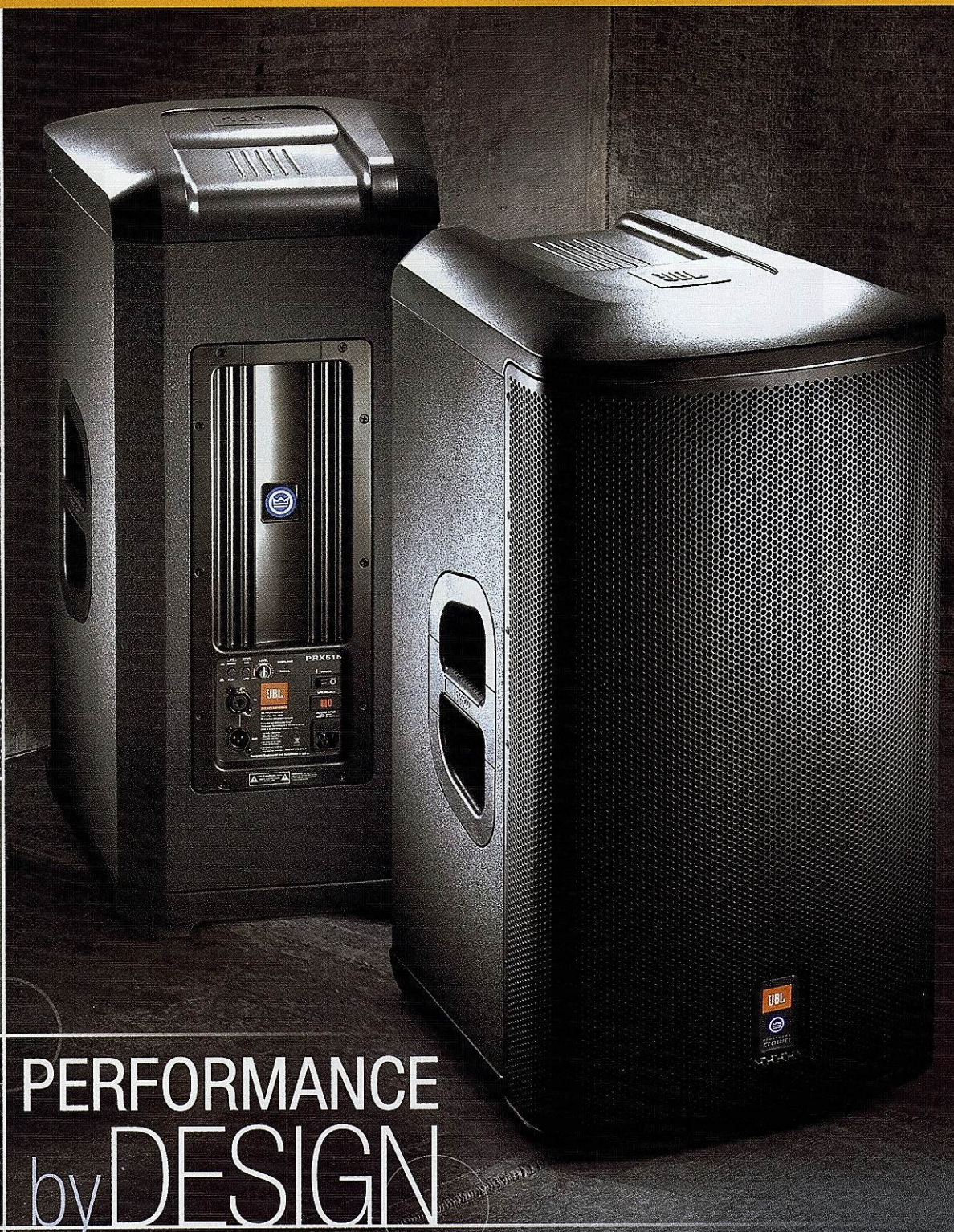

PERFORMANCE by DESIGN

SMARTERA

PRX SERIES POWERED SPEAKERS by JBL

TÜRKİYE TEK YETKİLİ DİSTRİBÜTÖRÜ
SF DIŞ TİCARET A.Ş. Palanga Cad. M.İbrahim Sok. No:8/A-1 34347 Ortaköy-İstabul Tel: 0212 227 68 00
info@sftr.com www.sftr.com

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

Vokal öğretmeni

Kelley Johnson

İstanbul'da söyledi...

Kelly Johnson swingli, duygulu ve hikaye anlatımı öne çıkan bir stile sahip bir şarkıcı. 2003 yılında uluslararası Jazzconnect Vocal Competition'ı kazandı, Jazz Education Journal ise 'Live at Birdland' albümünü 2004 yılının jazz vokal albümü olarak seçti. 80'li yıllarda Mark Murphy ile çalıştı. Mark Murphy onun için "Bu kız bir jazz şarkıcısı olduğunu biliyor ve başka birşey yapmasına da gerek yok. Kararlı notalarına, mükemmel parça seçimlerine ve bir Joe Henderson temasını bile vokal formuna sokabilmesine dikkat edin" demiştir. Bu dönemde Seattle'dayken Buddy Catlett ve Clarence Acoz ile performanslar sergiledi. Ardından da John Hansen ile tanışıp, 'Make Someone Happy' adlı albümünü kaydetti. Bu albümde Larry Grenadier, Steve Wilson ve Lewis Nash de yer aldı. 2002 yılında ise ünlü trompetçi Brian Lynch'in prodüktörlüğünü üstlendiği albümünde Brian Lynch, John Hansen, Geoffrey Keezer, Essiet Essiet ve Jon Wikan ile 'Music is the Magic' albümünü kaydetti. Johnson halen Seattle'daki Cornish College of the Arts'da profesör olarak dersler veriyor ve Seattle Metropolitan Urban League's Kid's Jazz Chorus'u yönetiyor. Bu özel sanatçı Nardis'te Emirates Havayolları'nın sponsorluğunda 3 gece şarkı söyledi. Kendisini dinleyen genç şarkıcımız Başak Yavuz merak ettiklerini sordu ve sizler için derledi.

En çok etkilendiğiniz müzisyenler kimler? Carmen McRae?
Evet, Carmen en sevdiğim vokalist. Keith Jarret, Miles Davis, Sonny Rollins en çok dinlediğim müzisyenler. Modern jazz severim ve bu müziğimden anlaşılıyordur. Ella Fitzgerald'ı da severim ama çağdaş müzikleri tercih ediyorum. Ama bir şarkıcı olarak Carmen Mcrae, Sarah Vaughan ve Billie Holiday'i dinlemiş, absorbe etmiş olmalısın. Onlardan çok şey öğrenirsin. Jazz emprovizasyonu içinse, eğer modern bir şeylerle ilgileniyorsan, üflemelileri dinlemelisin, Miles Davis, Dexter Gordon gibi.

Şarkıcılığın yanı sıra vokal öğretmenisiniz. Buradaki jazz vokal öğrencilerine neler önerirsiniz?
Üflemelileri dinleyin. Carmen, Billie ve Sarah'ı dinlemeden jazz vokalisti olunamayacağını düşünüyorum. Jon Hendricks'i de dinlemelisiniz. Madeleine Peyroux, Erykah Badu gibi genç ve popüler şarkıcıları eğitiminizin başlangıcında pek fazla dinlememenizi öneririm.

Aranjmanlarınız dikkat çekiyor. Tea for Two'nun çok beğenildiğini okumuştum.
Evet. O şarkıyı ilk Art Tatum'dan duymuştum. "Piano Starts Here" diye bir müthiş bir albümünden.

Şarkı söylemeye nasıl başladınız?
Lisedeyken bir rock grubundan söylemeye başladım. Sonra bu konuda bir şeyler öğrenmem gerektiğine inandım. Jazz okuluna gittim. Lisede de jazz dinliyordum. Gençken bunları yapacağıma inanamazdım. Müziğe çok büyük saygım var, öyle ki geçmişte bana yapamayacağımı düşündürecek kadar. Yirmilerimde Mark Murphy'le çalıştım. O harika bir öğretmendir, inanılmazdır. Özellikle cümleleme ve şarkıların anlamları konularında özellikle çok şey öğretti.

İstanbul'a piyanist John Hansen ile birlikte geldiniz. Evli olmanızın müzikal uyumunuza katkısı var mı?
Uzun zamandır birlikte çalıyoruz. Birbirimize bağlıyız. Çok ilginç çünkü birlikte çalmak istediğim çok az piyanist var. John hep orada, ne istediğimi anlıyor, çalışını seviyorum. Birlikte büyüdük gibi bir şey. O benden, ben de ondan çok etkilendik.

Kariyerinizde dönüm noktası nedir?
İlk albümüm çok önemliydi benim için. Yapmaktan çok korkuyordum. Sonunda çıktığında çok gururlandım. Bence çok yaratıcı bir projeydi, kendimi tanımlamamı, ne yapmayı, ne söylemeyi istediğimi anlamamı sağladı. Albümün prodüktörü Fred Hersch idi. 6000 kadar satan bir albümdü.
Diğer bir dönüm noktası Jazz Connect yarışmasını kazanmamdı. Yarışmayı kazanan ilk vokalisttim. Yarışmaya katıldığımı kimseye söylememiştim, böylece hiçbir tanıdığım beni oylayamamıştı. Benim için çok önemli bir gelişmedir bu, ve hayatımla ilgili doğru bir şey yaptığımı bana ispatladı.
Bir diğeri, geçen sene Wynton Marsalis tarafından seçilmemdi. O seçmeye birçok farklı gruplar katılıyor, sadece vokalistler değil. Müziğinin önemsenmesi güzel bir şey. Hükümetin düzenlediği bu tur, Amerikan jazz'ının tanıtımı amacıyla yapılıyor. Bu turda yer almak, benim için büyük bir onurdu ve bu onuru üç kez yaşadım.
Aslında her kayıt, her performans bir dönüm noktasıdır. Öğrenecek çok şey var ve bu yol çok uzun bir yol. Keşke her şeyi paketleyebilsem. Bazen ben buradayım ve bütün gerçek şarkıcılar orada bir yerde gibi geliyor.

Yeni projeler?
Yeni albümüm Ağustos'ta çıkıyor. Bir önceki albümüm Jazz Radio'da 15.'i olmuştu. Bunun daha iyi olmasını umuyorum, gerçek potansiyel hissediyorum bu albümde.

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

Saksofoncu, şarkıcı Silvia Droste İstanbul'da çok eğlendi ve eğlendirdi...

Saksofon çalmak vokalistliğinizi nasıl etkiledi?

Aslında bu oldukça komik bir hikayedir. Okuldayken bir Dixieland orkestrasında söylüyordum. Trombon, banjo, tuba, bunların hepsi vardı orkestrada. Set başına iki şarkı söyleyebiliyordum. Bunlar da hep aynı şarkılardı; sürekli Basin Street Blues, All of me söylemekten sıkılmıştım ve sürekli sahnede olmak istiyordum. Ne yapmalıyım diye düşündüm ve saksofon çalmaya karar verdim. O zamanlar 14 yaşımdaydım, bu sene sahnedeki 35. yılım.

Oldukça şanslıydım çünkü doğru zamanda doğru insanlarla karşılaştım. İlk saksofon hocam okuldaki tarih ve Fransızca öğretmenimdi. Hobisi trombon çalmaktı, biraz piyano da çalardı. Müziğe amatör bir bakış açısıyla bakıyorduk, gamlardan, akorlardan, özel bir terminolojiden bahsetmiyorduk. Bana doğru kayıtlar verdi. Eski kayıtları dinlerdik. Jazz söylemek istiyorsan köklere dönmelisin. Louis Armstrong dinlemelisin, onunla çalışan şarkıcıları da dinleyerek kendine bir temel oluşturabilirsin. Louis Armstrong'un ve dönemdaşlarının emprovizasyon yöntemi, akorları kırmak, arpej haline getirmekti. Alto saksofonla başlayıp tenorla devam ettim. Saksofonla pratik yaparken bunlar benim kafama ve kulaklarıma iyice yerleşti. Aynı şeyleri sesimle de yapmalıyım diye düşündüm. Johnny Hodges'ın her bir solosu söylenebilir, bu soloları öğrenip söyledim. Başladığında Charlie Parker'ın sololarını söyleyemezsin. Dinlemek çok önemlidir. Michele Weir'in kitabının sonlarında söylenebilecek soloların listesi vardır ve bu sololar seviyelere göre ayrılmıştır.

Johnny Hodges'ın Duke Ellington'la birlikte bir albümü vardır. O albüm benim ilk albümlerinden biriydi. Repertuarımızdaki "wabash blues" isimli bir parça o albümde de vardı. Sololarından bir şeyler çalarım diye düşünerek heyecanlanmıştım ve soloyu çok sevip iyice öğrenmiştim. Bunu yaparken, bilinçsiz bir şekilde parçanın armonik içeriğini de öğrenmiştim. Daha sonra nerede wabash blues'daki akor değişimlerine rastlasam, Johnny Hodges'ın solosunun o kısmı aklıma gelir.

Johnny Hodges artmış akorlar da çalardı. Hocam bu seslerin yanlış sesler olduğunu söyledi. Hodges yanlış çalamaz diye düşünerek kendime birlikte çalışacak yeni insanlar aradım ve bir swing grubu buldum daha sonra bir blues grubu, derken bir bebop grubu, bossanova, funk gruplarım oldu. Bilmeden, jazz'ın farklı çağlarının içinde buldum kendimi. Böylece her şeyi birbirinin üstüne inşa etmiş oldum. Triadlarla başladım. Eski dönemde maj 7'li akor yoktur, belki bir 6'lı akora rastlayabilirsin. Tansiyonlu akorlar da yoktur. Bebop döneminde altere edilmiş akorları keşfettim, bossanovalarda Jobim'in güzel akor değişimlerini öğrendim. Şimdi her türde söyleyebilirim. Bütün bunları kulağımla ve pratik yaparak öğrendim, kimse bana öğretmedi. Ailemin pek parası yoktu beni kursa gönderecek. Artık bu bilgileri benden silemezsin, imkansız.

Silvia Droste'un müzikal kariyeri henüz 14 yaşında iken okul grubunda saksofon çalarak başladı. Müzikal olarak kendi kendini yetiştiren Sylvia kendini geleneksel jazz'a adadı ve Acker Bilk, Papa Bue, Chris Barber ve der Dutch Swing College Band gibi müzisyen ve gruplar ile sahne aldı. 17 yaşında ilk albüm çalışmasını yaptı. 1983 yılında Kuzey Ren-Vestfalya gençlik jazz orkestrasının bir üyesi oldu. Sonrasında aldığı İngiliz Dili ve Edebiyatı eğitimi sayesinde jazz şarkılarının sözlerine yakınlaşmasını sağladı.

Silvia'nın daha çok bir enstrümantalisti andıran yaratıcı doğaçlamaları geniş bir jazz stili bilgisini yansıtır. O geleneğe saygu duyar, ama aynı zamanda yeni ufuklara yelken açar. Renkli, esnek ve sağlam alto sesinin yanı sıra müzikal cümleleri ve zamanlaması müzisyen arkadaşları, jazz eleştirmenleri ve dinleyicilerinin beğenisini toplamakta... Kısacası İngilizce bir ifade ile "Silvia swings!" Silvia Drost'un dikkat çeken diğer bir özelliği ise sahneye ve hâkimiyeti ve duruşu... Basın bu özellikleri nedeni ile kendisini ve performanslarını "Jazz Vokal'in first lady'si", "İstisnai bir görünüş", "Gerçek bir canlı jazz deneyimi" ifadeleri ile değerlendiriyor. "Bu bayan şarkı söylediğinde hemen bir jazz atmosferi oluşuyor. Müzik dolaysız ve doğrudan bir şekilde derinin altına nüfuz ediyor."

Silvia 80'li yıllarda başarılı dörtlüsü "Voicings"i kuruyor ve Mainstream, Bebop ve Bigband – Jazz tarzlarına yöneliyor. Almanya'nın nerede ise tüm radyo bigband'leri, Hollanda'lı Skymasters ve Metropole Orkestraları, Charly Antolini, Ack und Jerry van Rooyen, Jiggs Whigham, Peter Herbolzheimer, Scott Hamilton, Art Farmer, Daniel Humair, J.-F. Jenny-Clark, Dado Moroni, Alvin Queen, Rolf Ericson ve diğer birçok müzisyen ve grup ile çalıştı. Stockholm, Prag, Varşova, Krakov, Paris, Cannes, Marciac ve North Sea Jazz festivallerinde defalarca sahne aldı. Hollanda, Belçika, Lüksemburg, Slovenya, Hindistan, Avustralya, Güney Afrika, Batı Afrika ülkeleri, Güney Amerika, Sri Lanka, Eski Sovyetler Birliği ülkelerinde başarılı konserler verdi. Audiophile Voicings adlı CD'si ile Alman Albüm Eleştirmenleri" ödülünü, ayrıca NRW ve WDR ödüllerini aldı. 1988 yılında Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti Genç Sanatçıları Destekleme Ödülü'nü alan ilk jazz şarkıcısı oldu.

Silvia Droste, Kamil Erdem ile

Bütün bunlar ne kadar zaman aldı?
Hala öğreniyorum hiç bitmiyor.

Evet, ama kendinizi daha rahat hissettiğiniz bir zaman olmadı mı?
Hiç tatmin olmadım. Sadece zamanla daha hızlı öğrenmeye başlıyor insan, ama hala araştırıyorum. Adım adım ilerlemek lazım. Benim şansım, bunun kendiliğinden olması.

Ben 35 senedir sahnedeyim ama bunu bilinçli ve sistemli çalışmayla geçen zamanı sadece 20 sene. Çünkü; müzik okumadım. İngiliz ve Fransız edebiyatı okudum. Dil öğretmeni olmak istiyordum o zamanlar. Sonra bütün dünyayı gezmek ve her yerde şarkı söylemek istediğime karar verdim. Sabah saat 7'de kalkıp 8'de işe gitmek istemiyordum. Çalmak ve söylemek istiyordum. Dil okulumun yakınındaki konservatuarda misafir öğrenci olarak derslere girdim. Oradan arkadaşlarım oldu, bana teori öğrenmem gerektiğini söylediler. O zamanlar zaten popülerdim ama müzisyenlerin saygısını kazanmak istedim, sadece güzel görünmek bana yetmiyordu. Şanslarımı değerlendim ve kalbimi dinledim. Çok şanslıydım, hep doğru insanlarla karşılaştım ve çok eğlendim.

Bir TV programınız olduğunu okudum.
Evet, kahramanlarımın birçoğuyla tanıştım. Bu da büyük bir şanstı.

Oscar Peterson'la resminiz vardı sitede.
Seksenlerdi tabi, saçım permalıydı, 80'ler inanılmaz. Oscar'ın çok aksi biri olduğunu, dikkat etmem gerektiği konusunda uyarmışlardı, ama o çok tatlıydı, şarkı söyleyişimi beğendiğini söylemişti, beni dinlemiş. Onunla tanışmak harikaydı. O programda bazen ben de şarkı söylerdim.

Böyle bir program yapma fırsatı nasıl elinize geçti?
Daha önce müzikle ilgili radyo programları yapmıştım, yani konuşabiliyordum, müzik biliyordum, dil mezunuydum, İngilizce konuşabiliyordum, röportajların orijinal dilde yani İngilizce yapılmasını istiyorlardı, böylece o programları yapabildim. Onlar bana teklifte bulundu, bir seçmeye girmem bile gerekmedi.

Başka kimler konuk oldu bu programa?
Art Blakey, Joe Pass, Jim Hall, Herb Ellis, Jobim, Art Farmer, Dizzy Gillespie ve daha birçok müzisyen. Bu kişilerle tanışmak, onlarla konuşmak, her zaman istediğim bir şeydi. Onlar benim kahramanlarım.

Bu aralar piyano triosuyla mı yoksa gitar triosuyla mı çalmayı tercih ediyorsunuz?
Her zaman periodlarım oldu. Bir dönemim oldu Sarah Vaughan dinleyip onun gibi söylemeye çalıştım. Daha sonra Carmen Mcrae'yi yoğun dinledim. Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Nancy Wilson, onlar gibi söylemeye çalıştım. Fusion dönemim oldu, deneysel çalışmalar yaptım. Demek istediğim insanın belli şeylere yoğunlaştığı, belli şeyler denediği dönemler olur. Piyanoyla da gitarla da çalıştım. İkisi de birbirinden çok farklı. Son zamanlarda piyanoyla çalıyorum.

Son olarak vokal öğrencilerine ne önerirsiniz?
Çok dinleyin!

Silvia Droste, Sibel Köse ile

"butik, eksklusiv, hip, vip, zip"

...küçük güzeldir!

Sevan ve Müjde Nişanyan'dan
Gezginlerin 11 yıldır vazgeçemediği başucu kitabı...

Deniz, güzel bir bahçe, sevimli bir avlu, keyifli ortak mekanlar, doğada yürüyüş...

300'ün üzerinde küçük, sıcak ve sevimli otelle ilgili tüm bilgileri bu eşsiz kitapta bulacaksınız.

Sevan ve Müjde Nişanyan'ın her sene en çok satanlar listesinde yer alan ve Türk turizminde trendlerin öncülüğünü yapan **Küçük Oteller Kitabı**'nın 2008 baskısı Mutlu Tönbekici editörlüğünde tüm bilgileri yeniden gözden geçirilerek, yorumları yeniden yazılarak hazırlandı.

Türkiye'nin dört bir yanındaki sıra dışı, özgün ve birbirinden güzel küçük otellerini tanıtan kitabın **11. yıl baskısında**, okuyucuyu 130'dan fazla yeni otel bekliyor.

Tasarımı, boyutu, fotoğraf anlayışının da değişmesi ile yepyeni formata sahip olan **Küçük Oteller Kitabı 2008** tatile çıkmadan önce bu sene de rehberiniz olacak.

BOYUT YAYIN GRUBU

www.boyut.com.tr

BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI
0212 444 53 53

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Meral Güneyman ile

sanal âlemden gerçek bir neşe dolu sohbet.

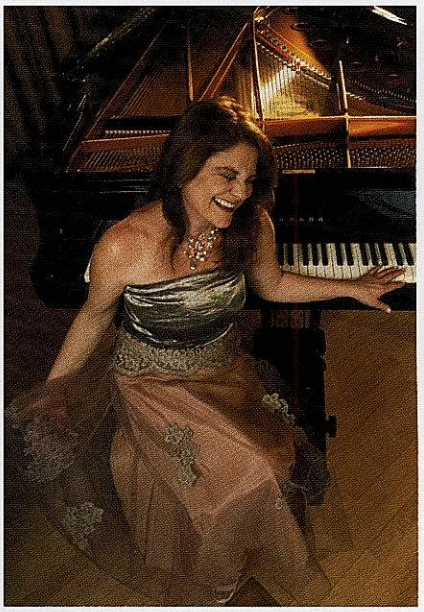

Meral Günayman Türkiye'nin yetiştirdiği değerli bir müzik insanı, hem klasik hem jazz kulvarında koşan bir piyanist, benim hem çok sevdiğim, hem de çalışmalarını keyif ile takip ettiğim bir insan. O aynı zamanda 2 güzel çocuğun annesi, yaratıcı ve sevgi dolu bir insan, sevgili dostum, arkadaşım. Ne yazık ki Meral çok uzaklarda yaşıyor, zaman zaman internet üzerinden mesajlaşıyoruz, bana yeni çalışmalarını gönderiyor, onunla olmasa bile onun akrabaları ile radyo programımda albümlerini çalarak kulaklarını çınlatıyoruz.

Meral'in en yeni albümü olan "Playful Virtiosity" müzik âleminde büyük bir ses getirdi, bu sene Grammy ödülünü Herbie Hancock aldı ama ödülün adayları arasında Meral'in albümü de vardı.

Kendisi ile bu güzel çalışması ile ilgili bir röportaj yapmak istediğimde bunu ancak sanal ortamda gerçekleştirebileceğimizi öğrendim, sorularımı hazırladım ve ona yolladım. Bu satırları yazarken de ondan gelen yazılı cevapları kendi beynimde karşı karşıya oturduğumuzu hayal ederek kâğıda döktüm, onun yüreğindeki coşkuyu sizlere ulaştırmaya çalıştım. Önce albümün hikâyesinden başladık:

"Albüm tamamen organik yani doğal ve basamakları zorlamadan gelişen bir proje oldu. Belki de bu yüzden ilk kavramın oluşmasından kayda girmemize kadar 3,5 sene geçti.

Önce aynı adı yani "Playful Virtiosity" adını taşıyan bir konser verdik. Daha sonra da o konserin repertuarı bu albümün ham maddelerini oluşturdu.

2003 senesinde New York' ta yeni bir konserin planlarına başladım. 10 seneden fazla bir zamandan beri New York'ta konser vermemiştim. Etrafımda bir sürü melekler vardı. O sene Balkan turunda tanıştığım Bosna Hersek elçimiz, çok değerli insan Sina Baydur, Birleşmiş Milletler daimi elçimiz Ümit Pamir ve eşi Dilek Pamir, Dışişleri Bakanlığımız, Washington Büyükelçimiz Faruk Logoğlu ve Ahmet Ertegün el ele verdiler ve konserin Carnegie Hall' da gerçekleşmesine karar verildi.

Nasıl bir program sunacağımı düşünmeye başladım. Balkan turnesinde Schumann Fantasi' yi belki 10 kez çalmıştım, bu parçaya özel bir yakınlığım vardır. Bunun gibi Debussy, Ali Darmar ve neredeyse cildimin altında hissettiğim Gershwin vardı. Hangilerinden parça seçmem gerektiğini düşündüm.

Sonra hepsini unutup Gershwin kalmak şartıyla sil baştan ve tamamen orijinal bir program yapmaya karar verdim ve Dick Hyman'ı benimle çalmaya davet ettim. Kendisi ile zaten yürüyen bir müzik ortaklığımız vardı ama birlikte çalmıyorduk. O bana kompozisyonlarını ve düzenlemelerini yolluyor ben ise onları icra ediyordum. Benden başka birde klasik piyanist olarak Ruth Laredo ile çalışmıştı. "Ben senin nasıl bir piyanist olduğunu biliyorum, Prokofiev Konçertonu video da izledim" dedi. Birlikte çalma davetimi nefes almadan kabul etti. İş repertuara ve provalara kalmıştı.

İstediğimiz gibi çalışmamız için New York'ta Yamaha ve Faziola piyanoları bize kapılarını ve salonlarını açtı çalışma imkânı verdiler. Dick Florida'da ben ise New Jersey'de yaşıyorduk. Yamaha artistleri listesine alınmam da bu arada oldu. Klasik dünyadan işbirliği yapmış olduğum Michael Tilson Thomas, jazz ve pop dünyasından ise Alicia Keys, Norah Jones, Chick Corea arasındaki resmime bakıp hala inanmıyorum.

Her neyse, Dick ile oturup Indiana Varyasyonlarını çalmaya başladık, bu çok güzel bir müzik beraberliğinin başlangıcı idi. Gershwin'in zamana ve mekâna sığmayan 7 standart şarkısını Earl Wild'in transkripsiyonları ile "Virtüöz Etütleri" başlığı altında ben çaldım. Dick ise doğaçlamalar ile devam etti. Dick Indiana Varyasyonlarını ve Üç Rap parçalarını iki piyanoya uyarladı. Evet, yanlış duymadın, tamamen piyanoda çalınan bir rap parçası. Ve Modern Jazz Quartet piyanisti John Lewis'in Belçikalı "Gypsy" gitarist Django Reinhardt'a ithaf ettiği "Django"yu ikimiz birlikte iki piyanoya uyguladık. Parçanın orta bölümünü ise tamamen doğaçlamaya bıraktık. Tamamen içgüdü ile piyanolarımızdan, yaylı sazlar esintileriyle barok, klasik ve jazz armonileri motifleri, gitar, mandolin ve tef sesleri döküldü. Bu şarkının albümdeki icramız için, ABD dergisi Jazztimes, "bugüne kadar gelmiş geçmiş en güzel ve rafine Django yorumu dedi.

Albüm bir ay sonra Nola Stüdyolarında uç gün içinde kaydedildi ama Warner Elekra Atlantik şirketinin bir kolu olan Rykodisc tarafından yayın haklarının satın alınması ise ancak 18 ay sonra gerçekleşti.

Meral'ciğim, bu albüm uzun bir hayat yolunda senin için bir soluk olmalı diye düşünüyorum. Peki, sence Meral nereye gidiyor? Bu gittiği yolda kim olmak istiyor? Kendisini bir insan olarak nasıl yapılandırıyor?

"Evet, bu albüm o yolculukta gerçekten de bir soluk. Ama güzelliği ve değişikliği diğer solukların yanında, arındırıcı ve tazeleyici bir soluk olmasından geliyor. Bunun neleri arkada bıraktığıma ve nereye gideceğime ışık tutan bir soluk olduğunu düşünüyorum. Müzikte yaratıcılığa orijinaliteye ve "az ama öz"e daha da fazla yaklaşmak ihtiyacındayım ve arzusundayım.

Bugün yeni eserler, teknikler ve repertuar öğrenmekteyim. Bunları birleştirmek, diğer müzisyenlerle birlikte olmak ve çalışmak bana çok zevk veriyor. Demek ki bunu çoğaltmam lazım. Her neyse ki kendimi yenileyebiliyorum, hem günlük hayatta hem de sanatımda her günü samimiyetle yaşamak istiyorum. Dünden daha iyi bir insan olayım, daha kaliteli iş çıkarayım istiyorum ve bu yapabildiğimin en iyisi mi diye kendime sorarak test etmeye inanıyorum".

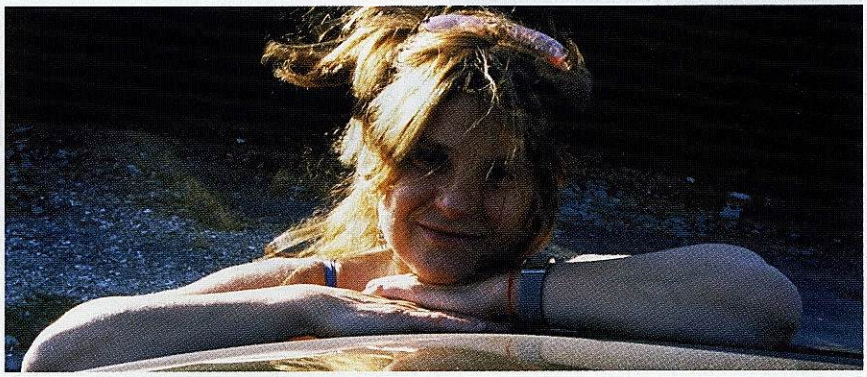

Peki, hayallerini sormak istiyorum, hayatında bu günden sonra neleri gerçekleştirmek istiyorsun?

"Ümitlerimi diyeyim, neyse ki ümit kelimesi realiteyi itmiyor.

İnsanlar yüzünden acı çeken hayvanların hepsine yardım edecek kadar para kazanmak isterdim. Mümkün olabilecek en kısa zamanda embriyonik kök hücre çalışmalarının sonuçlanarak, doğa veya kaza sonucu meydana gelen şeylerin insanlara çektirdiği azapların dinmesini görmek istiyorum. Son albümünün kazancının belli bir yüzdesi kök hücre çalışmalarına bağışlanıyor.

Hepimizin hayatında belli bir hastalıktan dolayı acı çeken sevdiklerimiz olmuştur, benim de oldu ve bu sorunun çözümüne bir katkı da ben yapmak istedim. Bir şey dikkatini çekmiş olmalı, mesela ben bu soruya, hayalim "New York Filarmoni ile çalmak" diye cevap vermedim, bu tür zevkleri geçmişte çok tattım. Gerçi bu orkestra ile değil ama müzik dünyasında ilk 10'un arasında yer alan Baltimore ve Pittsburgh Senfoni Orkestraları ile birlikte çaldım. Bunun ileride gene olacağını biliyorum.

O zaman, gene ümitlerim diyeyim, ümitlerin neler diye sorarsan şunları söyleyeyim: Hiç durmamak, ama boş enerji de sarf etmemek istiyorum. Bugün ne yapmam lazımsa onu yapıyorum, doğru yaparsam zaten o beni yarına ve daha doğruya yöneltiyor.

Albert Einstein'in sözlerini örnek almak lazım: "Ne kadar çok öğrensem o kadar çok bilmediğimi anlıyorum. Ne kadar bilmediğimi anladığımda ise bir o kadar daha öğrenmek istiyorum".

Yeni müzikler öğrenmek, prömiyerler çalmak ve yeni kompozitörlere hizmet etmeye devam etmek istiyorum. Bir yandan da repertuarımdaki çok sevdiğim klasikleşmiş konçerto ve solo eserleri dinletmeye devam edeceğim.

Bir anne olarak, ne düşünüyorsun?

Annelik duyguları ve kaygıları çocuklar ne kadar büyüseler de hiç azalmıyor. Cem'in, Troy'un annesi, Çiğdem'in ve Ilana'nın manevi annesiyim. Sadece oğlum Troy benimle yaşıyor, çocuklarım her zaman benim oksijenim ve hayatımın sebebi oldular. Hayatımda onlardan daha önemli bir şey yok. Biz çocuklarımızın eğitmeni olduğumuz kadar onlardan da en güzel dersleri almayı kabul etmeliyiz, çünkü hakikaten onlardan öğreneceğimiz çok şey var.

Bir jazz müzisyeni olarak, bir klasik müzik piyanisti olarak kendini nerede ve nasıl görüyorsun?

Hoş bir söz var: "Sadece bir çeşit müzik vardır -o da "iyi müzik"-bugün eşsiz isimlerle birlikte müzik yapmak, dünyadaki sayılı plak firmalarından biriyle anlaşmış olmak ve Yamaha Konser Artisti ünvanını taşımak şansına eriştim, ama müzik hayatımda hiçbir nokta yok, onun yerine her gün birçok yeni parantezler açılıyor. Yeni cümleler de gezineyim, sisli, berrak, esrarengiz, dans içeren notaların içinde eriyeyim, ama kendimi kaybetmeden piyanoya hâkim olayım istiyorum. Her zaman yeni renkler, şekiller ve kontrastlar keşfetmeliyim. Sevgili James Conlon şöyle bir filozofik bağdaştırma yapmış ve sormuştu: Müzikte Plato mu yoksa Aristotle felsefesi mi geçerlidir? Plato kavramını müziğe taşırsak, ideal bir yorum önce geliyor ve her şey o yoruma uymak uğruna yapılıyor, kompozitörün istekleri bir nevi harita görevi görüyor, katı ve bütün. Bir de Aristotle yaklaşımı var ki benim olduğum yer orası. Gerçi facebook Plato olduğumu söylese de ben buna katılmıyorum. Burada müzik bir yığın materyaller ile başlıyor, çalınıyor veya söyleniyor ve gittikçe genişleyerek merkezi fiziksel ve spirituel alanına oturuyor. Amaç o. Mesela bir harita size bir yeri anlatamaz ancak gösterir diyor Conlon, o yere gitmeniz gerekir ki anlayın ne olduğunu. Bir nevi içerden dışarı bakış, yola koyulmak. Ben bunu yaşıyorum.

Klasikte yorumun macerası bu oluyor. Jazz'da ise klasik kadar, melodik, ritmik ve strüktürel bir disiplin var, doğaçlamalar bile öğrenilmiş, deneyim geçirmiş parmak ve ses şartlanmalarının, nota desenlerinin armoniler etrafında dansları oluyor. Klasik veya jazz, yorum veya doğaçlama, sonuçta Miles Davis'in şu sözlerini bu düşüncelerin hepsine adapte edebiliriz:

"Kâğıtta yazanla ilgilenmiyorum, kâğıtta olmayan ile ilgileniyorum."

Kendimde neye ve neden inandığımı biliyorum, ama aynı zamanda bana verilen potansiyeli işlemek, mükemmelliğe mümkün olduğu kadar yanaşmak sorumluluğunu hissediyorum. Hayatın amacı da zaten bu değil mi? Bu tükenince yaşam da bitermiş.

Meral bir müzikalde oynasa idi hangisini tercih ederdi, hangi rolü oynamak isterdi. Meral'in yaşamı filme çekilse idi kendisini hangi aktris oynasın isterdi, her iki soru için de soruyorum, neden.

Bilmiyorum ama önce belki Fred Astaire'in yanında dans eden Ginger Rogers olmak isterdim. Uçuşan beyaz elbiselerle veya dar ve sırtı açık siyah elbiselerle ve o topuklu ayakkabılarla uçmak isterdim. Bir de içimde kalan bir çocukluk var, 7 sene Avusturya lisesine gitmiş olmak var, o yüzden Sound of Music'in Maria'sı olabilirdim. Şarkıları da baştan aşağı ezberlemiştim. Yaşamım filme çekilseydi beni Jane Fonda oynasın isterdim.

Jane Fonda, Jane Fonda, Jane Fonda... Neden? Dünyanın en iyi aktrisi, vahşi ve güçlü olmanın yanında kolay yaralanan bir yapısı var, fedakâr bir kadın, yaşamış olduğu bütün düş kırıklıkları ve kendisine verilen sözlerin tutulmamış olmasına rağmen hala iyimserlik ve başarı ve mizah ile yaşıyor. Oğullarımızın isimleri bile aynı; Troy.

Bundan sonra sırada hangi projeler var? Meral'in hayatında bir 24 saat nasıl geçiyor, kimlerin ve nelerin öncelikleri var?

24 saatim, masada ve piyano da çalışarak, yürüyüş yaparak, okuyarak veya TV'de ya haber ya da konser seyrederek geçiyor. Son olarak Herbie Hancock'un Possibilities albümü çalışmalarını, Bill Evans'ın Oslo Konserini ve Jacqueline Du Pr' nin o güzelim Elgar Konçertosunu izledim. Öncelik, ailem ve mesleğim. Ne büyük şans, bugüne kadar annelik mesleğimi, mesleğim de anneliğimi destekledi. Sonra tabi arkadaşlarım. Arkadaşlarımı hayat ilerledikçe daha derinlemesine değerlendiriyorum. Hayatta diğer her şey geçici ve yapaydır.

Önümüzdeki günlerde video çekimleri, Nisanda, Stockton Kolejinde (New Jersey) bir akademik ve artistik bir programım var. Mayısta New York'da Yamaha Konser Salonunda bir konserimi ilk prodüktörüm ve çok değerli sanatçımız, yazarımız ve dostum İlhan Mimaroğlu'na ithaf ediyorum. Şu yazıları yazdığım bugün, 11 Mart 2008'de kendisi 83 yaşında oluyor. Bu programda onun bu yaşını da kutluyoruz. Bu program önce Alban Berg, Franz Liszt ve Alexander Scriabin ile başlayarak, ikinci yarıda çağdaş besteciler olan Vincent Persichetti, George Gershwin ve Duke Ellington ile sürecek. Manhattan Transfer'den Janis Siegel da bana eşlik edecek. Çünkü kendisi de İlhan Mimaroglu'nun çalışmış olduğu artist ve dostlarından biri. Sonra umuyorum ki Haziranda Türkiye'de önemli bir projemiz var.

Ardından gelecek sene Belçika ve Fransa'yı içeren bir turum var.

Bu arada şunu da ilave etmek istiyorum. Ahmet Ertegün konserime sponsor olmakla birlikte benim albümümü yapmak istemedi. Sebep olarak da "John Lewis'in "Evolution" albümünü yaptım, sata sata 4 bin tane sattı, artık jazz albümü yapmam" dedi.

Ama WEA benim projemi kabul etti ve yayınladı, ben ise albümü onun hayatına ithaf ettim.

Meral Günayman, Türkiye'nin yetiştirdiği değerli bir müzik insanı, hem klasik hem jazz kulvarında koşan bir piyanist, benim hem çok sevdiğim, hem de çalışmalarını keyif ile takip ettiğim bir insan.

Yaratıcı ve sevgi dolu bir insan, sevgili dostum, arkadaşım, seni çok özlemişim, gel artık buraya...

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Pelin Opcin ile söyleşi;

ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ 15 YAŞINDA

İstanbul Jazz Festivali bu yıl 15. yılını arkada bırakıyor ve son derece güzel bir program ile müzikseverlerin karşısına çıkıyor. Jazz dergisi bu özel yılın anlamı üzerine İKSV Jazz Festivali yöneticisi Pelin Opcin ile internet üzerinden bir röportaj yaparak sizlere getirdik.

Festival bu sene 15. yılını dolduruyor. Önce İstanbul Müzik festivalinin parçası olarak başlamıştı, ayrılıp bağımsız festival olmasının öyküsünü anlatabilir misiniz? Nasıl oldu da böyle bir karar alındı?

Chick Corea ve Steve Kujala'nın 8 Temmuz 1984 tarihli konseri hem bilet satış aşamasında (48 saat kuyrukta bekleyenler olmuş) hem de konser sırasında, izleyicinin yoğun ilgisi nedeniyle yeni başlangıçlara işaret ediyordu. Bu konser sayesinde jazz'ın İstanbul Festivali'nde daha ağırlıklı bir yer tutması ve festivalin müzik yelpazesinin farklı türlerini de kapsaması gerektiğini ortaya çıktı. Aslında bu gerçeğe işaret eden, İKSV'nin eski Genel Müdürlerinden, geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz sanatçı Aydın Gün hem daha güncel bir müzik türünü İstanbul Festivaline katarak gelişimini ve farklı kitlere, genç izleyicilere taşımayı öngörmüş hem de, dünyada etkisi büyük olan böylesi bir sanat türünü festivalin es geçmemesini sağlamış. 1994'te İKSV yeni kurumsal kimliği ile beş farklı sanat dalında kendi bağımsız alanlarında Uluslararası İstanbul Festivalleri adı altında sürdürme kararı aldı ve festivallerimizin en genci İstanbul Jazz Festivali doğmuş oldu.

Festivalin yöneticileri olarak sizler neler hissediyorsunuz? Bu organizasyonun parçası olmak nasıl bir duygu, o duygunun içinde neler var

Bir festival için çalışırken tüm aşamaların sonucunu somut olarak elinizde görme şansınız yok. Tam 12 ay boyunca bir sonraki festival için çalışıyor, yapıtaşlarını bir araya getiriyor, olağan adımları takip ediyor, olağan dışı sorunları çözerek ilerliyor, alışılagelmiş süreci takip ederken, yeni uygulamalar, yeni adımlar, yeni aşamalar da yaratıyorsunuz. Bütün bunları yaparken belirlenen hedefler ve kâğıt üzerindeki sonuçlar dışında elinizde somut hiçbir şey yok... Ancak 12 ayın sonunda konserler gerçekleştiğinde, sanatçılar ve etkinlikler izleyicilerle buluştuğunda yürüttüğünüz bir yılık çalışmanın sonucunu görmüş oluyorsunuz. Bu bir çeşit bir hayalin peşinde koşmak gibi bir şey oluyor. Tüm emekler, tüm uğraş-

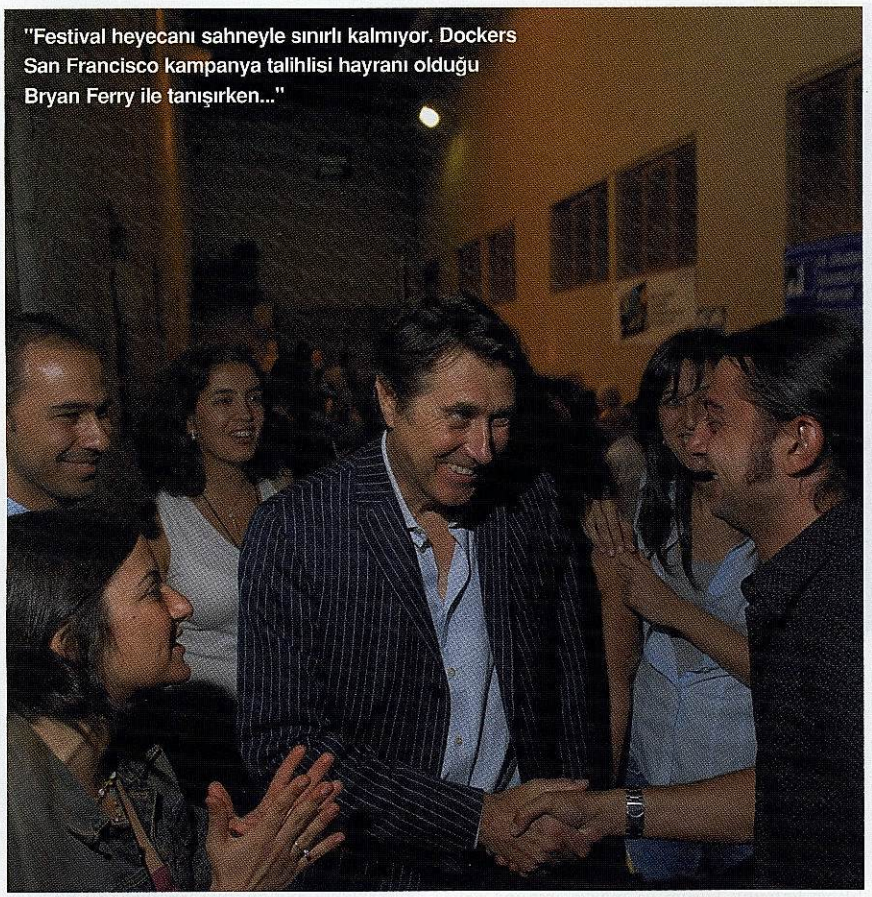

"Festival heyecanı sahneyle sınırlı kalmıyor. Dockers San Francisco kampanya talihlisi hayranı olduğu Bryan Ferry ile tanışırken..."

ların sonucu ancak o konser sorunsuz bir biçimde tamamlandığında, izleyici mutlu bir şekilde konser mekânından ayrıldığında alınmış ve çalışmalar amacına erişmiş oluyor. Bu da işimizi bol stresli ve heyecanlı kılıyor. Çok sabırlı, problem çözme odaklı, soğukkanlı ve olumlu olmalısınız. Bu kadar odaklandıktan sonra parçalar bir araya gelip, iş ortaya çıkıp, bir de ayakta dakikalarca alkışlayan 4.000 – 5.000 izleyiciyi bir arada gördüğümüzde ise değmeyin keyfimize...

Festivalin sahne arkasında neler olup biter? Yani mutfak nasıl bir yerdir, orada yaşananlar nasıl duygulardır?

Sahne arkasının da arkası var aslında. Sahne arkasına kadar geldiğimizde işin %99,9'u tamamlanmış demektir. Mutfak aslında programı oluştururken çekilen karın ağrıları, sponsorlar aranırken yaşanan sıkıntılar, festivalin tanıtımını planlarken ve uygularken yapılan yoğun çalışmalar, bilet satışı sırasındaki heyecanlarla en sıcak anlarını yaşıyor.

Yoksa gerçek anlamda sahne arkasındaki işleri yürütmek çok da zor değil. Tek yapmamız gereken makul çerçevede sanatçıların ve ekibin taleplerini, teknik, lojistik ve insani gereksinimlerini karşılamak. Olağan hayatlarındaki standartları sağlayıp, sanatçıların keyiflerini yerine getirmek ve konserin sorunsuz geçmesini sağlamak.

Bizim sahne arkamız genelde çok stresli ve gergin değildir. Oldukça keyiflidir. Sorunlu-kaprisli sanatçılarda bile güler yüzümüz, kusursuz çalışmamız ve profesyonel yaklaşımımızla buzları eritiriz.

Festivale bu 15 yıl içerisinde birçok müzisyen geldi, kimler geldi, en çok kimler ilgi çekti. Elinizde festivalin 15 yılı ile ilgili istatistik bilgileri varsa bizimle paylaşabilir misiniz? Kaç konser gerçekleşti, bunlara kaç sanatçı katıldı, kaç seyirci bu konserleri izledi?

Bir çırpıda saymak çok zor tabii; atladıklarım olacaktır. Şu isimleri sayabiliriz:

Bobby Mc Ferrin ve Bang Zoom Üçlüsü / Booby Mc Ferrin and Band Zoom Trio, Toots Thielemans Brasil Project, Milton Nascimento, Randy Crawford, Stanley Clarke, Al Di-Meola, Jean-Luc Ponty, Tito Puente, John McLaughlin Üçlüsü / Trio, Youssou N'Dour, The Manhattan Transfer, Joshua Redman, Fahir Atakoğlu, Jan Garbarek, Aydın Esen, Aziza Mustafa Zadeh, Kronos Quartet, Dead Can Dance, Monty Alexander, Marcus Miller, Paco de Lucia, Sergio Mendes, Dianne Reeves, Keith Jarrett, Gary Peacock, Jack DeJohnette, Eric Clapton, David Sanborn, Joe Sample, Steve Gadd, Elvin Jones, Jacky Terrasson, Joe Lovano, Goran Bregovic, Nicholas Payton, Dino Saluzzi, Radio Tarifa, Groove Collective, Cesaria Evora, The Blues Brothers Band with Special Guest – Eddie Floyd, Brooklyn Funk Essentials & Laço Tayfa, Deep Forest, Cubanismo, McCoy Tyner, Medeski, Martin & Wood, Michael Nyman, Burhan Öcal & Peter Waters, Prysm, Kodo, İlhan Erşahin, Ben Neill, Red Snapper, Arturo Sandoval, Woody Herman Orchestra, Patti Smith, Suzanne Vega, Marc Ribot, Chucho Valdes, The Blind Boys Of Alabama, Ben Harper, Courtney Pine, Khaled, Brad Mehldau, Charles Lloyd, Dave Holland, Nils Petter Molvær "Khmer", Bugge Wesseltoft, Erik Truffaz, Ruben Gonzalez, Ibrahim Ferrer & Omara Portuondo, Lou Reed, Bryan Ferry, Michel Camilo, Tomatito, Natacha Atlas, Cheb Mami, Compay Segundo, Ryuichi Sakamoto, Ute Lemper, Roni Size's Reprazent, Christian McBride, Wibutee, Mich Gerber, Orishas, Patricia Barber, PJ Harvey, Wayne Shorter, Eleftheria Arvanitaki, Oscar D'Leon, Celia Cruz, Esbjörn Svensson Trio, Pink Martini, Big Bad Voodoo Daddy, Beady Belle, Pat Metheny, Daniela Mercury, Gonzalo Rubalcaba, Marienne Faithfull, Morcheeba, Stereo MC's, US3, Jane Birkin, Mercedes Sosa, Ornette Coleman, Simply Red, Mariza, Cibelle, Monica Molina, Quantic Soul Orchestra, The Bad Plus, Explosions In The Sky, Stacey Kent, Oi Va Voi, Robert Plant, Robin Gibb, Spike Lee- Terenche Blanchard

Bunlar arsında en çok ilgi görenler ise şunlar oldu: Marcus Miller, Eric Clapton, David Sanborn, Joe Sample, Steve Gadd projesi, Norah Jones, Diana Krall, Herbie Hancock'un "Directions in Music" Projesi, Chick Corea'nın tüm projeleri, Keith Jarrett. Jazz dışı isimlerden ise Sting, Nick Cave and the Bad Seeds, Tori Amos, Björk, Massive Attack, Loreena McKennitt, Joan Baez ve Buena Vista Social Club konserleri.

Festival bundan önceki 14 yılda, 3.100'den fazla sanatçı, 400'e yakın konser, 450.000'e yakın dinleyici ile buluştu...

Mutlaka festival sırasında birçok sürpriz yaşamışsınızdır, bunlardan ilginç olan bazılarını bizimle paylaşır mısınız? (Ben Carla Bley ve Charlie Haden konserinde şiddetli yağmur altında sırımsıklam olmuştum, benim gibi yaklaşık 300 seyirci daha vardı, konserden sonra Charlie Haden bizlere teşekkür etmişti). Bunun gibi ilginç anekdotların olduğuna eminim.

Evet, kalan izleyicilere müzik aşkları dolayısıyla ve bizi yalnız bırakmadıkları için minnetimizi belirtmek adına, bir gün sonraki konsere davetiye vermiştik. Çok hoş bir sürpriz olmuştu.

Çok anımız var tabii; ilk aklıma gelen David Sanborn'un papayalarını bulmak için kenti talan etmemiz; en sonunda akşamın altısında Bağcılar'da bir sokak arasında kapalı kapılar ardındaki bir yerden nasıl olduysa bir kasa papaya bulmamız. Massive Attack'in soğan alerjili üyesi için ille de Türk yemeği isterim diye tutturduğunda kulis amirimizin annesi soğansız zeytinyağlı dolma yapmıştı; çok gülmüştük. Genelde backstage ihtiyaçlarında komik anılar yaşıyoruz. Patti Smith'in listesine oldukça fazla tropik meyve vardı; aradık taradık bulamadık. En sonunda tur menajerine

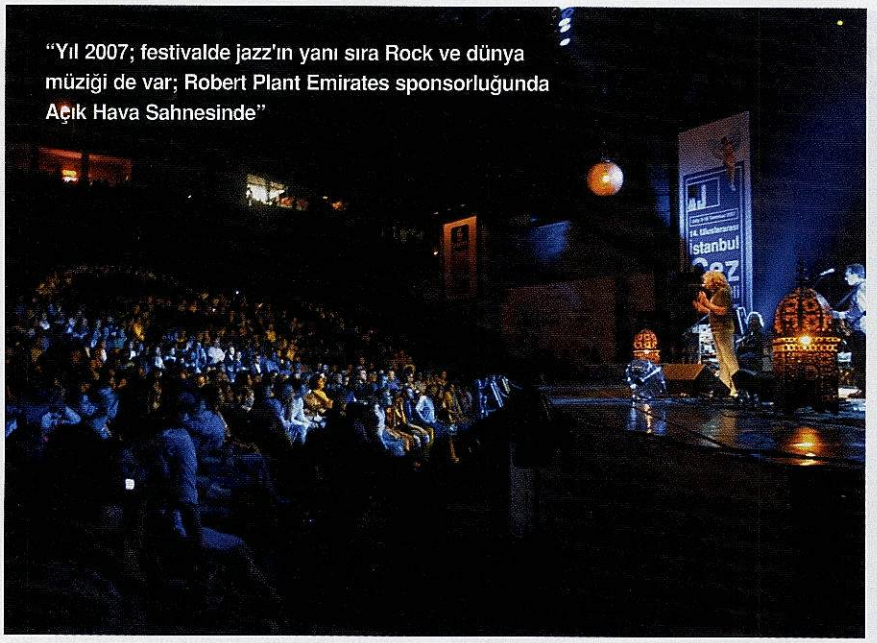

"Yıl 2007; festivalde jazz'ın yanı sıra Rock ve dünya müziği de var; Robert Plant Emirates sponsorluğunda Açık Hava Sahnesinde"

sorduk. "yahu biz bunları bulamıyoruz, şart mıdır" diye. Aldığımız cevap çok ilginçti. "Yoo, şart değil, biz de bu meyvelerin neye benzediğini merak ediyorduk, belki bulursunuz da bize tattırırsınız diye listeye koyduk" dedi. Güler misin, ağlar mısın!

Sponsorlar festival için çok önemli, bu güne kadar hangi firmalar festivale sponsor oldu? Sponsor olmanın şartları nelerdir? Sponsorluk sponsor olan şirketlere madden veya manen nasıl bir katkı sağlıyor?

Bu soru için çok teşekkür ederim. Sponsorlar bizim için çok önemli ve ne yazık ki basında yer almaları ve onlara minnetimizi bu kanalla sunmak için elimize yeterince fırsat geçmiyor. Festivalin bütçesinin %60'ı sponsorluk gelirleriyle sağlanıyor. Sponsorluk şartları konusunda fazlaca detaya inmeden şunu belirteyim, İKSV'nin, festivalin ve sponsorun kurumsal kimliği ve sponsorluğa yaklaşımı çerçevesinde belirli bir bütçe karşılığı çeşitli olanaklar, görünürlükler ve tanıtım-pazarlama imkânları sunuyoruz. Bu bütçe ile konserin tüm bütçesinin yaklaşık %50sini karşılıyoruz (gerisini bilet geliri sağlıyor). Sponsor hem tanıtım anlamında fayda sağlıyor hem de İKSV gibi bir kuruma destek olarak sosyal sorumluluk anlamında önemli bir görevi yerine getirmiş oluyor. Bu sadece tanıtım ve pazarlama odaklı değil; hem prestij hem de izleyici gözündeki olumlu imaj açısında sponsorlarımızın canı gönülden yürüttükleri bir misyon.

Bu destek konserlerin izleyicilerle buluşması için vazgeçilmez ve hayati gereklilik ve sponsorlarımız bunu mümkün kılıyor.

Tam 11 yıldır festival sponsorumuz Garanti Bankası. Desteği vazgeçilmez... Gösteri sponsorlarımız ise 11 yıldır desteğini esirgemeyen Emirates; son üç yıldır süren ve gelişen işbirliğimiz ile Dockers® San Francisco, Matraş, DHL, Pirelli, İstinye Park, Raymond Weil, Mest Rakı...

Geçmişte AvivaSa, Arçelik, Demirdöküm, GittiGidiyor, West LB, Volvo, TJK, Lassa, Toyota, Beymen, Procter& Gamble, Bast, 7Tur, FujiFilm, Micosoft, Turkcell gibi kurumların sponsorluğu oldu. Olumlu ve verimli işbirliklerine rağmen genelde tek seferlik çalışmalar oluyor ne yazık ki. Oysaki sponsorluğun etkisi için uzun vadeli düşünmek gerekiyor. Tutarlılık ve kalıcılık kurum ve marka imajına çok katkı sağlıyor.

Bu yüzden Garanti, Emirates ve Dockers® San Francisco özelinde çok iyi bir süreç oturttuk; devamlılığın önemini gösteren çok güzel örnekler çıkarttık.

Genç jazz projesi çok önemli bir girişim, bu güne kadar genç jazz da neler oldu, buralarda çalan gençler nerelere geldiler

Genç jazz'ın altıncısını düzenliyoruz. Bugüne yaklaşık 30 topluluğu festival sahnesiyle buluşturduk. Festivalin kapıları açmasının ardından profesyonel sahneyle tanışanlar, albüm çıkaranlar, yurt içi ve yurt dışı festivallere katılanlar oldu. Özel etkinliklerde ve projelerde genç sanatçılarımıza sahne alma fırsatı da veriyoruz.

Umuyoruz ki bu proje genç müzisyenlere müzikal anlamda bir kariyer planı çizecek kadar gelişecek

Festivali nasıl tanıtıyorsunuz? Dış ülkelerde festival tanınıyor mu? Festival için gelen yabancı seyirciler var mı? Bu yabancılar nasıl bilet alıyorlar?

Festival Avrupa'da tanınıyor. Özellikle sanatçı, ajans ve menajerler arasında oldukça saygın bir yere sahip.

Seyirci anlamında ise daha efektif bir çalışmaya girdik; uluslararası basın atağımız, turizm acenteleri ile işbirlikleri, festival networkleri derken izleyiciye ulaşım kanallarımızı geliştiriyoruz.

Şu anda uluslararası izleyici sayımız toplam izleyicinin %1'ini geçmiyor. Katılanlar ise birebir bizimle irtibata geçerek, internet ve Biletix üzerinden festivale ulaşıyorlar.

Festival şimdi nereye koşuyor? Önümüzdeki 15 yıl için neler planlıyorsunuz? Hangi yeni sanatçıları getirmeyi planlıyorsunuz? Yeni mekânlar olarak nereleri hayal ediyorsunuz?

Festivalin öncelikli hedefi, İKSV'nin yurtdışı festivallerine de kaynaklık edecek, uluslararası izleyicinin de ilgisini çekecek, festivale özgü projelere odaklanmak. Yani sadece üretileni sunmak değil, yeni üretimlere kapı açmak; müziği sadece ithal etmek değil, ihracına da ön ayak olmak. Festivali bir konserler serisi olarak değil, bir İstanbul deneyimi olarak, mekânları, içeriği, yan etkinlikleriyle bir bütün halinde tasarlamak. Bunları da son 4–5 yıldır başarıyoruz.

Hangi sanatçıları getirmeyi planladığımız sorusunun cevabı hem aşikâr hem de biraz gizemli; önümüzdeki yılların turne programları ve festivalin yaklaşımına göre karar verilecektir.

Yeni mekân hayal etmeye gelince; öncelikle Cemil Topuzlu Açıkhava sahnesini hiç kaybetmeyelim istiyoruz. Bu yıl neredeyse kötü bir sürprizle kullanım dışı olacaktı; son dakikada kurtuldu.

Şişhane'de İKSV'nin taşınacağı Deniz Palas binasındaki etkinlik merkezimizin bir an önce tamamlanıp festivale kazandırılmasını hayal ediyoruz.

Şehir içinde orta ölçekli yaz ve koşullarına da uygun, kapalı konser mekânı hayal ediyoruz. Nardis gibi güzel jazz kulüplerinin hayalini kuruyoruz.

Türk jazz dinleyicilerine söylemek istediğiniz bir şeyler, vermek istediğiniz mesajlar var mı?

Öncelikle 15 yıldır festivalin en büyük destekçisi olan sadık izleyicimize sonsuz teşekkürler ediyoruz.

Festivali takip etmeyi, olumlu – olumsuz görüşlerini bizlerle paylaşıp, bizi yönlendirmeyi ihmal etmesinler. Bu yıl çok olumlu tepkiler aldık, ancak jazz dışında çeşnilerle festivali renklendirdiğimizde bize alınmasınlar. Bunu festivalin kitlesini geliştirmek, gençleri de festival izleyicisi olarak kazanmak ve farklı türler sayesinde menümüze daha dikkatli göz atan olası izleyicileri yanımıza almak için, iyi niyetle yapıyoruz.

Jazz'ın kapsamındaki yeni türlere ve topluluklarla da kulak kabartsınlar; Jazz festivali ilk kez Bugge Wesseltoft, Nils Peter Molvaer ve EST gibi kuzeyli jazz'cıları, The Bad Plus, Medeski- Martin-Wood gibi jazz'ın yeni ve alternatif yüzlerini festivalde ağırladığında büyük cesaret örneği göstermişti. Bizdeki konserler bir başlangıç oldu ve bu isimlerin daha sonraki konserleri doldu taştı. O yüzden bu tip alternatif ve yenilikçi seslere de kulak vermelerini rica ediyoruz.

Garanti

Atıl Çelik
atil@genccazcilar.org

Gençler Festival'de Çalıyor

Türkiye'de gençlik popüler kültürün esiri olmuştu. Gençler sadece kendilerini eğlendirecek ve kendilerini ait hissedecek popüler kültür endüstrisinin ürünlerini tüketiyorlardı. Bir yandan da bunları kullanmaya zorlanıyorlardı.

Ama bundan 6 yıl önce buna bir dur demek ve bu ergenlik sendromu ve yozlaşmanın içinde kendilerini sanatsal çalışmalara adayan gençlere olanaklar tanımak için ortaya bir kahraman daha çıktı. Bu kahramanın adı İKSV idi. İKSV 15 yıldır düzenledikleri "Uluslararası İstanbul Jazz Festivali"nde işte bu gençlere olanak sağladılar. Bu gençler de bu endüstri çarklarını kırmak ve "Türkiye'de gençlik daha bitmedi! Biz buradayız ve sanat adına müzik yapıyoruz!" diye bağırarak ellerinden gelenleri yapıyorlar ve harika ürünler ortaya koyuyorlar.

İşte bu bağlamda gençliğin ne kadar önemli olduğu ortaya çıkıyor. Çünkü eskiden "ölü yatırım" diye adlandırılan klasik müzik ve jazz artık kendine daha rahat sponsor buluyor, düzenlenen festivallerde daha rahat sahne alıyor ve dinleyicisi ve icracısı hızlı olmasa da emin adımlarla artıyor.

İlk önce bu festivalin içinde bulunan ve festivale can veren ***İKSV Jazz Direktör Asistanı Harun İzer*** ile yaptığımız bir sohbeti sizlerle paylaşmak istiyorum. Daha sonrada işte yukarda bahsettiğim ve "Biz buradayız!" diye haykıran, 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında Nardis Jazz Club'da gerçekleşecek Genç Jazz Konseri'nde çalacak TRIO IFF ve NEUTRIO sohbetlerini gelecek günler için sanat adına umut dolu ve iç rahatlığıyla okuyabilirsiniz. Çünkü gençler burada ve bu müziği seviyorlar!

Türkiye'deki genç jazz müzisyenlerinin durumu sizce nasıl?

Türkiye'de genç jazz müzisyenlerinin durumu, ülkemizde jazz müzisyenlerinin genel durumu ile paralellik gösteriyor diyebiliriz. Çoğunlukla sadece büyük şehirlerde olan gençler kendilerini bir parça ortaya koyabiliyorlar, bu açıdan da çok büyük imkanları ve olanakları yok genelde. Ama diğer taraftan da gerçekten çok değişik yerlerden çok başarılı müzisyenler çıkabiliyor, kişisel bazda veya grup bazında. Yine, eminim şartlar bundan 15–20 yıl öncesine göre daha iyi durumda, az da olsa bazı üniversitelerde düzenlenen festival, yarışmalar veya müzik dinleme zevkinin artık tek bir türe bağlı kalmadığının farkına varan mekanlar, giderek daha çok jazz müziğine yer veriyorlar. Dolayısıyla genç jazz'cılara yavaş da olsa giderek daha çok imkan tanınıyor.

Genç jazz'a olan katılım isteği nasıldı, kaç grup başvuru yaptı? Geçen yıllardaki izleyici katılımı nasıldı?

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında yapılan Genç Jazz seçmelerimiz bu yıl altıncı kez düzenlendi. Açıkçası Genç Jazz'a katılım oranları, gençlere yönelik rock veya başka müzik türleri için düzenlenen yarışmalara katılan grupların sayısına göre oldukça düşük. Ama yine de biz, niteliğin nicelikten önemli olduğunu düşünüyoruz. Zaten jazz müziğinin özünde de bu var. Geçen yıllarda 15–20 civarında grup başvuruyordu, bu yıl bu sayı biraz daha düştü ancak seçici kurulumuz bu yıl neredeyse bütün başvuruların çok başarı olduğu yönünde hemfikirdi.

Genç Jazz'a izleyici katılımı ise tamamen farklı bir konu. Biliyorsunuz biz Genç Jazz etkinliklerini ücretsiz düzenliyoruz. Buna bağlı olarak da öncelikle bu grupların yakınları ve arkadaşları etkinliklere büyük ilgi gösteriyorlar. Diğer taraftan, genel jazz izleyicisi açısından aynı derecede bir ilgi olduğunu söyleyemeyeceğim. Tabi bunu jazz dinleyicisinin seçiciliğine de verebiliriz ancak gençlere bu anlamda da "bir fırsat tanınması" gerektiğini düşünüyorum.

Geçen 5 yılın ardından amacınıza ulaştınız mı yoksa daha alınacak çok yol var diye mi düşünüyorsunuz?

Bu soruyu amaçlarımızın bazılarına ulaştık ama çoğuna henüz ulaşamadık diye cevaplamak lazım. Mesela İstanbul Jazz Festivali olarak (bunu alenen ilan etmiş olmasak da) Genç Jazz'ı uzun vadede uluslararası bir yarışma haline getirmek istiyoruz. Şu anda imkanlarımızın kısıtlı olması sebebiyle bu tür bir hamle henüz mümkün değil. Bunun gibi çeşitli planlarımız var, mesela bunlardan biri de Genç Jazz'da başarılı olan gruplara Türkiye dışında da sahne alabilecekleri fırsatlar sağlamak. Şu anda bu konuda ancak bireysel bazı çabalara fikir ve bilgi bazında yardım ediyoruz. Mesela geçen yıllarda Genç Jazz'da yer alan bazı grupların yurtdışındaki jazz yarışmalarına katılmalarına, kendilerine sponsor bulmalarına yardım ettik. Bu yıl da böyle bir durum oldu ve BUMK Jazz Korosu'nun Viyana'da bir jazz yarışmasına katılabilmesi için onlarla beraber çalışıyoruz. Kısacası amaç jazz ile ilgilenen genç müzisyenleri teşvik edecek imkanlar yaratmak olunca yapılabileceklerin sınırı yok.

Ama bu konuda önemli bir not da düşeyim, biz İstanbul Jazz Festivali olarak Genç Jazz'ı yıllardır neredeyse hiçbir destek almadan, tamamen "kendi yağında kavrulan" bir etkinlik olarak düzenlemekteyiz. Bu tür büyük planlar, önemli mali desteklere de ihtiyaç duyuyor. Bu açıdan genç jazz müzisyenlerine ve genel anlamda Türk kültür sanatının genç yeteneklerine destek olmayı isteyen sponsorların desteği de bizim için çok önemli ve gerekli.

Genç müzisyenlerin her zaman yakındıkları konulardan biri çalacak yer bulamamaları ve bazı imkânsızlıklardır. Tabi birde jazz çalınacak mekânların pahalı olması gibi bir durum da söz konusu. Bu öğrenci olduklarını düşünürsek "genç jazz" izleyicisini de etkileyen bir durum. Bu bağlamda genç jazz'cılara yönelik başka çalışmalar planlıyor musunuz?

Yukarıda da bahsettiğim gibi, bizim bu konudaki mali kaynaklarımız oldukça kısıtlı, halihazırda kendimize ait bir konser salonumuz veya mekanımız da yok. Ama bu konu bizim de her zaman üzerinde durduğumuz bir konu zira iş "bu gençler iyidir" demekle bitmiyor, onları yönlendirmek, en azından belli bir noktaya gelene kadar onlara bir "kariyer planı" yapmak da gerekiyor. Bunu da elimizden geldiğince yapmaya çalışıyoruz. Genç jazz etkinlikleri sonrasında bu gruplarla bağımızı koparmayıp, onları yakın ilişkide bulunduğumuz mekanlara, kurumlara veya

başka festivallere yönlendiriyoruz, tavsiye ediyoruz. İKSV, İstanbul'da kültür ve sanatın merkezinde yer alan bir kurum. Bu açıdan bu tür konularda bize sıkça danışılıyor ve mümkün mertebe Genç jazz gruplarını da bu kişi veya kuruluşlara yönlendiriyoruz. Bir de yine yukarıda bahsettiğimiz daha uzun vadeli bazı planlar var tabi, umarız onları da kısa süreler içerisinde gerçekleştireceğiz.

Şimdi de Genç jazz sahnesinde yer alacak Trio Iff'den Semih Önyer'e kulak verelim...

Grubunuz ve müziğiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

Tanışıklığımızdan bu yana ben ve Buğra birçok konuda hem fikir olduğumuzu düşündük ve bu düşünceyi paylaştık. Bu paylaşım ikimizinde fikirlerinin ortak bir noktada kesiştiğini gösterdi bize. Bu da jazz müziğiydi. Bir müziğin gelişimi içinde düşünülmesi gereken her şeyi planlı olarak paylaşmışız gibi, öncelikli önem gösterdiğimiz şeyler bir bütünü oluşturmaya başladı. Bu birliktelik duo'dan bir trioya; TRIO IFF'e dönüştü ve ilk davulcumuzdan sonra Olgun eklendi. O da yeni bir ruh getirdi bize, kişiliği ve anlayışıyla... Jazz, sanatın her alanında olduğu ve olması gerektiği gibi "yaşayan" "değişen" bir olgu. Bu değişimi izlemeye başladık. Parker'dan bugüne kadar. Bu esnada yaratıcı tavrımızı da bu seyrin içine yerleştirdik. Sonuç olarak, modernizmi izleyen bir anlayışla kendi bestelerimizden ve standartlardan oluşan bir repertuar içinde bulduk kendimizi.

Gençler daha çok popüler kültür ürünü müzikler tüketirken siz jazz'ı seçtiniz. Herkes tarafından bilinen bir gerçektir ki Türkiye'de Klasik müzik ya da jazz para kazandırmaz. Eğer para kazanmak istiyorsan ya topçu olacaksın ya popçu. Nasıl bir gelecek hayal ediyorsunuz ki bu müziği benimsediniz?

Hayat standardı göreceli bir kavram tabii ki. Para kazanmanın öncelikli olduğu bir noktada sanat öğelerini kaybeder. Ticarete ve veya zanaata dönüşmeye başlar. Sanatın kendisine bir aracı ile ulaşılmaz. Bu basit bir hizmete girer, özgür olması gerekirken kısıtlanır. Bu bilincin içinde olan bu üç kişi böyle bir hesabı yapmadığı için burada zaten. İlla bir gelecek hayal edilmesi gerekiyorsa, diğerlerinin adına konuşmaktan çekinmiyorum; "akıl ve beden sağlığı içinde birikimlerimizi yıllarca çalmak, aktarmak, anlatmak ve paylaşmaktır. Hayat standardını paranın ölçmediği konusunda hem fikir isek, iyi bir gelecek hayal ediyoruz sanırım.

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne katılmaya nasıl karar verdiniz ve ne gibi aşamalardan geçtiniz. Nasıl bir heyecandı bu?

Olgun'un askerliği, benim okuldaki zamansızlığım kısa bir boşluk yaratttı. Bu sırada, Buğra kurduğu bir gitar trio ile

2007 yılında katılmıştı. Yani katılacağımız kararını aslında 2007'de vermiştik. Bir araya gelebildiğimiz an planlarımızın içine bu yarışma çoktan dahil olmuştu. Prosedürün gereği ilk aşama için Ege Üniversitesi stüdyosunda bir kayıt hazırladık ve İKSV'ye gönderdik. İlk sekiz grup bu yolla belirlenecekti ve bu sekizin içinde olduğumuz haberini aldık. Final Nardis'te yapılacaktı ve bir pazar ordaydık. Tabii ki tatmin edici bir heyecandı. Kendi müziğimizle uluslararası bir festivalde olabileceğimiz açıklandığında da bu heyecanımız kat kat arttı tabii ki. Tüm bu serüvenin sonunda 11 Temmuzda 19.30'da Nardis'te yaşayacağız. Bekleriz...

Peki, bu sorulara NEUTRIO'dan Çağrı Erdem ne demiş?

Grubunuz ve müziğiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

Öncelikle merhaba. Grubumuz, 2007 sonbaharında, standart bir gitar trio formatında kuruldu. İlk başta, davulda o sıralarda Erasmus değişim programı ile Türkiye'ye gelmiş Fabian Stevens vardı, kadronun gerisi şuan ki gibiydi (ben ve Berker).

Aslında bir grup olmaktan öte beraber çalıyorduk stüdyoda, takılıyorduk yani sadece. Sonra baktık pek güzel oluyor, bir anda konserler vermeye başladık ve olaylar gelişti. Sonra, Fabian Erasmus'taki dönemlerini tamamlayıp ülkesine geri döndü ve ben de tamamen okul başvurularıma yoğunlaştım, ve bir süre bir şey yapmadık. Ardından, biraz da genç jazz vesilesiyle, davulda Erdem Göymen ile tekrar çalmaya başladık.

Müziğimize gelirsek; ileriye dönük bir tavrımız var, kendi seslerimizi arayışlarımız, notaların yanında sesin kendisine, enerjiye duyulan bir tutku var her birimizde ayrı ayrı diyebilirim. Repertuarımızda kendi bestelerimizin dışında çaldığımız parçalar çoğunlukla modal ve/veya modal implantasyon barındıran müzikler, yani kısaca müziği daha "yatay" ve "açık" algılayabilmemize olanak tanıyan parçalar çalıyoruz. Kişisel olarak ben, emprovizasyonda ve kompozisyonda, köklerinden sonuna kadar beslenip kendi sesinin peşine düşmüş biriyim, yani -çok sevmeme rağmen- ikinci bir Wes Montgomery veya Pat Metheny olmanın hiçbir anlamı yok. Bu meslekte, Miles'ın da dediği gibi "sünger" gibi olup, etrafında olup biten her şeyi emip yoluna bakacaksın...

Jazz gibi bir müziği seçtiniz. Nasıl bir gelecek hayal ediyorsunuz ki bu müziği benimsediniz?

Gelecekle ilgili; ben, önümdeki on sene için plan yapmam, asla bir işadamı gibi çok uzun vadeli planlar yapmadım. Şu an için konservatuarı bıraktım, Berklee'den burs kazandım, ve bir terslik çıkmazsa ağustosta oraya gideceğim ama bu sadece eğitimimle ilgili bir gelecek planı. Para kazanıp, kariyer yapmak konusunda ise, yukarıda da dediğim gibi ikinci bir Pat Metheny olmanın bir anlamı yok, zaten Amerika'da yüzlercesi var, yani standartları canavar gibi çalmanın insana hiçbir getirisi olacağını düşünmüyorum (insana çok şey öğretir o ayrı). Ben kendi müziğimi yapmak istiyorum, ve kendi sesimi oluşturmak, kendi cümlelerim, kendi tavrımı... Ancak böyle bir yere gelinebileceğini düşünüyorum. Ama bu Amerika'da olur, Türkiye'de veya Uruguay'da, bilmiyorum, ama orası neresiyse, orayı bulmak istiyorum. Sonuçta çalışan adam, her yerde, her koşulda bir şeyler yapar bence.

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne katılmaya nasıl karar verdiniz?

Aslında benim için en önemlisi çalmak. Her yerde çalmayı seviyorum, ve her yerde çalmak isterim. Tabii ki uluslararası bir jazz festivalinde çalmak çok önemli bir şey ve bundan çok mutluyuz. Aslında biz Fabian'la katılmayı düşünüyorduk genç jazz'a ama o dönünce genç jazz fikrini de unutmuş gibiydik, sonra birden Erdem'le tanıştık, ve sanırım ya son gün ya da iki gün öncesinde alelacele vasat bir kayıt yapıp gönderdik. Açıkçası öncesinde biraz önyargılıydım, yani genç jazz'ın belli standartları olduğunu ve bu standartlar dışındaki müziklere yer verilmeyeceğini düşünüyordum, ama yanılmışım ki festivalde çalmaya hak kazandık. Ayrıca bizim için herhangi bir sahne heyecanından farkı yok aslında, umarım güzel bir enerji oluşur ve hep birlikte mutlu, mesut çalar eğleniriz.

Bizlere, bu konularda iki çift laf edebilme şansı verdiğiniz için çok teşekkür ederim grubum adına. Her şey çok güzel olacak...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali

İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından GARANTİ BANKASI sponsorluğunda düzenlenen İstanbul Jazz Festivali bu yıl 15. yaşını kutluyor. 2 – 16 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşecek 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 40'a yakın konserle yine İstanbul'u bir jazz kentine dönüştürmeye hazırlanıyor.

2 - 16 TEMMUZ

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali konserleri bu yıl yine şehrin çeşitli mekânlarına yayılacak. Festival konserlerine bu yıl, Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi'nin yanı sıra Sepetçiler Kasrı, Esma Sultan Yalısı, Aya İrini Müzesi, Cemal Reşit Rey Konser Salonu, Arkeoloji Müzesi Bahçesi, Nardis Jazz Club ve İstinyePark ev sahipliği yapacak.

Festival'in gelenekselleşen etkinliği Jazz Vapuru bu yıl 6 Temmuz Pazar günü Barış Manço Gemisi'nin Boğaz turuyla sürerken, "Sokak Konserleri" jazz coşkusunu İstanbul sokaklarına taşımaya devam edecek.

Sponsorluğunu 11. kez GARANTİ BANKASI'nın üstlendiği 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin programı New Yorker Kuruçeşme'de yapılan bir basın partisiyle tanıtıldı. Basın Partisi'nde konuşan Garanti Bankası Genel Müdürü Ergun Özen: "Bugüne dek, birçok projede birlikte çalışma fırsatı bulduğumuz İKSV ile Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ndeki uzun soluklu işbirliğimiz 11. yılına giriyor. "Garanti Jazz Yeşili" sloganıyla destek verdiğimiz jazz'ın, ülkemizde her geçen gün daha fazla ilgi görmesi, bizlere, doğru bir alanda doğru bir ortağı desteklemenin haklı gururunu yaşatıyor. Bu yıl 15. yaşına ulaşan festivalin coşkusunu bir kez daha yaşamayı, tüm müzikseverlerle birlikte ben de sabırsızlıkla bekliyorum" dedi.

İstanbul Jazz Festivali Basın Partisi'nde daha sonra nefesli enstrümanların yenilikçi sesi Yahya Dai konuklara küçük bir konser verdi.

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali 1 Temmuz Salı akşamı Esma Sultan Yalısı'nda gerçekleşecek bir Açılış Töreni ile başlıyor.

FESTİVALİN YAŞAMBOYU BAŞARI ÖDÜLÜ USTA BESTECİ, PİYANİST VE SAKSOFONCU TUNA ÖTENEL'E

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin Yaşamboyu Başarı Ödülü bu yıl Tuna Ötenel'e takdim edilecek. Piyano, bas, davul ve saksofon gibi birçok müzik aletini ustaca çalan Tuna Ötenel, '60'lı yıllardan bu yana Türkiye'de jazz müziğinin tanınması ve benimsenmesinde büyük katkılarda bulundu. Herbie Hancock, Benny Carter, Harry 'Sweets' Edison, Karyn Korg, Hilton Ruiz, Buster Williams gibi dünyaca ünlü jazz müzisyenleriyle de çalışan Ötenel, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde ders veriyor ve Türkiye jazz sahnesine parlak isimler kazandırmaya devam ediyor. Tuna Ötenel'e ödülü, Festivalin 1 Temmuz Salı akşamı Esma Sultan Yalısı'nda gerçekleşecek Açılış Töreni'nde takdim edilecek.

FESTİVALİN ONUR KONUĞU: JAZZ'IN YAŞAYAN EFSANESİ HERBIE HANCOCK

İstanbul Jazz Festivali bu yıl tuşlu çalgıların sihirbazı, jazz ikonu Herbie Hancock'u Dockers®San Fransisco sponsorluğunda iki özel konserle ağırlıyor. Festivalin onur konuğu Herbie Hancock, geçtiğimiz yıl kendisine "En İyi Albüm" dalında Grammy ödülü kazandıran, Joni Mitchell şarkılarını yorumladığı "River–The Joni Letters" projesi ile 2 Temmuz Çarşamba gecesi saat 21.00'de Açık Hava Sahnesi'nde izleyiciyle buluşuyor.

"The River of Possibilities" başlıklı konserde Hancock'a iki sıra dışı vokalist Sonya Kitchell ve Amy Keys'in yanı sıra, dünyaca ünlü bas virtüözü Dave Holland, ünlü perküsyoncu ve davul üstadı Vinnie Colaiuta ile jazz dünyasının yeni yıldızlarından Chris Potter (saksofon) ve Lional Loueke (gitar) eşlik edecek.

Daha önce 1996 ve 2002 yıllarında iki kez İstanbul Jazz Festivali'nde konser veren Herbie Hancock, 3 Temmuz Perşembe günü saat 19.00'da Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda trio formatında bir konser daha verecek.

BU YAZIN EN ÇOK KONUŞULACAK KONSERİ LENNY KRAVITZ OLACAK

Müzikseverlerin yıllardır dört gözle beklediği, rock müziğinin efsane isimlerinden 30 Temmuz Çarşamba akşamı Kuruçeşme Arena'da sahne alacak. İstanbul Jazz Festivali kapsamında BKM işbirliğiyle ve Garanti Bankası sponsorluğunda gerçekleşecek konserde Lenny Kravitz, son albümü "It Is Time For A Love Revolution" için çıktığı dünya turnesinin bir parçası olarak İstanbullu hayranlarıyla ilk defa buluşacak.

Dünya çapında 30 Milyon albüm satışına ulaşmış, dört yıl üst üste "En İyi Erkek Rock Vokal" dalında Grammy ödülünün sahibi Lenny Kravitz'in konseri kuşkusuz bu yazın en unutulmaz etkinliklerinden biri olacak.

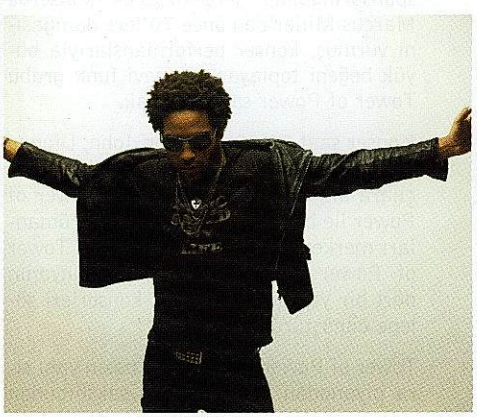

"GARANTİ JAZZ YEŞİLİ" FESTİVALE TAŞINIYOR

Garanti Bankası, İstanbul Jazz Festivali'nin 15. yılında 11 yıldır yürüttüğü festival sponsorluğuna ek olarak birçok gösteri sponsorluğu ile Festivali destekledi. Bu yıl ilk kez jazz çizgisinde etkin bir seri ile "Garanti Jazz Yeşili" başlığını farklı konserlere taşıyacak ve bu konserlerin Gösteri Sponsorluğu üstlenerek itici gücü olacak. Caetano Veloso, Carla Bley "The Lost Chords Find Paolo Fresu" ile Richard Galliano, Jan Lundgren ve Paolo Fresu'nun "Mare Nostrum" projesi ve Jazz Kenti Konserleri, "Garanti Jazz Yeşili Serisi" başlığıyla gerçekleşecek.

• ŞARKICI, BESTECİ, GİTARİST, YAZAR, İNSAN HAKLARI SAVUNUCUSU: CAETANO VELOSO İSTANBUL'DA

Festival, Brezilya'nın ruhunu, 2006 yılında izlediğimiz Gilberto Gil'in ardından, 1960'larda bossa-nova'dan sonra gelen en önemli müzik hareketi Tropicalia'yı başlatan isimlerden Caetano Veloso ile İstanbul'a taşımaya devam ediyor. Şarkıcı, besteci, gitarist, yazar, insan hakları savunucusu, 5 Grammy ödüllü Caetano Veloso'nun solo konseri "Garanti Jazz Yeşili Serisi" kapsamında 10 Temmuz Perşembe akşamı saat 21.00'de Açık Hava Sahnesi'nde gerçekleşecek.

Brezilya müziğinin en büyük temsilcilerinden biri olan Caetano Veloso, diktatörlüğün hüküm sürdüğü 1960'larda kendisi gibi Bahai doğumlu arkadaşı Gilberto Gil ile Tropicalia'yı başlatan isimler arasında yer alıyor. 1969 yılında Gilberto Gil ile birlikte Londra'ya sürgüne gönderilen birbirinden etkili şarkılarıyla tanınmış politik şarkı yazarı Caetano Veloso Brezilya kültürünün bir ikonu haline geldi.

İlk albümünü yayınladığı 1967 yılından itibaren neredeyse her yıl bir albüm çıkaran Veloso aralarında yakın dostu Pedro Almódovar'ın "Konuş Onunla"sı bulunan birçok filmin müziğine imza attı. Beck, David Byrne ve Devendra Banhart gibi pek çok rock müzisyenini de etkileyen Caetano Veloso'nun İstanbul'daki ilk konseri festivalin kaçırılmayacakları arasında...

• ARKEOLOJİ MÜZESİ'NİN BAHÇESİNDE İKİ MÜTHİŞ JAZZ KONSERİ: "CARLA BLEY AND THE LOST CHORDS" TOPLULUĞU İLE "MARE NOSTRUM" PROJESİ

Festivalde "Garanti Jazz Yeşili Serisi" kapsamında 5 Temmuz Cumartesi akşamı Arkeoloji Müzesi'nin bahçesinde iki müthiş jazz konseri bir arada! Saat 21.30'da başlayacak gecede önce yeni İtalyan jazz'ının parlak isimlerinden trompetçi Paolo Fresu, akordeoncu Richard Galliano ve piyanist Jan Lundgren'le birlikte geliştirdiği "Mare Nostrum" projesiyle seyirciyle buluşacak. Birbirinden usta üç müzisyenden oluşan bu ekip, son albümlerinde bir parçayı da Nazım Hikmet'in bir şiirinden esinlenerek bestelemiş.

Gece modern jazz'ın en önemli bestecilerinden Carla Bley'in "The Lost Chords Find Paolo Fresu" adlı özel projesi ile devam edecek. Carla Bley'e başçı Steve Swallow, saksofoncu Andy Sheppard, big band davulcusu Billy Drummond ile projeye ismini veren trompetçi Paolo Fresu eşlik edecek.

AÇIKHAVA SAHNESİ'NDE EFSANE İSİMLER

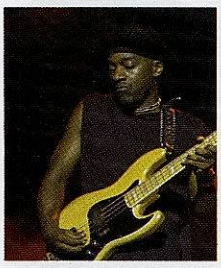

İKİ BÜYÜK İSİM AYNI SAHNEDE: MARCUS MİLLER VE TOWER OF POWER

İstanbul Jazz Festivali'ne daha önceki yıllarda da konuk olan dünyaca ünlü bas virtüozü Marcus Miller, 3 Temmuz Perşembe akşamı Açık Hava Sahnesi'nde, bir kez daha jazzseverlerle buluşuyor. Matraş sponsorluğunda gerçekleşecek konserde Marcus Miller'dan önce 70'lere damgasını vurmuş, konser performanslarıyla büyük beğeni toplayan efsanevi funk grubu Tower of Power sahne alacak.

Konser saat 20.30'da Elton John, Dionne Warwick ve Smokey Robinson gibi sanatçılara albümlerinde eşlik etmiş Tower of Power ile başlayacak. Nefesli enstrümanları merkezde tutan geniş kadrolu Tower of Power yaklaşık 40 yıldır, dünyanın dört bir yanında verdikleri konserleri şölene dönüştürüyor.

Tower of Power'ın ardından basın yanı sıra piyanodan bas klarnete, saksofondan gitara birçok enstrümanı ustalıkla çalan Marcus Miller sahne alacak. Miles Davis ve David Sanborn gibi jazz dünyasının efsane isimleriyle uzun yıllar çalışan, Marcus Miller'ın son albümü "Marcus"ta, kendisinden önce sahne alacak Tower of Power'ın hit şarkısı "What is Hip?"i de yorumladığını hatırlatalım.

POP, JAZZ VE R&B'NİN YAŞAYAN EN BÜYÜK İSİMLERİNDEN AL JARREAU İLE GRAMMY'Lİ DIANNE REEVES AYNI SAHNEDE BULUŞUYOR

Pop, jazz ve R&B türlerinin yaşayan en büyük isimlerinden, 7 Grammy ödüllü sahibi Al Jarreau, Emirates sponsorluğunda 16 Temmuz Çarşamba akşamı Açık Hava Sahnesi'nde hayranlarıyla buluşuyor. Jazzseverler aynı sahnede Al Jarreau'dan önce günümüzün tartışmasız en etkili kadın jazz vokallerinden Dianne Reeves'i izleyecekler.

Saat 21.00'de başlayacak konserde önce 2006 yılında kaybettiğimiz efsanevi prodüktör Arif Mardin'le de çalışmış,

4 Grammy ödüllü Dianne Reeves sahne alacak. Albümlerinden çok sahnede gösterdiği muhteşem vokal performansıyla ün yapan Reeves, güçlü sesi ve pop jazz'dan gospele, blues'dan jazz'a uzanan geniş repertuarıyla dünyanın en önemli jazz vokalistleri arasında.

Gece, farklı dallarda 7 Grammy Ödülü sahibi, Hollywood'un ünlü Walk of Fame yolunda da yer alan Al Jarreau ile devam edecek. Al Jarreau konserde, en sevdiği aşk şarkılarını bir araya getirdiği ve bu yılın başında yayımlanan "Love Songs" repertuarının yanı sıra diğer klasiklerini de yer verecek. Yeni albümünde de yer alan "We're In This Love Together" gibi hitlere ve "Ain't No Sunshine" gibi önemli yorumlara imza atan Kuzey Amerikalı sanatçı, pop, jazz ve R&B türlerinin yaşayan en büyük isimlerinden.

alametifarika
İKSV Tasarım Gönüllüsü

YILDIZLAR ALTINDA HAREKETLİ GECELER:

ESMA SULTAN YALISI'NDA "MAMBO MAMBO MAMBO!" GECESİ

Festivalin en hareketli gecelerinden biri 2 Temmuz Çarşamba akşamı saat 22.00'de Esma Sultan Yalısı'nda The Big 3 Palladium Orchestra'nın çalacağı "Mambo Mambo Mambo!" gecesi olacak. DHL'in sponsorluğunda gerçekleşecek gecede mambonun en parlak yıllarında kurulan The Big Three grubunun varisleri Machito Jr. ve Tito Rodriguez Jr. önderliğinde kurulan The Big 3 Palladium Orchestra hareketli şarkılarıyla izleyicilere yerlerinde duramayacakları bir gece yaşatacak.

BREZİLYALI ŞARKI YAZARI IVANS LINS İLE ÜNLÜ JAZZ VOKALİSTİ NNENNA FREELON AYNI SAHNEDE

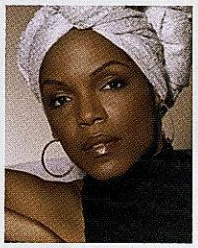

Arkeoloji Müzesi'nin bahçesi, 8 Temmuz Salı akşamı jazz dünyasının iki ünlü ismini aynı sahnede ağırlıyor. Türk Pirelli sponsorluğunda saat 22.00'de başlayacak konserde eklektik müzik zevkini, kendine özgü dinamik yorumuyla bütünleştiren jazz vokalisti Nnenna Freelon ile müzik kariyerindeki 35 yıla 27 albüm ve 250 şarkıyı sığdıran Brezilyalı şarkı yazarı-şarkıcı Ivan Lins aynı sahnede buluşuyor. Ülkemize ilk kez gelecek olan ve tam altı kez Grammy ödüllerine aday gösterilen jazz vokalisti Nnenna Freelon, yarısına bile gelmediğimiz 2008 yılı içinde iki albüm birden yayınladı. Brezilya'nın ünü sınırlar ötesine taşmış 63 yaşındaki Rio'lu Ivan Lins ise şu sıralar "Acariocando" adlı albümünün getirdiği başarının tadını çıkarıyor.

BUENA VISTA SOCIAL CLUB'IN HAYATTA KALAN TEK ÜYESİ OMARA PORTUONDO'DAN "GRACIAS" KONSERİ SEPETÇİLER KASRI'NDA

Buena Vista Social Club'ın hayatta kalan tek üyesi ve yüzbinlerin sevgilisi Omara Portuondo yepyeni projesi "Gracias" ile Festivalin konukları arasında... Sanat hayatında 60. yılını kutlayan müzisyen, 9 Temmuz Çarşamba gecesi saat 22.00'de Sepetçiler Kasrı'nda vereceği konserde kendisini en çok etkileyen Küba ve Brezilya şarkılarına yer verecek ve izleyiciye unutulmaz bir Latin müzik retrospektifi sunacak. Projeye ismini veren ve her zaman kaydetmeyi hayal ettiği şarkılardan oluşan, henüz yayınlanmamış "Gracias" albümünün kayıtlarında, Omara Portuondo'ya eşlik eden müzisyenler arasında Trilok Gurtu, Avishai Cohen, Roberto Fonseca, Jorge Chicoy gibi dünya ustaları yer alıyor. 1959 yılında ilk solo albümü Magia Negra'yı yayınlayan Omara Portuondo, Küba geleneksel müziği ve Amerikan jazz standartlarını albümünde cesur şekilde buluşturdu. Uzun yıllar boyunca ülkesinin simgesel isimlerinden biri olan Portuondo; 1990'larda Buena Vista Social Club'a konuk vokalist olarak davet edildi ve grubun ayrılmaz bir parçası oldu. Eleştirmenler tarafından Küba'nın Edith Piaf'ı olarak adlandırılan Omara, 2002 yılından beri solo çalışmalarına devam ediyor. Omara'nın 2003 yılında Glastonbury Festivali'nin yıldız isimlerinden biri olduğunu da belirtelim.

ESMA SULTAN YALISI'NDA YASMİN LEVY'DEN ENDÜLÜS FLAMENKOLARI

Esma Sultan Yalısı'nda sahne alacak bir diğer isim ise Judeo-Espanyol (Ladino) şarkılarının önde gelen temsilcilerinden Yasmin Levy. Bir duyanın bir daha asla unutamayacağı benzersiz sesiyle Levy, 14 Temmuz Pazartesi akşamı saat 22.00'de başlayacak konserde dinleyenleri Sefarad müziğinden Ortadoğu müzik geleneğiyle harmanlanmış Endülüs Flamenkosu'na uzanan bir yolculuğa çıkaracak. "Naci en Alamo", "La Alegria" gibi kalbe işleyen şarkılarla dünyanın ilgisini toplayan Küdus doğumlu Yasmin Levy, genç yaşına rağmen türün önde gelen sesleri arasında yer alıyor. İzmir'de doğan ve sefarad kültürü araştırmalarının yanı sıra şarkı derleyiciliği yapan babası sayesinde bu müzik kültürüyle küçük yaşında tanışan Levy geçtiğimiz üç yılda da BBC Dünya Müziği Ödülleri'ne aday gösterildi. Bu yıl yayınlanan ve flamenko tarafı ağır basan son albümü "Mano Suave"de yer alan sanatçılar arasında, kanunu ve uduyla Mümin Sesler de bulunuyor.

JAZZ'IN ÇOK ÖZEL İSİMLERİ ŞEHRİN FARKLI KÖŞELERİNDE

HÜSNÜ ŞENLENDİRİCİ'NİN KLARNETİYLE TAKSİM TRIO VE ZAKİR HUSSAİN...

İstanbul Jazz Festivali Türkiye'den virtüözleri uluslararası alanda büyük saygınlık sahibi müzisyenlerle buluşturmaya devam ediyor. Hüsnü Şenlendirici'nin klarneti, Aytaç Doğan'ın kanunu ve İsmail Tunçbilek'in bağlamasından oluşan Taksim Trio, büyük tabla üstadı Zakir Hussain ile 7 Temmuz Pazartesi gecesi saat 21.00'de Aya İrini Müzesi'nde aynı sahnede buluşuyor. Taksim Trio, geçtiğimiz yıl İspanya'da düzenlenen dünyanın en önemli müzik fuarı Womex'te verdiği konserde, çoğunluğu dünya müzik endüstrisinin önde gelen isimlerinden oluşan izleyicileri büyülemiş ve dakikalarca ayakta alkışlanmıştı. Müzikseverlerin 2006 yılında Jazz Festivali kapsamında izlediği, Hint müziğinin en büyük ustalarından Zakir Hussain'in Taksim Trio'yla birlikte vereceği konser müzik tutkunları için kaçırılmaması gereken bir gece olacak...

RUFUS WAINWRIGHT ILE AYA İRİNİ MÜZESİ'NDE BİR GECE

Festivalde geçtiğimiz yıllarda Antony and the Johnsons, Cocorosie ve Kings Of Convenience gibi isimleri ağırlayan "Yeni Ozanlar" serisinin bu seneki konuğu, neo-folk akımının en önemli temsilcilerinden şarkı yazarı-şarkıcı Rufus Wainwright. Son dönemin alternatif yıldızı Wainwright, 8 Temmuz Salı akşamı saat 20.30'da Aya İrini Müzesi'nde piyanosu ve muhteşem sesi ile ilk defa İstanbullu hayranlarıyla buluşacak! Müzisyen bir aileye doğan Wainwright, ilk turnesine on üç yaşındayken annesi Kate McGarrigle ve kızkardeşi Martha Wainwright ile çıktı. 1998'de kendi adıyla çıkardığı ilk albümünün ardından ünü hızla yayılan sanatçı, "Want One" ve "Release The Stars" gibi albümlerle büyük övgü topladı. Rufus Wainwright bu yıl yayınlanan "Rufus Does Judy at Carnegie Hall" albümü ile de hayranı olduğu Garland'a saygısını sundu.

SOUL DÜNYASININ YENİ SOLUKLARINDAN, ARİF MARDİN'İN SON KEŞFİ RAUL MIDON YİNE FESTİVAL'DE

İki yıl önce Jazz Festivali kapsamında İstanbul'a gelen ve büyük ilgi gören, soul dünyasının yeni soluklarından Raul Midón, 14 Temmuz Pazartesi gecesi saat 21.00'de İstinye-Park'ta sahne alacak. Gecenin sponsoru da İstinyePark. 2005 yılında dünyaca ünlü prodüktör Arif Mardin'in elinden çıkan "State of Mind" albümü ile ismini geniş kitlelere duyuran, doğuştan görme engelli Midón güçlü sesi ve gitarıyla Donny Hathaway, Stevie Wonder, Prince ve Jose Feliciano gibi isimlere benzetiliyor. Son albümü "A World Within A World" ile eleştirmenlerden tam not alan sanatçının İstinye-Park'taki bu konseri, öncesinde seçkin DJ'lerin performansları ve konser sonrasında keyifli bir parti ile tamamlanacak.

SADECE İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ'NE ÖZEL:

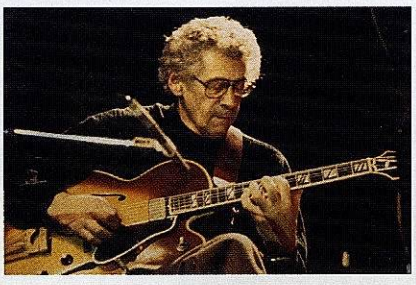

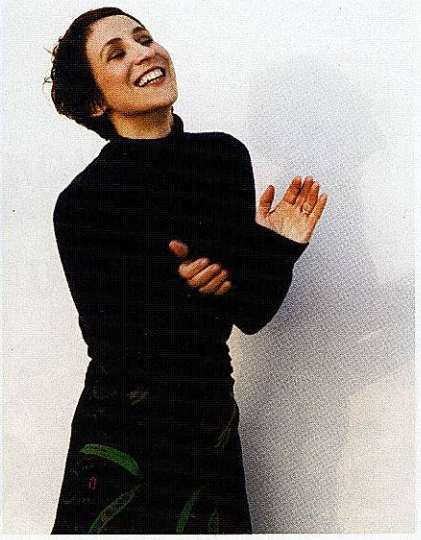

ÖLÜMÜNÜN BEŞİNCİ YILINDA, KENDİ ORKESTRASI AL SCHACKMAN BAND VE DÖRT BÜYÜK JAZZ VOKALİSTİ İLE NINA SIMONE ANMA GECESİ

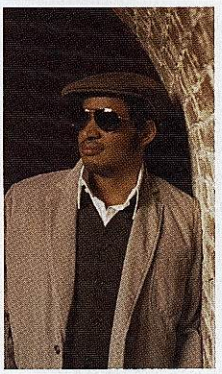

Geçtiğimiz yıl özel bir prodüksiyonla Spike Lee, Terence Blanchard ve Istanbul Filarmonia Orkestrasını bir araya getiren İstanbul Jazz Festivali, bu projenin yapımcıları ile yepyeni bir projeye daha imza atıyor:

Sadece İstanbul Jazz Festivali'ne özel olarak gerçekleşecek "Sing the Truth" başlıklı gece, ölümünün beşinci yıldönümündeki Nina Simone'a adandı. 15 Temmuz Salı akşamı Sepetçiler Kasrı'nda saat 22.00'de başlayacak konserde Nina Simone'un 41 yıl boyunca müzik direktörlüğünü yürüten gitarist Al Schackman ve orijinal orkestra üyeleri, dört büyük jazz vokalistine eşlik edecek. Nina Simone'un sesinden dinlemeye alıştığımız birbirinden güzel jazz standartlarından oluşan repertuarıyla "Sing the Truth" gecesini Nina Simone hayranları kesinlikle kaçırmasın!

Gecenin solistlerinden Dee Dee Bridgewater, Sarah Vaughan ve Dinah Washington gibi efsanelerin halefi olarak görülüyor. Jazza yeni bir soluk getiren Bridgewater sahnedeki enerjisi ile jazz tarihinin izlemesi en keyifli müzisyenlerinden. Konserin diğer solisti, birçok müzik ödülünün sahibi Stacey Kent. Sanatçı, kendisini etkileyen jazz müzisyenlerine adadığı son albümü "Breakfast On The Morning Tram" ile haklı övgüler aldı. Gecenin diğer konuğu Raul Midón, Arif Mardin ile çalıştığı 2005 albümü "State of Mind ile büyük beğeni toplayan soul dünyasının yeni yıldızlarından. Raul Midón ayrıca 14 Temmuz Pazartesi gecesi İstinye Park'ta sahne alacak. Gecenin diğer solisti ise Türkiye'nin en iyi jazz vokalistlerinden Sibel Köse... Polonya'da düzenlenen Uluslararası Jazz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü alan sanatçı, Türkiye ve yurtdışında verdiği konserlerle dünya jazz sahnesinde iz bırakmaya devam ediyor.

EUROPEAN JAZZ CLUB GECELERİ DEVAM EDİYOR

Türkiye jazz sahnesinin önemli isimleri her yıl olduğu gibi bu yıl da Festivalde izleyici ile buluşacak. Festivalde Avrupalı solistlere Türkiye'den virtüözleri özel projelerde buluşturan European Jazz Club kapsamında, İstanbul'un en güzel jazz kulüplerinden Nardis'te saat 22.30'da başlayacak konserlerde Türkiye'nin jazz ustaları Avrupalı meslektaşları ile buluşuyor.

• Dizzy Gillespie'ın gençlik yıllarında tanıyıp "Miles Davis ile boy ölçüşebilir" dediği trompetçi Muvaffak "Maffy" Falay özel bir proje ile izleyici karşısında. Saksofonda Ulf Andersson, piyanoda Carl Fredrik Orrje, kontrabasta Kağan Yıldız ve davulda Ferit Odman eşliğindeki "Maffy Falay Quintet – Türkiye-İskandinavya Buluşması" adlı proje 2 Temmuz Çarşamba akşamı Nardis'te.

• Geniş bir müzikal evrene sahip yetenekli trompetçi Wolfgang Puschnig ve jazz formundaki Mozart yorumlarıyla öne çıkan jazz piyanisti Sabri Tuluğ Tırpan'ın, 3 Temmuz Perşembe akşamı gerçekleştireceği buluşma kulakları türler arası gezintilere açık müzikseverler için birebir.

• Uluslararası jazz gitarı üstadımız, İstanbul Jazz Festivali'nin vazgeçilmez isimlerinden Önder Focan, 4 Temmuz Cuma günü, Mark Murphy ve John Hammond gibi isimlerle de çalışan trompetçi Oliver Grönewald ile birlikte sahne alacak.

• 6 Temmuz Pazar akşamı saat 21.30'da başlayacak konserde Quartet Muartet ve Wax Poetic gibi gruplardan tanıdığımız Alp Ersönmez'in üçlüsüne trompetiyle Alexander Tassel eşlik edecek.

• Türkiye jazz sahnesinin en önemli vokallerinden Sibel Köse ve trompetçi Jean-Loup Longnon 8 Temmuz Salı akşamı Nardis'te jazz severlerle buluşacak. İkilinin daha önce verdiği konserler büyük beğeni toplamıştı.

• Geçtiğimiz yıl Festivale "Beatles Jazz" projesiyle konuk olan piyanist Burak Bedikyan bu yıl 9 Temmuz Çarşamba günü Litvanyalı saksofoncu Kestutis Vaiginis ile birlikte müzikseverleri jazza doyuracak.

• European Jazz Club kapsamındaki bir diğer konser de, Türkiye'nin en iyi gitaristlerinden Sarp Maden ve Fransız trompetçi Stéphane Belmondo 14 Temmuz Pazartesi akşamı izleyicileri doğaçlamalara da uzanan bir jazz seyahatine çıkaracak.

• Hollanda'da yaşayan gitarist besteci Onur Ataman, klasik müzik çalışmalarıyla da tanınan Hollandalı trompetçi Eric Vloeimans ile 15 Temmuz Salı akşamı Nardis sahnesinde olacak.

• Hollanda'da yaşayan bir başka önemli müzisyenimiz piyanist Baki Duyarlar ise Rotterdam Konservatuarı'nda tanıştığı Belgrad doğumlu saksofoncu Stanislav Mitrovic ile 16 Temmuz Çarşamba akşamı jazzseverlerin karşısına çıkacak.

JAZZ KENTİ İSTANBUL

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, bu yıl "Garanti Jazz Yeşili Serisi" kapsamında jazzın coşkusunu İstanbul sokaklarından Boğaz'ın sularına, değişik semtlere taşıyarak İstanbul'u bir "jazz kenti"ne dönüştürüyor. Festivalin, jazz müziğini İstanbul'un zengin kültürel dokusuna yayıp en gencinden en yaşlısına her yaştan dinleyici ile buluşturmayı hedeflediği ve ücretsiz olarak gerçekleşecek olan "Genç Jazz" ve "Sokak Konserleri" gibi etkinlikler İstanbullular'a benzersiz bir müzik ziyafeti yaşatacak.

COOLBONE GRUBU İLE SOKAK KONSERLERİ PROGRAMI

Festivalin bu yılki Sokak Konserleri programında, New Orleans'ın köklü jazz bandolarından Coolbone, Beyoğlu'ndan, Kadıköy'e, Nişantaşı'ndan Bağdat Caddesi'ne İstanbul'un değişik semtlerinde konserler verecek.

2 Temmuz Çarşamba, saat: 18.00 /
Beyoğlu, Galatasaray Lisesi Önü

4 Temmuz Cuma, saat: 18.00 /
Nişantaşı, Harbiye Askeri Müzesi yanı

6 Temmuz Pazar, saat: 18.00 /
Bağdat Caddesi, Caddebostan

7 Temmuz Pazartesi, saat: 18.00 /
Kadıköy, Eminönü Vapur İskelesi önü

8 Temmuz Salı, saat: 16.30 /
Suadiye, Kadıköy

"GENÇ JAZZ" KONSERLERİ

Son beş yıldır genç jazz müzisyen ve topluluklarına Uluslararası İstanbul Jazz Festivali programında yer alabilecekleri bir platform oluşturan "Genç Jazz" Konserler Dizisi, bu yıl da devam ediyor. Altıncı kez düzenlenmekte olan Genç Jazz'a katılma hakkı kazanacak gruplar, festival süresi boyunca belirlenecek olan günlerde Nardis'te konser verecekler. Nardis'teki Genç Jazz konserlerine giriş ücretsiz olacak.

"Genç Jazz" Konserler Dizisi'ne katılacak gruplar, 25 Mayıs Pazar günü Nardis'te gerçekleştirilecek özel bir değerlendirme konserleri sonrasında belirlenecek. İstanbul Jazz Festivali öncesinde 25 Mayıs Pazar günü saat 13.00'de başlayacak ve ücretsiz olarak gerçekleştirilecek Genç Jazz Değerlendirme Konserleri'ne bütün izleyicilerimiz ve jazzseverleri bekliyoruz. Genç Jazz konserlerine katılacak grupları seçecek olan kurul, Cengiz Baysal, Hülya Tunçağ, Kerem Görsev, Önder Focan, Pelin Opcin, Seda Binbaşgil ve Sevin Okyay'dan oluşuyor.

JAZZ VAPURU

Jazz Vapuru halatlarını topluyor, İstanbul Boğazı'nı bir kez daha jazzın renklerine boyamaya hazırlanıyor! Jazz Festivali'nin vazgeçilmezlerinden Jazz Vapuru bu yıl seyrüseferine New Orleans menşeli şenlikli bando Coolbone ve repertuarlarında jazz standartlarından ünlü müzikallere çeşitli parçalar bulunan İstanbul Saxophone Quartet eşliğinde çıkıyor. Jazz Vapuru 6 Temmuz Pazar günü saat 11.00'de Kabataş'tan yola çıkacak ve Anadolu Kavağı'na uzanacak, iki saatlik moladan sonra tekrar Kabataş'a geri dönecek.

FESTİVALİN CD'Sİ BU YIL DA MÜZİK MARKETLERDE YERİNİ ALACAK...

Festivale katılan çeşitli sanatçıların parçalarından oluşan ve festival takipçilerinin koleksiyonlarında önemli bir yer edinen İstanbul Jazz Festivali CD'si bu yıl da EMI Türkiye işbirliğiyle hazırlanıyor. Festival'in en gözde isimlerinden seçilmiş parçaların yer alacağı bu CD, Festivalin başlamasından önce müzik marketlerde satılmaya başlayacak.

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin bu yılki tanıtım kampanyası Alametifarika tarafından hazırlandı.

İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın resmi sponsorları ise: Öncü Sponsor Eczacıbaşı, Resmi İletişim Sponsoru Turkcell, Resmi Taşıyıcı DHL, Resmi Konaklama The Marmara.

İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ BİLETLERİ 24 MAYIS'TA SATIŞA ÇIKIYOR!

İKSV CAZ

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin biletleri 24 Mayıs Cumartesi günü saat 10.00'da satışa çıkıyor. Festival biletleri;

- BİLETİX satış noktaları,
- BİLETİX çağrı merkezi (0216 556 98 00)
- www.biletix.com
- Alo Garanti 444 0 333
- İKSV merkezinden (İstiklal Cad. No:64 Beyoğlu) alınabilecek.

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin bilet fiyatları 15YTL ile 120YTL arasında değişiyor. Bilet alımlarına kredi kartı geçerli olacak. 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin 1 Temmuz Salı günü Esma Sultan Yalısı'nda gerçekleşecek Açılış Töreni'ne katılmak isteyen izleyiciler için sınırlı sayıda bilet satışı olacaktır. 100 YTL'den satılacak İstanbul Jazz Festivali Açılış Töreni'nin biletleri Biletix satış sistemi, Alo Garanti 444 0 333 ve IKSV Merkezi'nden temin edilebilir.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Herbie Hancock; Festival'in Yıldızı...

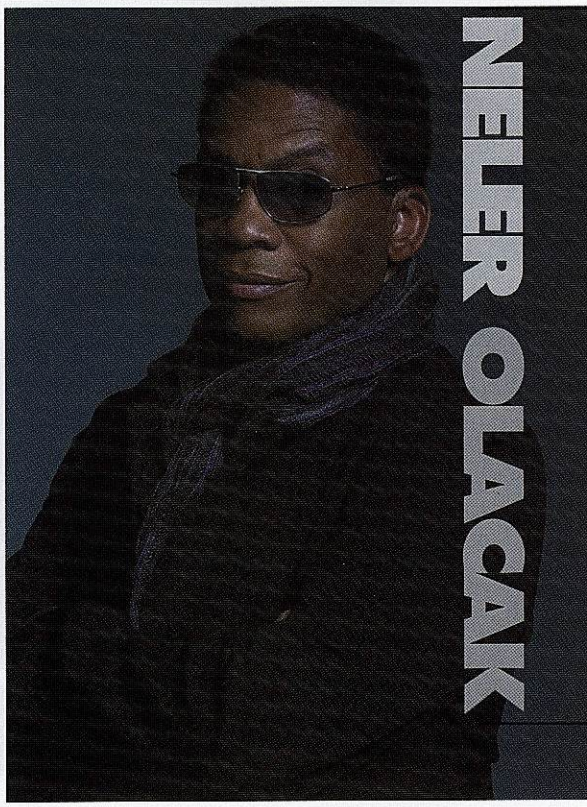

2–16 Temmuz tarihleri arasında düzenlenecek olan 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, kuşkusuz son yılların en iyi festivallerinden. Son yıllarda jazz'a damgasını vurmuş, farklı projeleriyle kendinden sıklıkla söz ettiren, dünyaca ünlü birçok müzisyeni konuk edecek bu yaz İstanbul. Herbie Hancock'tan, Al Jarreau'ya, Dianne Reeves'den, Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Raul Midon, Caetano Veloso, Carla Bley, Richard Galliano, Paolo Fresu, Yasmin Levy, Marcus Miller, Omara Portuondo ve Zakir Hussain'e onlarca isim Temmuz'da İstanbul'un dört bir yanında konserler verecek.

Festivalin başka bir önemli özelliği de, müzisyenlerin çoğunun festivale özel projelerle burada olacak olması. Örneğin Zakir Hussain'le birlikte sahne alacak Taksim Trio, ya da Nina Simone Tribute konserinde birlikte performans sergileyecek olan Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Raul Midon, Sibel Köse ve Al Schackman, bizlere kendine has projeler sunacaklar. Herbie Hancock'u dinleyeceğimizi iki gece olacak; birinde Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde, bizlere Joni Mitchell şarkılarını yorumladığı ve Grammy ödüllü en son albümü "River: The Joni Letters" projesiyle seslenecek, diğer akşam ise Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda ise trio formatında performans sergileyecek. Birkaç yıl önce yine İstanbul Jazz Festivali'nde izleme fırsatını bulduğumuz Marcus Miller, bu sefer farklı bir projeyle katılacak festivale. İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin bahçesinde Carla Bley "The Lost Chords Find Paolo Fresu" projesiyle, kayıp akorları arayacak, belki de yüzlerce konsere ev sahipliği yapan Arkeoloji Müzesi bahçesi, yeni akorlar, yeni tınılar bulacak, şimdiye kadar hiç dinlemediği melodilere kulak verecek. Yasmin Levy'nin sesi, bir yaz gecesi yakamozların üzerinden karşı kıyılarda yansıyacak, Omara Portuondo bizi Küba'ya götürecek, Latin müziğiyle kanımız kaynayacak, İsmail Tunçbilek, Hüsnü Şenlendirici ve Aytaç Doğan'la sahne alan Zakir Hussain'i dinledikçe de, kendimizi müziğin ve ritmin büyüsüne kaptıracağız. Caetano Veloso, hüzünlü sesiyle gözlerimizi dolduracak, Tito Rodriguez Jr. ve Machiato Jr. ise hüznümüzü silip atacak, bir anda kendimizi dans ederken bulacağız. Ve daha birçok mekanda, onlarca müzisyen, onlarca konser verecek, İstanbul jazz'a doyacak. Şehrin dört bir yanı jazzla dolacak bu yıl, jazzın enerjisini, dinamikliğini, ruhunu, ateşini ve soğukluğunu tüm hücrelerimizde hissedeceğiz.

Lenny Kravitz'i de unutmamak lazım elbette. Kravitz, Jazz Festivali'nin bitiminden yaklaşık iki hafta sonra, yine Uluslararası İstanbul Jazz Festivali organizasyonuyla, Turkcell Kuruçeşme Arena'da, yeni albümünün turnesi kapsamında hayranlarıyla buluşacak.

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ni, Türkiye'ye özgü, İstanbul'a özgü bir festival yapan en önemli faktör, bu sene birçok Türk müzisyenin sahne alacak olması. Sene içerisinde, Türkiye'de farklı festivallerde, konserlerde izleme fırsatı bulduğumuz, albümlerini alarak yeni projelerini dinlediğimiz, zaman zaman farklı kulüplerde canlı performanslarına denk geldiğimiz birçok Türk jazz müzisyeni; bu yıl Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde sahne alacak, Avrupalı meslektaşlarıyla birlikte müzikseverlere çok keyifli anlar yaşatacak. Nardis Jazz Club'da, European Jazz Club konsepti altında dokuz konser gerçekleşecek; Avrupa'da yetenekleriyle ve yenilikçi bakışlarıyla adından söz ettiren müzisyenler, Türk topluluklarla birlikte sahne alacak. İşte gerçekten Türkiye'ye özgü, İstanbul'a özgü bir festival olacak bu yıl...

Jazz tarihine damgasını vuran, 20'nci yüzyılın müzik anlayışının akımı içerisinde, önemli mihenk taşları olan projeler gerçekleştiren ve günümüzün en iyi jazz piyanistlerinden ve bestecilerinden biri olan Herbie Hancock, bu yıl İstanbul Jazz Festivali'nin onur konuğu olacak. Hancock, son albümüyle çok sevdiği dostu, müzisyen Joni Mitchell'ın eserlerini yorumladı ve Grammy koleksiyonuna bir Grammy ödülü daha kattı.

2 Temmuz akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde gerçekleşecek konserde, Herbie Hancock'a, onun gibi son derece deneyimli ve başarılı müzisyenler eşlik edecek. Davul üstadı Vinnie Colaiuta, bas virtüözü Dave Holland, jazz dünyasının yeni yıldızlarından trompetçi Chris Potter ve gitarist Lionel Loueke'nin yanı sıra, sıradışı sesleri ve yorumlarıyla dinleyicileri etkilemeyi başaran iki vokalist, Sonya Kitchell ve Amy Keys, Joni Michell'ı anlama ve an-

latma yolculuğunda Herbie Hancock'un yanında olacaklar. Bizler de, bu büyük müzisyenin yaşamını, deneyimlerini ve müzikal yolculuğunu sizlerle paylaşmak, sizlere kendisini yakından tanıtmak istiyoruz.

Herbie Hancock, 1940 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin Chicago eyaletinde dünyaya geldi. Birçok jazz piyanisti gibi, o da piyanoya ve müziğe Klasik Batı Müziğiyle birlikte adımını attı. 7 yaşında piyano dersleri almaya başlayan müzisyen, çok kısa zamanda yeteneğini kanıtladı. Henüz 11 yaşındayken Chicago Senfoni Orkestrası'yla Mozart'ın 5 Numaralı Piyano Konçertosu'nu sergilerken, heyecanı ve müziğe olan aşkı gözlerinden okunuyordu. Klasik müzik, küçük Hancock'u heyecanlandırmaktaydı, ama daha farklı duygular, daha farklı tınılar arıyordu.

İşte lise yıllarında Oscar Peterson ve George Shearing kayıtlarıyla buldu bu tınıları. Jazz'la ilk karşılaşması bu olmamıştı belki, ama bu kayıtları deşifre etmesi, onları yeniden çalması, yeniden yorumlaması bir anda müzikal anlamda önünde ne kadar geniş bir derya olduğunu göstermişti Hancock'a. Bir süreçti aslında Hancock için bu; yeni armonik kalıplar duyuyor, onları deneyimliyordu:

"Hi-Lo's topluluğu benim için çok önemliydi. Onları duymaya başladığımda, kulağımın geliştiğini, bir şeyler duyduğumu anlıyordum ve çok sonra gençlik yıllarımdan kulağımda kalan o sesleri ve yapıları çok farklı eserlerimde kullandım. Onların yanı sıra, Bill Evans, Ravel ve Gil Evans da armoni algımın oluşmasındaki en önemli müzisyenlerdir. Çaldığım tüm armoni, bir

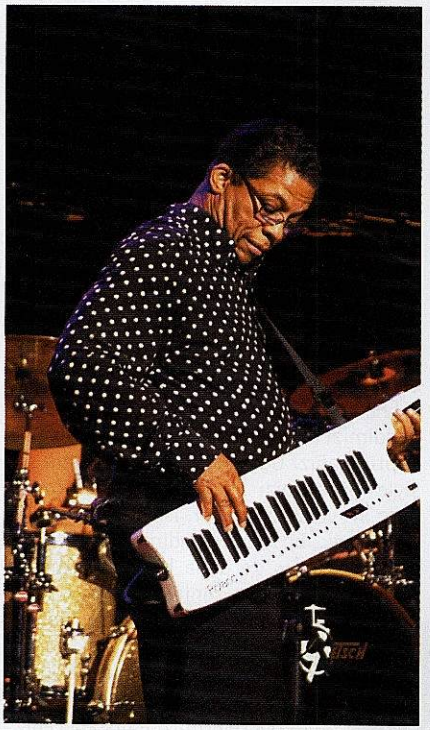

bakıma onlardan, ya da onların esinlendiği kişilerden esinlenmiştir."

McCoy Tyner güçlü tuşesiyle ve swingiyle, Wynton Kelly ise melodi yapıları ve yeniliğe olan yatkınlığıyla, Hancock'u etkileyen iki piyanistti. Dönemin efsaneleri Miles Davis ve John Coltrane de kuşkusuz Hancock'un en çok etkilendiği müzisyenlerden ikisiydi.

Grinnell College'da mühendislik okumaya başlayan piyanist, iki yıl sonra hayatını müziğe adamaya karar verdi ve müzik okumaya başladı. Her ne kadar 1961 yılında mezun olmasına sadece bir ders kaldığında Grinnell College'dan ayrılıp Chicago'ya taşınsa da, okulu ona 1972 yılında şeref doktorası payesiyle onurlandırdı.

Chicago, en sakin dönemlerinde bile, jazz müzisyenlerinin uğrak şehri olmuş, jazz tarihi boyunca jazz'ın başkentlerinden biri olarak kalmıştır. İşte burada Donald Byrd ve Coleman Hawkins'le çalmaya başlayan Hancock, çok kısa sürede ismini duyurmayı başardı, iyi itibarı sayesinde Phil Woods'la da birlikte çaldı. 1962 yılında, henüz 22 yaşındayken Blue Note şirketinden Takin' Off albümünü kaydetti. Müzisyenin ilk albümündeki birçok parça, onun gelecek vaat eden, yeniliklerden kaçınmayan; tam tersine yenilik arayışları içerisinde olan bir müzisyen olduğunu gösteriyordu ve belki de hayatının en önemli dönüm noktalarından biri olan karşılaşmalardan biri, bu albüm sayesinde gerçekleşti.

1963 yılında, Miles Davis'le birlikte uzun yıllardır çalan ritim seksiyonunun üyeleri Wynton Kelly, Paul Chambers ve Jimmy Cobb, ayrılarak farklı müzisyenlerle birlikte çalmaya başladılar. Bunun üzerine, Davis hemen yeni bir topluluk kurdu ve tenor saksofoncu George Coleman ve Ron Carter ile birlikte 1963 yılının ilkbaharında bir albüm kaydetmeye başladılar. İşte tam bu sırada Davis, Hancock'un Takin' Off albümünü dinlemiş, onun tarzından son derece etkilenmişti. Henüz 17 yaşında olan davulcu Tony Williams aracılığıyla Hancock'la tanışan Miles Davis, bu iki müzisyeni iki hafta içerisinde topluluğuna kattı ve bu yeni ritim seksiyonuyla, yarıda kalan Seven

Steps to Heaven albümünün kaydını tamamladılar.

Miles Davis'in, John Coltrane, Red Garland, Paul Chambers ve Philly Joe Jones'la birlikte oluşturduğu ilk büyük beşlisinin dağılmasından yaklaşık beş yıl sonra, yine çok iyi bir jenerasyon yakalamış, post-bop döneminin en iyi topluluklarından birini oluşturmuştu. Ritim seksiyonu son derece genç olan bu topluluk, son derece dinamik ve esnekti. George Coleman'ın yanı sıra, Sam Rivers da dönem dönem toplulukta çalıyordu. Ancak, o dönemde yine kendisi gibi genç olan Wayne Shorter'ın tenor saksofonuyla ekibe katılması, ekibin daha da gelişmesine ve çok iyi bir birliktelik oluşturmasına kolaylık sağladı.

Davis'in ikinci büyük beşlisinde bulunan Herbie Hancock, Davis'le birlikte çaldığı yıllar boyunca ondan çok şey öğrenecek, kendini geliştirmek ve yenilemek için fırsatlar yakalayacaktı. İşte burada, Hancock kendine has tonunu ve üslubunu tam olarak geliştirme fırsatını buldu. Armonik açıdan da çok gelişen müzisyen, sadece jazz'da sıklıkla kullanılan akor dizilerini değil, hem klasik müzikte hem de jazz'da pek nadir olarak başvurulan akor dizilerine de yer verdi. Williams ve Carter'la birlikte, mevcut melodilerin ve armonilerin üzerine karmaşık bir ağ örerler, beklenmedik armonik ve ritmik yapılar kullanırlardı. Beboptaki akor tabanlı yaklaşımın dışına çıkmışlar, modal bir yaklaşım benimsemişlerdi. Sağlam bir emprovizasyon kültürü oluşturmuşlardı ve tüm bunların yanında Miles Davis'in rahatça ve özgürce ifadelerini yansıtabilmesi için çok iyi bir altyapı oluşturuyorlardı.

Herbie Hancock, Miles Davis'in topluluğunda çalışmalarına devam ederken, Blue Note şirketiyle ilişkileri de gelişmişti. 1964 yılında Empyrean Isles ve 1965 yılında, daha sonra bir standart haline gelen Maiden Voygae albümlerini kaydeden müzisyen, bu sürede tanıştığı ve bir kısmıyla da yakın dost olduğu müzisyenler Wayne Shorter, Tony Williams, Bobby Hutcherson, Sam Rivers, Donald Byrd, Kenny Dorham, Lee Morgan ve Freddie Hubbard'la da kayıtlar gerçekleştirdi. Özellikle kaydettiği bu iki albüm, bir anda 1960'ların en etkileyici ve ilham verici kayıtlarından ikisi haline geldi. Ron Carter, Tony Williams, Freddie Hubbard ile birlikte kaydettikleri Empryean Isles albümünde bulunan Cantaloupe Island ve bu ekibe George Coleman'ın da eklenmesiyle kaydedilen Maiden Voyage albümündeki Maiden Voyage eseri, yıllar boyunca farklı toplulukların defalarca yorumladığı jazz standartları oldu. Bu iki albüm, post-bop üslubunun en iyi yansıtan kayıtlardandı.

Hancock'un, daha geniş ekiplerle kaydettiği My Point of View (1963), Speak Like a Child (1968) ve The Prisoner (1969) albümleriyse, Maiden Voyage ve Empyrean Isles kadar vurucu değildi, ancak onlar da yine çok iyi ve olumlu olarak değerlendirilen albümlerdi. Hancock'un emprovizasyona verdiği önem ve emprovizasyondan aldığı keyif, onun 1963 yılında Paul Chambers ve iki Latin perküsyoncu, Willie Bobo ve Osvaldo Martinez'le, neredeyse tamamı emprovizasyondan oluşan Inventions and Dimensions albümünü kaydetmesini sağladı.

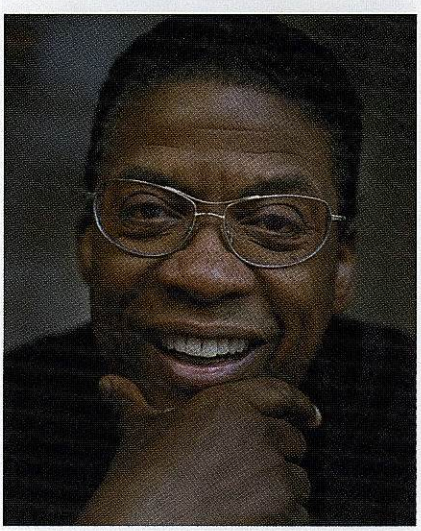

Herbie Hancock, Miles Davis beşlisinde 1968 yılına kadar çıkarılan E.S.P (1965), Miles Smiles (1966), Sorcerer (1967), Nefertiti (1967), Miles in the Sky (1968) ve Filles de Kilimanjaro (1968) albümlerinde yer aldı. Topluluk, bu albümlerinde hem Miles Davis'in, hem de topluluğun diğer üyelerinin bestelerine yer verdi. Beşlinin, freebop olarak da adlandırılan emprovizasyon yaklaşımı, tüm bu albümlerde netlikle izlenebilmekteydi. Wayne Shorter'ın birçok bestesinin bulunduğu Nefertiti albümü, özellikle bu anlayışı çok yalın bir şekilde yansıtıyordu.

Davis beşlisi, zamanla akustik müziğe elektronik öğeler katmaya başladı, hatta bazı parçalarında akustik piyano yerine Fender Rhodes'a veya akustik bas yerine elektrik basa yer verdiler. Miles Davis tarafından geliştirilen ve tamamen yeni bir akım olarak ortaya çıkan fusionun ilk örneklerini işte bu ekip ortaya çıkardı. 1968 yılında kaydettikleri Filles de Kilimanjaro albümünün ilk yarısının tamamlanmasının ardından, Hancock ve Carter, topluluktan ayrılma kararı verdiler. Hancock, bu tarihten itibaren kendi liderliğini yürüttüğü çalışmalara daha da ağırlık verirken, toplulukta bu müzisyenlerin yerini Chick Corea ve Dave Holland aldı Miles Davis beşlisi yine çok güçlü bir şekilde çalışmalarına devam etti.

Hancock, yoluna kendi altılısını kurarak devam etti, ancak ileriki yıllarda Davis'in albümlerine katkıda bulunmayı sürdürecekti. Fusion öğelerinin yoğunlukla gözlemlendiği, artık yeni bir akımın yönlendiricisi olan In A Silent Way (1969), A Tribute to Jack Johnson (1970) ve On the Corner (1972) albümlerindeki bazı parçalarda Hancock'un piyanosundan tınılar duyabilmek mümkündür.

Hancock, Davis beşlisinde bulunduğu süre içerisinde, özellikle Miles Davis'in telkinleriyle birlikte, elektrikli aletler de kullanmaya başlamıştı. Özellikle Fender Rhodes'a karşı olan ilgisini gizlemeyen müzisyen, kısa süre içerisinde hem bu enstrümanı, hem de diğer elektrikli piyanoları ne kadar büyük bir uzmanlıkla çalabileceğini gösterdi. Tabi bu da, Hancock'un ileriki yıllarda gerçekleştirdiği elektrik denemeler ve günceli takip etmesini kolaylaştıran değerlerinden biriydi.

1960'larda post-bop ve freebop stillerinin en iyi yorumlayıcılarından olan Hancock, Davis'ten de aldığı vizyon ve ilhamla birlikte, 1970'lerde elektronik müzik çalışmalarına ağırlık verdi, hatta neredeyse tüm albümlerinde elektronik yapılar ve fusion öğelerine rastlamak mümkündü. Davis'in 1969 yılında kaydettiği ve 1970 yılında yayınlanan Bitches Brew albümü, zaten bu devrin başlangıcını açıkça müjdelemişti. 1969 yılında Blue Note'tan ayrılarak, Warner Bros. Studios ile anlaşan Hancock'un müzik tarzındaki değişikliğin sinyalleri daha bu geçişten de anlaşılıyordu. Jazz dünyasının en prestijli müzik pro-

düksiyon şirketlerinden birinden ayrılarak, tamamen yeni bir yolda denemeler yapmaya başlayan Hancock için, bu onun arayışlarının ne ilkiydi, ne de sonuncusu.

Gelişen müzik teknolojileri ve üretilen elektrikli müzik aletlerinin büyüsüne kapılan Hancock, kendisiyle aynı vizyona sahip, araştırmacı ve maceraperest bir ekip kurdu. Başta Buster Williams, davulda Billy Hart ve üflemelilerde Eddie Henderson, Julian Priester ve Bennie Maupin'den oluşan topluluktaki en önemli rollerden biri, müzikal programlama konusunda uzman olan Dr. Patrick Gleeson'a aitti. Gleeson, hem mixing işlerini, hem de müzikal programlamayı gerçekleştiriyordu.

Gleeson, toplulukta şimdiye kadar hiç kullanılmayan enstrümanları kullanıyordu. Moog ve Arp synthesizerlar, analog ve modüler cihazlar, jazz'da şimdiye kadar hiç duyulmayan seslerin ortaya çıkmasına sebep oluyordu. Belki, çağın modern klasik müzik eserlerinde ve özellikle de John Cage gibi bestecilerde, çok farklı ve bazen de absürd olarak nitelendirilebilecek aletler ve sesler bulunuyordu. Ancak, Gleeson'ın varlığıyla birlikte Hancock altılısı (artık yedili olmuştu tabi) müzik ve jazz dünyası için büyük bir yenilik oluşturuyordu.

Ekip, 1971 yılında Mwandishi, 1972 yılında Crossings ve 1973 yılında da Sextant albümlerini kaydetti. Özellikle Crossings ve Sextant albümlerinde bulunan sesler içerisinde, hem alışık olduğumuz ses aralıklarına aykırı, hem de birtakım dünya dışı tınılar mevcuttu. Her ne kadar Hancock ve Davis, yeni müzik bestecisi Karlheinz Stockhausen'den birçok anlamda etkilenmiş olsalar da, Hancock'ın müziğinde Stockhausen'in tınılarını ve vurgularını gerçekleştirmek, ancak Dr. Gleeson'ın maharetiyle mümkündü. Gleeson, ilk kez bir jazz albümünde synthesizer çalan müzisyenlerden biriydi. Zaten o yıl içerisinde, bu tarzda kaydedilen sadece bir avuç albüm bulunuyordu.

Crossings'te synthesizer, tek başına bir müzikal enstrüman olarak değil, bir anlamda atmosferi yaratan ve doğaçlamaları bir araya getiren bir araç olarak kullanılıyordu. Tabi ki bu, Gleeson'ın güncel klasik müzikten ve yeni müzikten aldığı esinlemelerle ortaya çıkan bir teknik olarak da görülebilir. Ancak, Crossings'ten sonraki albümlerde, Hancock'un da synthesizerları çalmasıyla birlikte, artık synthesizer, diğer enstrümanlar gibi melodik bir şekilde kullanılmaya başlandı.

Tabi ki jazz'a bu soundları eklemek ve birleştirmek hem Gleeson, hem de Hancock için kolay olmadı. Crossings, başta Downbeat olmak üzere birçok yayın ve eleştirmen tarafından ağır bir şekilde eleştirildi, çıkan seslerle ilgili türlü türlü yorumlar yapıldı. Ancak Sextant, bu olumsuz görüşlerin birer birer olumlu yönde değişmesini,

Gleeson ve Hancock'un getirdiği yeniliklerin ve taşıdıkları cesaretin takdir edilmesini sağladı. Hatta 1973 yılında Gleeson Downbeat Dergisi tarafından yılın en iyi yeni jazz sanatçısı adayı olarak gösterildi. Birkaç yıl sonra da Downbeat Dergisi'nin kapağında yer alan Dr. Gleeson, jazz içerisinde kullanılan elektronik sesler konusunda bir deha olarak tanıtılıyordu. Zaten o noktada da, funk ve jazz'da synthesizerlar ve türevleri daha yoğun olarak kullanılmaya, jazz dinleyicileri de onları kabullenmeye başlamıştı.

Cesurca gerçekleştirdiği bu çalışmalar, Hancock'un arayışını durdurmamış, aksine sadece yeni alanlara girmesi için onu teşvik etmişti adeta. Artık, bu kadar deneysel bir müzik yapmak yerine, ayakları daha yere basan, belki de çağın popüler müziğine daha yakın bir üslup geliştirmek istedi ve daha funky çalışmalar oluşturdu. Tabi bunun başka bir sebebi de, önceki üç albümünün satış rakamlarının istenen noktalara ulaşmaması ve hem dinleyicileri, hem de jazz eleştirmenleri tarafından çok da olumlu karşılanmamasıydı. 20. yüzyılda modern müziği benimseyen birçok besteci ve yorumcu gibi, Hancock da birçok insanın avant-garde müziği anlamamasından yakınıyordu. Ve sonunda, kendisinin de çok sevdiği bir tür olan funk yapmaya karar verdi.

Paul Jackson, Bill Summers, Harvey Mason ve Herbie Hancock'tan oluşan The Headhunters topluluğu, 1973 yılında yine aynı adı taşıyan albümü yayınladı. Albüm, her ne kadar jazz eleştirmenleri tarafından göklere çıkarılmasa da, dinleyicilerin büyük beğenisiyle karşılaştı; hatta jazz dinleyicilerinin yanı sıra pop dinleyicilerine de ulaşarak büyük gelir elde etti. Aslında, bu albümdeki müzik yapısını sadece funk, pop, jazz ya da hip-hop olarak değerlendirmek çok da doğru olmaz. Özellikle müzisyenlerin farklı geçmişleri ve güçlü müzik anlayışlarından ötürü, funktan ya da poptan çok daha derin olan, ancak aynı zamanda gereksiz karmaşıklığa mahal vermeyen ve yalın kalmayı başaran bir albümdü The Headhunters.

The Headhunters topluluğu, 1974 yılında da Thrust albümün kaydetti. Daha sonra Hancock olmadan yoluna aynı isimle devam eden grup, başka albümler de çıkardı, ancak bu albümlerin hiçbiri ilk albümleri kadar başarılı olmadı. Aynı zamanda, Hancock daha da geniş kitlelere yönelik çalışmalar gerçekleştiriyordu. Bu çalışmaların en büyük örnekleri de, Man-Child (1975) ve Secrets (1976) albümleriydi. Bu albümler, sanki Hancock'ın bir sonraki on yıllık süre içerisinde gerçekleştireceği çalışmaları önceden haber verir nitelikteydi.

Hancock, 1970'lerin sonuyla 1980'lerin başında, Miles Davis beşlisinde birlikte çaldığı arkadaşlarıyla tekrar bir araya gelip, turneye çıktı. Ancak, bu sefer toplulukta Miles Davis yerine Freddie Hubbard vardı. Hatta bir ara Miles Davis'in tekrar topluluğa katılacağı ve konserlerde yer alacağı söylentisi ortaya çıktı, ancak Davis hiçbir zaman tekrar bu topluluğa katılma-

dı. VSOP dörtlüsü, 1976 ve 1977 yıllarında VSOP ve VSOP: The Quintet adlı iki albüm kaydetti.

Herbie Hancock'un 1978 yılında, kendisinden daha sonra Miles Davis'in beşlisinde yer alan Chick Corea'yla kaydettiği düet albüm, özellikle jazz piyanistleri için dinlemesi gerçekten çok zevkli bir albümdü. Aynı yıl içerisinde bu sefer The Piano adlı solo bir albüm kaydetti Hancock.

Müzisyen, 1980'lerin başında ve neredeyse tamamında, daha mainstream işler yaptı, popüler müziğe daha yakın kayıtlar gerçekleştirdi. Hatta disko ve popüler müzik adına çıkardığı albümler, çok olumsuz eleştirilere maruz kaldı. Bu yıllarda kaydettiği albümlerde, şarkı bile söylüyordu. Sunlight (1978), Feets, Don't Fail Me Now (1979), Monster (1980), Magic Windows (1981) ve Lite Me Up (1982), bu dönemde Hancock'ın kaydettiği albümlerden bazılarıydı. Tabi bu dönemde müzik pazarında, Hancock gibi popüler müzik yapan, ya da pop-jazz albümleri çıkaran birçok jazz müzisyeni de vardı, tıpkı Freddie Hubbard gibi. Hancock'ın belki de bu dönemde kaydettiği en iyi albüm 1980 yılındaki Mr. Hands idi. Özellikle Herbie Hancock hayranları tarafından en çok beğenilen bu albümde, nihayet vokal yoktu ve hatta bir parçada elektrik basçı Jaco Pastorius bile vardı. Ancak bu albümde de bir konsept eksikliği göze çarpıyordu. Bir disko şarkısının yanında, Latin-jazz parçası, onunla birlikte de Hancock'ın denemeler yaptığı ve türler dışına çıkan bir elektronik parça da bulunuyordu.

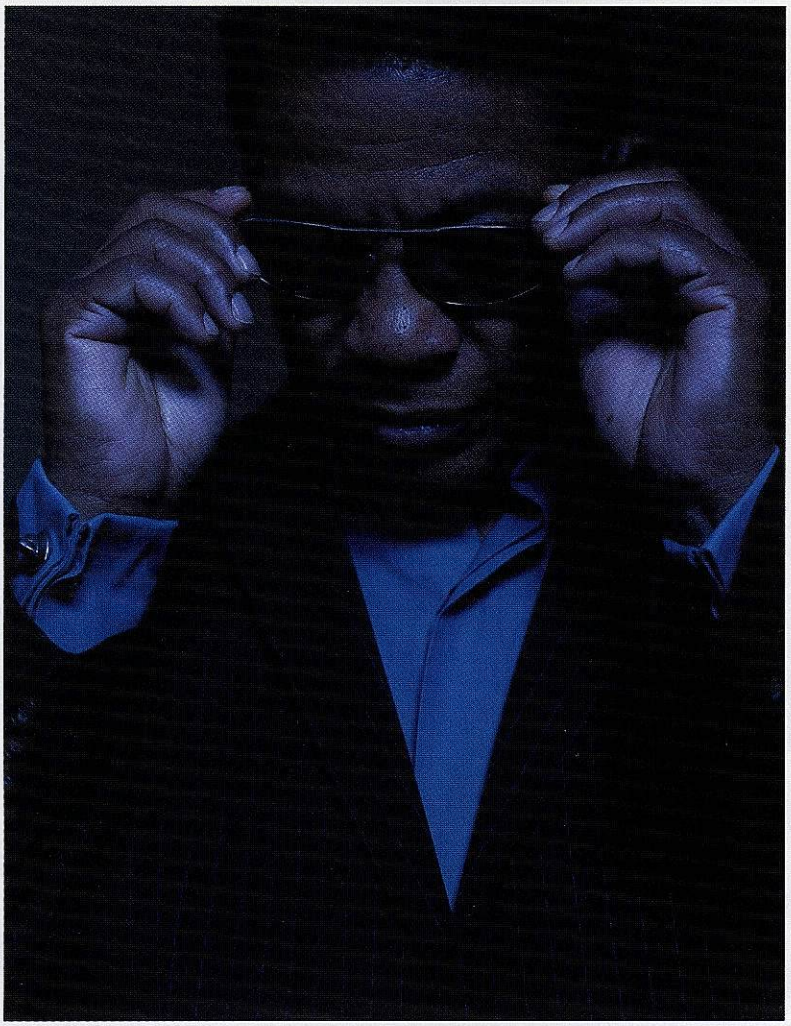

Hancock'ın müzikal dehası, aslında tam da bu dönemde popüler ve kendi janrının çok dışında albümler kaydederken ve prodüktörlüğünü üstlenirken, aynı zamanda çok renkli ve başarılı akustik jazz çalışmalarına imza atmasıyla gözlemlenebilir . Herbie Hancock Trio olarak eski dostlar Tony Williams ve Ron Carter'la turneye çıkan, Wynton Marsalis'le albüm kaydeden müzisyen, bir yandan da film müzikleri besteliyordu. Hatta Grammy kazanan Rockit adlı singleının, Godley ve Creme tarafından yönetilen müzik videosu, MTV tarafından yılın müzik videosu olarak seçildi. Tüm bunların yanında, elektronik müzik denemelerini de bir kenara bırakmayan müzisyen, Bill Laswell'in yapımcılığında Future Shock (1983), Sound-System (1984) ve Perfect Machine (1988) albümlerini kaydetti. Ancak sanatçının bu albümleri, daha önceki pop albümlerinden bile daha fazla eleştiriye maruz kaldı.

1986 yılında ünlü film 'Round Midnight'ta da oynayan ve aynı zamanda filmin müziklerini de hazırlayan sanatçı, bu çalışmasıyla da En İyi Film Müziği dalında Oscar ödülünü kazandı. 1980'li yıllarda, film müziği çalışmalarının yanı sıra reklam müziği de yapan müzisyen, bestelediği birçok ünlü eserini (bunlardan biri de Maiden Voyage idi) bu jinglelarda kullandı.

Hancock, 1991 yılında Miles Davis'in ölümüyle büyük bir üzüntü yaşadı. Ron Carter, Tony Williams, Wayne Shorter ve Wallace Roney ile A Tribute to Miles albümünü kaydettiler ve bu albümle, En İyi Grup Performansı dalında Grammy Ödülü'nü kazandılar. Jack DeJohnette, Dave Holland ve Pat Metheny'le 1990 yılında turneye çıkan sanatçı, bu toplulukla birlikte 1990 yılındaki Montreux Jazz Festivali'nde efsanevi bir performans sergiledi.

1990'lı yıllarda, Hancock bir anlamda özüne dönüş sergiledi ve jazz'a daha yakın projeler gerçekleştirdi. 1994 yılında yayınlanan Dis Is Da Drum albümü onun acid jazz'a olan ilgisini sergilerken, The New Standard albümüyle, jazz'daki standartlar konseptini yeniden ele aldı. John Scofield, Jack DeJohnette ve Michael Brecker'la birlikte, Nirvana'dan Steve Wonder'a, Prince'ten Peter Gabriel'e kadar birçok popüler şarkıyı jazz üslubu içerisinde yorumladılar. Zaten yüzyılın başında çalınan jazz standartları da, o günlerin popüler müzik eserleri değil miydi?

Wayne Shorter'la birlikte 1997 yılında kaydettikleri düet albüm 1+1 de başarılıydı ve bu sefer de bu albümdeki Aung San Suu Kyi parçasıyla En İyi Enstrümantal Beste dalında Grammy Ödülü'nü kazandılar. Hancock'ın 1998 yılında kaydettiği ve Stevie Wonder, Joni Michell ve Wayne Shorter gibi, jazz dünyasının içinde yer alan onlarca büyük ismi konuk ettiği Gershwin's World albümü de son derece başarılıydı. Bu albüm, Hancock'ın müzikal olgunluk çağında, yüzlerce farklı müzisyenin yüzlerce, belki de binlerce kez yorumladığı George ve Ira Gershwin bestelerini nasıl kendine özgü bir üslupla ve nasıl kendine özgü bir vizyonla yorumlayabildiğini gösteriyordu. Hatta bu albümdeki St. Louis Blues parçasıyla, Hancock 1998 yılında En İyi Jazz Düzenlemesi dalında ödül aldı.

Hancock'ın yine tüm müzikal geçmişini bir potada eritmeyi başardığı, çok ön plana çıkmadığı ancak yine de başarılı olan albümü Future2Future, daha önceki denemelerinde çok da büyük bir başarı elde edemeyen Bill Laswell yapımcılığında ortaya çıktı. Ayrıca, Michael Brecker ve Roy Hargrove ile birlikte, 2001 yılında bu sefer Miles Davis ile birlikte John Coltrane'e de atıfta bulundukları Directions in Music: Live at Massey Hall albümünü canlı olarak Toronto'da kaydettiler. Hatta 2002 yılında 9. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde de Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde bu projeyi dinleme ve izleme imkanı bulmuştuk. Topluluktaki müzisyenler, hem bireysel olarak, hem de bütünsel olarak çok iyi bir performans sergilemişlerdi.

2005 yılında, Hancock bu sefer farklı müzisyenlerle ikili kayıtlar gerçekleştirdiği Possibilities albümünü yayınladı. Carlos Santana, Paul Simon, Annie Lennox, John Mayer, Christina Aguilera ve Sting gibi isimlerle düetler gerçekleştiren müzisyen bu sefer iki dalda Grammy Ödülü'ne aday gösterildi, ancak iki ödülü de alamadı.

arçelik
mutfak
444 0 888
www.arcelik.com/mutfak
Koç

En az senin kadar şık. Arçelik Hayal Ürünleri'nin en yenisi.
Fark yaratan döner dolap.

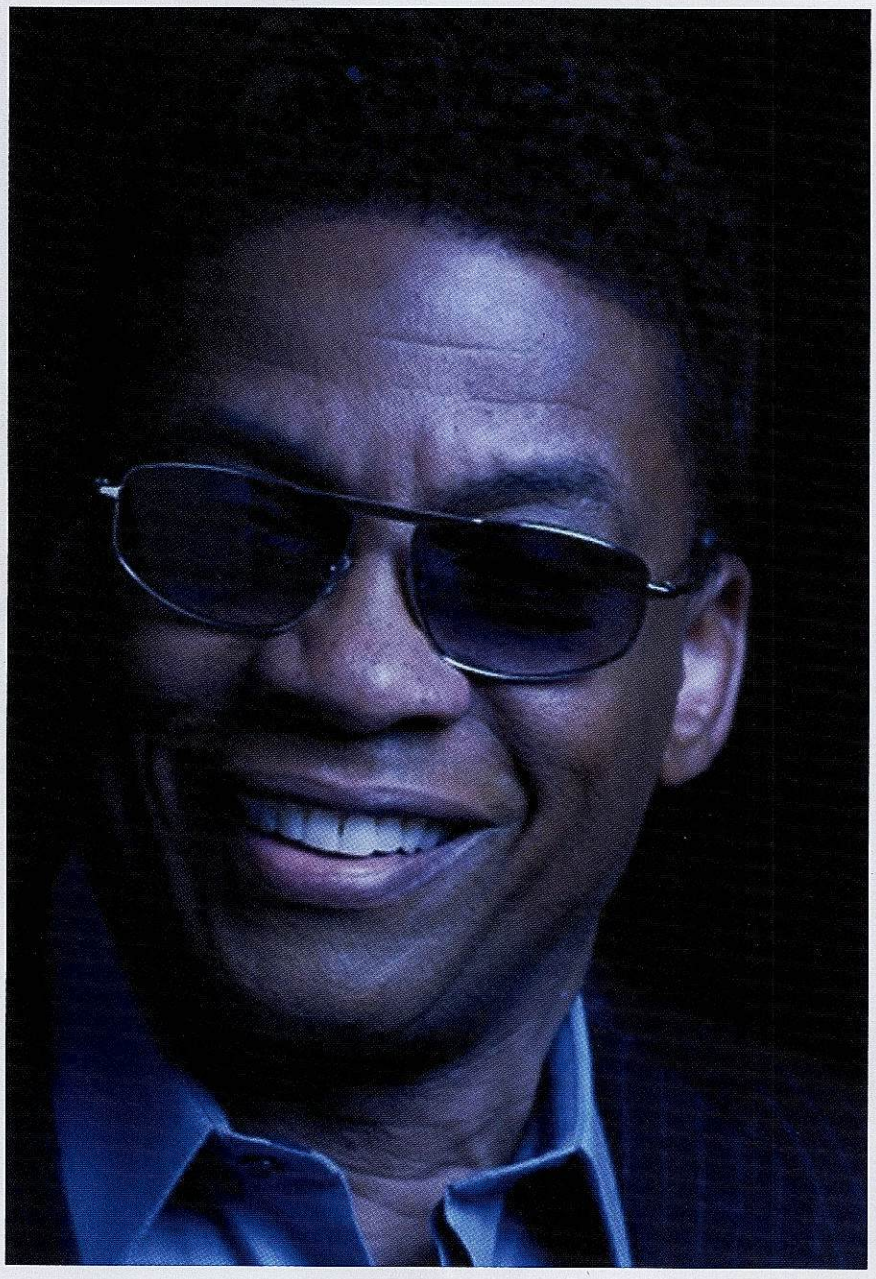

2005 yılında, yetenekli gitarist Lionel Loueke'nin de dahil olduğu bir dörtlüyle Avrupa'da turneye çıkan müzisyen, bu turne süresince, jazz'dan Afrika müziğine kadar olan geniş bir yelpazede eserler icra etti. The Headhunters topluluğunun tekrar bir araya gelip konserler vermesi de bu yıla denk geldi. Ancak topluluğa Marcus Miller, Terri Lyne Carrington, Lionel Loueke ve John Mayer gibi müzisyenler de eklenmişti. Bu sefer, çok daha dinamik, çok daha renkli konserler verdiler.

Ve geliyoruz 2007 yılına. Uzun yıllardır yakın dost olan ve birlikte müzik yapma imkanı da bulduğu Joni Mitchell'a ithafen bir albüm yayınladı Hancock; River: The Joni Letters. Joni Mitchell'ın yanı sıra, Norah Jones, Tina Turner, Corinne Bailey Rae ve Leonard Cohen'in de farklı parçalarda yer aldığı bu albüm, Hancock'ın çizgisi içerisinde gerçekleştirdiği başarılı işlerden biriydi. Herbie Hancock, River: The Joni Letters albümüyle, 2008 yılında En İyi Albüm ve En İyi Modern Jazz Albümü kategorilerinde Grammy Ödülü'nü kazandı.

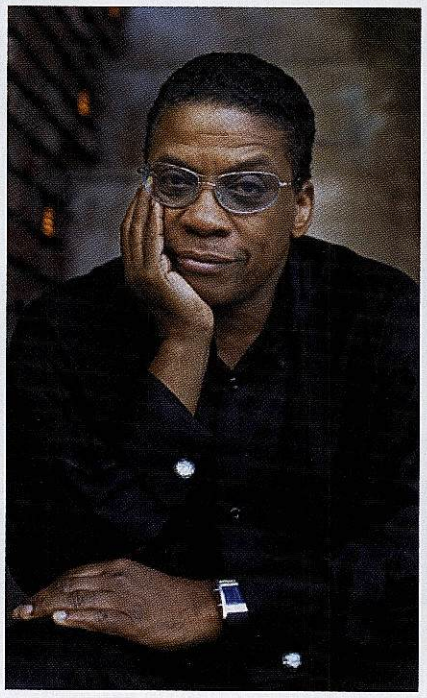

Herbie Hancock, müzik yaşamı içerisinde onlarca ödül aldı, kendi ismi altında toplam 51 albüm kaydetti. 2008 yılında Yılın En İyi Albümü dalında aldığı Grammy'nin dışında toplam 11 ödülü daha var. Grammy'lerin ve Oscar ödülünün yanı sıra, çok farklı kurumdan onlarca farklı ödül de alan müzisyen, tüm bu müzikal anlamdaki başarılarına rağmen hala son derece alçakgönüllü bir kişiliğe sahiptir.

Bu yıl, TIME Dergisi'nin, dünyaya yön veren 100 kişiyi sıraladığı listede yer alan Hancock'la ilgili Joni Mitchell ve Wayne Shorter, Hancock'ı işte şöyle tasvir ediyor:

"Herbie Hancock 11 yaşında klasik müzik çalıyordu. Yıllar geçti, çalışmalarını sürdürdü ve tam olarak 68 yaşındayken En İyi Albüm dalında Grammy Ödülü'nü kazandı. Bu eğer açıksanız, herkesle rahatlıkla iletişim kurabileceğiniz anlamına geliyor. Herbie'yi anlatmak için bir kelime kullanmamız gerekiyorsa, o da onun "açık bir insan" olduğudur.

Müzikal anlamda, hala bir çocuk ruhuna ve doğasına sahiptir. Hala müziğin ruhunda olanları arar ve hepimizin içinde olduğunu yakalar. Birlikte çaldığı insanlara karşı çok açıktır, hiçbir zaman büyük isimlerden rahatsız olmaz ya da topluluğunda çaldığı birisi yeteri kadar iyi değil diye canını sıkmaz. Ayrıca, tutarlıdır, hayatında kimsenin kalbini kırmamıştır.

Herbie'nin açık oluşu, onu korkusuz kılar. Piyanoyu, sanki bir orkestraymış gibi çalar ve hiçbir zaman "bunu yapamam" ya da "bunu yapmayacağım" demez. Piyano, onun için bir palettir, ve hiçbir zaman anlaşılmak ihtiyacını duymaz. Hatta jazz piyanistleri onun popüler müziğe kaydığını gördüklerinde ve buna karşı çıktıklarında, kolaylıkla onları ikna edebilmişti, çünkü çok Herbie, sıcakkanlı bir insandır. Ne zaman Herbie'yle bir araya gelsek her zaman ortaya bir şeyler çıkarırız: Herbie hevesli bir kişidir ve keyifli sohbetleri çok sever."

Hancock, tıpkı Miles Davis gibi günceli takip eden, yeniliklerden çekinmeyen; dinleyicilerin nabzını tutan, hatta zaman zaman müziği onların isteklerine ya da muhtemel isteklerine göre yönlendirebilen bir müzisyen. Hancock, günceli takip etmenin ötesinde, müzikte yeni çığırlar açan ve yaratılarıyla peşinden birçok farklı müzisyeni getiren bir isim oldu.

45 yılı aşkın bir süredir jazz dünyasının içinde olan, müziğin gelişimini yönlendirenlerden biri olan piyanist ve besteci Herbie Hancock, işte bu son projesiyle konuk olacak İstanbul Jazz Festivali'ne. Elbette, Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'ndeki konserin yanı sıra, Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda gerçekleşecek olan akustik trio konseri de, son derece keyifli olacak. Tüm müzikal tecrübelerini ve geçmişini, olgunlukla eritmeyi başaran, özellikle 1970'lerden sonra birçok genç jazz müzisyenine ve piyanistine esin kaynağı olan müzisyenden, ismine yakışan, son derece etkileyici performanslar izleyeceğimize eminiz.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Marcus Miller ile heyecan dolu performanslar...

15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne katılan usta müzisyenlerden biri de Marcus Miller. Besteci ve yorumcu kimliğinin yanı sıra, prodüktör olarak da müzik dünyasında başarılar kazanan ve birçok ünlü müzisyenin albüm yapımcılığını üstlenen Miller, 3 Temmuz akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde sahne alacak. Tower of Power topluluğundan sonra sahne alacak Miller'a tuşlu çalgılarda Federico Pena, saksofonda Alex Han ve davulda Jason Thomas eşlik edecek. Funk Ateşi konseptindeki bu akşamda Miller ve topluluğu, türler arası bir üslupla, izleyicilerine heyecan dolu bir performans sunacaklar.

2001 yılında, En İyi Güncel Jazz Albümü dalında Grammy Ödülü'nü kazanan Marcus Miller, 1959 yılında New York'ta dünyaya geldi. Miller'ın müzikal yeteneğinin aileden geldiği, babasının kiliselerde org çalmasından ve kilise koroları yönetmesinden ve geniş ailesinin içerisinde birçok jazz müzisyeni olmasından da görebiliriz. Hatta Miles Davis'in John Coltrane'in de içinde bulunduğu ilk büyük beşlisinin piyanisti Wynton Kelly de, Marcus Miller'ın uzaktan bir akrabasıydı. Böyle bir ailenin genç bir üyesi olarak, müzikle çok kısa zamanda yakın ilişkiler kuran Miller, 13 yaşındayken klarnet, piyano ve bas gitara son derece hakimdi ve besteler yapmaya başlamıştı. Klarneti de çok seviyordu, ama müzisyenin asıl sevgisi bas gitara karşıydı. Müzisyen, günümüzde Laguardia School of Performing Arts ismini taşıyan ve prestijli bir müzik okulu olan High School of Music and Art'ta klarnet eğitimini lise seviyesinde aldı. 15 yaşında New York'ta farklı topluluklarda bas gitar çalmakta ve bu yıllarda ünlü müzisyenlerin yanında çalışma imkanı bulmaktaydı. New York'ta bulunan Queens College'da eğitim alan Miller, müzik eğitimi üzerine yoğunlaştı ve burada klarnete devam etti ve Bud Johnson'un yönetimindeki jazz ensemble'da da yer aldı. Ancak, kendisine gelen yoğun taleplerden ötürü Queens College'ı yarıda bırakarak profesyonel müzik yaşamına atıldı.

Özellikle bu yıllarda yapılan birçok jazz kaydı, New York'ta gerçekleştiriliyordu. Marcus Miller da, çok iyi bir stüdyo müzisyeni olduğunu Aretha Franklin, Roberta Flack, Bob James ve David Sanborn gibi müzisyenlerin albümlerinde çalarak kanıtladı. Sadece döneminin ve önceki dönemlerin mainstream jazzını değil, çok farklı tarzlardaki müzikleri de dinleyen ve çalan Miller'ın bu özelliği, McCoy Tyner, Joe Sample, Mariah Carey, Bill Withers, Elton John ve Bryan Ferry gibi sanatçıların albümlerinde yer almasıyla gözlemlenebilmekteydi. Miles Davis, müzik yaşamı ve aslında tüm yaşamı boyunca, gençleri destekledi ve genç müzisyenlerle çalışmayı tercih etti. Gençler, aslında onun aradığı vizyonu ve açık görüşlülüğü taşıyordu. Henüz hayat ve müzik anlamında belirlenmiş kalıpları ve sınırları yoktu ve yeniliklere son derece açıklardı. Miles Davis, yanında çalan genç müzisyenlerle iyi ilişkiler kurabilirdi ve onları hiçbir zaman sınırlamazdı. Sadece onların gelişimi için gerekli olan sorgulayıcı ve zorlayıcı bir mentor rolünü üstlenir ve onların kendilerini geliştirmelerini izlerdi.

Jazz'ın dönem dönem kabuk değiştirmesinde başrolü oynayan Miles Davis'le, 1981 yılında çalmaya başladı Marcus Miller. Her ne kadar bu süreçte 2 yıl boyunca birlikte çalmış olsalar da, bu yıllar, Miller için çok dolu ve yoğun geçti. Miles Davis, Miller'ın gençlik idolüydü ve bu çağda onunla birlikte çalmak en büyük hayaliydi. Tabi onunla birlikte çalmak hiç kolay değildi: "Miles, hiçbir zaman ortalama bir sonuç istemezdi, bununla tatmin olmazdı. O benim üslubumun oluşmasına çok büyük katkıda bulundu. Aslında kim olduğunuzla ilgili ve ne yaptığınızla ilgili kendinize karşı dürüst olmanız gerektiğini ondan öğrendim. Eğer bunu uygularsanız, hiçbir problem yaşamazsınız."

Davis'le çalışmalarının ardından, prodüktörlüğe de başlayan Miller ilk yapımcılığını üstlendiği ilk büyük ve başarılı albüm David Sanborn'un Voyeur (1980) albümüydü. Bu albümle Grammy ödülünü alan Sanborn ile Miller, kariyerleri boyunca yakın çalıştılar. Bu dostluk ve Voyeur albümünün başarısı, Miller'ı prodüktörlüğe daha da yöneltti ve o da David Sanborn'un içinde Close Up (1988), Upfront (1992) ve 2000 yılında Grammy Ödülü'nü de kazanan Inside gibi albümlerin de bulunduğu toplam 14 albümünün yapımcılığını üstlendi.

1986 yılında Miller bir kez daha Miles Davis ile çalıştı ve Davis'in Tutu albümünde hem çaldı, hem de bu albümün yapımcılığını üstlendi. Bu albümün başarısının ardından, Davis'le Music From Siesta (1987) ve Amandla (1989) albümlerini de kaydetti. Davis ve Sanborn'un yanı sıra Al Jarreau, Wayne Shorter, Chaka Khan ve Kenny Garrett gibi müzisyenlerin de albümlerinin yapımlarında büyük rol oynadı.

1993 yılına kadar, Miller hep başka müzisyenlerle birlikte çalıştı ya da prodüktörlük yaptı. Ancak artık kendi bestelerini kendisinin çalabileceği bir solo albüm yapmak istiyordu. Bu yıldan itibaren kendi kariyeri üzerine yoğunlaşan müzisyen, The Sun Don't Lie adlı albümünü kaydetti. 1995 yılında kaydettiği Tales albümü, sosyal içerikli bir albümdü ve siyah ırkın son çeyrek yüzyıldaki gelişimini anlatıyordu. Miller'ın 1997 yılında kaydettiği Live & More albümüyse, hayranlarının yoğun talepleri doğrultusunda konserlerinin kayıtlarından oluşan bir eserdi. 1997 yılında, Legends topluluğunda yer alan müzisyen, burada Eric Clapton, Joe Sample, David Sanborn ve Steve Gadd'le bir arada çaldı ve birlikte Avrupa'daki jazz festivallerini de içeren 11 konserlik bir turne gerçekleştirdiler. Müzisyenin 2001 yılında çıkarttığı M2 albümü ise, En İyi Güncel Jazz Albümü dalında Grammy Ödülü'nü kazandı ve Jazziz dergisinde yılın en iyi 10 CD'si arasında gösterildi.

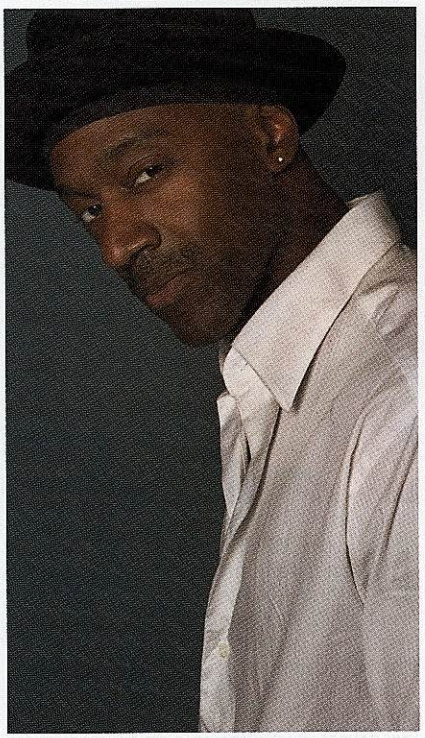

Perdesiz bası, daha önce kullanılmayan bağlamlarda kullanan Marcus Miller'ın en büyük ilham kaynağı Jaco Pastorius ve Keni Burke'tür. Özellikle Jaco Pastorius'un üslubunu zaman zaman Miller'da dinlemek mümkün olabilmektedir. Hatta, kariyerinin ilk dönemlerinde Pastorius'un bir taklidi olarak görülen ve bu açıdan eleştirilen müzisyen, çok kısa bir süre içerisinde kendi tonunu ve tarzını geliştirmeyi başardı. Miller'ın bas gitar üzerindeki etkinliği kesinlikle virtüöz seviyesindedir. Miller, "slap" tekniğini geliştirmekle kalmadı, aynı zamanda perdesiz elektrik basta geliştirdiği tekniklerle de birçok müzisyene ilham verdi.

Marcus Miller'ın müzikle ilgili görüşleri oldukça yalın ve net: "Her şeyi dengeli tutmaya çalışıyorum, R&B, jazz ve funk öğelerini birleştiriyorum ve günümüzde dünyada olan biteni yansıtıyorum. Kendimi sürekli olarak zorlamaya ve geliştirmeye çalışıyorum."

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

Sürekli yeniliklerin adamı; Marcus Miller

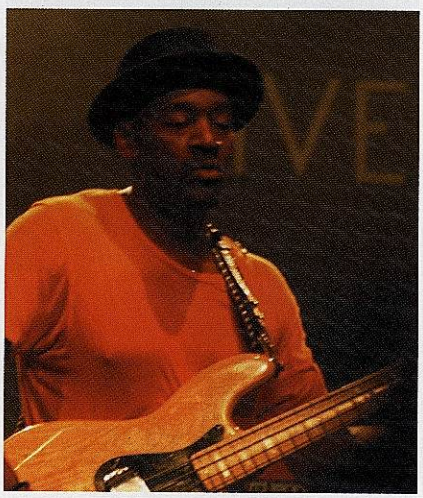

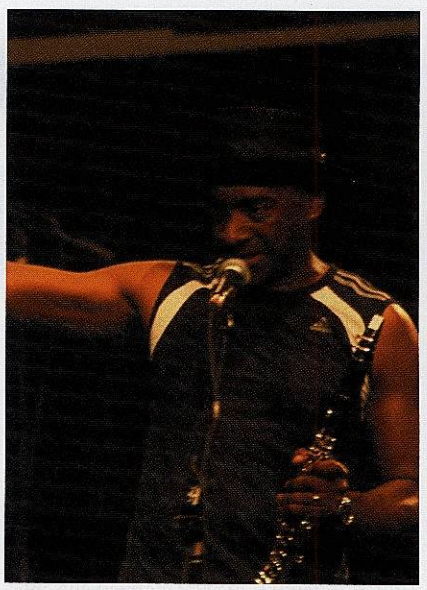

Marcus Miller olağanüstü solo kariyerinin yanı sıra Miles Davis, Luther Vandross ve David Sanborn'un gruplarında bas çalarak üne kavuşmuş bir müzisyen. Hafif kıskançlıkla (!) belirtmeliyim ki sadedce 49 yaşında olan sanatçıyı, kalasik klarinet eğitimi alarak başladığı kariyerinde ayrıca bas klarinet, tuşlu çalgılar, saksofon ve gitar çalarken, ya da vokal yaparken de görmek mümkün.

Miller çocukluğunda müzikle içe içe olan ailesinin sayesinde küçük yaşlarda müziğe ilgi duymaya başlamış. Kiliselerde piyano ve org çalan babası dolayısıyla Miller da ilk önce piyano ile oynamaya başlamış. Daha sonra 10 yaşındayken okulda klarinet çalmaya başlayan sanatçı, lise çağına geldiğinde formal müzik eğitimine başlamış. Bu yıllarda bir yandan klarinet çalan Miller, okul dışında da funk gruplarında bas çalıyormuş. Yüksek öğreniminde yine formal müzik eğitimine devam eden Miller, jazz gruplarında çalmaya başlamış. Sonraları, yakın çevrede iyi bir isim yaparak, dışarıdan bir çok iş teklifi almaya başlayan Miller okulu bırakarak profesyonel olmaya karar vermiş.

Marcus Miller bundan sonraki 15 yılı çeşitli gruplarda çalarak ve birlikte çaldığı büyük müzisyenlerin nasıl çaldığını gözleyerek geçirmiş. Bu yıllarda aynı zamanda aranjör ve prodüktör olarak bir çok işe imza atmış. Kendi albümlerini yapmaya karar verdiğinde de hem bu amaçla hem de turne programları yapabilmek için kendi grubunu kurmuş. Marcus Miller'ın esas enstrümanı diyebileceğimiz bas gitar üzerindeki yetenekleri genelde büyük beğeni kazanmışsa da üzerinde tartışmalar da olmamış değil. Özellikle kariyerinin başlarında Jaco Pastorious'un taklitinden öteye gitmedği söylenmişse de daha sonraki yıllarda Jaco'nun tekniğini kendi sound'uyla bütünleştirdiği söylenebilir. 'Slapping' denilen bas çalma tekniğinin gelişmesine sağladığı katkılardan başka, perdesiz basta kendisinde sonra gelen bir çok müzisyene ilham kaynağı oldu ve bu alette daha önce denenmemiş bir çok şeyi yaptı.

Miller'ın uzun bir diskografisi mevcut; dolayısıyla burada tek tek sıralamak mümkün değil. Stüdyo albümleri dışında kendi grubuyla sık sık turnelere de çıkıyor. Tam olarak jazz diyemeyeceğim, en iyi ihtimalle jazz temelli denebilecek, ancak yenilikçi, yaratıcı ve doğaçlamaya açık, geniş kitlelerin ilgisini çekebilen bir müzikal anlayışı var. Kendisi tarzını 'funky jazz' olarak tanımlıyor ve hip hop da dahil olmak üzere çağdaş her tür müzikte etkilendğini söylüyor.. Konserleri ve albümleri genellikle çok yaratıcı bulunan ve dolayısıyla ciddi müzisyenler tarafından da ciddiye alınan bir müzisyen olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. 1997 yılında, Eric Clapton, Joe Sample, David Sanborn ve Steve Gadd ile yaptığı 11 konserlik turne büyük sansayon yaratmıştı. 2001 yılında M2 aldlı albümü Grammy ödülü kazandı. Ayrıca Luther Vandross'un Grammy alan Power of Love albümünde de çalıyordu.

Benim burada üzerinde durmak istediğim dönem 1980-1990 arasında Miles Davis ile birlikte çaldığı yıllar. Marcus Miller bu dönemde Miles Davis'in The Man with the Horn (1981), We Want Miles (1981), Star People (1982), Tutu (1986), Music From Siesta (1987) ve Amandla (1989) albümlerinde çaldı ve kimilerinin de prodüktörlüğünü yaptı. Marcus Miller bir röportajda Miles Davis'in kendisini ilginç bulmasının sebebinin, hem 'sokaktan gelmiş' bir müzisyen olmasının hem de aynı zaman formal olarak müzik eğitimi almış olmasının olduğunu söylemiş. Miles ile çalışmaya başlamadan önce onun tuhaflıklarını o kadar çok duymuş ve bunlara o kadar hazırlıklıymış ki, birlikte çalışmalarının hiç güç olmadığını söylüyor ! Miles'ın hekesin bilmediği, dış dünyaya göstermediği olağanüstü duyarlı tarafını anlamak için baladlarını dinlemek gerektiğini söylüyor: 'Kendi kendime bu baladları bu şekilde çalan kişinin kalbi göründüğü kadar sert olamaz' derdim diyor. Onunla çalıştığı yıllarda Miles Davis'in1940'lardan itibaren her 10 yılda bir yepyeni bir şeye imza atıp, jazz dünyasında devrim yarattığını düşünerek heyecenlandığını, kendisinin de böyle bir yeniiğin parçası olduğunu düşünmekten olağanüstü gurur duyduğunu söylüyor.

Marcus Miller'ın Miles ile yollarının kesişmesinin hikayesi de ilginç. Sanatçı o yıllarda henüz 21 yaşında ve basta kendi sesini yaratmanın sancılarını çektiği bir dönemin içindeymiş. Lenny White (d) kendisine ait bir tarz, bir sese sahip olabilmesi için düşünmeden, içinden geldiği gibi çalmasını şart olduğunu, bir gün bir kaydını dinleyeceğini ve kendi kendine 'bunu ben mi çaldım' diye şaşıracağını söylermiş. Bu süreç devam ederken bir gün bir albüm kaydı esnasında, 'Miles'ı ara' diye bir not almış. Verilen numarayı aradığında karşıdaki ses 1 saat içinde Coumbia stüdyolarına gelmesini söylemiş. Miller duruma inanamadığı için, "kendimi aptal durumuna düşürmek pahasına 'bu Miles, Miles Davis mi' diye sordum" şekinde hikeyayi anlatıyor. Kayıttan sonra bantları dinlerken, enstrümanından çıkan sese inanamadığını ve Lenny White'ın söylediklerini aklından geçirdiğini anlatıyor. Miller, bunun Miles ile birlikte çalarken olmasına hiç şaşırmadığını ve daha sonra olgunlaşmasında da onun çok büyük bir payı olduğunu belirtiyor.

Kendi kendsiyle kaldığında en çok Miles'ın 1950'lerde çaldıklarını, Milton Nascimiento gibi Brezilyalı müzisyenleri ve hip hop dinlediğini söyleyen Marcus Miller, günümüzde jazz müziğinin bir ölçüde bir 'baskı' altında olduğunu düşünüyor. Jazz müziğinin kalsik köklerine vurgu yaparak, 'eski tür' çalma akımının bir süre insanların ilgisini çektiğini ama artık herkesin gelişim yapabilmek için yeni bir şeyler denemek gerektiğini anladığını söylüyor.İleriye baktığında kendsini heyecanlandıran ve bizzat gerçekleştirmeye çalıştığı şeyin de sürekli yeniliıkler denemek olduğunu belirtiyor. Muhtemelen her konuda olduğu gibi digital müzik konusunda da farklı fikirleri var. Digital müziği, yıllar sonra insanların müzikle ilgili heyecan verici bulduğu bir unsur olarak gördüğünü, müziğin paylaşılmasının, insanların hayatının her alanına girmesinin olumlu bir gelişme olarak görülmesi gerektiğini söylüyor.

Sanatçının 3 Temmuz tarihinde Açık Hava Tiyatrosu'nda gerçerleşecek konserinin de, eklektik müzik anlayışını yansıtan, yaratıcı, herkesi yerinden hoplatacak ve izleyenlerin uzun yıllar birbirlerine anlatacakları bir konser olacağının tahmin etmek güç değil. Günümüzün her tarakta bezi olan, ön plandaki müzisyenlerinden birini izlemek için iyi bir fırsat diye düşünüyorum.

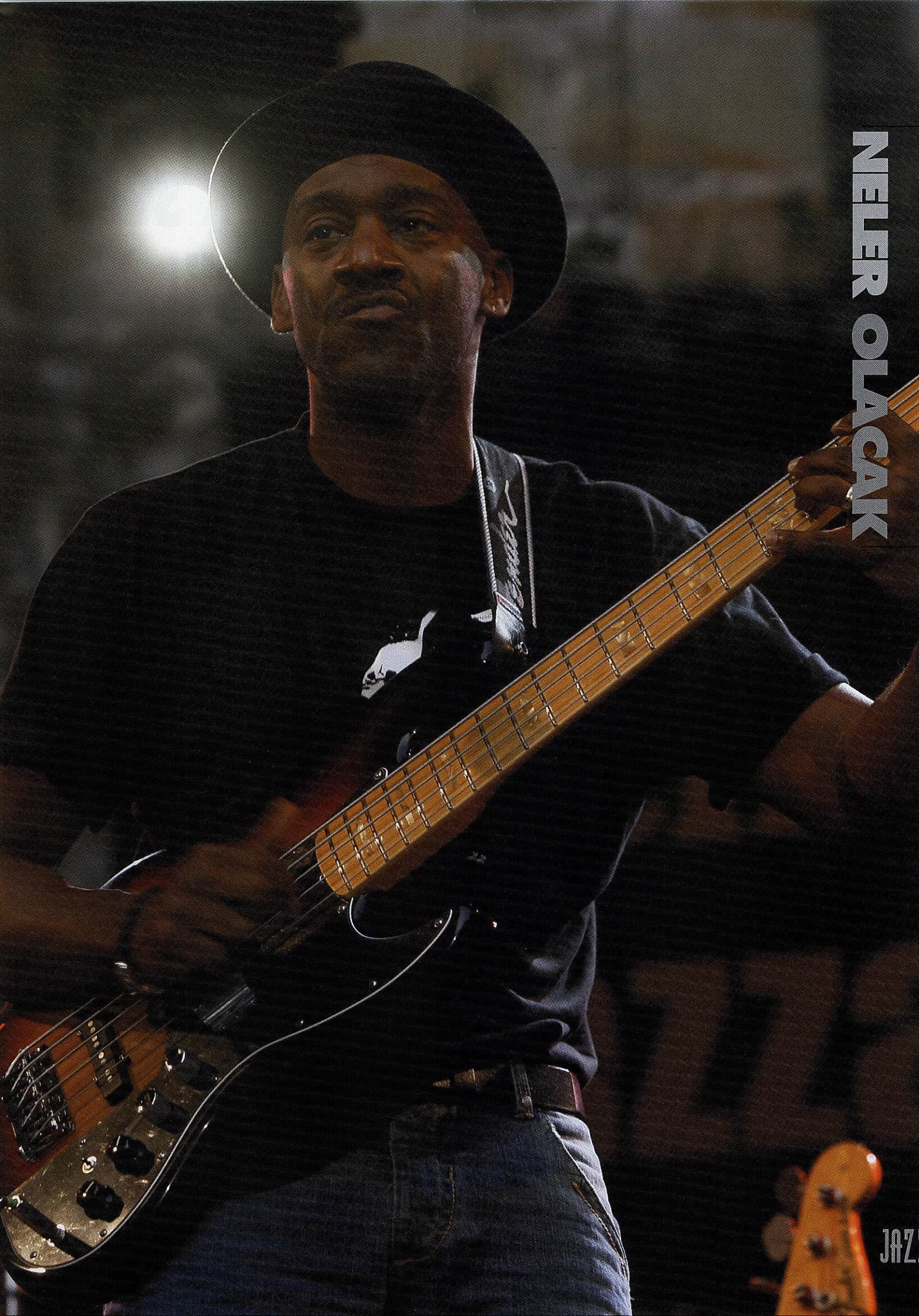
NELER OLACAK
JAZ

Sezgi Olgaç
absolutpia@yahoo.com

Açık Hava'da iki büyük ses; Al Jarreau "Love Songs" ve Dianne Reeves

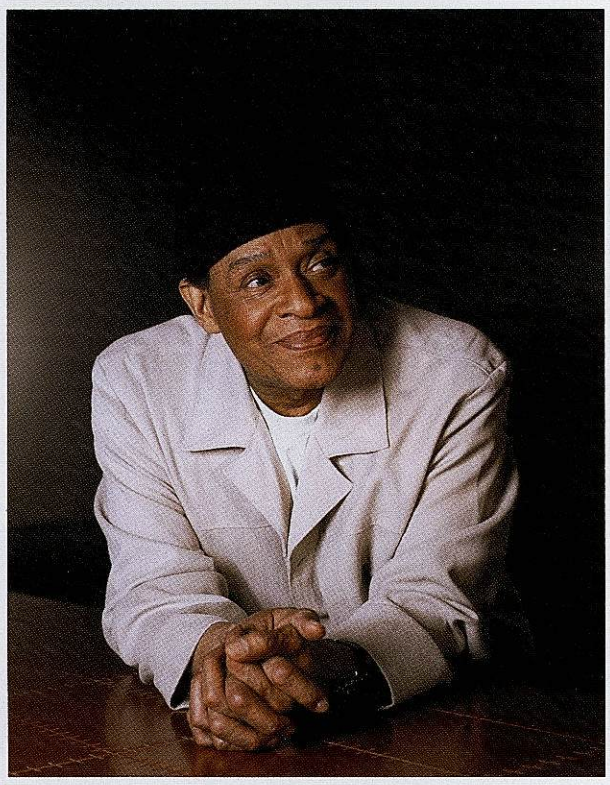

16 Temmuz gecesi, İstanbul Jazz Festivali tarafından jazz vokal sevenlere armağan edilen muhteşem bir yaz gecesi olacak dersek, çok da abartmış olmayız. Çünkü bu gecede, birden fazla Grammy ödülü sahibi iki muhteşem ses, Dianne Reeves ve Al Jarreau, Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi'nde bizlerle olacak. Geceyi yeni albümü "When You Know" dan şarkılarla jazz'ın çağdaş divası Dianne Reeves başlatıyor. Arkasından sahneyi yine bu senenin başında çıkardığı albümü "Love Songs"dan en sevdiği aşk şarkılarını seslendirecek olan efsane isim Al Jarreau alıyor.

İstanbul'u daha önce birçok kereler ziyaret etmiş Dianne Reeves'i üç yıl önce, yine İstanbul Jazz Festivali kapsamında, Açık Hava Sahnesi'nde izlemiştik. Reeves'e İstanbul Superband'in de eşlik ettiği bu büyüleyici konserin hafızalarda bıraktığı izler uzunca bir süre silinmemişti. Hemen arkasından, bir yıl sonra ise İş Sanat'ta Russell Malone ve Romero Lubambo eşliğinde izlediğimiz Reeves, bu konserdeki performansıyla da kalplerimizdeki yerini iyiden iyiye sağlamlaştırmıştı.

Dianne Reeves, bu kez yeni albümü "When You Know"da yer alan şarkılarını seslendirecek ve hiç şüphesiz yine kulaklarımızın pasını silecek. Bu albüm de Reeves'in kendi deyimiyle 'aşkın farklı evrelerini anlatan şarkılar'dan oluşuyor; ki bu şarkılardan bazıları Jobim klasiği "Once I loved", The Temptations imzalı "Just my imagination" ve Michel Legrand harikası "Windmills of your mind". Tüm bunları bir araya getirince Dianne Reeves'in Al Jarreau öncesinde ortalığı güzelce ısıtacağını, geceye Al Jarreau'nun aşk şarkılarıyla devam etmek için mükemmel bir atmosfer yaratacağını söyleyebiliriz.

Tabii gece burada bitmiyor. Aksine, yeni başlıyor. Dianne Reeves, sahneyi bu senenin başında çıkardığı "Love Songs" albümünden şarkılar seslendirecek olan Al Jarreau'ya bırakıyor. Al Jarreau, bugüne dek üç farklı kategoride birden (jazz, pop ve R&B) Grammy ödülüne layık görülmüş tek şarkıcı. Bu özelliğiyle de Amerikan müzik tarihinin vazgeçilmez bir parçası ve gerçek bir müzik adamı. Yüksek satış rakamları elde eden albümleri, pop ve R&B türlerindeki başarısı haricinde Al Jarreau, scat yapmaktaki ustalığı, enstrümanları taklit ederek şarkı söylemesi ve yaratıcı doğaçlamalarıyla da tanınan bir isim. 16 Temmuz gecesi her ne kadar "Love Songs" başlığı altında sahne alacak olsa da birden fazla türde başarılı olmuş ve bugüne kadar sayısız hite imza atmış Al Jarreau'nun bize tahminimizden çok daha fazlasını sunacağına şüphe yok.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

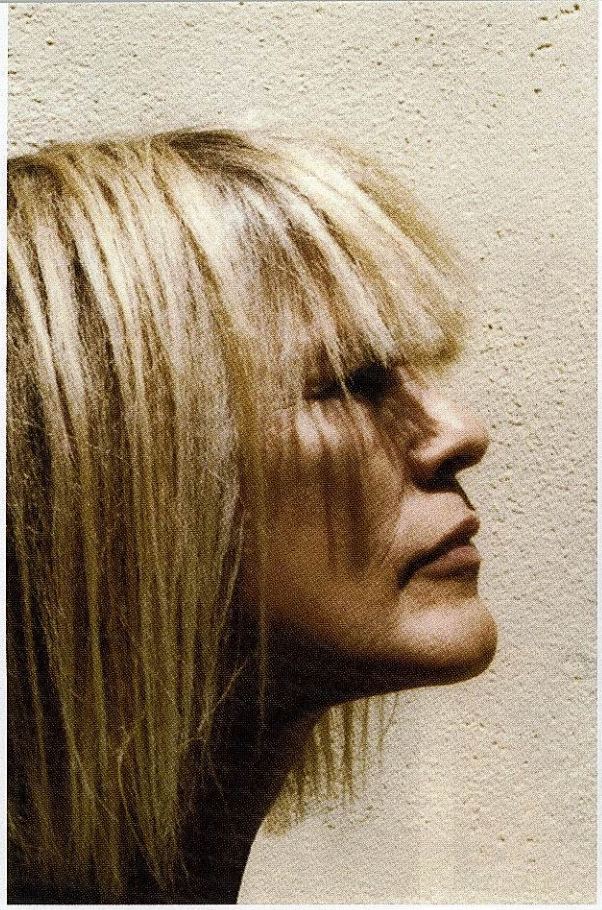

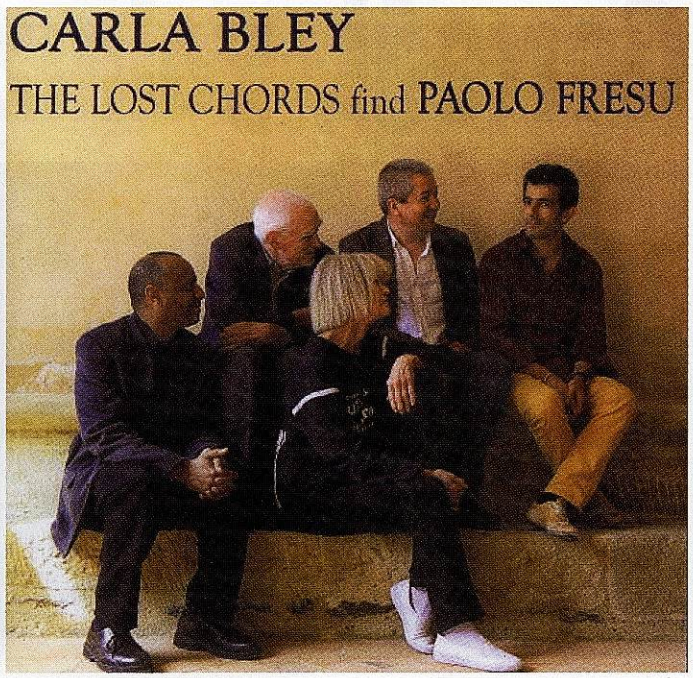

Carla Bley; Kayıp akorların peşinde...

Bu yıl 15. yaşını kutlayan Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, müzik severler için Temmuz ayına dair bir heyecan kaynağı olmasının yanı sıra; son yılların en jazz dolu programına imza atarak ayrı bir neşe sebebiyeti oluyor. Bu yılın programının bana göre en heyecan verici etkinliklerinden biri ise modern jazz'ın en etkin besteci-piyanistlerinden biri olan Carla Bley'in "The Lost Chords Find Paolo Fresu" projesi ile beraber Arkeoloji Müzesi'nde 5 Temmuz 2008 tarihinde sahneye çıkacak olması...

2007'nin en akıllarda kalıcı modern jazz albümlerinden birine imza atan beşlinin kökleri, 2003'te Carla Bley'in hayat arkadaşı bassist Steve Swallow, ve saksofonist Andy Sheppard'dan oluşan üçlüsüne, davulcu Billy Drummond'un katılması ile atılıyor. Carla Bley ve Steve Swallow'un müzikal ortaklıkları 1960'ların başında Carla Bley'in eski eşi piyanist Paul Bley'in, basta Steve Swallow ve klarnette Jimmy Guifre'den oluşan üçlüsü ile Carla Bley'in bestelerinden bazılarını çaldıkları zamanlara dayanıyor. 2004'te "The Lost Chords" albümünü kaydeden dörtlü, İtalyan jazz'ının kuvvetli isimlerinden trompetçi Paolo Fresu'nun da aralarına katılımıyla 2007'de "The Lost Chords Find Paolo Fresu" isimli albümü yayınlıyorlar.

Albümdeki bestelerin isimleri bir nevi Carla Bley'in nüktedanlığına işaret eder gibi... Albüm 6 kısımdan oluşan Banana suiti ile açılıyor; beş adet Banana ve "One Banana More"... Parçalara isim bulmaya çalışırken beş kısmı olan cisimleri düşündüğünü söylüyor Carla Bley, ve altı kısımdan oluşan suitin muzlarla ilişiği prensipte beş kısmından oluşması ile ilişkilendirilmiş. Banana 1'deki trompet melodisinin daha yüksek tempolu versiyonunun, albümün bana göre en çekici kısmı sayılabilecek kısmı olan Banana 5'te ana melodi olarak karşımıza çıkması; Banana Suiti'ni oluşturan 6 kısım arasındaki çeşitli bağlantılardan biri olarak anılabilir. Albüm, Banana Suiti'nin ardından, aralarında Christopher Reeves anısına yazılmış "Death Of Superman/Dream Sequence #1 - Flying" isimli parçanın da bulunduğu üç parça ile devam ediyor. Albümün tamamında en dikkat çeken öğe iki üflemelinin mükemmel uyumu; hem soprano hem de tenor saksofondaki dupduru ve serin tonuyla Andy Sheppard ve sürdinli trompetten süzülen asil tonu ve flügelhorn'daki ustalığı ile Paolo Fresu; Carla Bley'in bestelerine hayat verirken harikalar yaratıyorlar. Steve Swallow'un elektrik basından süzülen gitarvari soloları ise, albüme apayrı bir karakter katıyor. Carla Bley yaylı dörtlüler için yazılmış eserler dinlediği dönemlerde bu formatta yazmaya dair hevesinin azaldığını ve bu albümü oluşturan parçaları yazarken trompet ve tenor saksofon için yazılmış besteler dinlememeye dikkat ettiğini söylüyor. Carla Bley'in bu albümdeki parçaları bestelerken ki duruşu Duke Ellington'ı anımsatıyor; grubundaki müzisyenlerin yeteneklerini, kapasitelerini oldukça iyi tanıyor ve onları öne çıkarmak için yazıyor Bley... Bu esnada kendisi ise itina ile dikkat çekmemeye çalışan sololar ve mütevazi eşlikleri ile kendi köşesinde usulca bu deneyime dahil oluyor.

Carla Bley ve dörtlüsünün kayıp akorların peşine düştüğü bu yolculukta bize düşen 5 Temmuz akşamı koltuklarımıza usulca yaslanıp; kendimizi Carla Bley'in parmaklarından süzülen lirikliğe, Andy Sheppard ve Paolo Fresu'nun üflemelilerinin baştan çıkarıcı uyumuna, Billy Drummond'un zemini zarafetle donatan davul eşliğine ve usta bassist Steve Swallow'un yetkin sololarına bırakmak... Carla Bley yine yüzünü kabarık saçlarının arasına gizliyor ve bizlere yine, kaleminden çıkan bestelerle, jazz tarihinde nasıl "asıl kadın" olunur dersi veriyor.

Carla Bley // The Lost Chords Find Paolo Fresu // ECM- Watt Label // 2007

Sezgi Olgaç
absolutpia@yahoo.com

Gerçeği, yalnızca gerçeği...

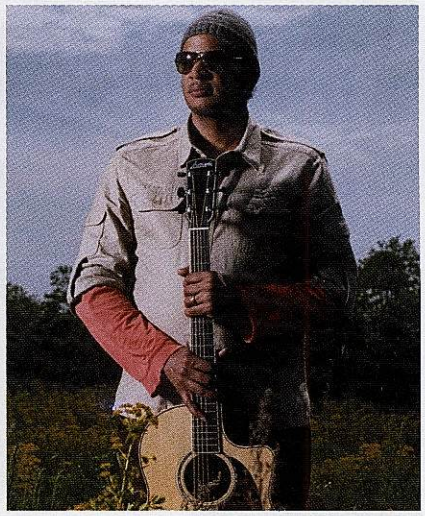

'Sing the Truth' The Nina Simone Tribute Concert

Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Raul Midon, Sibel Köse, Al Schackman Band

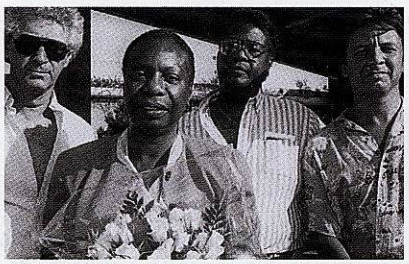

Jazz, soul, blues ve gospel'ın efsanevi ismi, şarkıcı-piyanist-besteci Nina Simone, 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Raul Midon, Sibel Köse ve Al Schackman Band gibi isimleri bir araya getiren, akıllardan kolay kolay çıkmayacağa benzer bir konserle anılıyor.

Gösterişten uzak, yalın ve içten yorumu, etkisi 'büyü'ye yakın, dinleyenin içine işleyen sesi ile Nina Simone jazz vokalin en önemli isimlerinden biri. Şarkılarında bol bol hüzün de bulmak mümkün, tutku da, başkaldırı da. Tema her ne olursa olsun Nina Simone'un şarkılarında mutlaka yer almış olan iki özellik ise dürüstlük ve müzikalite olsa gerek. Nina Simone'un ölümünün beşinci senesinde 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali tarafından düzenlenen 'Sing the Truth' isimli özel konser de bu iki anahtar sözcüğü içinde barındıracak şekilde düzenlenmiş.

Öncelikle gecede bizi "All-star" diye özetleyebileceğimiz, mükemmel bir kadro bekliyor. Bu kadronun ilk ismi, Dee Dee Bridgewater. Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan gibi ilk kuşak jazz şarkıcılarından sonra gelen isimlerin en önemlilerinden biri olan Dee Dee Bridgewater, bitmek tükenmek bilmez enerjisi, sahne hakimiyeti, usta yorumu ve coşkulu emprovizasyonlarıyla dinleyenleri avucunun içine almasını iyi bilenlerden. Başarılı müzikal kariyerinin yanı sıra destek verdiği sosyal projelerle ve yaşam tarzıyla da tıpkı Nina Simone gibi yaşadığı çağa karşı hassasiyetini gözler önüne seren Dee Dee Birdgewater, gece için gerçekten de mükemmel bir seçim.

Gecenin bir diğer ismi olan Stacey Kent ise 11 yıldır devam ettirdiği istikrarlı çizgisi ile hem müzikseverler hem de eleştirmenler tarafından takdir ve ilgiyle takip edilen bir isim. Aldığı sayısız ödül ve dünya çapında aranan bir performans şarkıcısı olması da cabası. Tıpkı Bridgewater gibi çok kereler ülkemizde izleme şansı bulduğumuz Stacey Kent de kendine has sesiyle, duygularını şarkılara taşımayı iyi bilen yorumuyla geceye farklı bir boyut getirecektir.

Arif Mardin'in son keşiflerinden biri olarak öne çıkmış olan gitarist ve şarkıcı Raul Midon ise, konserin bir diğer ismi. Raul Midon, Arif Mardin ve Joe Mardin prodüktörlüğünde gerçekleşen 2005 çıkışlı albümü ile soul, jazz, blues ve r&b sevenlerin gönlünü kazanmıştı. Daha önce İstanbul Jazz Festivali kapsamında da İstanbul'da sahne almış Raul Midon'u izlemiş olanlar için onunla yeniden karşılaşmak, önceki konserlerini kaçırmış olanlar için ise kendisiyle 'Sing the truth' gecesinde tanışmak çok keyifli olacaktır.

Bu kadro içinde kalp atışlarımızı en çok hızlandıran isimse elbette ki Sibel Köse. Senelerdir dinlemekten hep daha çok keyif aldığımız, benzersiz sesi yorumuyla çıtasını daima daha da yukarıya doğrultan ve giderek uluslararası jazz platformlarında adını daha çok duyuran Sibel Köse, 'Sing the truth' kadrosundaki haklı yerini alıyor.

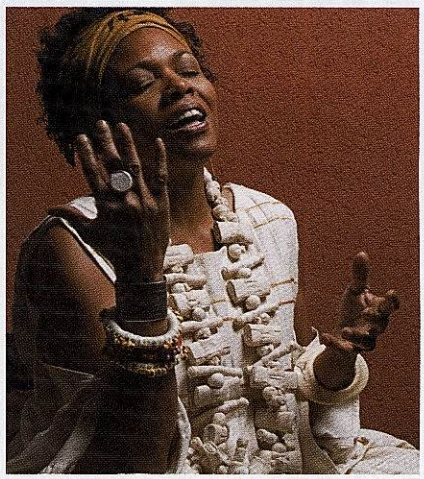

Bu zengin kadronun en önemli parçası ise gece boyunca sahne alacak birbirinden farklı ve önemli solistlere eşlik edecek olan Al Schackman Band. Al Schackman'ın Nina Simone'a hayat boyu eşlik etmiş gitaristi ve müzik direktörü olmasının yanı sıra grubun diğer üyeleri de (Chris White, Paul Robinson, Leopoldo Fleming, Bob Dorough) Nina Simone'un orijinal grubunu oluşturuyor. Yani Nina Simone şarkılarını bundan daha iyi yorumlayacak başka bir grup yok. Bunca zengin bir kadronun, birbirinden güzel Nina Simone şarkılarıyla bir araya geldiği 15 Temmuz gecesinde, Sepetçiler Kasrı'ndan başka bir yerde olmayı düşünemiyoruz bile.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Siyasi eylemci bir şair; Caetano Veloso

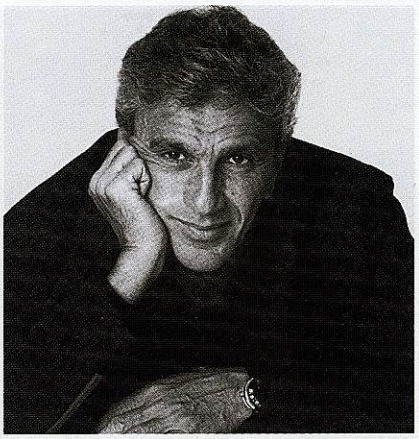

Gilberto Gil'in silah arkadaşı, beş Grammy ödüllü Caetano Veloso, 10 Temmuz'da Açık Hava Sahnesi'nde ilk kez karşımızda olacak. Şükür kavuşturana!

İnsanın büyük bir heyecanla beklediği müzisyenler vardır. Nihayet kavuştuğumuz Nick Cave, hâlâ "live" göremediğimiz Tom Waits gibi. Benim için, Caetano Veloso da böyle bir müzisyendi. Özellikle de, Brezilya Kültür Bakanı ve silah arkadaşı Gilberto Gil'i bir kereden çok İstanbul sahnelerinde gördüğümüz için, Tropicalismo'nun bir diğer üyesi, Gil ile birlikte Londra sürgünü Veloso'ya daha da fazla hasret kaldık. Brezilyalı şarkıcı, besteci, gitarist, yazar-şair, siyasi eylemci nihayet İstanbul'a geliyor. 10 Temmuz akşamı saat 21.00'de onu Açık Hava Sahnesi'nde izleyeceğiz. Şükür kavuşturana!

Festival'in broşüründe, "Jazz Festivali'nde 2006 yılında izlediğimiz Gilberto Gil'in ardından Veloso'nun konseriyle bir halka tamamlanacak, İstanbul, Brezilya'nın sırrına bir parça daha vakıf olacak," deniyor. Gerçekten de öyle. Veloso ve Gil, yalnızca müzisyen değil, sanatla muhalefet eden insanlardı. Tiyatro, şiir ve müzik dahil sanatın birçok dalını içine alan Tropicalismo / Tropicalia hareketinin öncülerindendiler. 1960'lı yıllarda bu hareketle Brezilya diktatörlüğüne karşı çıkmışlardı. Bugün bile etkin olan Tropicalismo'nun bünyesinde Gil ve Veloso dışında Gal Costa, Tom Zé ve Os Mutantes gibi müzisyen ve gruplar da vardı.

Caetano Emanuel Vianna Telles Veloso, 1942 yılında Brezilya'da Santo Amaro da Purificação'da doğdu. Önce Karayipler, Afrika ve Kuzey Amerika pop müziğinin etkisi altındaki zengin Bahia müzik mirasını benimsedi ama Veloso'nun müziğini asıl şekillendirmiş olan 1950'li yılların Brezilyalı süperstarı João Gilberto'nun bossa nova'sıdır. Başarılı bir şarkıcı olan kızkardeşi Maria Bethânia'nın ardına düşüp Rio'ya gitti. Yirmi üç yaşındayken "Um Dia" adlı şarkısıyla bir şarkı sözü yarışmasını kazandı. Phillips şirketi ile anlaşma yaptı. Çok geçmeden Gal Costa ve Gilberto Gil gibi müzisyenlerle MPB'nin, yani Brezilyalılar'ın kendi pop müziklerine verdikleri ada, "musica popular brasileira"nın temsilcilerinden olmuştu.

O da, Gil de, çok yetenekli, yenilik yaratıcı müzisyenlerdi. Solcuydular, siyasi görüşlerini sanatlarından ayırmazlardı. 1967'de gene Gil ile birlikte yeni pop müziği Tropicalia'yı yarattılar. Bahia'dan Rio de Janeiro'ya gittiler ve Brezilya müziğini değiştirdiler. Bossa nova'dan ve Beatles'dan etkilenen bir müzikti. Gümbür gümbür elektro gitarlarında rock etkisi vardı sanki, halk müziği ve jazz'a da yabancı değildi. Geleneklerine bağlı müzisyenler ile, alıştıkları müziği isteyen seyirciler onlara karşı çıktı. Gil ve Veloso, Tropicalia yüzünden kimi izleyicilerin nefretiyle karşılaştı desek yeridir. Tıpkı Bob Dylan'ın elektro gitara döndüğünde aldığı tepkiler gibi... Zaten Veloso'yu değerlendiren müzik yazarlarının bazıları da onun Bob Dylan, Bob Marley ve John Lennon/Paul McCartney düzeyinde bir müzisyen olduğunu söyler. Kim ne derse desin, yeni bir müzisyen kuşağı doğmuştu. Ama onlardan hoşlanmayanlar sadece geleneksel değerlere bağlı dinleyiciler değildi. 1964'ten beri Brezilya'yı yöneten askeri cunta da, ne bu yenilikçi müzisyenlere sempatiyle bakıyordu, ne de onların devrimci müziğine. Tropicalia akımına dahil müzisyenlerin kayıtlarını ve sahne performanslarını engelleme girişiminde bulundular. Şarkı sözleri sansüre tabi tutuldu. Radyo ve televizyonların "play listleri" de aynı sansürden nasibini aldı. Böylece sık sık televizyona çıkan Caetano Veloso'nun iyice önü kesildi. Gil ile ikisi, "hükümet karşıtı eylemler" yüzünden iki ay hapiste kaldı, dört ay evlerinde gözaltında tutuldu. 1968'deki bir perfomanslarında cesaretlerinin kırılmadığı, gene de karşı çıktıkları anlaşılınca, ikisi birden Londra'ya sürgün edildi. Boş durmadılar ama, hatta bir adım da öne gittiler. Veloso da Gil gibi yurt dışında kayıtlar yaptı, diğer Tropicalia yıldızları için şarkılar besteledi ama 1972'den önce ülkesine dönemedi.

Geri döndüğünde Sao Paulo'da yaklaşık 20 bin kişi, Veloso'nun 1967'de çıkan şarkısı "Alegria, Alegria"yı hep bir ağızdan söyleyince iftihar etmiş. Veloso'nun kendi deyişiyle "Alegria, Alegria", onun bestelediği en iyi şarkıydı. Rock'n'roll'u akla getiren elektro gitarlar ilk kez bu şarkıda kullanılmıştı, tropicalismo'nun açılış şarkısıydı. "Onu söylediğim zaman, tıpkı Rolling Stones "Satisfaction"ı söylemiş gibi oluyor. İlk marşımızdı."

Siyasi görüşleri değişmese bile, Veloso ondan sonraki yirmi yılda Brezilya popunun gerçek yıldızı oldu. Hiç durmadan kayıt yapıyor, yapımcılıklar üstleniyor, konser veriyordu. 1970'lerin ortasında ise 1965 ile 1976 arasındaki dönemden yazıları, şiirleri ve şarkı sözlerinden oluşan bir kitap yayımladı. 1980'li yıllarda, turnelere kuvvet verdi, ülkesi dışında daha çok tanındı. Hatta Brezilya televizyonu için Mick Jagger ile bir söyleşi bile yaptı. 1983'te ilk kez A.B.D.'de çaldı. Salonlar ağzına kadar doldu, çok olumlu eleştiriler aldı.

Ancak, insanlar akın akın onun konserlerine gitse de, albümlerini bulmak bir meseleydi. Neredeyse yok gibiydiler, varolanlar da fahiş fiyatlara satılıyordu. Gerçi başta New York Times'ın pop müzik eleştirmeni Robert Palmer olmak üzere müzik eleştirmenlerinin çabasıyla biraz tanındı ama, Veloso zaten ülkesi dışında fazla tanınmamaya aldırmıyordu. Yıllar sonra daha meşhur olduğunda bile Amerikalılar'ın zevkine hizmet etmek için en ufak bir çaba göstermedi. İngilizce'ye bile itibar etmedi. Evet, bazı şarkılarını İngilizce söyledi ama kayıtlarının çoğunda Portekiz dilinde şarkılar vardır. Kendini beğenmiş değildi, meşhur olmaya aldırmıyordu. Bu da onu daha fazla takdir etmemize yol açıyor, elbette. Ancak 1989'da yaptığı ve A.B.D.'de "ithal malı" olmadan çıkan ilk plağı "Estrangeiro", adı A.B.D.'de daha fazla duyuldu. Gilberto Gil ile gerçekleştirdikleri "Tropicália 2" ise, daha da meşhur olmasına yolaçtı. Bu albüm, ikisinin yeteneklerinin de gerilemediğinin, tam tersine geliştiğinin bir kanıtıydı.

Neler çalmış ve çalıyor diye bakacak olursak, karşımıza Latin, Afro-Brezilya, Tropicalia, Música Popular Brasileira'dan oluşan karma bir liste çıkar. Caetano Veloso, ilk albümünü yayınladığı 1967 yılından itibaren, aksamadan, yorulmadan, neredeyse her yıl bir albüm çıkardı. Ayrıca aralarında yakın dostu Pedro Almódovar'ın "Hable con Ella / Konuş Onunla"sı bulunan birçok filmin ve televizyon dizisinin müziğini yaptı. "Hable con Ella"da, herkesin diline düşen "Cucurrucucu Paloma"yı seslendirdi. 1999'da, yönetmen Federico Fellini ve eşi aktris Giulietta Masina için "Omaggio a Federico e Giulietta"yı yaptı.

Caetano Veloso yeni bin yıla, Bahia'da yapılmış canlı bir kayıt olan "Noites do Norte" ile girdi. Sonra şair Jorge Mautner ile bir işbirliğinin ardından da "songbook" albümü "A Foreign Sound"u yaptı. 2006'da, yapımcılığını oğlu Moreno ile birlikte üstlendiği albümü "Cê" ile geri döndü. Brezilya'da ve ülkesi dışında konser vermeyi sürdürüyor. Yolu nihayet bizim buralara da düştüğü için çok mutluyuz.

Erdinç Aktuğ
basin@acd.org.tr

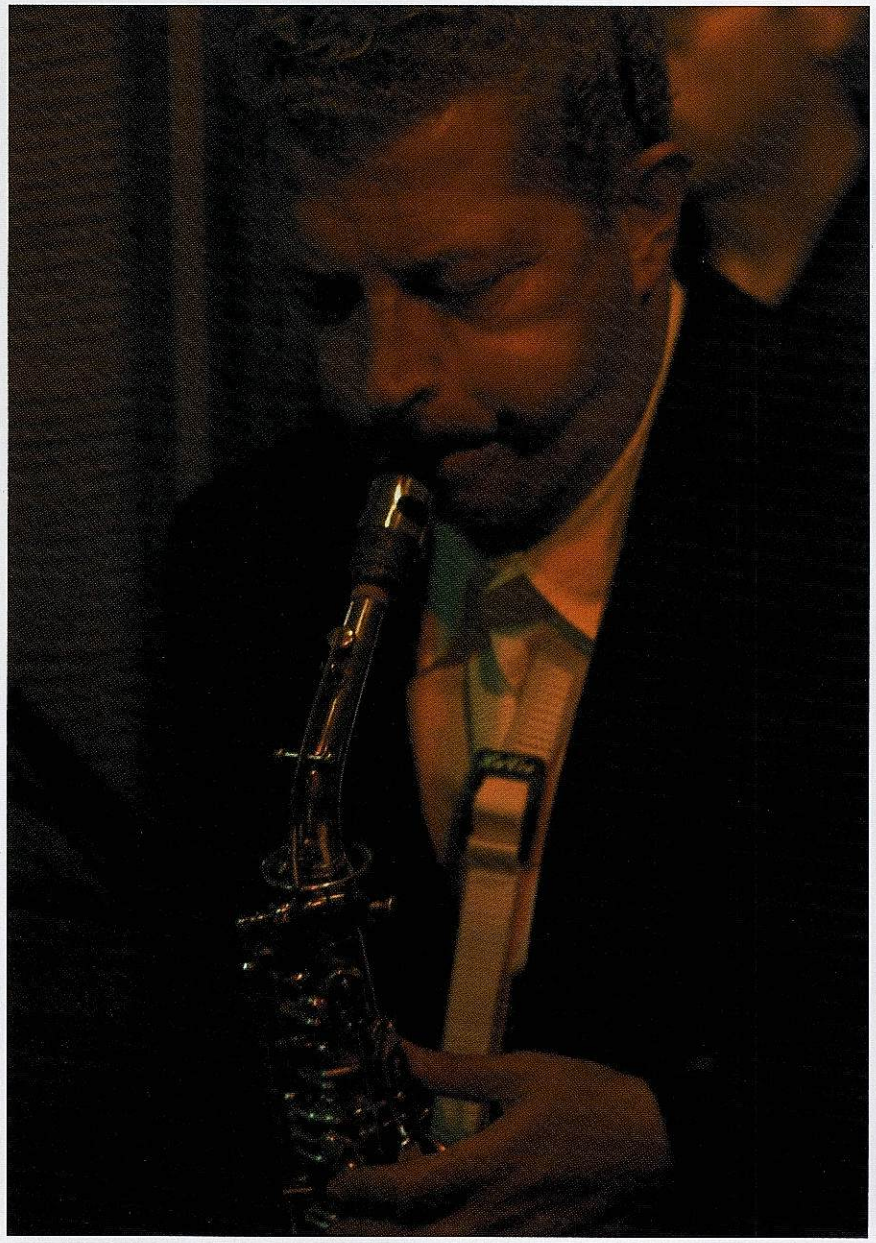

Bir başarı öyküsü; Tuna Ötenel

Nedir başarı, nasıl kazanılır? Neler yapmak veya nelerden vazgeçmek gerekir başarılı olmak için?...

Aslında bu sorulara cevap bulabilmek için her insan, yaşamını kendisinin belirleyeceği bir programa koyması gerekir. Hele ki söz konusu yaşam bir sanatçının olursa belirlenecek program ve prensipler daha zor şartlar içerecektir.

Bir başarı öyküsü hatırlatacağız sizlere...

Müziği ve prensipleriyle başarısını tüm yaşamına yayabilmiş, Türkiye'de ve Avrupa'da kendinde söz ettirmiş bir duayen...

Jazz müziğimizin en iyi temsilcilerinden biri olan Tuna Ötenel, başarı hikeyemizin konusudur kendisi... Çocukluk yıllarında oyunlar oynamak yerine babasının yönlendirmeleriyle piyanoyla tanışmış,yeteneği sayesinde de kısa zamanda ilerleme kaydetmiştir. Gençlik yıllarında da babasının orkestrasında müzik hayatına devam etmiş önemli müzisyenlerle aynı sahneyi paylaşmıştır.

Ülkemize gösteri yapmaya gelen önemli revülere piyanosuyla canlı olarak eşlik etmiş ve dönemin en genç müzisyeni olarak adından söz ettirmeyi başarmıştır. Daha sonrasında da jazz müziğine gönül veren Tuna Ötenel bu konuda özverili çalışmalarına devam etmiş, Ankara ve İstanbul'da çalışmalarını sürdürmüştür. Kendisinden daha ileri yaştaki önde gelen müzisyenlerle jazz müziği çalışmaları yapmış hatta bu çalışmaları yurtdışına da taşımıştır.

Ülkemizde TRT Caz orkestrasında emek vermiş, Bilgi Üniversitesinde genç jazz müzisyenleriyle bilgi ve deneyimlerini paylaşmıştır. Kendi müziğinide icra etmek isteyen Tuna Ötenel beste çalışmalarını, yaptığı albümlerle genellemiş ve jazz dinleyenlerine sunmuştur. Fransa'da da önemli jazz müzisyenleriyle biraraya gelerek 'Vian Köpüğü' adlı albümünü çıkarmıştır. Albümde Fransa'nın en önemli kontrbasçılarından Pierre Michelotte ile biraraya gelmiş,bu ikiliye davulda Philippe Combelle eşlik etmiştir. Böylece adından Avrupa'da da söz ettiren Tuna Ötenel müzik hayatı boyunca sadece mesleğini düşünmüş kendine ve hayranlarına hep yeni ufuklar açmayı hedeflemiştir. Kendisiyle aynı sahneyi paylaşabilmiş şanslı müzisyenlerden biri olarak öğretilerinden edindiğim tecrübelerden dolayı minnettarım kendisine...

Şimdilerde ise talihsiz rahatsızlığının yavaş yavaş düzeldiğini büyük bir mutlulukla tüm hayranlarına bildirirken, GATA Bilkent Fizik Rehabilitasyon Merkezi'ndeki tedavisi halen devam etmekte. Başarı öykümüzün en güzel yanı da 01 Temmuz'da yaşanacak çünkü her yıl IKSV tarafından verilen "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"nün bu yılki sahibi Tuna Ötenel...

Şu sıralar kısa yürüyüşlerine başlayan duayenimiz iyi dileklerimizle beraber ümit ederiz 01 Temmuz da verilecek ödülünü daha sağlıklı ve yüzünden eksik olmayan tebessümüyle alıp hayranlarıyla paylaşabilir.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

Nardis Jazz Festivalinden...

TEMMUZ AYI PROGRAMI

Elif Çağlar "Curly Trio", 01 Temmuz

Elif Çağlar, 1998-2002 seneleri arası, İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde Ali Perret, Can Kozlu, Aydın Esen, Randy Esen, Nükhet Ruacan, Neset Ruacan, İmer Demirer, Selen Gülün gibi Türkiye'nin önde gelen caz müzisyenlerinin yanı sıra Lawrence "Butch" Morris ve Ricky Ford'un da öğrencisi olarak, "Caz Kompozisyonu" üzerine eğitim aldı. Ardından Queens College bünyesindeki "the Aaron Copland School of Music"te, "Caz Performansı" dalında master derecesini tamamladı ve buradan "opera, müzikal tiyatro, oratoryo ve dengi kategorilerdeki müzik dallarında, kariyer açısından en büyük potansiyeli göstermiş" performans öğrencisine verilen "Claire Bennett Moringiello'72" ödülünü alarak mezun oldu. Bu süreç içerisinde, New York'taki ünlü caz müzisyenleri Michael P. Mossman, Antonio Hart ve ismi caz efsaneleri arasında geçen vokalist Sheila Jordan ile çalışma fırsatını buldu. Halen İstanbul'da çeşitli müzik projelerine ve performanslarına devam etmektedir. Bu gece "Curly Trio" ile farklı repertuarı ve müthiş yorumu ve daha önce birçok oluşumda beraber çalmış gitaristler Cem Tuncer ile Kerem Türkaydın'in eşlikleri ve soloları eşliğinde keyifli bir gece yaşayacaksınız.

Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Maffy Falay Quintet – Türkiye İskandinavya Buluşması, 02 Temmuz

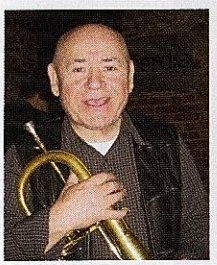

Trompet ustası Muvaffak "Maffy" Falay dünya cazına, kırk yıldır yaşadığı İsveç'ten ses veriyor. Dizzy Gillespie 1956'da İzmirli Maffy Falay ile karşılaştığında, onun için "Miles Davis ile boy ölçüşebilir" demişti. Falay, o zamandan bugüne Dexter Gordon, Stan Getz, Elvin Jones ve daha nice cazcıyla çaldı, Bill Evans, McCoy Tyner, Dizzy Gillespie gibi isimlerle dost oldu. Caz Festivali'nin 2005'te "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"nü verdiği Falay, saksofonda Fredrik Lindborg, piyanoda Carl Fredrik Orrje, kontrbasta Kağan Yıldız, davulda Ferit Odman eşliğinde, "Maffy Falay Quintet: Türkiye-İskandinavya Buluşması" adlı projesi ile festivale yeniden konuk oluyor.Trumpet master Muvaffak "Maffy" Falay continues to be an exponent of world jazz from Sweden where he settled forty years ago. In 1956, the young musician from İzmir made such an impression on Dizzy Gillespie that the great trumpeter said Falay was "in the same league as Miles Davis". Since then, Falay has worked with Dexter Gordon, Stan Getz, Elvin Jones and countless other jazz masters, and become close friends with names like Bill Evans, McCoy Tyner, Dizzy Gillespie. Awarded with the Jazz Festival's Prize for "Lifetime Achievement" in 2005, Falay will be returning to the Festival with a project entitled "Maffy Falay Quintet- Turkey Meets Scandinavia" accompanied by saxophone player Ulf Andersson, pianist Carl Fredrik Orrje, contrabassist Kağan Yıldız and drummer Ferit Odman.

Maffy Falay (tp), Fredrik Lindborg (ts), Carl Fredrik Orrje (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - S.Tuluğ Tırpan feat. Wolfganf Pusching 03 Temmuz

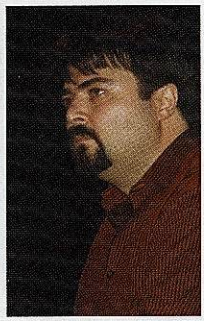

Alto saksofoncu Wolfgang Puschnig, Avusturya'nın Slovak etkisi taşıyan güney eyaleti Karintiya'nın birçok ünlü sanatçı yetiştiren Klagenfurt şehrinde dünyaya geldi. Müzik eğitimi için 1974'te Viyana'ya gitse de köklerini unutmadı. Müzikal evreni bir işçi sınıfı ozanını, Erik Satie'yi ve Afro-Amerika ritimlerini buluşturabiliyor. Piyanist Sabri Tuluğ Tırpan müzik eğitimine Türkiye'de başlayıp Avusturya'da devam etti. Eleştirmenlerin tam not verdiği caz formundaki Mozart yorumları, film müzikleri ve Fernando Paiva ile yaptığı Brezilyalı bestecilere saygı niteliğindeki "Santos de Casa" eserleri arasında. Viyana'da yaşayan bu iki müzisyenin buluşması kulağı türlerarası gezintilere açık müzikseverler için birebir. Austrian alto sax player Wolfgang Puschnig was born in the city of Klagenfurt, home to many famous artists, in the Slovak-influenced southern province of Kärnten (Carinthia). Despite moving to Vienna in 1974 for his music studies, the artist never forgot his roots. His musical universe is so vast that a proletarian poet like Erik Satie can coexist with Afro-American rhythms. Pianist Sabri Tuluğ Tırpan continued to his studies in Austria following his music education in Turkey. Among his works are the critically acclaimed jazz interpretations of Mozart, various film soundtracks and the "Santos de Casa" album realised in collaboration with Fernando Paiva paying homage to Brazilian composers. These two Vienna-based musicians come together on stage to deliver a perfect concert for those music lovers with an ear for adventure across genres.

S.Tuluğ Tırpan (p), Wolfganf Pusching (as), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Oliver Groenewald & Önder Focan Group, 04 Temmuz

Oliver Groenewald çok iyi bir trompetçi olmasının yanısıra çok yetkin ve deneyimli bir aranjördür. İlk albümünü 1992 yılında tamamladıktan sonra Mark Murphy, Dusko Goykovich ve John Hammond gibi isimlerle çalıştı. Önder Focan ise gitaristliğinin yanında ilginç besteleri ile caz dünyamızda tanınmaktadır. Oliver Groenewald, Önder Focan'ın bestelerine ilgi duyduğu ilgi ile bu parçaların değişik formattaki gruplara göre yeni düzenlemelerini yaptı. Swing öğelerine ağırlık veren bu grupla siz caz severleri hafızalardan çıkmayacak bir müzikal yolculuğa çıkaracaklar.Turkey's prominent jazz guitarist Önder Focan will once again take jazz lovers on a memorable musical voyage like the so many journeys etched in audiences' minds at previous Jazz Festivals. Sharing the stage with him will be trumpeter Oliver Grönewald who has worked with musicians like Mark Murphy, Dusko Goykovich and John Hammond since his debut album in 1992. Grönewald is an active concert artist with his band Oliver Grönewald Newtet featuring strong swing elements since 2000.

Önder Focan (g), Oliver Groenewald (tp), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Erdal Akyol Quartet, 05 Temmuz

Müzisyen bir aileden gelen Erdal Akyol 1983 yılında MSÜ Devlet konservatuarı kontrabas bölümüne girdi. Çalışmalarını Melih Balçık'la sürdürdü. 1993 yılında mezun oldu. Öğrenciliği sürerken 1990 yılında İDOB orkestrasına katıldı, halen bu orkestradaki görevini sürdürmektedir.

Önder Focan (g), Oliver Groenewald (tp), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Alp Ersönmez Trio feat. Alexandre Tassel, 06 Temmuz

Quartet Muartet ve Wax Poetic gibi gruplardan tanıdığımız bas gitarist Alp Ersönmez, Festivalde üçlüsü ile sahne alıyor. Akın Eldes, Önder Focan, Cahit Berkay gibi usta müzisyenlere çalışan Ersönmez'in yer aldığı albümler arasında Quartet Muartet'in "Dokuz Parça"sı, Wax Poetic'in "İstanbul"u, ve Önder Focan & Ercüment Vural Project'in "Kırmızıya Çalıyor"u bulunuyor. Birükte sahne alacağı Bröton doğumlu Alexandre Tassel, Jan Garbarek, Marcus Miller gibi müzisyenlerle çalışmış genç bir piyanist. Tassel'in yakında çıkacak albümünde ünlü davulcu Manu Katché de yer alıyor. Bass guitarist Alp Ersönmez regularly performs on stage with groups like Quartet Muartet, Wac Poetic and his ex-group Kangroove as well as with his own trio. Working with such distinguished musicians as Akın Eldes, Önder Focan, Cahit Berkay, Ersönmez's discography includes Quartet Muartet's "Dokuz Parça-Nine Pieces", Wax Poetic's "İstanbul", and Önder Focan & Ercüment Vural Project's "Kırmızıya Çalıyor-Like Red". Sharing the stage with him will be young pianist Alexandre Tassel from Bretagne who has worked with musicians like Jan Garbarek and Marcus Miller. Tassel's upcoming album is realised in collaboration with the renowned drummer Manu Katché.

Alexandre Tassel (s), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Turgut Alp Bekağlu (d).

Cem Tuncer Trio, 07 Temmuz

Akademi İstanbul Caz Bölümünde; Sarp Maden ve Gökçen Taşkıran'la gitar, Semih Korucu ve Mehmet Nemutlu ile müzik teorisi, Bülent Ortaçgil ve Önder Focan'la ensemble çalıştı. 1998 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümünü burslu olarak okudu. Kendi adına ve çeşitli gruplarla katıldığı festivallerde yer aldı. 1998 yılından itibaren birçok albüm ve projede aranjör, besteci ve gitarist olarak yer aldı. Tuncer, İstanbul Bilgi Üniversitesi Caz Kompozisyon Bölümünden iyi dereceyle mezun oldu. 1 sene aynı okulda asistan olarak çalıştı. Halen İstanbul Teknik Üniversitesi Konservatuarı'nda Türk Müziği Yüksek Lisans çalışmalarını sürdürmekte ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nde caz gitar ve ensemble dersleri vermektedir. Mayıs ayında Estonya'daki "Genç Caz Gitaristi Yarışması"a Nardis'i temsilen katıldı ve 2.lik ödülü ile birlikte prestijli festivallerden davetler aldı.

Cem Tuncer (g), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Sibel Köse Band feat. Jean-Loup Lognon, 08 Temmuz

ODTÜ Mimarlık Bölümü'nden mezun olmasına rağmen, Sibel Köse için öğrencilik yıllarında ilgilenmeye başladığı caz müziği ağır bastı. Türkiye'de caz müziğiyle adı anılan birçok değerli müzisyenle çalışan Köse ayrıca Jarek Smietana, Slide Hampton, Ricky Ford gibi uluslararası sanatçılarla birlikte projelerde yer aldı. Daha önce birlikte Avrupa'da konserler veren Sibel Köse ve trompetçi Jean-Loup Longnon, büyük beğeni toplamıştı.A graduate of the METU Architecture Department, Sibel Köse found her passion lied in jazz music which she took an interest in as a student. Working with many of the greatest names of Turkish jazz, Köse also collaborated with international artists like Jarek Smietana, Slide Hampton and Jean-Loup Longnon on various projects. Sibel Köse and trumpeter Jean-Loup Longnon's previous concerts had met with great praises.

Sibel Köse (vo), Jean-Loup Lognon (tp), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Burak Bedikyan Trio feat. Kestutis Vaiginis, 09 Temmuz

Piyanoda Burak Bedikyan, kontrabasta Caner Kaptan ve davulda Ferit Odman'dan oluşan trio uzun zamandır birlikte çalmanın beraberinde getirdiği refleksleri, müzikal bir uyum ve heyecanla icralarına yansıtıyor. Litvanyalı saksofoncu/besteci Kestutis Vaiginis'in de katılımıyla, gecede ağırlıklı olarak Vaiginis ve Bedikyan'ın kompozisyonlarına yer verilecek. Last year, pianist Burak Bedikyan joined the Jazz Festival with his "Beatles Jazz" project featuring highly imaginative arrangements. Mentored by established musicians like Can Kozlu, İmer Demirer and Tuna Ötenel, Bedikyan continues to work with Aydın Esen. Lithuanian Kestutis Vaiginis is a saxophone player who collaborates with musicians across the world and a prolific composer. This concert is a must-see for those curious about the branches of the jazz tree that Vaiginis and Bedikyan will reach out to!

Burak Bedikyan (p), Kestutis Vaiginis (s), Caner Kaptan (b), Ferit Odman (d).

New Kids on the Bop, 10 Temmuz

Geçtiğimiz yıl yine Nardis'te, İstanbul Caz Festivali kapsamında Wynton Marsalis ve "Lincoln Jazz Center Orchestra" üyeleriyle gerçekleştirilen jam-session'a başarıyla ev sahipliği yapan grup, piyanoda Burak Bedikyan, kontrabasta Caner Kaptan ve davulda Ferit Odman'dan oluşuyor. Önder Focan'dan Lloyd Chisholm'e, Sibel Köse'den Neşet Ruacan'a kadar pek çok usta müzisyene eşlik etmiş olan bu trio'yu bu kez uzun bir aradan sonra tekrar kendi repertuarlarıyla dinleme fırsatı buluyoruz. Oscar Peterson'dan Bill Evans'a, Charlie Parker'dan Chick Corea'ya uzanan bir dinleti sizleri bekliyor.

Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), Ferit Odman (d).

Selim Benba Trio, 11 Temmuz

1969 yılında İstanbul'da doğdu. Yedi yaşında klasik piyano ile müzik eğitimine başladı. Alman Lisesi'ne devam ederken okul orkestrası ve amatör senfonik-rock gruplarında yer aldı. Aynı yıllarda Faris Akarsu ile de klasik piyano repertuarı üzerinde çalıştı. 1989'dan sonra caz çalışmalarına ağırlık verdi. Can Kozlu'dan Caz Tarihi ve Teorisi dersleri aldı. 1992 yılından itibaren başta Tahsin Ünüvar Quartet olmak üzere değişik standart caz ve fusion grupları ile konser ve kulüp performanslarında yer aldı. 1994 yılında Önder Focan'ın 'Jazz Guitar' albümünde çaldı. Ted Curson, Scott Hamilton, Jorge Pardo, Roy Patterson, Carol Chaiken, en son Amandah Jantzen gibi birçok uluslararası caz müzisyenine eşlik etti. 1998 yılından bu yana İstanbul Caz Festivali'nde ve Akbank Caz Festivali'nde yer aldı. Selim Benba son dönem çalışmalarını Spin ve kendi grupları ile sürdürüyor.

Selim Benba (p), Kağan Yıldız (b), Deniz Dündar (d).

Bora Çeliker Trio, 12 Temmuz

Bora Çeliker Bilkent Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünden mezun. Okul yıllarında blues çalan "King Bees" grubunu kuran sanatçı Janusz Szprot ve Tuna Ötenel ile caz çalıştı. 2001'de ise Bilgi Üniversitesinde "caz-master" programına katıldı. Bu gece sizlere vokalli standart caz parçaları ve söz yazılmış be-bop parçalarından oluşan çok keyifli bir repertuarla sizlerle olacaklar.

Bora Çeliker (g, vo), Caner Kaptan (b), Ediz Hafızoğlu (d).

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Sarp Maden Quartet feat. Stephane Belmondo, 14 Temmuz

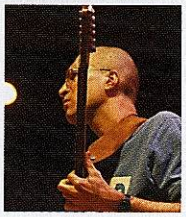

Sarp Maden, genç yaşına rağmen eşsiz gitar tekniği ve armoni bilgisi sayesinde, Türkiye'nin en iyi gitaristleri arasında sayılıyor. Maden'in grubu Quartet Muartet Türkiye caz sahnelerinin önemli gruplarından. Geçtiğimiz yıllardaki performanslarıyla Caz Festivali izleyicileri için vazgeçilmezler arasına giren Maden'e, bu yılki festivalde trompetçi Stéphane Belmondo eşlik edecek. Sessizliği ustaca kullanışı ve espirili ezgileriyle fark yaratan Belmondo'nun, en yetenekli çağdaş Fransız caz müzisyenlerinden biri olduğu konusunda tüm eleştirmenler hemfikir. Despite his young age, Sarp Maden has established himself as one of the best guitarists in Turkey with his unique guitar technique and mastery of harmony. Founded by Maden, the Quartet Muartet is an important group of the Turkish jazz scene. Becoming a favourite of the Jazz Festival audiences with his performances in the past years, Maden will be accompanied by trumpeter Stéphane Belmondo this year in the Festival. Distinguished with his masterful use of silence and witty melodies, Belmondo is praised by all critics as one of the most talented contemporary French jazz musicians.

Sarp Maden (g), Stephane Belmondo (tp), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

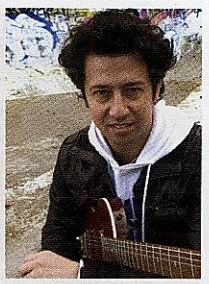

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ Ataman - Vloimans Experience, 15 Temmuz

Birçok uluslararası çağdaş müzik ve "big band" projesine katılan Onur Ataman, Mike Stern, Scott Henderson, Michael Brecker gibi önemli caz müzisyenleriyle çalıştı. Kendi bestelerini ve bilinen caz parçalarını Onur Ataman Ensemble ile icra ediyor. Sanatçının geçtiğimiz yıl Hollanda'da İKSV'nin düzenlediği "Turkey Now" festivali kapsamında ünlü Hollandalı trompetçi Eric Vloeimans ile verdiği konser büyük ilgi gördü. Klasik müzik kökenlerine sahip olmasına rağmen cazın etkisiyle New York'un yolunu tutan Vloeimans klasik çalışmalara devam ediyor ve klasik müziği cazla buluşturuyor. Regularly engaged in international contemporary music and "big band" projects, Onur Ataman has worked with such major jazz musicians as Mike Stern, Scott Henderson, Michael Brecker. Together with the Onur Ataman Ensemble, the artist performs his own compositions and well-known jazz works on stage. Collaborating with famous trumpeter Eric Vloeimans in conjunction with the Turkey Now festival organized by the İstanbul Foundation for Culture and Arts in the Netherlands, Ataman and Vloeimans'concert was met with great success last year. Trained in classical music yet settled in New York as a result of his interest in jazz, Vloeimans carries on his involvement in classical music projects. This way, he continues to perfect his improvisation skills and fuses classical music with jazz.

Eric Vloimans (tp), Onur Ataman (g), Jeroen Van Vliet (Fender Rho., p), Michele Bagaglio (comp.prog.), Guus Bakker (b), Pascal Vermeer (d).

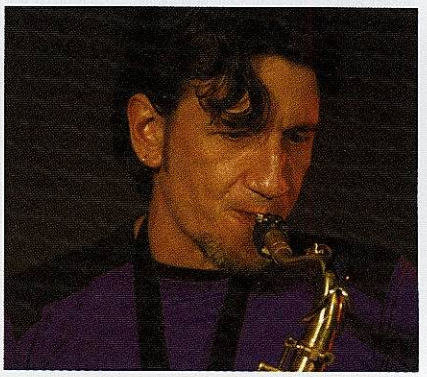

15. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ - Baki Duyarlar & Stanislav Mitrovic, 16 Temmuz

Türk Sanat Müziğinin büyük bestekârlarından Baki Duyarlar'ın kendiyle aynı adı taşıyan oğlu piyanist Baki Duyarlar, Türkiye'de Gürol Ağırbaş, Yahya Dai, Bülent Ortaçgil gibi müzisyenlerle çalışıyor. Hollanda'da çeşitli müzik okullarında ders vermeye devam eden Duyarlar, Rotterdam Konservatuarı'nda tanıştığı Belgrad doğumlu saksofoncu Stanislav Mitrovic ile kurduğu OnQ adlı kuartet ile birçok konser verdi. Carlama Orkestar'ın üyelerinden Mitrovic, aynı zamanda Persie Swing Collection isimli Big Band'in de şefi. Carrying his father's name who was one of the most revered composers of Turkish Classical Music, pianist Baki Duyarlar works with musicians like Gürol Ağırbaş, Yahya Dai, Bülent Ortaçgil in Turkey. While continuing his teaching career at various music schools in the Netherlands, Duyarlar has given numerous concerts with the OnQ quartet he co-founded with saxophone player Stanislav Mitrovic he had met at the Rotterdam Conservatorire. A member of the Carlama Orkestrar, Belgrade-born Mitrovic is also the conductor of a Big Band named Persie Swing Collection.

Stanislav Mitrovic (ts), Baki Duyarlar (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Sarp Dakni
sarp@pozitif-ist.com

Babylon Yazlıkta...

Alaçatı Beach Resort içerisinde yer alan Babylon Alaçatı'da, dünyanın en güzel wind surf koylarının birinin hemen kenarında, sabahın ilk saatleriyle başlayıp gece yarısı konserlerine uzanan bir keyifle yoğrulan Alaçatı misafirleri, bembeyaz bir plajın, doyumsuz kokteyllerin sunulduğu karayip esintisinde bir barın, Alaçatı'ya özgü yerel malzemelerle hazırlanan Ege'nin bedeni ve ruhu hafifleten lezzetlerinin yanında dünyaca ünlü isimlerin performanslarını izlemenin keyfine varıyor.

15 Haziran itibariyle plaj ve restoranını açan ve 27 haziran itibariyle konserlerine başlayan Babylon Alaçatı'da Temmuz programı yine dünyanın en iyi seslerini bir araya topluyor. Babylon Alaçatı'da Temmuz ayının ilk konseri 4 Temmuz Cuma gecesi hiperaktif setlerinde Balkan müziğinin en ateşli ritimlerini bir araya getiren, Disko Partizani şarkısıyla fırtına gibi esen Shantel'den geliyor. Ertesi gün 5 Temmuz'da ise Babylon Alaçatı'da yazın en önemli konserlerinden biri gerçekleşiyor. Brezilya sokak şarkılarından Fransız şansonlarına, 1930'ların Küba müziğinden samurayların aşk şarkılarına geçmişin en etkileyici seslerini kendi üsluplarıyla yumuşacık şarkılara dönüştüren Pink Martini bir yaz akşamı kalpleri çalıyor. Pink Martini etkisi henüz geçmeye başlamışken, 11 Temmuz Cuma gecesi flamenkonun ikiz yeteneği Öykü ve Berk İspanyol ateşinde pişirilmiş geleneksel ritimleri önümüze sunuyor. Gecenin öncesinde ve sonrasında ise Naim Dilmener Türk Pop'unun en sevilen şarkılarıyla setin başına geçiyor ve dinleyenlere çeşidi bol bir Türçe Pop ziyafeti sunuyor.

Hemen ardından 12 Temmuz Cumartesi gecesi Kuzey Meksika'nın en ateşli ritimlerini elektronik bir altyapıyla yeniden hareketlendiren Nortec Collective, Mariachi sponsorluğunda sahne alıyor. 2 DJ, 4 solist ve etkileyici görseller eşliğinde sahne alan grup dinleyicisini dansın doruklarında eğlenceli bir geziye çıkarıyor.

Babylon'da bir sonraki hafta Mazhar Fuat Özkan konseriyle sakinleşirken ertesi gün Brooklyn Funk Essentials'la yeniden hareketleniyor. 18 Temmuz Cuma gecesi Mahzar Fuat Özkan'ın en güzel şarkıları serin bir sahil rüzgarı eşliğinde kulaklara ulaşırken, 19 Temmuz Cumartesi gecesi Türkiye'de performanslarıyla oldukça iyi tanınan, farklı kültürlerin seslerini eğlenceli bir müziğe çeviren Brooklyn Funk Essentials, klarnetin markası Hüsnü Şenlendirici'yle birlikte Nokia Nseries ile Müziği Keşfet sponsorluğunda Babylon Alaçatı sahnesini şenlendiriyor.

Babylon Alaçatı'da temmuz ayı kaçırılmaması gereken iki konserle kapanıyor: 25 Temmuz Cuma gecesi Radio Tarifa'nın efsane solisti Benjamin Escoriza Garanti Caz Yeşili konserleri kapsamında Babylon Alaçatı'yı İspanyol, Arap ve Afrika ezgileriyle doldururken, 26 Temmuz Cumartesi gecesi Radiohead ve Pink Floyd gibi unutulmaz grupların şarkılarını dub ve reggae ritimleriyle yorumlayan Easy Star All Stars Miller Way sponsorluğunda sizi enerjik bir performansa davet ediyor.

Temmuz'da Babylon Alaçatı'da hafta sonu dünyanın her noktasından gelen seslerle hareketlenirken hafta içi partileri tatilin her gününü renklendiriyor.

23 Temmuz Çarşamba gecesi Naim Dilmener: Dört Mevsim Pop'la geçmişten bugüne en güzel pop şarkılarını Babylon Alaçatı misafirleri için seçiyor. 30 Temmuz Çarşamba gecesi ise funk, soul ve house'un en sıkı ritimleri Johnny Rock'la vücuda yayılıyor.

Tüm yaz boyunca her Pazar Pazartesi ve Salı günleri ise Havana Salsa'yla Küba'nın en ateşli ritimleri ısıyı yükseltiyor.

Bu sahilde müzik esiyor!

info@babylon.com.tr

Onur Aymergen
basin@acd.org.tr

12. ULUSLARARASI ANKARA JAZZ FESTİVALİ

Caz&Bas -Jazz'n Bass

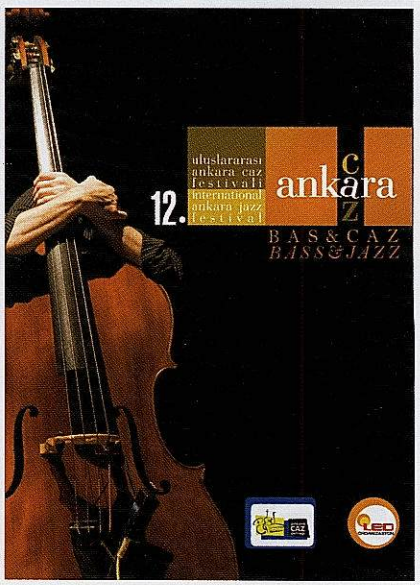

Ankara Caz Derneği ve LEO Organizasyon'un birlikte yürüttüğü Ankara Caz Festivali'nde tema olarak bu sene "Caz ve Bas" seçildi. Her yıl farklı bir temayla karşımıza çıkan Uluslararası Ankara Caz Festivali'nde bu yıl Türkiye'deki ve Dünyadaki çok önemli bas gitar sanatçıları Ankaralı jazz severlerle buluşacak. 24 Kasım - 4 Aralık 2008'de gerçekleştirilecek olan festivalde performans sergileyecek sanatçılardan bazıları; Swiss Army Band, Renaud Garcia-Fons, Cymniology, Kamil Erdem Group, Jay Leonhart, Yuri Honing Trio, Riccardo Arrighini, Kerem Görsev&Allan Harris, Maris Briezkalns Group, Colina-Miralta-Sambeat, Charlie Haden, Gürol Ağırbaş ve Selçuk Sun. Festivalde her yıl olduğu gibi bu yıl da genç jazz gruplarına yer verilecek. Bu yıl festivale katılacak olan genç jazz gruplarından biri de, her biri kendi alanında birçok başarılı projeye imza atmış 4 müzisyenden oluşan Betone grubu olacak. Aynı zamanda Kasım '08, Ankaralı müzisyenler için "Workshop" ayı olacak ve festivalde çalacak olan sanatçılar yapacakları atölyelerle de festivalin eğitim açısından önemini bir kez daha vurgulayacak. Bu sene 12.'si düzenlenecek olan festival size Kasım ayını unutulmaz bir ay haline getirecek.

Jazz müziğinde çok önemli bir yere sahip olan kontrbas, modern senfonik orkestralarda kullanılan çalgıların en büyüğü ve kalın sesli olanıdır. Bunun dışında birçok müzik tarzında ve gruplarında kullanılan en önemli çalgılardan biridir. Jazz müziğinin swing ve yürüyüşlerinin en önemli unsurlarındandır. Uptempo bir swing parçası dinlediğinizde solistin gölgesinde müziği taşıyan ve melodilerin üzerinde yürüyen çalgı kontrbastır. Günümüz ve modern jazz müziğinde elektrik bas gitar da önemini korumaktadır.

1980'lerin başlarında New Orleans'ta icra edilen jazz müziğinde bas dizileri kontrbasın yanında bas saksofon gibi nefesli sazlarla desteklenmekteydi. Yıllar içerisinde kontrbas bütün bu nefesli sazların yerini alacaktı. Kontrbasçılar o zamanlarda armoniyi yürüyen dizilerle (walking basslines) jazz müzikte yerlerini aldılar. 1920 ve 1930'larda elektrik bas gitarın yapımı ve gitar amfilerinin kullanılmaya başlanmasıyla birlikte birçok kontrbasçı, elektrik bas gitar çalmaya başladı. "Slap Stili"'nin ortaya çıkmasıyla birlikte bas gitar yeni bir yolculuğa çıkmıştır.

Aynı zamanda bas gitaristler jazz müziğinin gelişmesinde de çok önemli bir rol oynamışlardır. Duke Ellington'la birlikte çalışan ünlü kontrbasçı Jimmy Blanton kontrbası "bebop" müziğinin vazgeçilemez unsuru haline getirdi. Scott LaFaro ve Percy Heats gibi basçılar ise melodik sololarıyla "cool" jazz tarzını etkilediler. "Free jazz" tarzını etkileyen basçılar arasında da Charles Mingus ve bu sene 12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali'nde sahne alacak olan Charlie Haden yer alır.

Elektrik bas gitar ise 1970'lerde yaygınlaşmaya başladı. Jazz dünyasında önemli yeri olan Jaco Patorius, elektrik bas gitarı kontrbasın yerine koydu. Onun yazdığı zor partiler ve değişik yorumlar dinleyenleri büyüledi. Sonrasında elektrik bas gitar latin jazz'dan pop jazz'a birçok türde vazgeçilemez yerini aldı. Jazz'daki önemi ile bas gitar bu sene 12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali'ne konu oldu. Festivalin programı ve ayrıntılı bilgi Eylül ayı sonundan itibaren www.acd.org.tr ve www.leo.com.tr adreslerinden takip edilebilecek.

Kasım'da bütün jazz severleri ve bas gitar tutkunlarını festivale bekliyoruz.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

IKSV Genç Jazz Yarışması ve kazananları...

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, 2005 yılından bu yana uygulamakta olduğu Genç Jazz projesiyle, ülkemizdeki genç müzisyenleri desteklemekte, onların gelişimine katkıda bulunmakta. Şimdiye kadar, gençlerin hem yeteneklerini sergilemeleri için iyi bir platform olan, hem de kendi müzikal gelişimleri için önemli bir dönüm noktası oluşturan Genç Jazz konserleri, bu yıl Nardis Jazz Club'da gerçekleşecek.

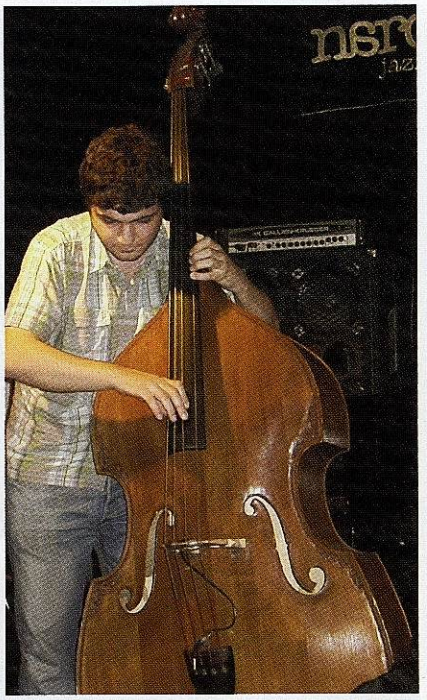

Nardis Jazz Club'ın da ülkemizdeki genç jazz müzisyenlerine verdiği desteği, takipçileri ve jazz severler yakından izliyorlardır. Nardis Jazz Club sahnelerinde farklı müzisyenlerle çalarak kendini geliştiren, burada düzenlenen yarışmalarda seçilerek yurtdışında eğitim alan ve uluslararası yarışmalara katılan birçok genç müzisyenimiz var. Temmuz ayında düzenlenen 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde Genç Jazz projesi kapsamında konser verecek olan genç müzisyenler ise, Nardis Jazz Club'daki konserlerden önce ön grup olarak sahne alacak.

European Jazz Club konsepti içerisinde Avrupalı jazz müzisyenleriyle Türk müzisyenleri bir araya getirecek ve bize farklı bir müzik deneyimi sunacak olan Nardis Jazz Club'da, genç müzisyenleri izlemek, hem Avrupa jazz'ını takip eden, hem de genç yetenekleri dinlemeyi merakla bekleyen müzikseverler için şüphesiz çok keyifli olacak. Ülkemizde, özellikle jazz eğitiminin yaygınlaşması ve gençler arasında jazza olan ilginin artmasıyla birlikte, yine yetenekli genç müzisyenleri dinleme olanağı bulacağız.

25 Mayıs Pazar Günü Nardis Jazz Club'da gerçekleştirilen "Genç Jazz Değerlendirme Konseri"ni izledik ve Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde sahne alacak olan toplulukları dinledik. Önder Focan, Kerem Görsev, Pelin Opçin, Sevin Okyay, Hülya Tunçağ ve Seda Binbaşgil'in oluşturduğu Seçici Kurul, 8 katılımcı topluluk arasından Neu Trio, Serkan Çakıt & Barış Aslan Project, Trio Iff ve Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü Jazz Korosu'nu seçti ve bu topluluklar Genç Jazz kapsamında 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde sahne almaya hak kazandı.

Kerem Görsev'in, seçilenleri açıklamasının ardından, Önder Focan'dan bir de sürpriz ödül haberi geldi. Ceyhan Peşitmalcioğlu ile S5 topluluğu ise, Nardis Jazz Club özel ödülünü kazandı ve onlar da önümüzdeki sezon birer gece Nardis Jazz Club'da sahne alacak.

Serkan Çakıt & Barış Aslan Project

Serkan Çakıt & Barış Aslan Project, Serkan Çakıt (v), Barış Aslan (g), Emre Günaydın (d) ve Volkan Topakoğlu'ndan (b) oluşuyor. Serkan Çakıt ve Barış Aslan, 2006 yılından beri birlikte projeler gerçekleştirmiş. Topluluk, jazz standartlarının yanı sıra, modern jazz eserlerinden de örnekler icra ediyor. 2004 yılında İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı Yarı Zamanlı Şan Bölümünden mezun olan Serkan Çakıt, Nardis Jazz Club Genç Jazz Vokal Yarışmaları'nda 2007 yılında Polonya'da Pulawy Jazz Workshop'a katılma hakkını elde etti ve 2008 yılında da NTV Özel Ödülü'nü kazandı. Lise yıllarında jazz gitar ve teori dersleri alarak jazz'a adım atan Barış Aslan ise, Serkan Çakıt gibi 2007 yılında Pulawy Jazz Workshop'a katıldı ve burada Dante Lucia önderliğindeki Pulany Big Band'e gitarist olarak seçildi.

Trio Iff

Trio Iff, Semih Önyer (p), E. Buğra Balcı (b) ve Olgun Acar'dan (d) oluşan, hem kendi bestelerini, hem de jazz standartlarını başarıyla yorumlayan bir topluluk. Repertuarlarında genellikle jazz standartlarına ve özgün bestelerine yer veriyorlar. Semih Önyer, Dokuz Eylül Üniversitesi Konservatuarı'nda Kompozisyon Ana Sanat Dalı'nda eğitim aldı, burada Prof. İstemihan Taviloğlu'nun öğrencisi oldu, Ömür Gidel ile jazz çalışmaları gerçekleştirdi. Halen Lisans III öğrencisi olan Önyer, 2008 yılının Mart ayında gerçekleştirilen workshop'ta, Musica Reservata Quartet topluluğunun üyeleriyle çalışma fırsatını buldu. E. Buğra Balcı ise, 2005 yılından itibaren Dokuz Eylül Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü'nde eğitimini sürdürüyor. 2007 yılında E-BAND topluluğuyla Genç Jazz değerlendirmesine de katılan

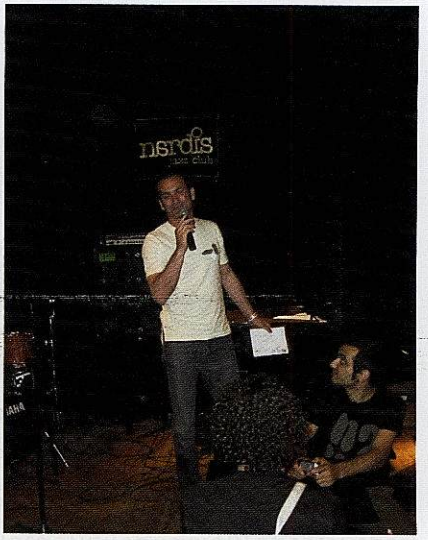

Balcı, 2006 yılında Kürşat And'dan kontrbas eğitimi almaya başladı. Aynı zamanda, 2007 yılında Fulvio Maras'ın, 2008'de de Roberto Dani'nin atölye çalışmasına katıldı, 2007 yılında İtalya Siena Jazz'dan burs kazanarak burada hem eğitim aldı, hem de iki farklı toplulukla Siena Jazz Festivali kapsamında konserler verdi. Ekibin davulcusu Olgun Acar ise, jazz'ın yanı sıra profesyonel pop topluluklarında da çalıyor. Trio Iff, bu yıl altıncısı düzenlenen Eskişehir Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'nde sahne aldı, halen İzmir'de çalışmalarına devam ediyor.

Neutrio

Çağrı Erdem (g), Berker Şahin (b) ve Erdem Göymen'den (d) oluşan Neutrio, modern bir üslup benimsemiş, kendi çalışmalarını ve jazz standartlarını bu şekilde icra etmektedir. Topluluk, 2007 yılının sonlarında kuruldu ve farklı platformlarda konserler verdi. Çağrı Erdem, İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı Gitar Bölümü'nde eğitim almakta. Okul dışında Onur Türkmen, Selen Gülün gibi sanatçılarla çalışıyor. Erdem, kazandığı burs ile, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki prestijli müzik okulu Berklee College of Music'te müzik eğitimini sürdürecek. Berker Şahin, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde Kamil Erdem'in, Erdem Göymen ise Şenol Küçükyıldırım'ın öğrencileri. Neutrio, çaldığı parçalara yeni ve modern bir soluk ve heyecan katmaya çalışıyor.

Boğaziçi Üniversitesi Jazz Korosu

Boğaziçi Üniversitesi Jazz Korosu, 1994 yılında Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü bünyesinde çalışmalarına başladı; 2001 yılından itibaren de a capella olarak aranjmanlarını icra etmeye başladı. Aslında BÜMK Jazz Korosu, Türkiye'deki ilk a capella korosu. Fundagül İnce (soprano), Ceren Gündoğdu (soprano), Ezgi Arslan (alto), A. Kürşat Duygulu (tenor) ve Masis Aram Gözbek'ten (bas) oluşan topluluk, yıllar boyunca farklı şeflerle birlikte çalışmış, günümüzde de koroyu Masis Aram Gözbek yönetiyor.

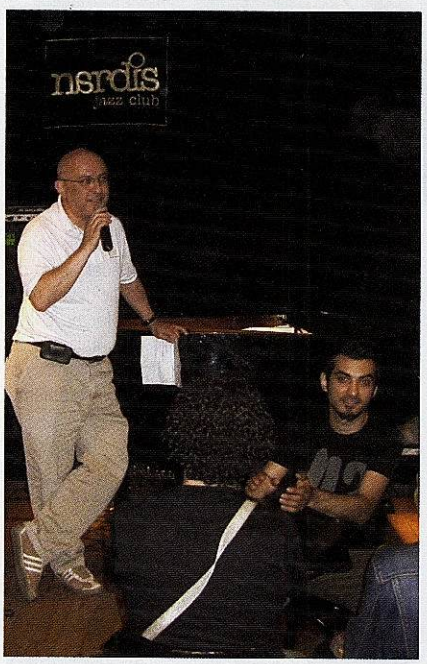

BÜMK Jazz Korosu, Boğaziçi Üniversitesi'nde verdiği konserlerin yanı sıra, yurt içinde ve yurtdışında da konserler verdi, buralarda büyük beğeni topladı. Grubun temel esin kaynağı, dünyaca ünlü Vox One, The Real Group, Swingle Singers gibi topluluklar. Ekip, bu toplulukların aranjmanlarının yanı sıra, kendi aranjmanlarını da söylemektedir.

BÜMK Jazz Korosu, bu yıl Avusturya'nın Graz kentinde 8'incisi düzenlenen ve dünya çapında en çok bilinen a capella yarışması olan Vokal Total yarışmasına katılmaya hak kazandı ve burada hem pop hem de jazz kategorisinde yarışacak.

Fundagül İnce, 2000 yılından bu yana aralıklarla Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü'nün farklı korolarında yer aldı; 2005 yılında ise kendisi gibi Boğaziçi Müzik Kulübü Jazz Korosu'nda bulunan arkadaşlarıyla birlikte A Capella Boğaziçi isimli grupla bir albüm kaydetti. Ceren Gündoğdu ise, Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı'ndan yarı zamanlı piyano öğrencisi olarak mezun oldu. 2006 yılında, Beyaz Rusya'da düzenlenen Slavianski Bazaar adlı uluslararası müzik yarışmasında Türkiye'yi temsil eden Gündoğdu, Nükhet Ruacan'ın jazz vokal atölyesine katıldı; 2007 yılında ise Nev'in Sukut-u Hayal adlı albümünde vokal yaptı. Ezgi Arslan, Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde ve İstanbul Devlet Konservatuarı'nda çeşitli kurslara katıldı; 2007 yılından beri de A Capella Boğaziçi topluluğunda alto olarak söylüyor. Ahmet Kürşat Duygulu, 2005 yılında girdiği Boğaziçi Üniversitesi'nin farklı korolarında yer almanın yanı sıra, solistliğini yaptığı topluluklarla çeşitli yarışmalara katıldı.

Topluluğun şefliğini üstlenen Masis Aram Gözbek, Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi'nde okurken, 2004 yılında Radyo Boğaziçi'nin 6'ncısı düzenlenen Battle of the Bands yarışmasında birinci oldu. 2005-2007 yılları arasında TRT İstanbul Radyosu Gençlik Korosu'nda görev aldı. Nisan 2006'da ise, AKM'de sergilenen Alexander Markov'un Rock Concerto adlı eserinde yer alan Gözbek, 2007 yılında ise BÜMK Klasik Müzik Korosu ile İtalya'da düzenlenen Musicateneo festivaline katıldı.

Size, Genç Jazz konserlerinde yer alacak olan yetenekli genç jazz müzisyenlerimizi tanıttık. Hem genç müzisyenlerimize destek vermek, hem de ülkemizde yetişen yeni nesil jazz müzisyenlerini dinlemek için en büyük fırsat Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında, Nardis Jazz Club'da gerçekleşecek olan konserler. Önümüzdeki yıllarda hem ülkemizde hem de uluslararası platformlarda kendinden sıklıkla söz ettirecek olan müzisyenleri bizler de, sizler gibi yakından takip ediyoruz ve hepsine başarılar diliyoruz.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

13.05.2008 / İş Sanat

Bir masalda iki dev;

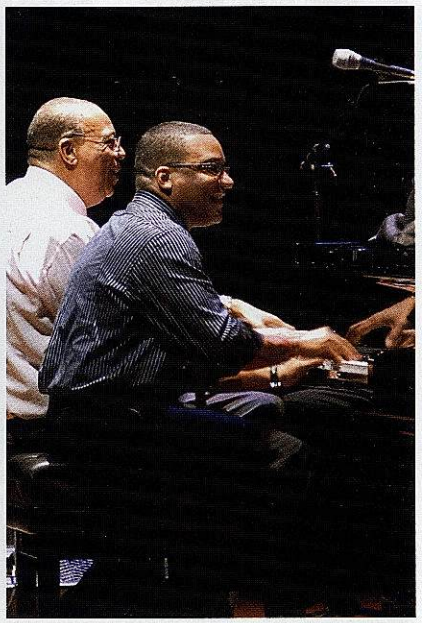

Gonzalo Rubalcaba
Chucho Valdes Quintet

İş Sanat, tarihi değeri yüksek masalsı gecelerinden birinde, iki Kübalı devi birden ağırlama cesaretini gösteriyor. İlk sıra Gonzalo Rubalcaba'nın. İki nota arası uzun eslerin vibrasyonları ve son notaların yankılanan halkalarıyla etkileyici bir yapıya sahip bestesi "Rezo" ile açtığı atmosferik solo konserinde, öz-bilinci yüksek, organik ve rafine bir set çıkarıyor karşımıza Kübalı piyanist.

"Silencio"nun yarı saldırgan, yarı manik havasına, Rubalcaba'nın şahsi tutkuları egemen olurken, "El Cadete Constitucional"den petrol tankerinden sızan petrolle ağırlaşmış bir deniz kenarı kadar akışkan, bir o kadar da ağdalı, tumturaklı cümleler dökülüyor piyanonun siyah beyaz tuşlarından.

Gözlerini iki eldeki 10 parmağa dikenlerin tamamı, alamıyor kendini bu ağırlaştırılmış, başkalaştırılmış, tutkulu ve ateşli parçalar repertuarından. Tabii, bu konserden, kalçaya yönelik Latin Salsa havaları bekleyen ufak bir kesimde, hayal kırıklığıyla karışık sıkıntılı püflemeler yükselmiyor değil. Mamafih sorun değil; Rubalcaba'nın kibarlıkla donanmış kompleks seti, sol elinin parça boyunca tuttuğu tempoya, sağ elinin verdiği zihinsel yanıtlarla örülmüş "Supernova 2" ile sürüyor. Sağ ile sol arasındaki dostlukta, her türden resmiyet, kırtasiye ve diplomasiyi rafa kaldırmış bir müzisyen Rubalcaba.

Dramatik yapısıyla "Here is That Rainy Day", yüksek tekniğiyle "Cancion Para Dormir En Un Sillon" ve yumuşaklık-sertlik tezadı üzerine kurulu "El Manicero" derken; melankolik bir bis parçası "Adios A Cuba" ile bitiveriyor Rubalcaba'nın enfes seti.

Perdeler iniyor, arkadaki tahta paravan kalkıyor. Sahne şimdi Chucho Valdes Quintet için hazır. Dans edilebilir bir tefsirle çıkıyor karşımıza Kübalı Latin jazz piyanisti. Geniş dağarcığından saçılan orijinal kompozisyonları sesleniyor.

Ustanın "Danzon" ile açtığı şölen, davulcu Juan Carlos Rojas'ın aktif desteğinde Yaroldi Abreu'nun perküsyonların ahşap kısımlarını döverek yaptığı soloyla süslediği "Zawinul Mambo" ile sürüyor. Doğaçlama soloların öne çıktığı "Mercurio"nun ardından, şarkıcı kız kardeşi Mayra'yı davet ediyor sahneye. Kız kardeş cüssesinden umulmayacak çeviklikte kıvrak ve estetik hareketler yapıyor "Ponle La Clave" ve "3 Palabras"ı söylerken. Yüksek oktavları gören çok güçlü bir sesi var Myra'nın.

Myra ayrılırken ilk notalarını duyuyoruz "San Jose" adlı parçanın. Ardından Yaroldi ile başçı Lazaro Alarçon öne geliyor, ellerindeki yerel çalgılarla. Alkışlar eşliğinde çalıyorlar "Chorrino"yu.

"Los Guiros"da sahne Valdes'e kalıyor bütün bütün. Uyum duygusunun zarafetini ve klasik Latin tekniğinin kusursuzluğunu gösteriyor bizlere Valdes. Post-bop ve Latin karışımı bir teknik bu. Art Tatum gibi izlenimci, Zawinul kadar devrimci.

Asıl olanlar biste oluyor. İki usta; biri genç yetenek Rubalcaba, diğeri yaşlı kurt Valdes, birlikte çöküyorlar piyanonun başına. Girişte Valdes ritmi, Rubalcaba soloyu çalarken, sonra roller değişiyor. Tek taburenin üzerinde kıçlarının yarısını sığdırarak, hoplaya zıplaya çalıyorlar. Çocuklar gibi eğleniyor, birbirlerini itip kakıyorlar, gülüşmeler arasında. Yine yer değiştiriyorlar, yine değiştiriyorlar, yine, yine, yine değiştirerek çalıyorlar. Belki de aralarında daha önce olmamış ve bir dag-ha da olmayacak oyun ve eğlence dolu bir performans gerçekleştiriyor Rubalcaba ve Valdes. Sadece kısacık bisi için bile izlemeye değerdi bu konser.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Mütekasif kokulu geceler; Chuck Israels

15 - 16 Nisan / Nardis

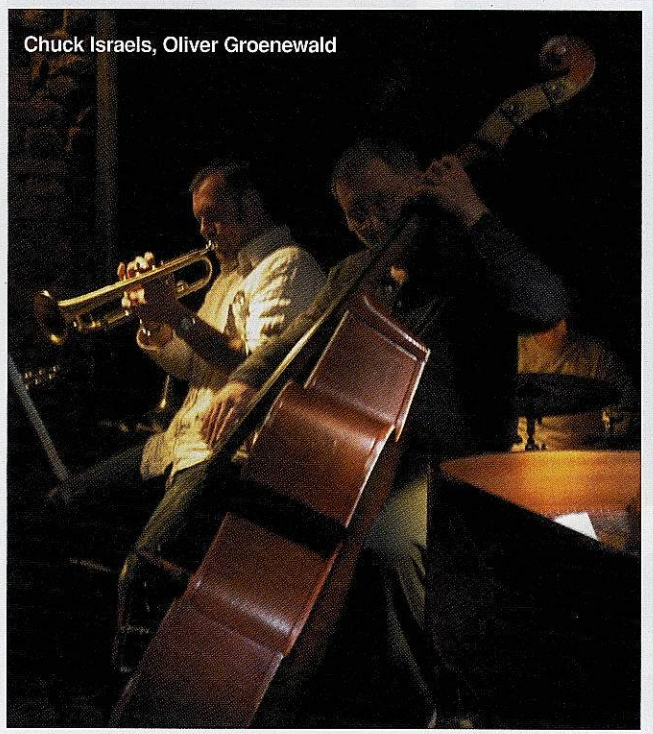
Chuck Israels, Oliver Groenewald

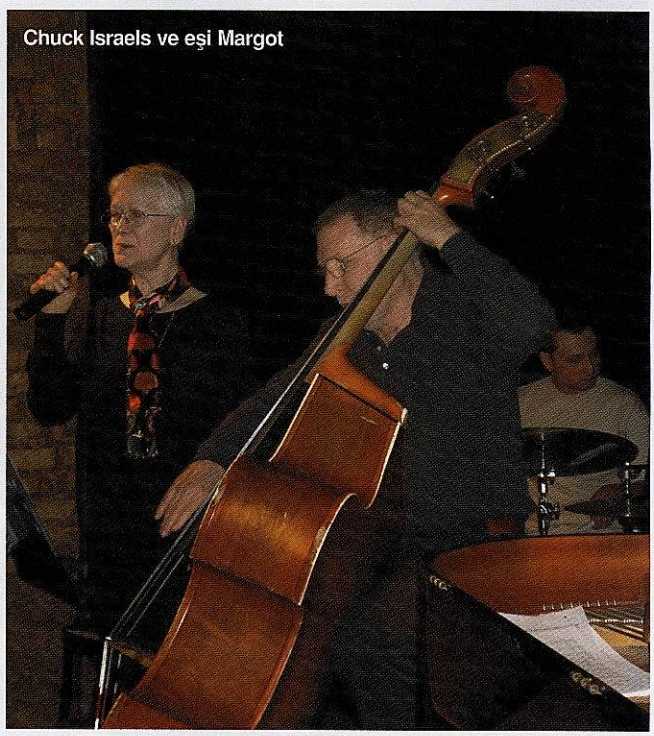
Chuck Israels ve eşi Margot

Bazı akşamlar jazz için yaratılmıştır; Prusya mavisi tonlarının gökyüzüne hakim olduğunda, dar sokak aralarına sızan huzurlu bir hüzün eşliğinde... Chuck Israels'in Nardis'te çalacağı geceler, hava mütekasif biçimde jazz kokuyor.

Gitar ve davulu bizden; Önder Focan ve Ediz Hafızoğlu'nun, efsane basçı Chuck Israels ile trompetçi Oliver Groenewald'ı evlerinde ağırladığı özel bir proje bu. Isınma turu gibi geçen "Stella By Starlight", bu repertuarı açmak için kusursuz bir seçim. "Lover Man", Alman trompetçi, uzun bir solo alıyor. Old-school müzisyen olarak Oliver, tipik post-cool döneminden kalma melodiler üflüyor. İnsanlar Yaşadıkça filminin unutulmaz sahnesinden verdiği fotoğraflarla, Frank Sinatra'nın dövülerek öldürüldükten sonra Montgomery Clift'in başında trompet çalışını anımsatıyor bize.

Ardından Ernie Krivda bestesi "Irv's at Midnight" geliyor. Müzisyenler arasında öne çıkmanın, kendini göstermenin, sesini yüksekten duyurmanın esamisi yok. Müzikal feeling alabildiğine kontrol altında, saygı ve nezaket ön planda. Gitar mütevazı bir pozisyon alışla dahil oluyor parçalara. Davulcu, vazife adamı olmaktan öte bir heyecana gerek duymuyor, doğru bir düşünceyle.

Trompetçimizin sahneden inişiyle, editörümüzden Israels'in zevcesi olduğunu öğrendiğimiz orta yaşın üzerinde bir hanımcağız geliyor sahneye. Mikrofona "Embrace Me"yi okumak üzere eğiliyor, kibarca. Kuvvetli değil; ince, titrek, ama alabildiğine duygusal, nostaljik sepya tonunda bir ses. "How About You"yu söylüyor ardından ve yine aynı kibarlık ve sessizlik içinde terk ediyor sahneyi.

Oliver "Bye Bye Blackbird" ile dönüyor sahneye ve hemen bir solo alıyor. Focan'ın diğer müzisyenler arasında çok daha genç biri ruhu temsil ettiği açıkça hissediliyor bu parçadaki solosunda. "Laverne's Work"; ilk bölümün sonu...

Jazzın canlı tarihi Israels. Gelenekçi tarzıyla bir dönemin efsanesi, hattı düzgün, parlak ve ifadeleri berrak müzisyeni, ikinci yarıyı içinde Oliver'ın surdinli bir solosunun yer aldığı kendi bestesi "Gardens of the Lights" ile açıyor. Israels'in kontrbasını gitar tekniğiyle çalarak girdiği "The Boy Next Door", yerini "Autumn Leaves"e bırakırken, salondaki sessizlik ilkesine saygılı, beğeni kriterleri yüksek, bilgi seviyesi yerli yerinde izleyicilerin yüzünden, entelektüel bir hoşnutluk okunuyor. Dipsiz kuyunun derin boşluğuna bakarcasına, aklından çok şey geçiyormuşçasına çalıyor Israels; geçmişin içinden süzülerek "Minorty"yi.

"Bu parça 1933 tarihli, yani benden üç yaş büyük" diyor Billy Strayhorn bestesi "Johnny Come Back"e başlamadan evvel. Israels, tepeden tırnağa jazz adamı. Sound'uyla bütünleşmiş özgün tarzda bir tekniğe sahip. Çalarken tona önem verdiğini dinleyicisine iyi hissettiriyor. Daha iyi tarif etmek gerekirse; yansıtma gücü yüksek kuvvetli olan sound ile disipline edilmiş bir yoğunluktan söz etmek yerinde olur. Aslında Israels'in konsantre olduğu şey; düzenlemelerin içine gizlenmiş şarkı kişiliklerini açığa çıkarmak. Bu gecelerin mütekasif jazz kokusu galiba buradan yükseliyor.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Müzisyenler, dinleyiciler ve diğerleri; Mike Stern

20-21 Mayıs / Babylon

Mekanı dolduranların yarısına yakını, Dave Weckl'ın davul set-up'ını yakından görmek için sahnenin önünde toplaşan teknik meraklısı müzisyenler ve davul öğrencileri. Sürekli birbirlerine parmak uçlarıyla sahneye doğru bir şeyleri işaret ederek konuşuyorlar. Geride kalanlar, iyi derecede jazz fusion dinleyenleri ve özellikle de Mike Stern hayranları. Bir avuç kadar da bara tüneyerek içkisini yudumlayan müdavim var.

Sahnedeki marka sahibi dört müzisyen, o akşam Babylon'u dolduranlar için öyle ya da böyle yaşamının geleceğinde olmayı planladığı şeyler konusunda bazı hayalleri süslüyor. Özellikle de, sarı ile kestane arasındaki lapiska saçlarıyla, özenilen batılı virtüöz müzisyen figürüne cuk oturan Stern ve burnu havada Weckl.

Herkesin tek tek ve uzun uzun solo yaptığı "Tumble Home" ile açılan konserde, "fusion" Stern, Weckl ve basçı Tom Kennedy, hard bop saksofoncu Bob Franceschini ile hayata geçiyor. İnsan ister istemez iki yıl önce, yine aynı mekandaki konserlerini anımsayamadan edemiyor. Yıllarca Weckl ile birlikte çalmış olan basçı Kennedy, şüphesiz sahnede kendisine ayrılan yeri fazlasıyla dolduruyor; etkileyici biçimde gümbür gümbür çalıyor, ama bir öncekinde sahnede Richard Bona'nın oluşu, onu bu konserde bir parça gölgede bırakıyor. Ayrıca Dennis Chambers'ın yerinde oturan Weckl'da performansa resmi ve mesafeli bir hava veriyor. Burada bu akşam kesinlikle kötü bir konser izlemiyor gelenler, ama bir öncekine göre havanın biraz soğuk olduğunu söylemek mümkün. Bona'nın zeka ve sempati gösterisiyle, Kennedy'nin vazife adamlığı arasındaki farkın üzerine, Chambers'ın siyah sıcaklığı ile Weckl'ın beyaz snopluluğu arasında ne kadar mesafe varsa, iki konser arasında da bu kadar fark var.

Reggae ritimli "KT"'de 2 twin reverb ve boss pedallarıyla olağanüstü güzellikle bir sound çıkarıyor Stern. İşte Stern'i Stern yapan, alameti farikalı sound bu.

Büyük bir dikkatle izlendiği için yorucu olan konserde, temposuz melodik ballad "Wishing Well" ve ardından Stern ile Weckl tarafından duo olarak çalınan "What Might Have Been", ilgi yoğunluğunu doğal olarak düşürüyor. Ancak şık parça "Chatter", coşkuyu tavana çıkarmayı beceriyor. Sahnedeki sempatik hareketleriyle nam salan Stern, aslında sanıldığı kadar güleç değil. Sadece, arada birkaç saniyeliğine pişmiş kelle gibi sırıtıyor, ardından birdenbire yüzü buz kesiyor. Her parçanın arasında da, girişte satacakları CD'leri imzalayacağını anons etmeyi ihmal etmiyor.

Çarşamba pazarında bir esnaf gibi görüyoruz Stern'i, elindeki CD'leri çığırtarak satmaya çalışırken. Bu manzaranın bazı hayranlarını üzüntüyle karışık bir hayrete düşürdüğünü gözlerinden anlamak mümkün. CD'lerin tükenmesiyle başlayan ikinci yarıda, seyircinin erken yorulduğu bir konsere doğru yol alıyor performans. Konsantrasyon çabuk düşüyor bu akşam. Bunda konserin yanlış bir algıyla bir cebir ya da geometri dersi gibi izleniyor olmasının payı büyük. Azıcık da imzalı, satışlı CD pazarının yorgunluğu yok değil tabii.

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Carlos Esposito Kutunba (Trio Pa'lante), İzmir Jazz Derneği

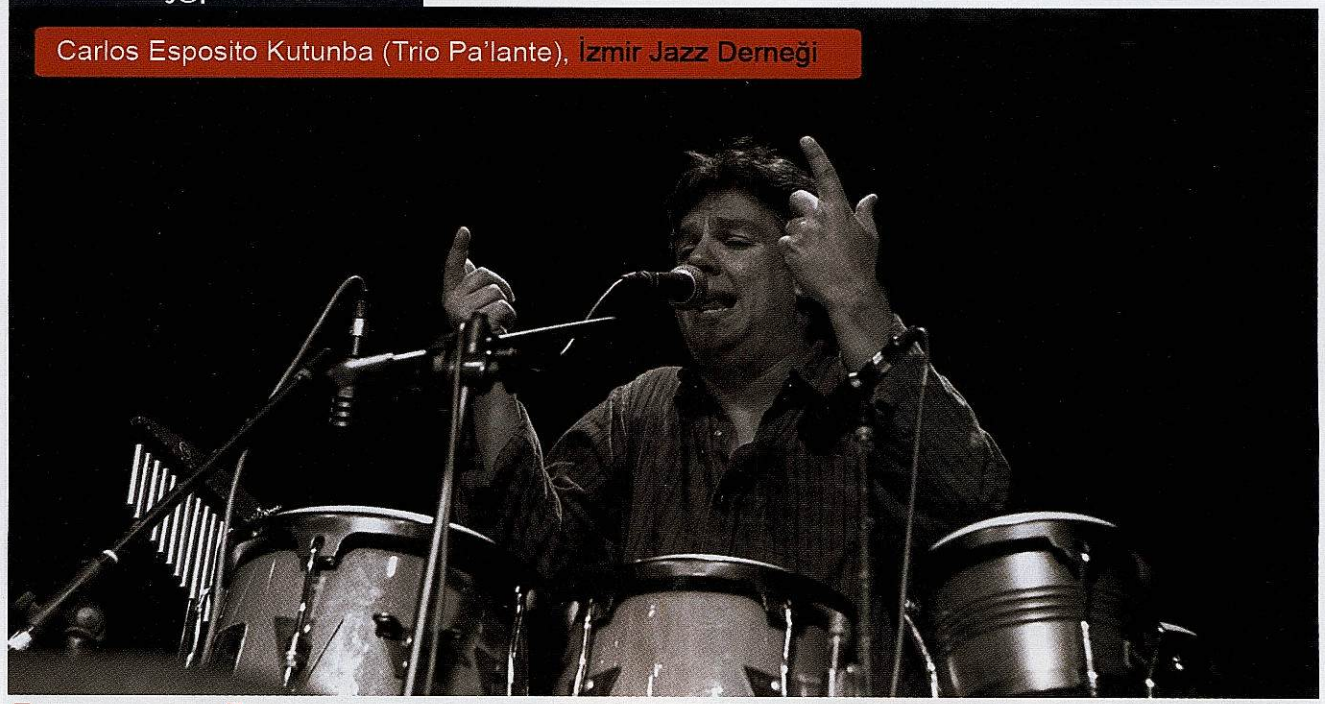

İzmir-İstanbul Arası Jazz

Bu İzmir'den yazdığım ilk yazı... İstanbul'u bırakmak hiç kolay olmadı. Hep söylediğim gibi İstanbul, çoğunlukla zevk aldığınız için bir türlü vazgeçemediğiniz kötü bir alışkanlık gibi... Bu alışkanlığın yan etkilerini bir ölçüde yok eden faktör ise dostlar... Öncelikle dostlar ve ona bağlı müzikten vazgeçemiyeceğime göre demek ki bir ayağım hep İstanbul'da olacak.

Zaten nisan başında taşınmamdan bir ay sonra kendimi yeniden İstanbul'da buldum. İstanbul Radyosunda "Günümüzde Caz" programlarımı stoklamak,15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin basın tanıtımına katılmak, Nardis'de "Genç Jazz" final elemeleri, Babylon'da Mike Stern/Dave Weckl Dörtlüsünü dinlemek ve "Ölüm Hastalığı" adlı tek kişilik oyunda çok sevdiğim Fanny Ardant'ı izlemek için... Bir hafta içinde yaşadığım bu olayların tümü mutlu etti beni. Çok lezzetli yemeklerden oluşan bir şölen gibiydi (Ali Sönmez'in kulağı çınlasın!)...

Bu yıl "Genç Jazz" elemelerinde, katılan topluluk ve yorumcuların hemen hemen çoğu belli bir düzeyin üzerindeydi. Bu nedenle dört topluluk seçmekte zorlandık. Bu iyiye işaret. Genç müzisyenlerimize, İstanbul Jazz Festivali'ne katılması beklenen toplulukları kaçırmamalarını öneriyorum. Çünkü bu yıl festival, tartışmasız çok daha doyurucu salt jazz severler için... 2 -16 temmuz tarihleri arasında kendi dalında usta olan jazz yıldızlarını dinleme zevkine erişeceğiz. Yine tatlı bir telaş içinde biz jazz seververler birbirimizi bulacağız ki işin en sevdiğim yanlarından biri de bu. Paylaşmak, hep paylaşmak... Zaten jazz sanatının özü de bu değil mi?

Benim favorilerim, büyük müzisyen piyanist Herbie Hancock'ın iki konseri, Marcus Miller, Caetano Veloso, Al Jarreau-Dianne Reeves, Omara Portuondo, Nina Simone Tribute gecesi, Carla Bley:"The lost chords find Paolo Fresu" ve Mare Nostrum projeleri, Nnnenna Freelon'ın Ivan Lins projesi... Ayrıca zaman buldukça Nardis'deki "Buluşmalar"ı kaçırmamak isterim.

Bu büyük festivalden önce 2-3 Haziran'da bambaşka yapıda bir jazz festivalindeydim: 8.Uluslararası Afyonkarahisar Jazz Festivali'nde... Afyonlu müzik öğretmeni Hüseyin Başkadem'in bir tutkusu olarak başlayan festival, çetrefilli yollardan geçerek sekizinci yılına vardı hem de uluslararası jazz platformunda yerini alarak. Bu alçakgönüllü festivalin damarlarına kan taşıyan olgu, Başkadem ile birlikte hiçbirşey beklemeksizin Afyon'un ilçe ve köylerine gönüllü giden, okullarda kendi dallarında söyleşiler yapan sanatçılar, gazeteciler,yayıncılar... Afyon benim için, çocukluğumun yolculuklarında sabaha karşı garajında mola verilen, genellikle soğuk ve sucuk kokularıyla uyandığım bir yerdi o kadar. Bir de annem kaymağını çok severdi. Sekiz yıl önce Hüseyin'in davetiyle ilk kez gündüz gözüyle tüm detayıyla gördükten sonra bambaşka bir etki yarattı bende. Her yıl, Anadolu'da böyle bir festivalin yaşamasını hayret ve mutlulukla izleyerek ileriye dönük umutlanıyorum, herşey adına. Ayrıca,2005'de hep beraber çıkartma yaptığımız Prag Open Jazz Festivali ile o zaman başlayan dostluk artarak sürüyor. Bu kardeş festival, iki yıldır Çek jazz toplulukları gönderiyor. Özellikle bu yıl, Çek jazz'cılarla bizim müzisyenlerimizin kaynaşması hedeflendi ve başarılı oldu izlediğim kadar. Afyon garındaki Piyale Madra ve Ahmet Yılmaz'ın karikatür sergisinde gülmeden geçmek olanaksızdı. Bence bu festivalin en güzel yanlarından biri de birbirini tanıyan ya da ismen bilen, birbirini uzaktan takdir eden aydınların jazz adına buluşması... Festivalin ikinci gecesi, Millet Hamamı'nın çok zevkli bir mekana dönüştürülen bahçesinde konser vermek üzere Paris'ten gelen Latin topluluk Trio Pa'lante, yakın dostum Füsun Levet'nin yine Paris'ten arkadaşları. Sıcak müziğiyle Afyon'un serin gecesini ısıtıp gençleri ve çocukları coşturdu Venezuelalı üç müzisyen. Ertesi gün birlikte İzmir'e geldik. İzmir Caz Derneği'nin organizasyonuyla hızlarını kesmeden bir konser daha verdiler... İdealist bir jazz tutkunu olan Füsun Levet, Kuşadası'ndaki evini yazın belli aylarında jazz atölye çalışmalarına ayırıyor. Ben de kuramsal yanıyla katkıda bulunacağım. Örneğin, 23-27 haziran arası Latin Vokal ve Vurma çalgılar seminerleri şarkıcı Manu Le Prince ile davulcu Gael'e ait. Çingene tarzı gitarın ustalarından Rafael Fays ile Ağustos sonu ya da Eylül başında bir seminer düşünülüyor. Kesinleştiğinde duyurusu yapılacak. Kuşadası'nın ilk Jazz Festivali'ni inanılmaz bir özveriyle gerçekleştiren Füsun, yöre ilgililerinin "ilgisizliği" nedeniyle birkaçyıl sonra festival tutkusuna son verdi... Çünkü, değil uluslararası, ulusal bir etkinliği dahi tek başına yüklenmek çok zor. Kaldı ki Füsun daha ilk yıllarında, Tuna Ötenel, Richard Galliano (1994'lerden söz ediyorum), Daniel Humair, Julien Lourau, Alfredo Rodriguez, Peter King, Jean Loup Lognon gibi önemli müzisyenleri çok mütevazi ücretlerle, salt jazz adına ağırlamıştı. Ayrıca Charlie Parker'ın eşi ve büyük aşkı Chan Parker da iki kez festivalin konuğu olmuştu. Chan ile dostluğum işte o zaman Füsun'un sayesinde başlamış, 2000 yılında ölümüne kadar "Soul Sister"lığımız sürmüştü. Kısaca jazz demek yalnızca İstanbul demek değil... Ankara'da da jazz'a gönül vermiş kişiler ve kurumlar var. Sevda-Cenap And Vakfı ile başlayan jazz konserleri, Ankara Caz Derneği ile festivale dönüştü örneğin. 1950 ve 1960'lardan söz etmiyorum bile... Ayrı bir yazı konusu bu.

Sonuçta Temmuz ayında yine İstanbul'dayım festival ve yanısıra beni çok mutlu eden bir olay için... İlk kez 2006 yılı haziran ayında Akbank Sanat Merkezi'nde 7-12 yaş arası çocuklarla atölye çalışması yapmıştım. Konu orkestra çalgılarını tanımaktı. Çalışma amacına umduğumdan çok ulaşmış, hatta ebeveynler kendileri için de böyle bir çalışma istemişlerdi. Bu yıl bu konuya duyarlı Akbank Sanat yetkililerinin yeniden isteği üzerine tüm temmuz ayı boyunca cuma günleri saat 14.00-15.00 arası çocuklarla aynı konu için buluşacağım. Yurtdışında çoğu ülkede çalgılar çocuklara henüz anaokulundayken öğretilmeye başlanıyor. Bizde ise ünüversite düzeyine gelmiş gençlerin çoğu tanımıyor çalgıları... Akademi İstanbul'daki öğretmenlik deneyimimden biliyorum. Çocukların kendilerine sunulanı nasıl sünger gibi emdiğine Afyon'da da yedi yıldır tanık oluyorum... Elimizden geldiğince tabii...

Tüm jazz severlere festivalde keyifli jazz akşamları diliyorum.

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

Sokak Festivalinde Jazz da vardı...

Geçtiğimiz ay başkent sokakları bu yıl ikincisi düzenlenen "Sokak Açık Sokağa Çık" festivali ile renklendi. Leo Organizasyon tarafından düzenlenen festival kapsamında Kuğulupark, Karum, Tunalı Sarar mağazası önü ve Arjantin girişinde standlar kuruldu, SHOPS'da bahar panayırı gerçekleşrildi.

Her birinde farklı sokak oyunlarının oynandığı standları kurarken aslında bizler de katılımın bu kadar çok olacağını düşünmemiştik ne yalan söyleyeyim. Çünkü unutmuştuk sokalarda oynamayı, işe güce kaptırmıştık kendimizi, bu yoğunluğun koşturmacanın içinde insanlar gelip bizimle ip atlayıp top oynamaz herhalde, ya da utanırlar ama olsun biz hatırlatalım demiştik.

Hiç de düşündüğümüz gibi olmadı. Sanırım hepimiz üzerimizdeki o tüm gün taktığımız maskeleri çıkartmayı, giydiğimiz takım elbisenin kravatını bir kenara atıp sokakta top oynamayı özlemişiz. Çocukları olanlar, bizlerin zamanında oynadığımız ve şu an onların nasıl oynandığını bile bilmedikleri sokak oyunlarını çocukklarına hatırlatmak istemişler. Çocuğunun elinden tutan anne babalar, işten güçten bunalıp kendini sokağa atanlar, öylesine Karum'dan yolu geçip bu sırada yerdeki seksek oyununu görüp üzerinden zıplayarak geçenler, gayet şık birşekilde giyinip topuklu ayakkabılarıyla Arjantin Caddesi'nden geçerken o ayakkabıları çıkartıp bizlerle ip atlamaya başlayanlar... Hiç ummadığımız bir o kadar da görüp yüzümüzde bir tebessüm oluşturan manzaralar vardı sokakta...

"Ankara Caz Derneği" olarak bizler de başkentin kültür sanat hayatını renklendirmek adına yapılan bu önemli projeye büyük bir mutlulukla destek verdik. İşin içinde "Caz Derneği" olunca, sokakta jazz'ın da olması kaçınılmazdı.

Festivalin ilk günü Karum önünde gerçekleştirilen "Bülent Ortaçgil" konseri ve söylediği "Benimle oynar mısın" şarkısı festivalin ruhunu tam anlamıyla yansıttı. Konserde Bülent Ortaçgil'e Baki Duyarlar (p), Gürol Ağırbaş (b), Cem Aksel (d), gibi usta jazz sanatçıları eşlik etti. AFSAD'ın hazırladığı, bugüne kadar Uluslararası Ankara Jazz Festivalinde çekilen fotoğraflar ve önemli jazz sanatçılarının fotoroğraflarından oluşan "Objektifde Sokak Var, Sokakta Jazz Var" adlı sergi 2 gün boyunca karumun yan tarafında çim alanda sergilendi.

Ertesi gün öğlen saatlerinde "Diplomatik Rock Opera" grubu konseri ve aynı gün akşam SHOPS önünde gerçekleştirilen "Bağcıoğlu Band" konserleri büyük ilgi gördü. Gün boyunca ODTÜ Çağdaş Dans Topluluğunun hazırladıkları gösteriler, copoeira gösterileri, Balkabağı Jonglörler Topluluğu'nun gösterileri devam etti.

Akşamları Karum' un çimlerine uzanıp İstanbul Bienali Gecegezenler video gösterimlerini izledik. Cumartesi ve pazar sabahları güne Meral Ceylan ile birlikte çimlerde meditasyon yaparak başladık. Sokaklarda olmak, gönlümüzce oyun oynamak bizlere çok iyi geldi, umarız katılan herkese bir nebze olsun eskiyi hatırlatabilmiş, sokaklarda oynamanın zevkini tattırabilmişizdir.

Bizler başkente böyle bir festival kazandırmış olmanın mutluluğunu yaşıyoruz ve bu festivali her yıl farklı bir temayla elimizden geldiğince devam ettirmeyi umuyoruz. Çünkü Ankara'nın çağdaş bir başkent olmasını istiyoruz, bu tür etkinliklerin sadece İstanbul'da değil burada da olmasını arzu ediyoruz, çünkü bir kentin gelişmişliği sanatın varolmasıyla doğru orantılı diye düşünüyoruz.

Bunları gerçekleştirmemizi sağlayan ve başkentimize böyle bir festival kazandırmamızda bizlere destek veren, Çankaya Belediyesi, Mesa Hastanesi, Ankara Caz Derneği, Kavaklıderem Derneği, İKSV, Turser A.Ş, Sheraton Hotel & Convention Center, Budakaltı, Shops, Karum, Meteksan, Dormed, Transnet Kurye, Delta Elektronik, Durance en Provance, Mariachi, Aşina Kitaplar, Arjantin Felsefe Kulübü, Avrupa Komisyonu Türkiye Delegasyonu, Bektaşlar Turizm, N'PR Ajans, Brezilya Büyükelçiliği, ABD Büyükelçiliği, AFSAD ve basın sponsorlarımız Radyo ODTÜ, Cumhuriyet ve Ankara Magazin'e ve festivale katılan tüm Ankaralılara birkez daha teşekkür ediyoruz.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz Lodosu

Fotoğraflar
Yalçın Aydın
www.yalcinaydin.com

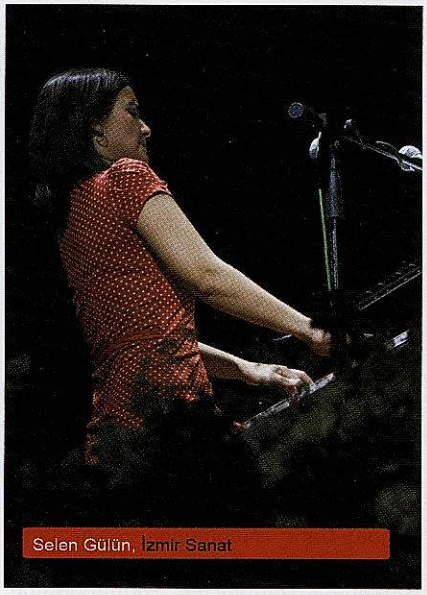

Selen Gülün, İzmir Sanat

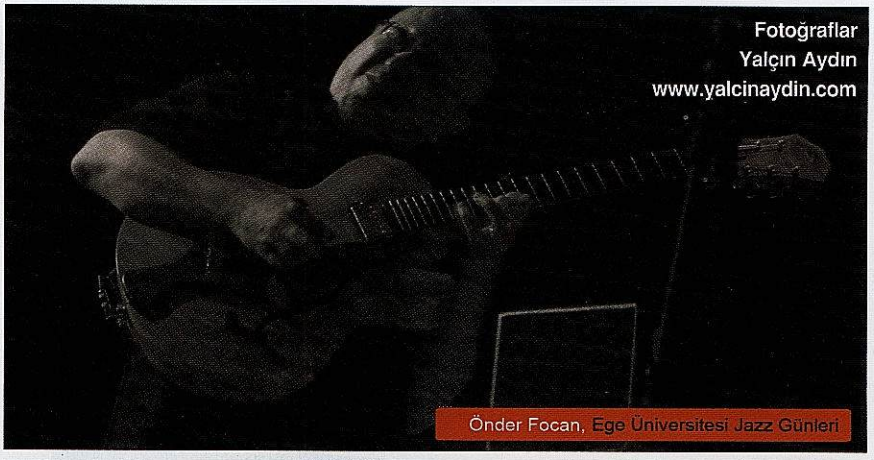

Önder Focan, Ege Üniversitesi Jazz Günleri

Polonya'dan Jazz Rüzgarı, İzmir Sanat

İzmir'i bilen temmuz ayıyla birlikte bu sahil kentinin kültür sanat hayatının da uzun bir tatile girdiğini bilir. İzmirli jazz müzisyenleri Çeşme ve Kuşadası'nda sahne almaya başlarlar. Kış boyu uzaktan haberlerini aldığımız İstanbullu jazz müzisyenleri de bu sahnelerde onlara eşlik ederken görülür. Yazın nasıl geçeceğini bir sonraki sayıya bırakalım, geçen üç ayda İzmir'de jazz adına neler oldu bir bakalım.

Nisan ayı Koray Soysal ve Ayşegül Akal'ın ilk defa düzenledikleri "Sound Of Guitar" konser dizisi ile başladı. (30 Mart-12 Nisan 2008) Adında her ne kadar jazz ibaresi bulunmasa da Sarp Maden gibi jazz ustasını, Akın Eldes, Telvin gibi jazz'a yakın duran gitar virtüözlerini davet ettiği için İzmir'in 3. Jazz Festivali olarak kabul edebileceğimiz bu organizasyona jazz severler kayıtsız kalmadı. Organizasyon her ilk işte olduğu gibi bütçe açısından umduğunu bulamamış gözükse de tavsiyemiz bu işe devam etmeleri. "Sound of Guitar" gibi temel bir farklılık yaratan bu festival istikrar reçetesi ile gelecekte sadece İzmir'de değil diğer şehirlere yansımaları olacak bir marka değerinde.

Yıl boyunca jazz adına birbirinden değerli isimleri davet eden İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzmir Sanat'da Sibel Köse "Polonya'dan Jazz Rüzgarı" (21 Nisan 2008, Sibel Köse (vo), Bronek Suchanek (b), İmer Demirer (tp), Bogdan Holownia (p) başlığı altında Selen Gülün ise üçlüsü (Selen Gülün (p), İlker Özalp (b), Fabian Stevens (d) ile sahne aldı. Kendi adıma Sibel Köse konserinin bu yıl İzmir'de dinlediğim en güzel konser olduğunu söyleyebilirim. Gerek grup üyelerinin deneyimleri ile salonda yarattıkları sound, gerekse Sibel Köse'nin enfes sesini tamamlayan her üyenin soloları birbirinden etkileyiciydi. Aynı salonda 28 Nisan akşamı "Latin ve Etnik Jazz, El Gruppo Bosso Nova" başlıklı özel bir konser izledik. (Murat Kodallı (p), Ricardo Moyano (g), Kürşat And (b), Ayhan Öztoplu (d).

Selen Gülün konseri İzmir Sanat'taki son jazz konseri oldu. (14 Mayıs 2008) İzlemek için gün saydığım bu konsere kişisel nedenlerle İstanbul'da bulunmamdan dolayı katılamadım. Yine de İstiklal Caddesi'nin vahşi bir nehri anımsatan kalabalığında iç sıkıntısı ile turlarken o akşam konser salonunda olan İlke Çelik tarafından cep telefonumdan aranarak birkaç dakika da olsa güzelim ezgileri dinleme şansına eriştim. Müziğin sağaltıcı etkisi uzaktan da olsa kendini göstermişti.

Geçen üç ayın en büyük sürprizi Ege Üniversitesi Jazz Günleri oldu. Mustafa Kaday yönetimindeki Ege Üniversitesi Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı ve Smyrna Organizasyon tarafından düzenlenen etkinlik geleneksel bahar şenlikleri içerisinde jazz'ı tercih eden öğrenciler için düzenlenmişti (28 – 30 Mayıs). Festival ilk yılında dünya jazz sahnelerinde ismini duyurmakla birlikte Egeli kimliğini üstünde taşıyan Timuçin Şahin'in (Timuçin Şahin (g), Oeds Bouwsma (b), Owen Hart (d) yanı sıra Önder Focan Grup (Önder Focan (g), Şenova Ülker (tp), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d) ve Yıldız İbrahimova'yı (Yıldız İbrahimova (vo), Serkan Çağrı (clt), Hakan Toker (p), Onur Nar (d, perc) ağırladı.

Kalabalık bir jazz sever kitlesi tarafından izlenen Önder Focan Grup, İzmir Bornova'da yaşayan Şerif Köse isimli el yapımı gitar yapımcısının kendisi için yaptığı gitarını konserde çaldığını ve çok sevdiğini özelikle belirtti. Bu güzel festivalin her yıl tekrarlanmasını ve kampus dışında daha fazla duyurulması gerektiğine inanıyoruz. Dergimizin temmuz sayısının çıktığı bu günlerde İzmir'in önemli kültür kurumu İKSEV'in düzenlediği 22. Uluslararası İzmir Festivali başlamış olacak. İKSEV mart ayında "Avrupa Jazz Festivali"ni düzenlediği için müzik festivaline jazz'a fazla yer olmasa da programı arasında Maffy Falay Quintet gibi çok önemli bir konsere yer verilmekte. (4 Temmuz 2008) Bilet fiyatlarını denkleştirebilen İzmirli jazz severlerin bu önemli konseri kaçırmayacaklarını düşünüyoruz

Geçen üç ay içinde gerçekleşen önemli bir diğer olay İzmir Jazz Derneği'ndeki yönetim değişikliği idi. Jazz Derneği mekân değiştirerek karşı kıyaya, Karşıyaka'ya taşındı. Bu güzel ilçemizde de sekiz yıldır kültür sanat faaliyetleri yürüten Ege Sanat Merkezi yöneticileri ağırlıklı dernek yönetiminin gelecekte ciddi ve kaliteli işler çıkaracağı benziyor.

Bunun ilk göstergesi Fransa'da Türk kimliğini başarıyla temsil eden Füsun Levet danışmanlığında düzenlenen latin jazz konseri Trio Pa'lante oldu. (6 Haziran 2008) Ege Sanat Merkezi'nin sadece müzik değil pek çok sanatsal etkinliğe ev sahipliği yapan sahnesi içinde verilen konser İzmir'de tüm koltuklarının dolu olduğu tek konserdi.

Kalabalık derken biraz da kendimizi eleştirmek gerekiyor. İzmir'in üzerine yapışan ağır kanlılık etiketi ne yazık ki festival dışı konserler de kendini göstermekte. Sibel Köse, İmer Demirer, Selen Gülün gibi ustaların konserlerindeki gözle görülür boşluklar jazz severlere yakışmıyordu.

Konser haberleri dışında İzmir'in köklü eğitim kurumu Bornova Anadolu Lisesi davetlisi olarak İzmir'e gelen Ayşe Tütüncü'nün öğrencilerle yaptığı atölye çalışmasına özellikle yer vermek gerekir (22 Mayıs 2008). Kısa bir zaman dilimi içinde müziksever öğrenciler için özgür bir atölye atmosferi yaratan bu değerli müzisyeni İzmir'e davet eden yöneticileri kutluyoruz. Atölye sonrası buluştuğumuz Ayşe Hanım'a İzmir'in konukseverliğini fazlasıyla gösteren Sardunya Bar'ın yöneticisi Hami Bey'e ayrıca selam gönderiyoruz.

Sokağa çıkmışken Konak Belediyesi'nin her yıl yaptığı yaza merhaba etkinlikleri kapsamında İzmir'in simge çarşısı Kıbrıs Şehit'lerde kurdukları açık sahnede yer alan Trio Iff Konseri, Buğra Balcı (b), Semih Önyer (p), Olgun Acar (d) çok sayıda müzik sever tarafından ilgiyle izlendi. Jazz'a olan sevgisini herkesin bildiği kültür müdürü Halim Yazıcı'yı kutlarız.

Evet, İzmir sahile taşınıyor. Üç ay boyunca Alaçatı Babylon'da olan nadir jazz konserleri dışında küçük barlardaki amatör konserleri izleyeceğiz. Para kazanmak için jazz dışı işler yapan müzisyenlerimizi bekleyeceğiz. Bunlar arasında kalitesi ile öne çıkan Fatih Erkoç'un İzmir'in jazz temsilcisi Evrim Özkaynak ile Bodrum'da olacağını hatırlatırız. Yılların grubu Jazz Five ise yine bizimle İzmir Sardunya Bar ve Hayalbaz'da olacak.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz ateşi yeni harlanmış İzmir Jazz Derneği ile sanal ortamda kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

Fotoğraflar
Yalçın Aydın
www.yalcinaydin.com

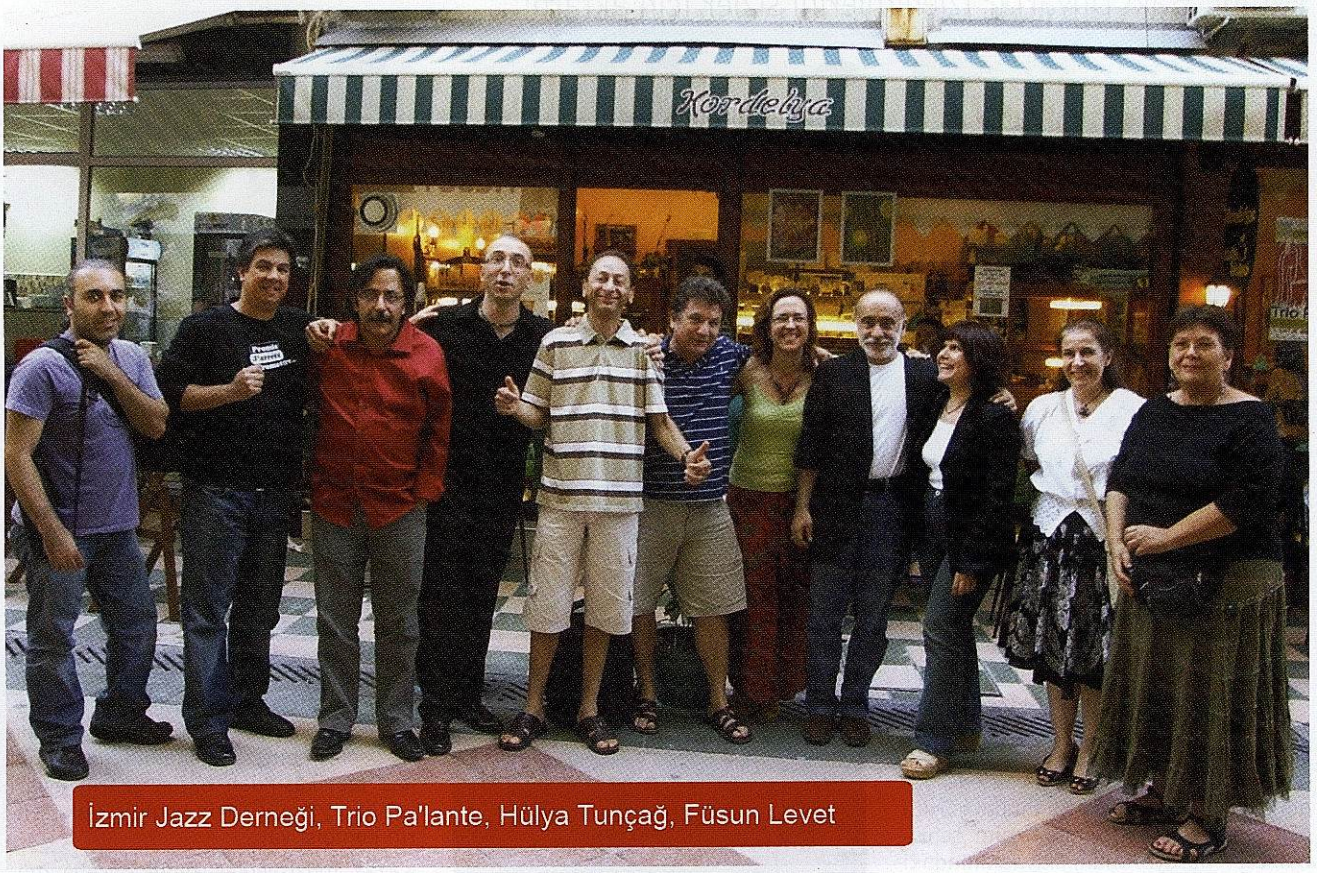

İzmir Jazz Derneği, Trio Pa'lante, Hülya Tunçağ, Füsun Levet

Yeni yönetime şimdiden başarılar. Yönetim ekibinizi kısaca tanıtır mısınız?
Yeni yönetim başkan; Ömer Araz, Ömür Gidel, Tufan Aksoy, Murat Mutaf, Neslihan Barlas, Kaan Çağlayangöl ve Savaş Çinetçi'den oluşuyor.

İzmir Jazz Derneği'nin geçmişinden bahseder misiniz? Farklı bir politikanız olacak mı?
Aslında İzmir Jazz Derneği'nin temeli 1997 yılında atıldı fakat resmi olarak dernek 2004 yılında kuruldu. İki farklı yönetimden sonra İzmir Jazz Derneği'ni Karşıyaka'ya taşıdık.

Öncelikle İzmir Jazz Derneği'ni sağlam temeller üzerine oturtmayı düşünüyoruz. Amacımız yerel daha sonra ulusal ve uluslararası açılımlardır. Büyük organizasyonları şimdilik düşünmüyor özellikle gençleri ön plana alıp, küskünleri de yeniden kazanmak istiyoruz. Bu her şeyden önce gönül işi. Ayrıca kurumsal projeler yapmak, panel, söyleşi, workshop gibi etkinliklerle jazz müziğini gençler kadar yetişkinlerle de paylaşmak ve tanıtmak düşüncelerimiz arasında yer alıyor.

Jazz'ın Türkiye'deki başkenti İstanbul gibi algılansa da İzmir'in gizli bir jazz geçmişi olduğunu biliyoruz. Bahseder misiniz?
Gizli bir jazz geçmişi yok, ancak İzmir eskiden beri üvey evlat muamelesi gördü. Bu durum günümüzde de süregelmektedir. İzmir'li jazz'cıların en yoğun olduğu yıllarda prodüksiyon yapabilmek ve kendilerini tanıtabilmek imkanları yoktu. Tevazu, alçakgönüllülük çoğu zaman yanlış anlaşılıyor maalesef.

Günümüzde İzmir'deki jazz ortamından ve müzisyenlerinden bahseder misiniz?
İzmir'de jazz ile uğraşan müzisyenlerin hemen hemen hepsi İstanbul'a gittiler kalanlar ise ya küskünler ya da birbirleriyle bağlantıları yok. Yaklaşık 300 metrekare alan içinde hemen hemen jazz'la ilgilenen 20-25 müzisyen var ancak kimse birbiriyle görüşmüyor!

İzmir'deki jazz festivallerinde artış var? Bunu neye bağlıyorsunuz?
Eğer İstanbul'un canı isterse İzmir'de de jazz festivalleri artıyor.

Direkt olarak İzmir'den bu konuda bir çaba yok doğrusu.

İzmir Jazz Derneği olarak yerel kurumlarla ve diğer illerdeki jazz kurumları nasıl bir işbirliğiniz olacak?
Tümüne açığız ancak yavaş yavaş önümüzü görerek, geçmişten ders alıp temkinli bir şekilde devam etmek istiyor ve tüm aktiviteleri izliyoruz.

(Devrim'in notu: JTI Jazz ve Avrupa Jazz Festivali yanında bu sene yapılan Ege Üniversitesi Jazz Günleri, Sound of Guitar gibi etkinliklere haksızlık oluyor gibi).

Baki Duyarlar
bduyarlar@yahoo.com

Bizim Jazz'cılar Kazakistan'daydılar...

27-28 Nisan tarihlerinde Kazakistan'ın başkenti Almaty'de yapılan jazz festivaline Türkiye'den Baki Duyarlar Quartet katıldı. Baki Duyarlar izlenimlerini sizler için aktardı...

Türkiye'nin dışında, dünyanın bir çok ülkesinde, bir çok jazz festivalinde çaldım ama hiç bir ülkede Kazakistan'ın Almaty şehrinde düzenlenen 7. Almaty Jazz Festivali'nde yer almak üzere oraya vardığımda gördüğüm kaldırım taşlarının benim şehriminkiler ile aynı olan, havaalanındaki tabelaların Atatürk Hava limanindakilerle aynı olduğu başka bir ülke görmedim.

Benzediğimizi biliyordum ancak Türk iş adamlarının oralarda bu kadar fazla iş ortaklığının olduğunu bilmiyordum, oradaki kontağımız Bayan Karla havaalanında bizi adı Sakin olan bir bey ile beraber karşıladı her ikisi de çekik gözlüydü ve Sakin Kazakça konuştukça biz onu o da bizim Türkçemizi anlıyordu.

Almaty'e sevdiğim üç arkadaşım ile beraber gittik. Şenova Ülker (tp) Ediz Hafizoğlu (d) ve Ahmet Türkmenoğlu (b). Benim bestelerimin çalınacağı bir repertuvar hazırladık ve çok özverili bir dizi provadan sonra oradaydık. Organizasyonda hiç bir hata ve aksilik olmadan (ki bu inanılmaz, çünkü her zaman bir şey olur) bütün festival tamamlandı.

Rus birliğinin dağılmasına yol açan Kazakistan'da Rus etkisini görmek hala mümkün, mesela her evde piyano var, şehrin biraz dışında bulunan doğal gaz fabrikasından bütün şehrin evleri ısıtılıyor, yani evlerin kombisi yok, şehrin kombisi var.

Kazak müzisyenler kendi göçebe müziklerini jazz içinde harmanlamayı başarıyorlar, etnik enstrümanlarını ve geleneksel çok özel şarkı söyleme tekniklerini jazz ile birleştirdikleri çok özel bir kavşak yaratmışlar, zevk ile dinledik. Tabiki popülarizim orada da var. Rusça söylenen Kazak pop müziğinin dışında Türk yapımı TV dizilerini Rusça dublajlı olarak Kazak televizyonlarında seyretmek mümkün.

Konserimizden bir gün sonra Almaty'deki bir ilk okulun jazz müziği öğrencileri ile bir atölye çalışması yapmak için bir ilkokula gittik. Yaşları 7 ile 17 arası olan kızlı erkekli öğrenciler. Onlarla olmak güzeldi çünkü hiç saçma soruya maruz kalmadık, hepsi meraklı, zeki ve kabiliyetliydi.

Iyi arkadaslıklar kurup, at eti yiyip, kımız içip, başarılı bir konser verip ülkemize döndük kısacası.

Kamil Erdem
kamilerdem@doruk.net.tr

Sibel Köse ve Kamil Erdem Güney Afrika'da seminerlere katıldılar...

GÜNEY AFRİKA İZLENİMLERİ

SAJE (South African Association for Jazz Education), Güney Afrika Cumhuriyeti'nde jazz'ın ve jazz eğitiminin hem kentlerde hem de kırsal kesimde gelişmesini temel amaç olarak benimsemiş ve bu amaç doğrultusunda yirmi yıldır uğraş veren bir dernek. Güney Afrika'da jazz eğitimi veren üniversitelerle yaptıkları işbirliğiyle, 1992'den bu yana iki yılda bir düzenledikleri uluslararası konferanslar artık kurumsal bir kimlik kazanmış. Bu yıl 9. kez düzenlenen "SAJE Conference", 25-27 Mart tarihlerinde Cape Town Üniversitesi Müzik Bölümü'nün (tam adıyla, University of Cape Town, South African College of Music) ev sahipliğinde yapıldı. Ben ve Sibel Köse, konferansın açılış konserinin bir bölümünde yer almak ve ayrı ayrı workshop ve master class'lar düzenlemek üzere davet edildik.

Türkiye ile Güney Afrika arasında kurduğumuz bu hayli uzun "jazz köprüsü"nün hikayesine gelince..."Güney Afrika" ve "jazz eğitimi" denince akla ilk gelen isimlerden biri -muhtemelen ilki- Darius Brubeck. Brubeck, 25 yıl süreyle University of Natal (şimdiki adıyla University of Kwazulu-Natal) Müzik Bölümü'nde öğretim üyeliği yapmış, SAJE'nin uluslararası nitelik kazanmasında önemli katkıları olmuş, çalıştığı üniversiteye bağlı bir "Centre for Jazz and Popular Music" (Jazz ve Popüler Müzik Merkezi) kurmuş. Darius Brubeck'le tanışmamız, Brubeck'in 2007 Ekim ve Kasım aylarında Yıldız Teknik Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Bölümü'ndeki konuk öğretim üyeliği vesilesiyle oldu. Fullbright Senior Specialist bursuyla bölümümüzde altı hafta ders ve seminerler veren Darius Brubeck aslında sadece Güney Afrika'da değil, IAJE'de (International Association for Jazz Education) üstlendiği görevlerle jazz eğitimi sektöründe uluslararası alanda tanınan ve önde gelen bir müzisyen/eğitimci. Darius'un İstanbul'da bulunduğu süre içinde Nardis'te bir solo bas konseri vermiştim. Konserin sonuna doğru Sibel'le iki parçayı duo olarak icra ettik. Son parçada Darius da bize katıldı ve "solo" bas gecesi trio olarak bitti! İşte bu konserden sonra Darius Brubeck Sibel'in ve benim konferansa katılmamızı önerdi.

Bu yılki ana teması "Aim for JAME - Jazz in Africa and the Middle East " (Afrika ve Orta Doğu'da Jazz) olan konferans, tabii ki "konferans" kavramının çağrıştırabileceği, yani sadece bildirilerin sunulduğu, ciddi tartışmaların yapıldığı, sunumlar dışında etrafta çıt çıkmayan bir etkinlik değildi; bu jazz müzisyenleri için olsa olsa bir "uluslararası eziyet" olurdu. Cape Town Üniversitesi'nin bir parçası olan Baxter Hall'da iki geceye yayılan konserler dışında sunum ve workshopların da hemen tümünde müzikal performans ve/veya aktif izleyici katılımı vardı. Etkinliklerin tümü doyurucu bir katılım oranıyla gerçekleşti. Konferansın organizasyonunu SAJE adına Cape Town Üniversitesi Müzik Bölümü profesörlerinden, jazz müzisyeni saksofonist Mike Rossi ve eşi Diane Rossi üstlendiler. Rossi'lerin titiz organizasyonunda Bob Sinicrope, Jim Repa, Ruben Alvarez, Gloria Cooper, Mary Jo Papich, John Baboian, Mike Rossi (ABD), Paul Ngoie (Kongo), John Edwards, Dan Shout, Johnny Mekoa (G.Afrika), Sibel Köse, Kamil Erdem (Türkiye), Yossi Regev (İsrail) ve Johnatan Eato (İngiltere) workshop ve master class'lar düzenlediler. Bu müzisyenlerin çoğu Baxter Hall'daki konserler-

Sibel Köse, Kamil Erdem, Darius Brubeck

de de farklı gruplar içinde yer aldı. Biz de Sibel'le bir bas-vokal duo konseri verdik. Son iki parçada Darius Brubeck de bize katıldı. Bu konferans için bir araya gelen Africa-Middle East Band, Güney Afrika, Kongo, Mozambik, Zimbabwe, Israil ve Türkiye'den müzisyenlerden kuruluydu. İlk kez böylesine "çok uluslu" bir orkestrada yer alıyordum. Bu anlamlı müzikal buluşma için bestelediğim "Cape of Good Luck" adlı parça, Africa-Middle East Band konseriyle ilk kez seslendirilmiş oldu.

Bu yılki konferans, 9. Cape Town Uluslararası Jazz Festivali'nin hemen öncesinde yapıldı. 28-29 Mart'ta Cape Town Uluslararası Kongre Merkezi'nin devasa alanında düzenlenen festival, üç kapalı salon, iki açık alan olmak üzere beş mekanda kırkın üzerinde konsere ev sahipliği yaptı. Mekanların en küçüğü 1000'in üzerinde seyirci kapasiteliydi. Festival'in özelliği "main stream"le sınırlı kalmayıp jazz'a komşu (ya da kardeş) olan tüm türlere yer verilmesi. Bu benim görüşüm ya da kişisel gözlemim değil, festival yönetiminin benimsediğini belirttiği prensip. Festivalin iki günde tam otuzikibin izleyicisi olmuş. Geçen yıl da aynı başarıyı elde eden festivalin 2010'da on gün olarak düzenlenmesi planlanıyor. Kenny Baron, Lee Ritenour, Mike Manieri, Sergio Mendes, Tierney Sutton, Gerald Albright, Hiromi, Jimmy Dludlu, Najee, Gavin Minter, Darius Brubeck bu yılki konuklardan bazılarıydı. Festival hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler www.capetownjazzfest.com adresini ziyaret edebilirler. Ancak bu ziyarete vakti olmayanlar için festival hakkında son bir bilgi daha vereyim: Melodytrip'in değerlendirmesine göre Cape Town Jazz Festivali dünyadaki tüm jazz festivalleri arasında 4. sıradaymış ve bu sıralamada Montreaux ve North Sea festivallerini geride bırakmış.

Güney Afrika'da ikinci durağımız Durban'dı. Durban Afrika'nın en işlek limanı ve Kwazulu-Natal bölgesinin en büyük kenti. Kwazulu-Natal Üniversitesi de Güney Afrika'da üniversite düzeyinde jazz eğitimi veren ilk üniversite. Üniversiteye bağlı "Centre for Jazz and Popular Music" sadece üniversite mensuplarına değil kentteki tüm müzikseverlere açık bir merkez. Haftada en az bir konser düzenleniyor. Ayrıca workshop'lar, çeşitli eğitim projeleri, uluslararası müzisyen ve eğitimciler için etkinlikler düzenlenmesi, öğrenci değişim programları bu merkezin temel faaliyetleri. Sibel Köse ile birlikte hem konser vermek hem de ortak bir workshop düzenlemek üzere davet edildik. 2 Nisan'daki konserin ilk bölümünü gene bas-vokal ikilisi olarak tamamladık. İkinci bölümde merkezin kurucusu Darius Brubeck de bize katıldı. Son parçada Darius Brubeck'ten sonra merkezin yöneticiliğini üstlenen gitarist Mageshen Naidoo'nun da katılımıyla konseri dörtlü olarak bitirdik. Ertesi günü Sibel'le yaptığımız workshop ise bugüne kadar gördüğüm (sadece yaptığım değil gördüğüm) en yüksek katılımlı workshop'lardan biriydi. Üstelik bilgi ve bilinç düzeyi yüksek bir katılımcı profili vardı ki işin asıl zevkli tarafı da buydu. Workshop sonunda ünlü Güney Afrikalı piyanist Abdullah İbrahim'in Royal Blue adlı bestesini öğrencilerle birlikte geniş bir katılımla icra ettik ve yaklaşık iki haftalık Güney Afrika programımıza noktayı koyduk.

Güney Afrika'da üst düzey jazz müzisyenleri var, jazz eğitimi sağlam temeller üzerine oturtulmuş ve jazz sevilen bir müzik; müzisyenlerin dar alanına hapsolmuş değil. Yirmi yıl önce sadece bir üniversitede jazz eğitimi varken bugün birçok devlet üniversitesinde "Jazz Studies" programlarının olması, Cape Town Jazz Festivali'nin gördüğü olağanüstü ilgi, bu kısa süre içinde gördüğüm yetkin usta müzisyenler, yetenekli gençler; bunların hepsi ülkeye zengin ve canlı bir "jazz manzarası" kazandırıyor. Cape Town Jazz Festivali'nden hemen sonra yapılan "Cape Town Big Band Jazz Festival" ise aslında tüm söylemek istediklerimi özetliyor. Önümde bu festivalin programı var; sadece Güney Afrikalı gençlerden oluşan tam on beş big band! Yalnız üniversitelerin değil, çeşitli kültür merkezlerinin, liselerin, yöresel müzik okullarının bünyesinde oluşan big band'ler bunlar. Hepsi de amatör. Güney Afrika jazz'ı işte bu sağlam altyapı üzerinde yükseliyor. Bu ülkeye yolumun yeniden düşmesini diliyorum...

Harun İzer
harun.izer@iksv.org

Avrupa Jazz'ının Vitrini: Jazzahead!

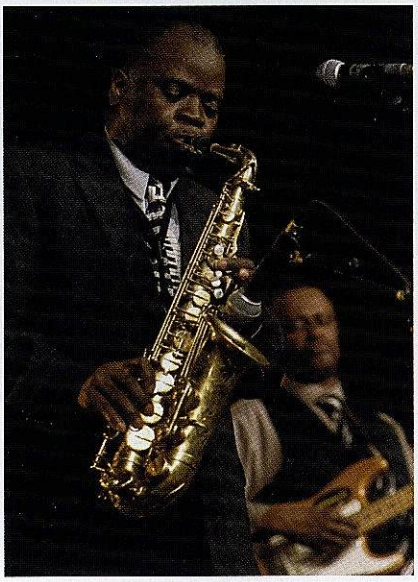

Avrupa'da siyasetin ve futbolun başta gelen ülkelerinden Almanya, aynı zamanda jazz müzik piyasasının da öncülüğüne soyunmuş durumda. Bu yıl Bremen'de üçüncü kez düzenlenen Jazzahead etkinliği, bunun en önemli göstergelerinden biri oldu. Bu yıl 17-20 Nisan tarihlerinde düzenlenen Jazzahead, jazz konserleri, fuar ve konferanslardan oluşan üç ayaklı bir etkinlik. Alman kültür kurumu Goethe Institut'un desteği ile ben de bu etkinliği doğrudan takip etme fırsatı buldum.

İlk kez 2006 yılında düzenlenen bu etkinlik, şu anda pop müzik dünyasında görülen benzeri etkinliklere göre belki küçük ama her geçen yıl da büyüme yolunda ilerliyor. Nerdeyse 5.000 ziyaretçi ile oldukça hareketli geçen bu etkinliğin belkemiği, Bremen'in fuar merkezindeki 4 numaralı geniş binada gerçekleşti. Konserlerin yanı sıra, jazz müziği ile ilgili birçok şirket ve kurumun katıldığı fuar da çeşitli salonlardan oluşan bu devasa binada gerçekleşti. İki kısıma ayrılmış fuar alanının ilk bölümü tamamı ile jazz meraklılarına ayırılmış. İster müzisyen olun isterseniz dinleyici, bu bölümde jazz aradığınız her şeyi bulmak mümkün: Plaklar, CD'ler, müzik notaları ve eğitim kitaplarının yanı sıra, konser piyanolarından davullara her türlü müzik alet ve aksesuarını burada denemeniz, satın almanız veya sadece yetkililerden bilgi edinmeniz mümkün. Fuar alanının diğer kısmı ise özellikle müzik profesyonellerine yönelik: plak şirketleri, sanatçı ajansları, müzik ofisleri, eğitim kurumları, hepsi burada kendilerin temsil ediyor, tanıtıyorlar ve birbirleri ile görüşüyorlar. Gün boyunca Avrupa'da jazz müzik sektörünün en önemli insanlarını burada görmek ve onlarla konuşmak, yapılan seminer ve söyleşilere katılıp Avrupa'da sektörün son durumu ile ilgili detaylı bilgi almak mümkün.

Jazzahead'in konser programı da oldukça etkileyici. Bu yılki programda Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin yanı sıra ABD'den de sanatçılar yer alıyordu. Açılışta Wallace Rooney ve pazar günkü Maceo Parker konserleri büyük ilgi gördü. Tabi Avrupalı müzisyenler programın doğal ağırlığını oluşturuyordu. Marilyn Mazur ve Trilok Gurtu gibi ustalar, ECM'in yeni starı Nik Bärtsch, Gwilym Simcock Trio ve Susanne Alt Quartet gibi gruplar programdaki önemli isimler arasındaydı. Akşamüstü saatlerinde fuar alanında başlayan konserler, geceleri fuar alanının yakınında yer alan Schlachthof Kültür Merkezi'nde devam ediyordu. Daha önceleri bir mezbaha olan (ve adını buradan alan) Schlachthof, gecenin geç saatlerine kadar değişik ülkelerden başarılı gruplara evsahipliği yaptı. Programın diğer bir ilginç bölümü ise gündüzleri gerçekleşen ve German Jazz Meeting adı verilen konserler serisi idi. Özellikle müzik profesyonellerine yönelik bu seri boyunca, fuar alanındaki konser salonlarında modern Alman jazz'ını temsil eden değişik gruplardan tadımlık performanslar izledik.

Kısacası Jazzahead, hem Avrupa jazz'ının genel görüntüsü ile ilgili geniş bilgi sağlayan fuarı, hem de Almanya'ya yakışır bir düzen ve kalitede gerçekleşen konser programı ile oldukça başarılıydı. Jazz müziği ile dinleyici olmanın biraz ötesinde ilgilenen herkes için bu etkinliği bir köşeye not etmelerini öneriyorum.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

New School'da okuyan geleceğin parlak davulcusu olmaya aday bir gencimiz; Cem Mısırlıoğlu...

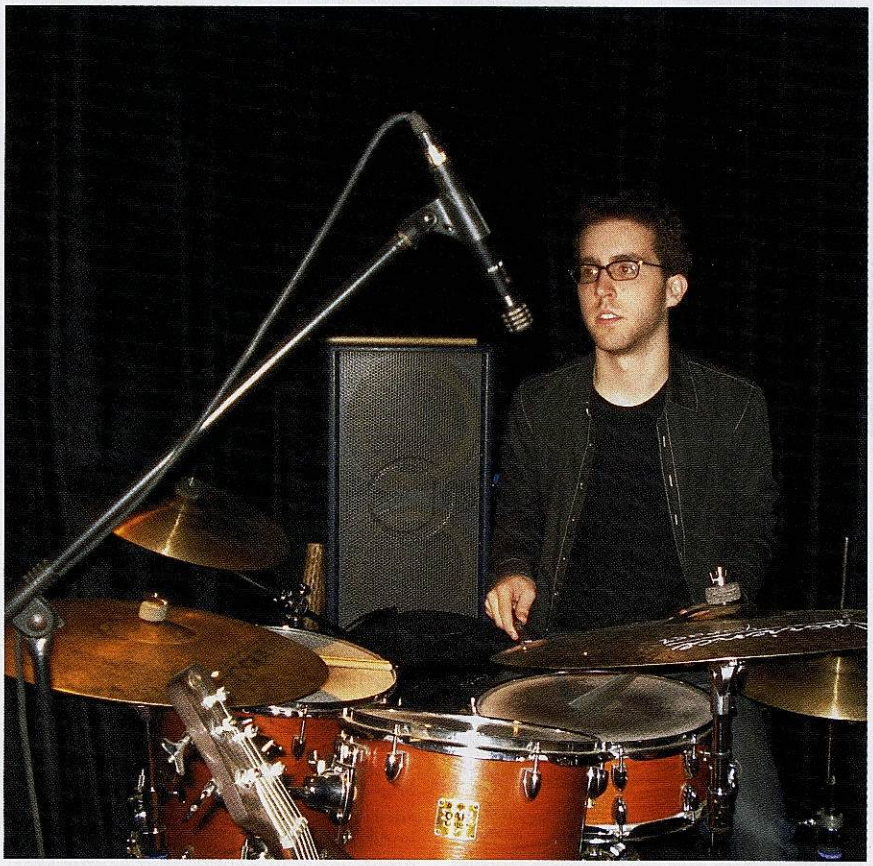

Cem Mısırlıoğlu 1986 yılında İstanbul'da doğdu. Işık Lisesinde 2 yıl öğrenim gördükten sonra, 1994 yılında Amerika'ya yerleşip öğrenimine devam etti. 2001-2005 yılları arasında Union High School Big Band'de davulcu olarak yer aldı. 2005 yılında New York Drummers Collective okulunda bir yıl eğitim aldı. Halen öğrenimine New School for Jazz and Contemporary Music Üniversitesinde davul/perküsyon eğitimine devam etmektedir. Junior Mance, Benny Powell, Reggie Workman, Chico Hamilton, Amir Ziv, Ben Perowsky, Manolo Badrena, Mark Guiliana gibi müzisyenlerden eğitim aldı. Aynı zamanda Marty Isenberg Big Band, Dancing Wu, Alexi David, NYC Gypsy All Star Band projelerinde de yer alıyor.

Geçtiğimiz ay Nardis'te İzlandalı Ragga Grondal ile birlikte oldukça başarılı bir konser veren Cem Mısırlıoğlu'dan kendisini tanıtan bir yazı istemiştim. Bana aşağıdaki yazıyı gönderdi;

"Ben müzikle uğraşmaya 9-10 yaşlarında başladım. Ağabeyim Can'a doğumgünü hediyesi olarak davul seti alınmıştı, merakım önce oradan başladı. Ondan önce evde piyano vardı ve ben onunla oynamaktan da çok hoşlanırdım. O zamanlarda evimizde dinlenen müzik Amerika, Avrupa pop müziği ve jazz müziğiydi. O yaşlarda dinlediğim ve şu anda aklıma gelen bir kaç isim Michael Jackson, Stevie Wonder, Blood Sweat & Tears ve Modern Jazz Quartet. Jazz duyarak büyüdüm ama asıl bu müzikle ana tecrübem ortaokul ve lisede big band'e girmekle olmuştu. Tulsa, Oklahoma'da gittiğim lisede, Jair Klarfeld adlı öğretmenim beni "yeni müzik" ile tanıştırdı. Orta okulda big band'e girdikten sonra ve müzikten çok keyif aldığımı ve kabiliyetim olduğunu fark edince, artık müziği hobi olarak değil bir meslek olarak yapmak istediğime karar verdim. Üniversitede de müzik okuma kararımı anne ve babam da destekledi. Zaman içinde kendi kendime, yapabildiğim kadar, piyano, nota okuma, ve teori öğrenmeye çalıştım. Bu konuları hızlı algılayabiliyordum, bu nedenle daha da çok ilgimi çekmeye başladı. Hep daha çok öğrenmek ve ilerlemek istedim. Yeni müziği keşfetmek istedim. Lisedeki big band'de davul ve orkestrada bir sene kontrabas çaldım. Davul ağırlıklı müziklere ilgi duymaya başladım. Özellikle Buddy Rich, daha sonra jazz müziğini ve konseptini daha iyi anlamaya başlayınca Max Roach, Miles Davis, Philly Joe Jones, Dizzy Gillespie, Jimmy Cobb ve özellikle Tony Williams gibi isimleri çok beğenmeye ve dinlemeye başladım.

Müzik kariyerimde ve müzikal hayatımda benim için en önemli şey özgünlük. Dinlediğim müzikten beklediğim şey bu. Kendim için de geçerli... Çalışım ve yazdığım besteler için de düsturum bu. Müzik dinlerken beni en çok heyecanlandıran müziğin enerjisi, orijinalliği, ambiansı ve hissi. İnsanları duygusal veya fiziksel (dans) olarak etkileyen müziği seviyorum. Müziğin organik ve tabii olmasını seviyorum. Sadece teknik ağırlıklı ve kompleks müzikten hiç hoşlanmıyorum. Bence hiç müzikalitesi kalmıyor. En beğendiğim müzisyenlerde bu özellikler var. Mesela Tony Williams veya Jeff Ballard dinlediğimde, hiç bir zaman ön planda "davul tekniği" duymuyorum. Çaldıkları diğer müzisyenlerle inanılmaz bir müzikal komünikasyon, işbirliği ve kaynaşım var.

New York'a gelince jazz'ın aslında ne kadar daha özgür ve çeşitli olduğunu öğrendim. Jim Black, Avishai Cohen, Philip Glass, Amir Ziv, Uri Caine, Mark Guiliana gibi rol model olarak aldığım müzisyenler bana jazz'ın stereotip kurallarını kırabileceğimi ve uzaklaşabileceğimi gösterdi. Bu müzisyenleri duymadan önce hep kurallarla müzikal hayatımda ilerledim. Paradiddle böyle çalınır, swing böyle çalınır, bu akor kullanılır, gamlar, claveler...etc. Bir senedir eğitim aldığım Mark Guiliana'nın bana öğrettiği en önemli şeylerden biri, müzikte kural olması veya olmaması aslında müzisyenlerin bir seçeneğinin olması".

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

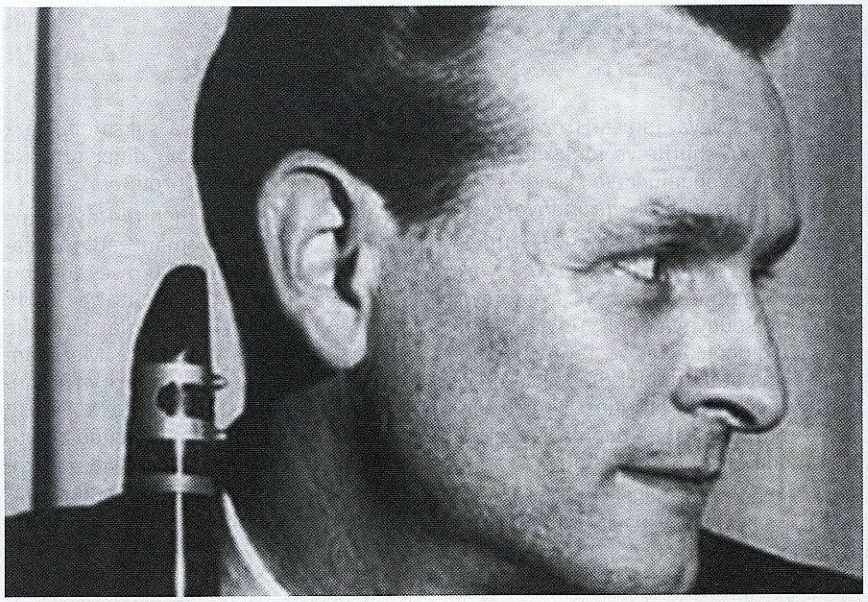

Jimmy Giuffre

Jazz dünyasının maceracı ruhlu klarnetçi, besteci ve düzenlemecisi Jimmy Giuffre, geçtiğimiz Nisan ayında 86 yaşında yaşama veda etti. Giuffre kariyerinin ilk yıllarında Woody Herman Orkestrasına sınıf atlatan "Four Brothers" parçasını bestelemiş, daha sonra davulsuz minimalist jazz trioları kurmuş ve son döneminde ise çarpıcı deneysellikte orkestra eserleri yazmış ve düzenlemişti.

Bas flütten soprano saksofona kadar çeşitli enstrümanlarda oldukça usta olmasına rağmen klarinette kendine özgü karanlık ve "kadife" bir Giuffre tınısı yaratmıştı. 1950'li yılların deneysel atmosferinde çığır açan ve tıpkı Miles Davis gibi kendisiyle çelişircesine ani değişikliklerden korkmayan bir müzisyendi.

1955 yılında yayınladığı "Tangents in Jazz" albümünde piyano ve gitar gibi akor çalgıları kullanmadı ama aynı şeyi 2 yıl sonra yapan Sonny Rollins kadar dikkat çekmedi. 1956 ile 1961 yılları arasındaki triolarında bu sefer davul kullanmadı, nispeten sessiz ve klasik oda müziği kıvamında eserler besteledi ve yorumladı. Ama tüm kariyeri boyunca geniş ve geleneksel kitlelere seslenmeyi bir türlü başaramadı, bir olay hariç: "Four Brothers". Bu bestesi Woody Herman Orkestrasının Second Herd olarak bilinen ikinci topluluğunun en sevilen parçası olmakla kalmayıp, Herman'ın saksofon bölümünün vibratosuz çalan 3 tenor 1 bariton saksofonlu dizilişini de yarattı.

James Peter Giuffre 1921 yılında Dallas'ta doğdu. Dokuz yaşında klarinet çalmaya başladı, 1942 yılında North Texas State Teachers College okulunun müzik bölümünden mezun oldu. Okulun hemen sonrasında askere yazıldı, kışla yemekhanelerinde "yemek müziği" yaptı. Askerden sonra Los Angeles'e yerleşti, kompozisyon dalında yüksek lisansa başladı ama bir süre sonra okulu bırakıp eğitimine özel derslerle devam etti.

Giuffre 1940'lı yılların sonunda çeşitli big band'ler için free-lance aranjörlük yapmaktaydı. '50'li yılların başında West Coast cool stilinin yaratıcıları arasında yer aldı. Bu akımın öncüleri kabul edilen Shorty Rogers, Shelly Manne ve Howard Rumsey'in topluluklarında tenor saksofon çaldı.

Öte yanda besteci olarak da emin adımlarla ilerliyordu. Kontrpuan kullanımı sayesinde en deneysel çalışmaları bile gelenekçi kulaklara "hoş bir sadâ" olarak gelebiliyordu. Ayrıca besteleri yalnızca lead enstrümanlara yönelik olmayıp kontrbas ve davul için özenle yazılan partisyonları da içeriyordu.

1950'lerin sonunda önce gitarist Jim Hall ve basçı Ralph Pena, ardından Hall ve trombonu Bob Brookmeyer ile kurduğu triolar sayesinde biraz ticari başarı da elde etmeye başladı. Giuffre – Hall – Brookmeyer üçlüsü "Jazz on a Summer's Day" adlı belgesel film ve bu filmdeki "The Train and the River" adlı parçayla ölümsüzleşti.

Giuffre, 1957-1960 yılları arasında Lenox School kapsamında yaz kursları olarak verilen jazz konferanslarında eğitmenlik yaptı. Burada 1959 yılında, burslu bir öğrenci olan Ornette Coleman ile ilk defa karşılaştı ve onun müzikal bağlamdaki özgürlük anlayışı karşısında allak bullak oldu. Bu durum onun için, kanıksadığı bir değişimden ziyade coşkulu bir dönüşüm oldu.

Giuffre, piyanoda Paul Bley ve basta Steve Swallow ile artık belli bir müzikal anahtarı veya temposu olmadan farklı ruh hallerini yansıtan doğaçlamaların üstüste yapıldığı bir formatta çalışmalar yapıyordu. "1961" ve "Free Fall" adlı albümleri yayınlanan bu üçlü tavizsiz müziğini iki yıl boyunca sürdürdü ta ki New York'ta çaldıkları bir kafede adam başı 35 cent kazandıkları geceye kadar.

"1961" albümü 1992 yılında yeniden basıldığında genç jazz dinleyicilerinin yoğun ilgisine mazhar oldu ve o yılki Down Beat dergisi tarafından yılın en beğenilen albümlerinden biri olarak gösterildi.

Giuffre sonraki yıllarda üniversitelerde jazz dersleri verdi ve uzun bir süre albüm yayınlamadı. '80'li yıllarda Fransız saksofoncu André Jaume ile duo çalışmaları yaptı. Eski dostları Bley ve Swallow ile 1990 yılında "The Life of a Trio" ve 1992 yılında "Conversations With a Goose" albümlerini yayınladı.

Kimi zaman yaptığı müzik fazla yalın ve basit seslerden ibaretmiş gibi görünse de Jimmy Giuffre, oldukça içe dönük bir jazz radikali olarak aslında vizyonerliğini alçakgönüllüğünün arkasında gizlemekteydi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Jimmy McGriff

Son 40 yılın en popüler jazz ve blues orgcularından Jimmy McGriff, 24 Mayıs 2008 tarihinde 72 yaşında MS komplikasyonları neticesinde öldü. Birçok jazz orgcusu gibi, McGriff de Amerika'nın doğu yakasındaki kulüplerde dans müziği tarzında jazz çalmaktaydı. Count Basie, Charlie Parker, Ray Charles veya James Brown bestelerini; swing, shuffle ve funk gibi tarzları gospel yoğunlundaki kendi blues süzgecinden geçirerek yorumluyordu.

James Harrell McGriff 1936 yılında Philadelphia'nın ileriki yıllarda "org mabedi" haline gelecek Germantown bölgesinde dünyaya geldi. Piyano çalan babası oğlunu küçük yaşlarda piyanonun başına oturttu, bir süre saksofon ve kontrbas çaldıysa da adaşı ve hemşehrisi Jimmy Smith'in popülarize ettiği Hammond orgda karar kıldı.

Kore Savaşı sırasında askeri polis olarak görev yapan McGriff Philadelphia'ya döndükten sonra iki yıl boyunca polis memurluğu yaptı. Şehirdeki diğer bir ünlü orgcu Richard Groove Holmes'un tavsiyesine uyarak çeşitli kulüplerde Hammond'unu fişe taktı. O dönemde tenor saksofon çalan Charles Earland ile de bir süre birlikte çalıştı. Earland bir süre sonra saksofonu terk edip Philadelphia'nın bir diğer orgcusu olarak kariyerini sürdürdü.

McGriff'in ilk başarılı hiti Ray Charles'ın "I've Got a Woman" adlı parçası oldu. Ardından bir albüm ve diğer bir hit parça olan "All About My Girl" geldi. '60'lı ve '70'li yıllarda the Solid State, Blue Note ve Groove Merchant plak şirketlerinden albümleri yayınlandı. 1971 yılındaki "The Black Pearl" albümü Newark'ta sahibi olduğu kulüpte canlı olarak kaydedildi. Aynı dönemde kendi adına yaptığı çalışmalara paralel olarak Buddy Rich orkestrasında da yer aldı.

1986 yılında soul jazz saksofoncusu Hank Crawford ile düzenli olarak albüm ve turneler yapmaya başladı. Son albümü New York'taki Smoke kulübündeki performans kaydı olarak 2006 yılında yayınlandı.

Cachao

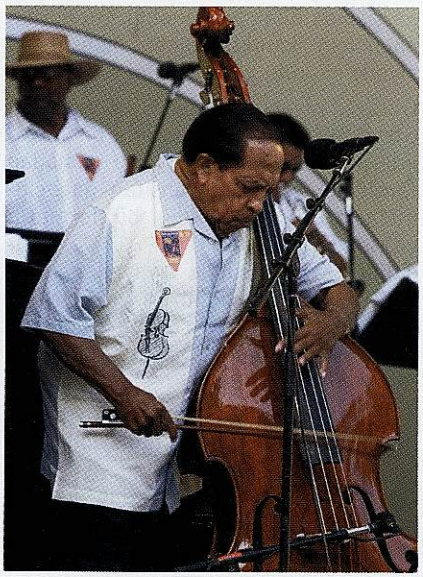

Mambo müziğini kardeşi ile birlikte yaratan Kübalı kontrbasçı ve besteci Israel "Cachao" López 22 Mart 2008 tarihinde Miami'de 89 yaşında hayatını kaybetti

Müzik aleminde yalnızca takma adı "Cachao" olarak anılan sanatçı, kardeşi piyanist ve viyolonselist Orestes López ile Küba danzón'unun son bölümlerini hızlandırarak mamboyu ortaya çıkardı. 2006 yılındaki bir röportajında mambonun doğuşuyla ilgili şöyle demişti: "Kardeşimle birbirimize bakıp 'müziğe swing katalım' anlamında 'Mambea, mambea ahí' derdik." 1930'lu yılların sonunda Cachao'nun yarattığı enerjik bas bölümleri modern Küba müziğinin de temelini oluşturdu. Mambo'dan ilerki yıllarda salsa ve latin rock türleri ortaya çıktı. Kısacası Cachao'nun getirdiği yeniliklerle tüm dünya dans etmeye başladı. '50'li yıllarda ise Latin müziğinde yeni bir çığır açtı ve Afro-Küba ritmleri, Küba halk şarkıları ve jazz müziğinin karmaşık formlarının harmanından oluşan descargas adı verilen jam session'ları başlattı.

Cachao'nun 80 yıllık müzik kariyeri sessiz film dönemine kadar uzanır. 1918 yılında Havana'da doğdu, müzisyen bir ailenin üyesi olarak önce klasik müzik ile ilgilenmeye başladı. Henüz 8 yaşındayken çocuk gruplarında bongo çalarak sahneye ilk adımını attı. Bir yıl sonra, piyanist ve şarkıcı Bola de Nieve'ye eşlik edebilmek için bir sandığın üzerine çıkarak kontrbas çalmaktaydı. 13 yaşında Havana Filarmoni Orkestrasının kontrbas kadrosuna girdi ve 1930 ile 1960 yılları arasında orkestra üyesi olarak çalıştı. Öte yandan gündüz icra ettiği ciddi müziğin yanında geceleri kardeşi Orestes ile Havana kulüplerinde dans müziği yapmayı sürdürdü.

López kardeşlerin binlerce şarkı yazdığı tahmin edilmektedir. Bir yandan charanga ve danzón gibi bilinen formları kullanıyorlar, bir yandan da yeni denemelerde bulunuyorlardı.1937 yılında ilk besteledikleri mambonun temposu dans için o kadar hızlıydı ki kendi deyimleriyle "6 ay işsiz kaldılar".

İlk mambolar dans müziği çalan yaylı çalgılar toplulukları için yazılmaktaydı. Ama, Dámaso Pérez Prado gibi big band şefleri bu ritmlere bakır nefesliler için aranjmanlar yazıp mamboyu tüm dünyaya sevdirdiler. '50'li ve '60'lı yıllarda Palladium başta olmak üzere New York'un ünlü dans kulüpleri mambonun "çalınıp oynandığı" mekânlar haline geldi.

Cachao 1962 yılında Küba'yı terk etti. İki yıl İspanya'da yaşadıktan sonra New York'a geldi. Burada Tito Rodríguez, José Fajardo ve Eddie Palmieri'nin mambo orkestralarında sideman olarak çalıştı. Daha sonra önce Las Vegas'a ardından da Miami'ye yerleşti. 1970 ile 1990 yılları arasında kendi adına yalnızca 3 albüm yayınladı. Miami'de ise "düğün dernek"lerde, kulüplerde, otel lobilerinde kısacası çağrıldığı heryerde çalıyordu. Ünlü saksofoncu Paquito d'Rivera'nın dediği gibi "tanıması gereken herkes Cachao'yu tanıyordu."

1990 yılında, Küba asıllı aktör Andy Garcia önde gelen Kübalı müzisyenleri bir araya getirerek Cachao için bir tribute konseri düzenledi. "Master Sessions Volume I" ve "Master Sessions Volume II" albümleri 5 günde gerçekleştirildi ve Volume 1 Grammy ödülü kazandı. Bu konser aynı zamanda , "Cachao, Como Su Ritmo No Hay Dos" adlı dokümanter filmin de altyapısını oluşturdu.

Son 15 yılda eski ününe tekrar kavuşan Cachao, 2001 yılında piyanist Bebo Valdés ile Grammy kazanacakları "El Arte del Sabor" albümünü gerçekleştirdi

Kardeşi Orestes'in, Cachaito lakaplı oğlu Orlando López de Buena Vista Social Club başta olmak üzere önde gelen Kübalı topluluklarda kontrbas çalmayı sürdürmektedir.

Foto: Emra İşlek
www.emraislek.com

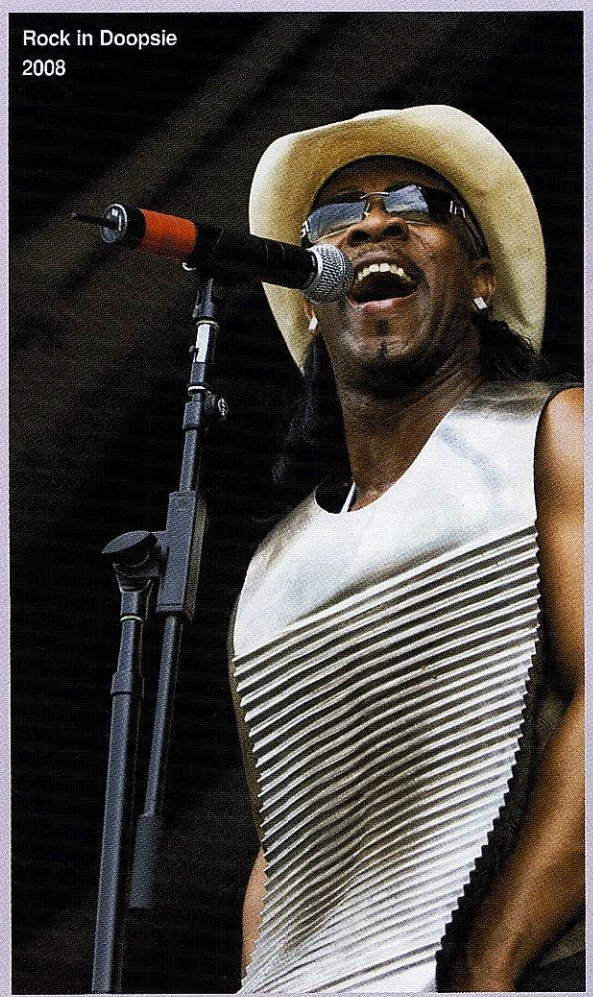

Rock in Doopsie
2008

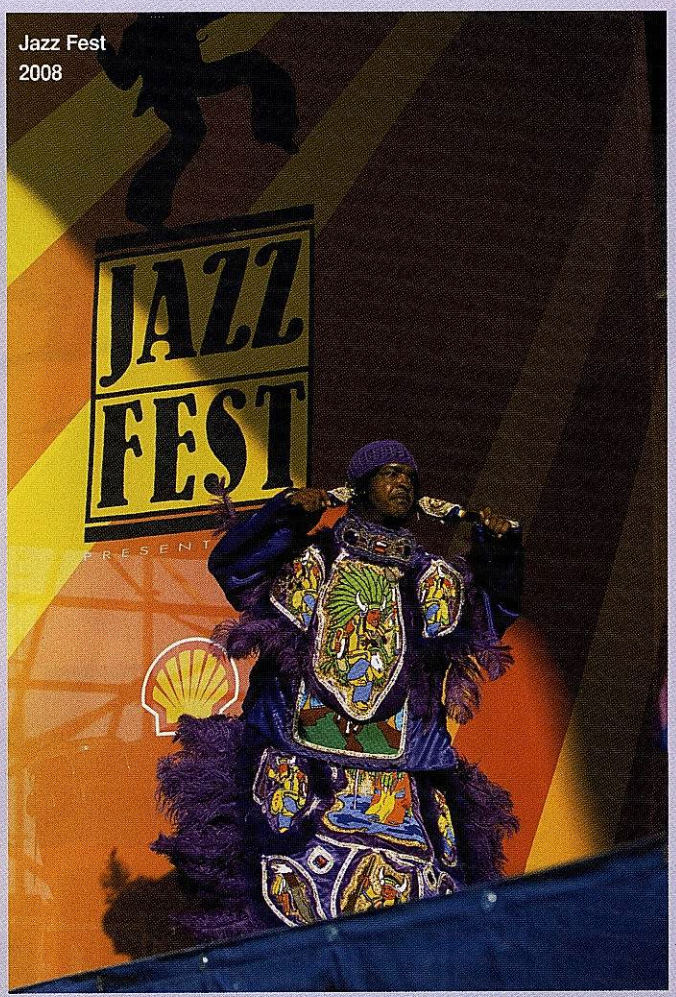

Jazz Fest
2008

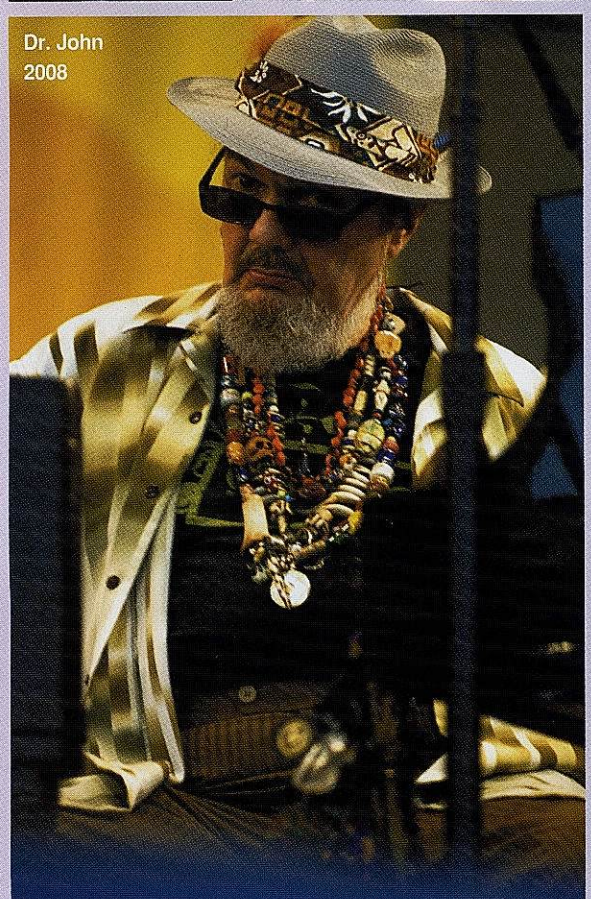

Dr. John
2008

Mardigras
2008

Jazz Mangal
2008

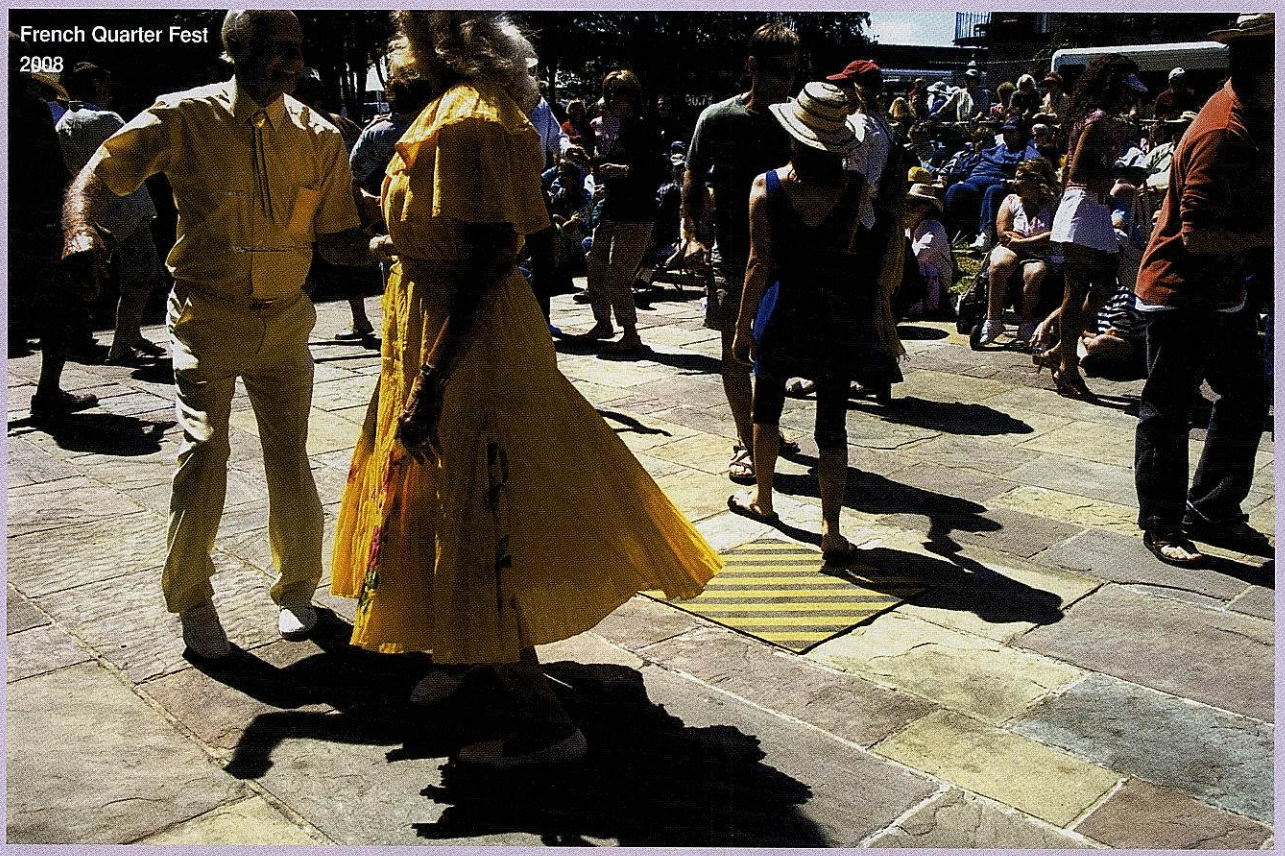

French Quarter Fest
2008

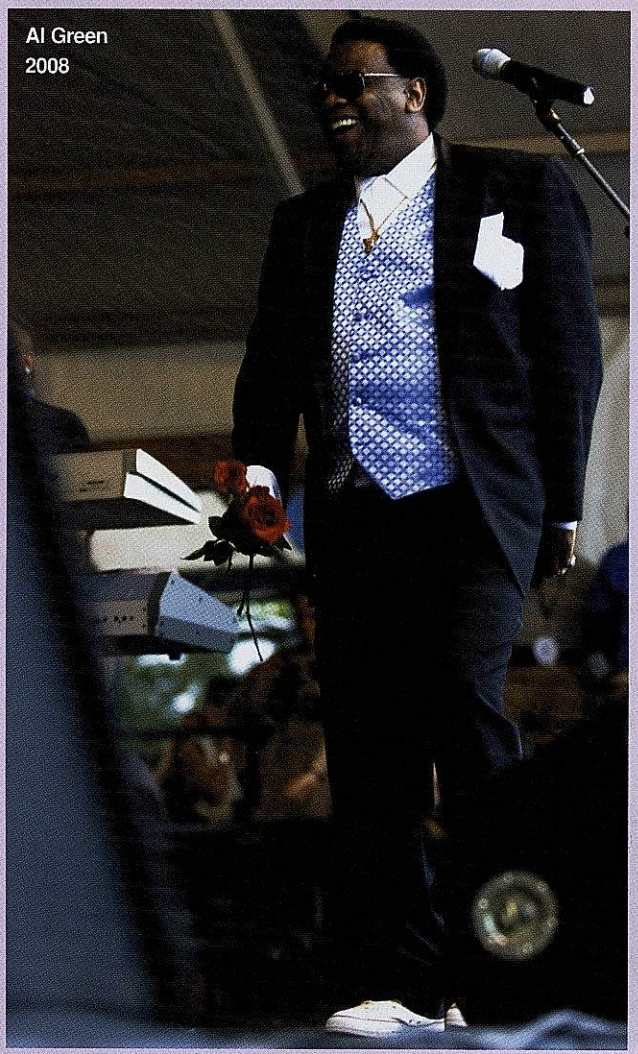

Al Green
2008

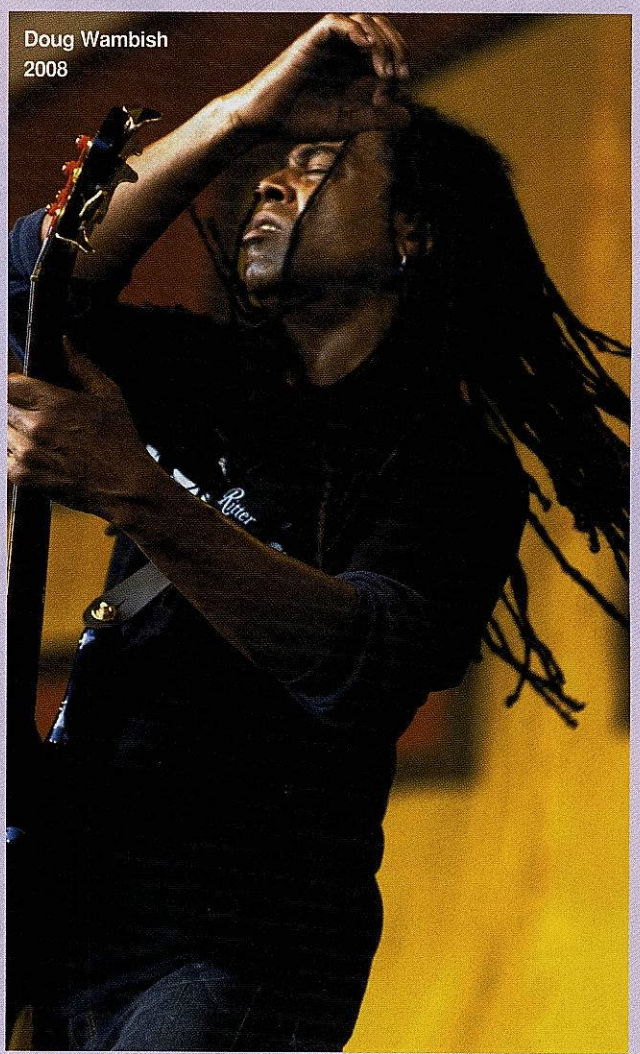

Doug Wambish
2008

Diana Krall
2008

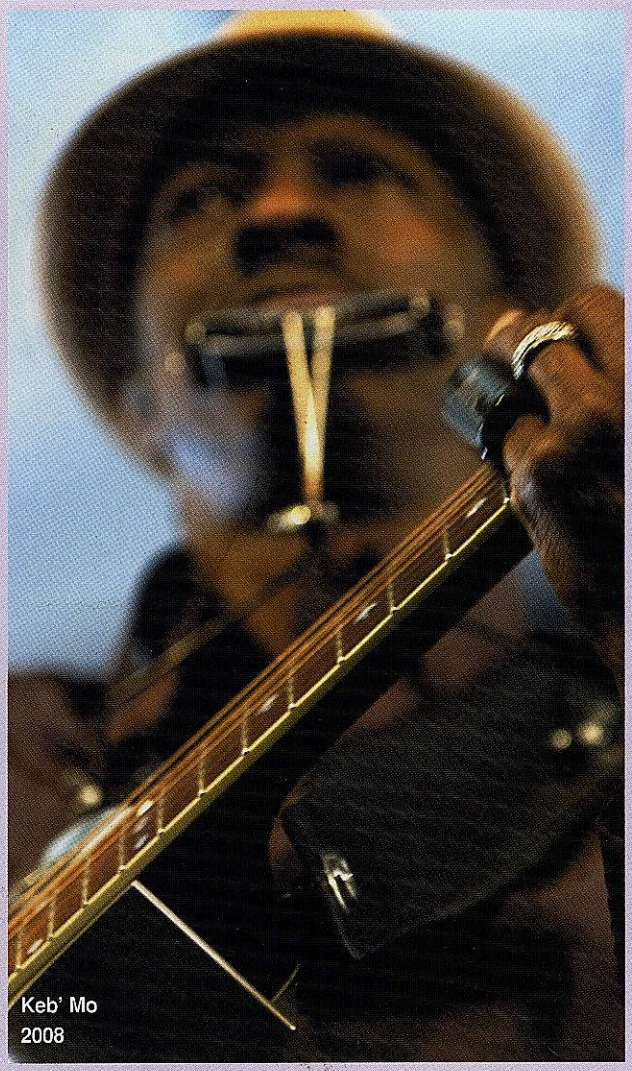

Keb' Mo
2008

Preservation Hall
2008

Parade
2008

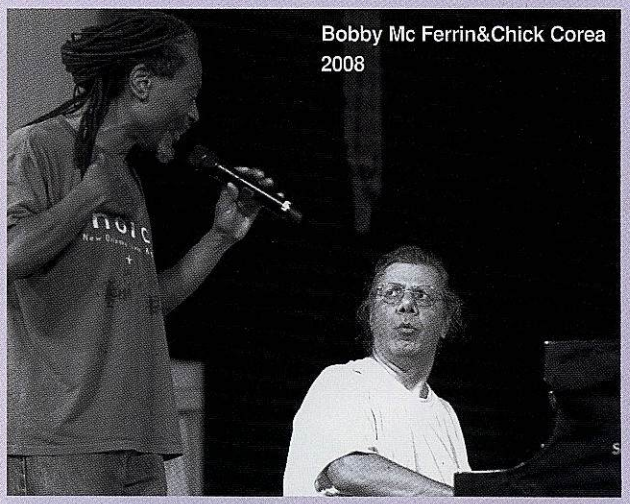

Bobby Mc Ferrin&Chick Corea
2008

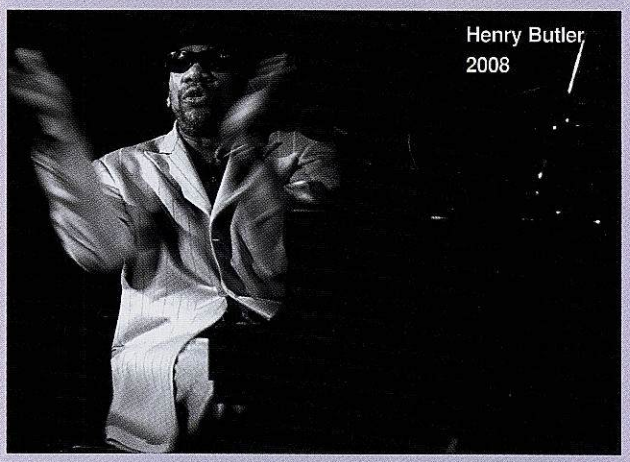

Henry Butler
2008

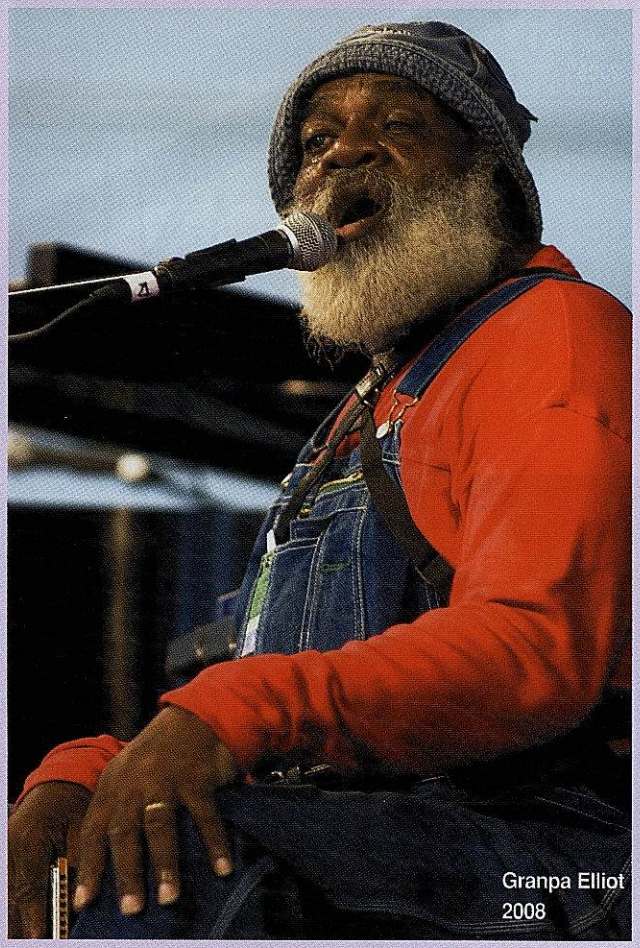

Granpa Elliot
2008

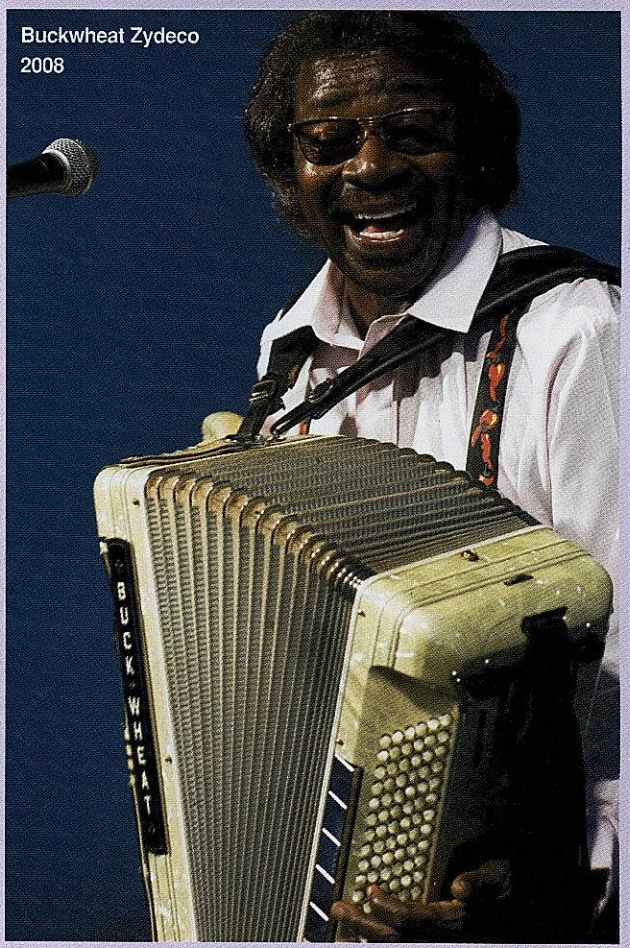

Buckwheat Zydeco
2008

Paris'ten Mektup / 6 - 10 Haziran 2008

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

JAZZ ve 68 BAHARI

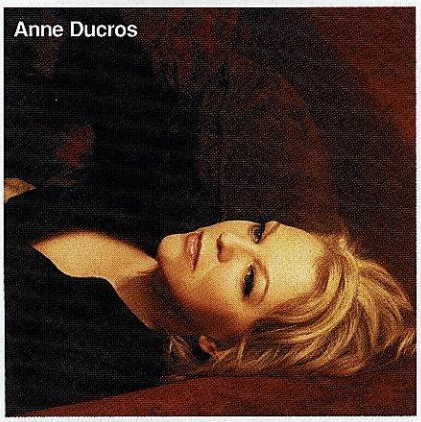
Anne Ducros

Wynton Marsalis

Müziğin asi çocuğu '**Rock**' derseniz, babası '**Jazz**' diye tamamlarız. 'Müziğin babası' Jazz değil tabii ki. O torununun torununun torununun torununun... Tek yönlü polemiğimizi şayet, "Yok efendim, çocuk babasının kopyası olmak zorunda mı?" diye sorulu cevaplarsanız, o zamanda "Fi tarihinde isyancı babaların isyancı çocukları olurmuş", miş'li geçmişi ve müzik tarihinde egemen değerlere ilk başkaldıran türün (bilebildiğimiz kadarıyla) "Jazz" olduğunu hatırlatmakla yetiniriz. Günümüz insanının kanı kadar melezleşen bugünkü 'Jazz'ın kanınında 'isyan virüsü'nün doğallığını iddia etmek daha çok doktora çalışmasına konu olacağını adımız gibi biliyoruz. Bu sayfalarda 'tez yazmak' gibi bir iddiamız olamayacağına göre, kendi çapımızda bu "**Asi Müzik Ailesi**"nin bir "**İsyancı Mevsim**", "**68 Baharı**" ile üstelik yalnızca Fransa'daki ilişkilerine göz atacağız. Yakınları, akrabalarını unutmadan ve haddimizi bilerek... (Elimizden olmayan teknik nedenlerden ötürü yazımızın bu kısmı bir teknik hataya kurban gitti. Hoşgörünüze sığınıp yazının gerisini gelecek sayıya yayınlayacağımıza söz veriyoruz).

FESTİVALLERDEN:

Saint-Germain-des-Prés, Çiçek Parkı ve Ötekiler

Fransa meraklıları frankofon olsun olmasın bilirler. Paris'e gelince havası ilk teneffüs edilesi yerlerden biri **Saint-Germain-des-Prés** mahallesidir. Kentin idari olarak 6. ve 7. birimleri (arrondissement) arasına yayılmış ve Seine nehrinin "**Rive Gauche / Sol Yaka**"sına kurulu bu semt 1950'li, 60'lı yıllardan kalan bir özlemle muhtemelen Paris'in en 'nostalji' yayan yöresidir. Zira o tarihlerde St. Germain seçme ve sıradan sanatçıların, ünlü-ünsüz artistlerin, müzisyenlerin, yollu-yolsuz 'entelektüel'lerin vb. buluşma, geçiş, hatta oturma-yaşama alanıymış. **Les Deux Magots, Le Flore, Chez Lipp** gibi o devrin efsanevi '**Café**'leri hâlâ var olsa da mahallenin sosyo-ekonomik dokusu (Paris'in kendisi gibi) bugün öylesine değişime uğramış durumda ki, 'Dünkü St. Germain' kitap sayfaları ve film şeritlerini süslemekten öteye geçememektedir. İşte 'Dünkü St. Germain' hülyasıyla yaşayan bir avuç aydın, bir nebzecik özlem gidermek için 8 yıl önce mahallede bir Jazz Festivali başlattılar. Her seferinde bir kaç ağır top Café'lerde (ama o söz konusu efsaneler değil) ve açık havada bedava konserler verirken, konferans, sergi gibi faaliyetler ve de bir 'Genç Yetenekler Trampleni' olayı zenginleştiriyordu. Gittikçe artan bir ilgiyle izlenen buluşma 8. yaşını 6-23 Mayıs tarihleri arasında kutladı. Aralarında **Anne Ducros, Jan Garbarek, Jacky Terrason, Belmondo** biraderler ve **Milton Nascimento** gibi isimlerin olduğu konserler Amerikalı blues şarkıcısı **Beverly Jo Scott**'un ücretsiz konseriyle başladı. Örneğin **Bojan Z Üçlüsü, Musica Nuda İkilisi**'nin çıplak İtalyan sesi **Petra Magoni**'yi davet etti. Petra, **Beatles**'ın "**AK Plağı**"nın (Bir partinin maske ismini yazacağımı sananlar yanıldı!) doğumunun 40. yılı anısına çıkartacağı albümden parçalar söyledi. 1981 İsrail doğumlu 21'inden beri Paris konumlu piyanonun yeni dâhilerinden **Yaron Herman** mı istersiniz, **London Community Gospel Choir** eşlikli Fransız jazz'ının en New Yorklu vokalisti **Anne Ducros**'yu mu yeğlersiniz? Kiliseler, Sorbonne Fakültesi'nin amfileri, 1950'li yılların otobüslerinin açık arkalarına yerleşen gruplarla günde iki kez **St. Germain-Concorde-Montparnasse** turları, üstelik parayla değil sırayla!!! Güzelim Paris **Café**'lerinin vaniyalı, salçalı (!) 'coffee'leriyle (!) çanına ot tıkayan mahalledeki **Starbucks Coffeeshop**'ları bile bedava konserlere sahne olunca gel de yelkenleri suya indirme, hiddetini eritme... Dostlar seneye bekleriz. Söylemedik, abarttın demeyin, olayın web adresine bir göz atıverin: (http://www.festivaljazzsaintgermainparis.com)

Paris Jazz Festivalini geçen yıl 8 hafta sonu süresinde, 16 gün bedava verilen 32 konseri 135 bin 'cazofil' izlemiş. 16 günün 11'inde yağmur yağmış. Herhalde o yağmurlu günlerin izleyicilerine 'cazoman' desek daha yerinde olur. Öte yandan **Chucho Valdes, Daniel Humair, E.S.T., Joe Sample, Randy Crawford, Rabih Abou Khalil, Richard Bona, Robin McKelle, Tigran Hamasyan, Wynton Marsalis** ve diğerleri, Paris Çiçek parkının üzerine yatılmak için bakılmış, yetiştirilmiş çimenlerinde **BEDAVA** izlenmez de ne yapılır? Her neyse bu geçen seneki program. Bakın 2008'de neler var: http://www.parisjazzfestival2008.com Paris belediyesinin "**Paris Parc Floral de Vincennes / Paris Çiçek Parkı**" içinde bu yıl 7 Haziran 27 Temmuz tarihleri arasında 15.sini düzenlediği **Paris Jazz Festivali** biz bu satırları yazarken bize ilk haftanın raporunu yolladı. Festivalin tutkulu yöneticileri bizim gibi 'cazomanyaklar'a katılamadığımız konserlerin ıstırabını daha iyi çekebilelim (!) diye Cumartesi-Pazar buluşmalarından sonra haftalık rapor yolluyorlar. 'Sadist festivalciler'in yazdıklarına bakılırsa 7 Haziran'da yağan iki damla yağmuru, siftah konserlerini yapan Elektro-Funkçı **Ji Mob & Arkadaşları** ve ondan sonra sahneye çıkan ağabeyleri **Erik Truffaz Dörtlüsü**'nün kızıştırdığı 5-6 bin kişi fark bile etmemiş. Bu sene kimlerin geçtiği yukardaki adreste ayrıntısıyla var. Bir ikisini kronolojik sırayla biz zikrediverelim: **Tomasz Stanko Band, Henri Texier Strada Sextet, Armenian Folk Quintet, Romane Trio, James Taylor Quartet, Take the Coltrane Quartet** (Nasıl ama buluş?), **Al Foster, Wallace Roney, Ousmane Danedje, Zap Mama, Angélique Kidjo, Dianne Reeves, Steve Coleman, David**

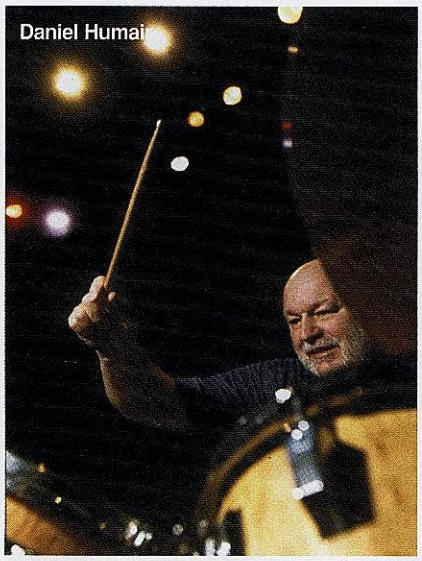
Daniel Humair

Murray, vs vs ve kapatmak için sinyor Stefano Di Battista. 8 hafta sonuna dağılmış 34 enfes konser. Park sakinlerini jazz'a çağıran seyyar Jazzy Fanfarlar (Cazcı Bandocular) da cabası...

(Zuhal'e söz verdim kısa keseceğim) Önümüzdeki yaz aylarında petrol ve Avrupa Birliği krizlerine rağmen Jazz şenlikleri çoğalarak gidiyor. Fransızcada bir deyiş vardır, "İnsan aşık olunca hava ve suyla yaşar", diye, hani "İki gönül bir olunca samanlık seyran olur", gibisinden. Şimdilerde Japonlar suyla çalışan arabalar çıkarmışlar da... Biz Jazz aşıklarını da sadece 'Hava ve Su' ile yaşatabilecek bir yöntem keşfedilse ne iyi olacaktı. Zira 2008 yaz sezonunda çoğu festival ya tümüyle ya da kısmen ücretli faaliyetler düzenlemeye titizlik göstermeye başladılar. En babalardan en kasıntı ve snoblara yani **Marciac** (1-17/8) ve **Vienne**'den (27/6-11/7) **Juan-les-Pins** (10-17/7) ve **Nice**'e (19-26/7) çocuklara, yaşlılara ve de halka açık, bedava veya indirimli konserler yaygınlaşıyor. Ancak bu arada en 'büyükler'in sesini, tınısını duymak, performansını canlı seyretmek için genellikle avroların hışırtısı zorunlu.... "

Hadi bu faslı sonbaharın ilk önemli festivali, Paris'in 'Mavi Boncuğu' **Jazz A La Villette**'e değinerek noktalayalım. Sezonun sloganı "**Jazz Is Not Dead**"... Haşa, nasıl laf o öyle, afişlerinden yel alsın ! **Ellington-Davis** korusun!!! Jazz her zamankinden daha canlı, sadece 'Villetteçiler' bu yıl 'Mavi Banliyöcüler'in programındaki bir gösteriye nazire yapıyorlar. Jazz A La Villette'i 2 Eylül'de **Lalo Schifrin** açacak. Elektronik müziğin yaşayan atası **Pierre Henry** de **Erik Truffaz** ile birlikte 14 Eylül'de sahneyi boşaltacak.

MEKANLARDAN:

La Dynamo, St. Ouen Bit Pazarı, Sunset-Sunside

La Dynamo döndükçe enerji üretiyor. Enerji ürettikçe yaratıyor. Kış sezonun bir çeyrek asırlık en büyük festivali, "**Mavi Banliyölerin**" 2 yıl önce dünyaya gelen bebeği La Dynamo eğitim, alıştırma, ağırlama ve kayıt merkezi olduğu kadar da bir konser mekanı. 2 Haziran - 4 Temmuz arasında "**La Dynamo Pazartesilerinin Açık Kartı**" kontrbasçı **Claude Tchamitchian**'a verilmiş. Tchamitchian ve konukları bir ay süreyle meraklıları her Pazartesi yazım, beste ve doğaçlama seanslarına davet ediyor. Ayrıca 5 hafta süreyle Jazz ve Doğaçlama Konserleri var. Fransa-Danimarka, Fransa-ABD, Fransa-İngiltere, Trinidad-Tobago, Fransa-Kongo ve çok sayıda Franko-Fransız (Fransızlar arası) gösterimi çok cüzi ücretlerle herkese açık. http://www.banlieuesbleues.org adresinde **La Dynamo**'ya bir tıklamanız kâfi.

Paris'te çok bol bulunan çarşı-pazarlardan **Saint-Ouen Bit Pazarı**'nın ayrı tarihi ve özgün anlamları vardır. Bu özgün anlamlara 3 yıl önce bir yenisi eklendi. Geçtiğimiz yıl bu mekanlarda gördüklerimizi, yaşadıklarımızı biraz yazmıştık. Ekleyiverelim: 1880'de oluşan St. Ouen özellikle 1920'lerden itibaren göçer ve çingene müzisyenlerin uğrak yerine dönüşmüş. Elbetteki özellikle de geleneksel Fransız dans ve popüler müziğinin vazgeçilmez enstrümanı, **Manuşlara** yani Romanlara has akordeonları, '**Musette**'leri, kemanları ve gitarları eşliğinde. 2004'de pazarın önemli tezgahçılarından **Malick** sevgili dostu, ünlü Fransız Jazz kemancısı **Didier Lockwood**'un girişimiyle pazarın Café, köşebaşı, kavşak gibi devamlı mekanlarında yılda iki gün "Swing Manouche ve Musette Buluşması" düzenlemeye karar verirler. İlgili belediyelerin ve pazar esnafının da desteğiyle kamuya açık alanlarda birbirinden neşeli konserler meraklıları oradan oraya koşturtur. İlki 2005'te düzenlenen Bit pazarı buluşmaları 10 bin civarına meraklı toplar. Bu rakam geçen yıl 18 bini aşar. Festivalin genel hamisi Lockwood'un dışında 2008 yılı hamisi **Thomas Dutronc** (Yeni okurla için hatırlatalım, kendileri artık çok sevilen bir Jazz gitaristidir ve **Jacques Dutronc** ve **Françoise Hardy**'nin mahdumları olurlar) bu yıl iki güne (14-15 Haziran) öyle isimler toplamışlar ki milyon verseniz bir araya getiremezseniz. Örnek mi? **Angelo Debarre, Compagnie Bernard Lubat, D. Lockwood, Jean-Jacques Milteau, T. Dutronc, Tchavolo.** Başka mı ? Ayrıntı için müracaat web sitesine: http://www.festivaldespuces.com

Paris **Lombards** sokağının benzersiz ikizleri **Sunset-Sunside** Jazz Kulüpleri üç ülke ve üç kente dağılmış bir olayın Paris ayağı olmuşlar. "**Catalan Jazz 08 Turnesinde**" **Londra** ve **Reus**'un (İspanya) yanısıra Paris Sunside'da 9 ve 10 Haziran'da **Gorka Benitez Quartet, Triphasic, Jordi Berni Trio + Santi de la Rubia ve Javier Colina/Marc Miralta/Perco Sambeat** Katalan Jazzı'nın varlığını kanıtladılar. Sunside ise müzisyenler, ajanlar, yapımcılar, gazetecilerin buluşup tanışmalarına ve Katalan mutfağının tadına bakmaya yaradı.

ÖDÜLLERDEN:

Tramplenler, Brubeck, Thomlinson-Ishiguro

Tramplenler Fransa'nın Avrupa'nın her yerinde mantar gibi bitmeye başladı. Genç Jazz'cılar açısından elzem bir faaliyet olan bu ödüllendirme sistemini başlatan Nardis'i vesileyle kutlayıp bu tarzda girişimleri yapacakların hararetle desteklenmesi gerektiğini vurgulamak isteriz. Dileriz ki Türkiye'deki sayısız televizyon kanalından bir kaçı, en azından müzik kanalı diye ön plana çıkanlar bu girişimlere birazcık arka çıkarlar.

Fransa'dan bir kaç örnek. Yukarda St. Germain tramplenine değinmistik. **Porquerolles**'de finale kalan 6 gruptan "**Fonetic**", solistlerde de "**Kami Quintet**"in solisti seçilmiş. Önümüzdeki 21-25 Temmuz'da **Hyères Jazz Festivali**, 29 Temmuz – 2 Ağustos'da **Avignon Jazz Festivali**'nde yeni tramplenler var.

Madalyaya pek ihtiyacının olduğunu sanmıyo-

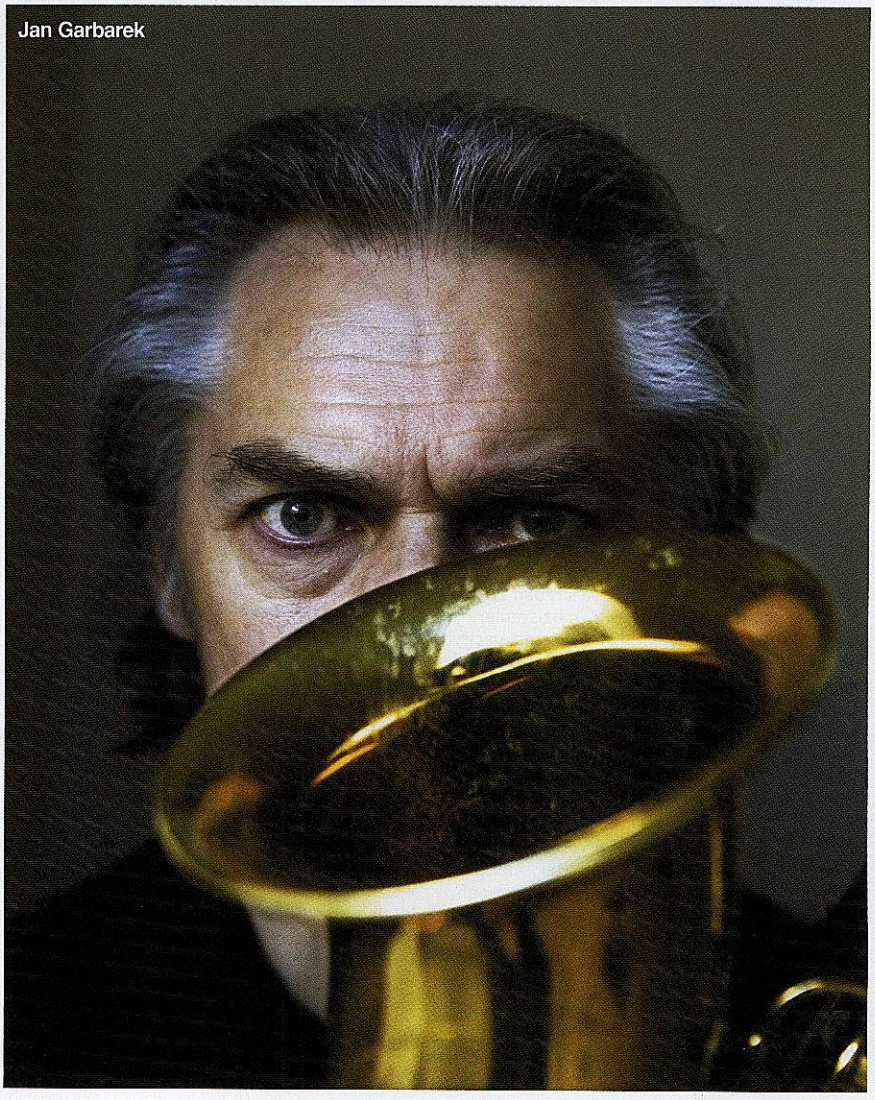
Jan Garbarek

Jim Tomlison-Stacey Kent

Martial Solal

rum. Ama kim bilir ABD Dışişleri Sekreteri **Condoleezza Rice**, üstelik dünya turnesini Irak'a da uzattığı için de liyakat armağanı verirse bir kısım Amerikalılar bunu keyifle kabul edebilir. Ancak her durumda '**Blue Rondo A La Turk**'un yüreği sızlar. Hele hele bu bir Jazz sanatçısı, 88 yaşındaki piyanist **Dave Brubeck** olursa. Rice, Brubeck'e ABD'ye yurtdışındaki katkılarından ötürü **Ben Franklin Award for Public Diplomacy** nişanı vermiş.

2008 International Songwriting Competition Jazz ödülünü İngiliz müzisyen ve yazar **Jim Tomlinson** ve Japon sanatçı **Kazuo Ishiguro** kazanmışlar. Jim ödülü eşi İngiliz vokalist **Stacey Kent**'in "**Breakfast on the Morning Tram**" albümündeki "**The Ice Hotel**" parçası için almış.

YAYINLARDAN:

JazzMagMan, 'Beceriksizlere Jazz', Nina-Darina, Chet'in Uzun Gecesi

Ana süreli yayınlarımız, en kıdemli **Jazz Hot**'un uzun bir kış uykusuna yatması nedeniyle ikiye indiğinden beri bilgi kaynaklarımızın üçte bir oranında azaldığını söylersek haksızlık ederiz. Açıkçası aylık **Jazz Magazine** ve **Jazzman** dergileri genellikle o denli zengin oluyor ki, onları dahi hakkıyla okumak, incelemek pek kolay olmuyor. Her iki dergi, her sayısında geniş bir yeni albüm, festival veya konser tanıtımı veriyorlar. Haziran sayılarıysa yaz festivalleriyle adeta zenginleşmiş hatta renklenip şenlenmiş durumda. (Bir de yüzde birinden yararlanabilsek!)

1927 Cezayir doğumlu en ünlü Fransız Jazz piyanisti **Martial Solal** tam 63 yıldır profesyonel müzisyen. Jazz Magazine Nisan sayısının kapağına taşıdığı sanatçıya üzerine çok geniş kapsamlı bir dosya hazırlamış. Fransa'nın efsanevi kralı **14. Louis**'nin bir de namı vardır: "**Le Roi Soleil / Güneş Kral**" Dergi bir kelime oyunuyla "**Le Roi Solal / Solal Kral**" başlığıyla açmış sanatçının dosyasını. Kendisi, eşi, müzisyen kızı, 7 müzikologla söyleşiler, belli başlı çalışmalarıyla bu 'ağırbaşlı, olağanüstü güçlü teknikli, Fransız jazz'ının yaşayan en büyük arayıcı ve yaratıcı piyanistini gerçekten enine boyuna ele alınmış. Aynı sayıda bir başka eşsiz piyanist, Amerikalı **Ahmad Jamal** ile yapılmış uzun ve keyifli bir röportaj var.

Jazz Magazin'in 592 numaralı Mayıs sayısı geniş oranda "**Hendrix 68 – Efsaneler ve Gerçekler**" manşetiyle **Jimi Hendrix** ve kısmen de Mayıs 1968'e, o günlerden jazz müziğine düşen izlere ayrılmış. Bu günlüğümüzün başında hazırladığımız dosyada veri ve yönlendirmelerinden yararlanmağa çalıştık. Dosyada mevcut çok sayıda ilginç katkıdan **Michel Benita** (1954 Cezayir doğumlu Fransız basçı) ve **Nguyen Lé** (1954 Paris doğumlu Vietnam kökenli gitaristi dergimiz okurları iyi tanıyor) arasındaki 68'de "**Dylan ve Hendrix**" etkileri üzerine sohbet öğretici olduğu kadar da uyarıcı. Ayrıca Fransız jazz'ında gide-

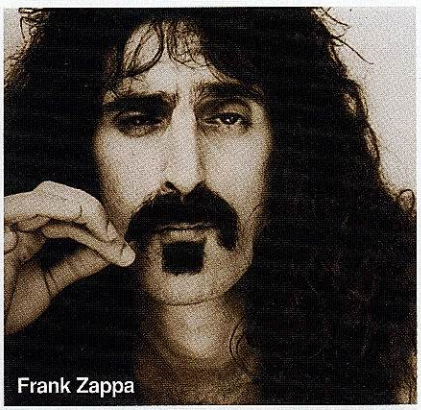
Frank Zappa

rek artan Afrika etkileri hakkında ilginç bir makale ve **Ron Carter** ile yapılmış bir söyleşi dikkatimizi çekti.

Derginin Haziran sayısının kahramanı sanki Mayıs'ın mantıki uzantısıymışcasına **Frank Zappa**. Hatta şöyle bir manşet sorusu var: "**Sahte rockçu veya gerçek jazz'cı mı ?**" 24 Nisan'da yitirdiğimiz klarinet-saksofonun sessiz üstadlarından **Jimmy Giuffre**'a güzel bir saygı yazısı. İtalyan piyanist **Enrico Pieranunzi**'nin son albümü ve portresi. Sanatçı 10 Temmuz'da, hayatının önemli bir kısmını İspanya ve Portekiz'de geçirmiş 18. yüzyılın dev İtalyan klasik bestecilerinden **Domenico Scarlatti**'nin sonatları üzerine çeşitleme yeni bir CD çıkartıyor: "**Enrico Pieranunzi plays Domenico Scarlatti, sonates and improvisations**" (CamJazz).

Jazzman'in Nisan sayısı **Ahmad Jamal**'i kapak yaparken, doğumunun 100. yılında **Stéphane Grapelli**'yi anıyor. Ayrıca **Lionel** ve **Stéphane Belmondo** kardeşler hakkında geniş bir dosya, Tayland'ın cazcı kralı **Bhumibol**, Finlandiya jazz'ı ve Fransa'nın yeni nesil önemli jazz sanatçılarından baterist **Christophe Marquet** ve "Direnişçi Yoldaşları"nı tanıtıyor. İlk albümü "**Résistance Poétique / Şiirsel Direniş**". Yeni çıkan 2. CD "**Itrane**" (Le Chant du Monde).

Dergi Mayıs sayısını gerçekten çok ilginç Rap-Hip-Hop/Jazz sahne çalışması yapan **MC Solaar** ve ona eşlik eden **Roy Hargrove** örneklerinden hareketle "**Jazz ve Hip-Hop**" akrabalığına hasretmiş. Bize daha kolay ve keyifli hitap etmesini bile saygın Fransız Rapçısı MC Solaar yalnızca besteci ve yorumcu değil aynı zamanda tartışmaya çok değerli bir düşünür ve entelektüel olarak katılıyor. Derginin bu sayısının bir başka özgünlüğü "2008 Yaz Jazz Stajları Rehberi" de veriyor. **Alain Jean-Marie, Brian Blade** önemli söyleşi, konukları arasında...

En taze, Haziran sayısına geldiğimizde "**Bossa'nın Boss'u**" hatırlatmasıyla **Stan Getz**'e (1927-1991) zengin bir saygı dosyasının hazırlandığını görüyoruz. Bütün zamanların en devlerinden tenor saksofoncu usta iki müzik arasında,

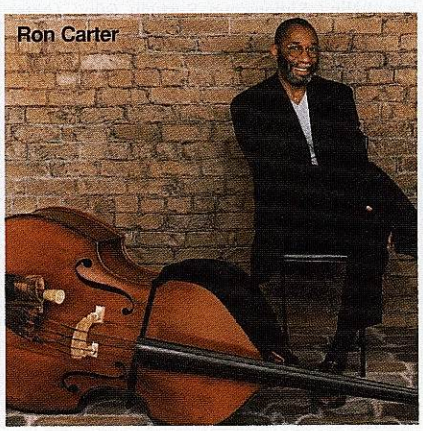
Ron Carter

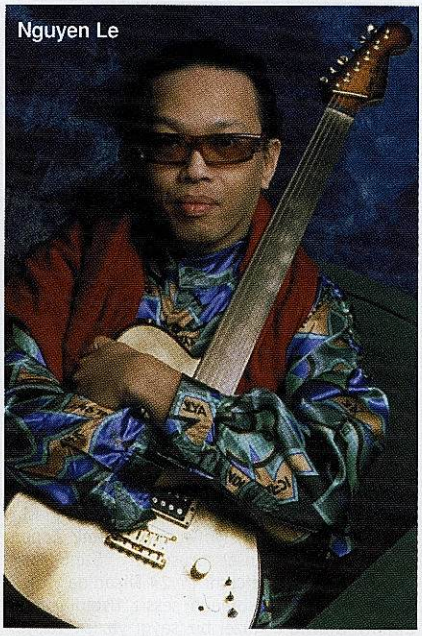
Nguyen Le

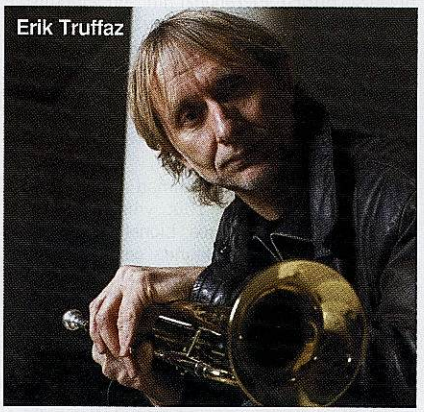
Erik Truffaz

Bossa-Nova ve Jazz köprüsüyle anılıyor. İki güzel yazı ve söyleşi 'fenomen oğlan', İsrailli kontrbasçı **Avishai Cohen** (doğumu 1970) yeni albümü "**Gently Disturbed**" ve **Azimuth Trio**'sunun benzersiz İngiliz vokalisti **Norma Winstone**'nun **ECM**'den lider olarak yayınladığı CD, "**Distances**" odaklanmış.

Sizin oralarda da kıpırdanmalar seziyoruz ancak çok cılız. Buralarda Jazz yayıncılığı fotoğraftan çizgi romana, polisiyeden bilimsel araştırmalara öyle bir hızla gelişmekteki işimizi gücümüzü bırakıp çala kalem "jazz" yazasımız geliyor. Son üç ayda çıkan onlarca kitaptan bir ikisini özetlemek gerçekten güç. **Darina Al-Joundi** Suriyeli baba, Lübnanlı anneden 1968 Beyrut doğumlu Fransız sinema-tiyatro oyuncusu ve yazar. "**Nina Simone'nun Sustuğu Gün**" (Actes Sud) başlıklı romanı hem acılı Lübnan günleri ve aşka, hem de jazz ve özel olarak Nina Simone'a bir saygı, bir haykırış, bir 'blues'. Yok mu bu kitabı türkçeleştirecek bir yiğit?

Amerikalı gazeteci **James Gavin**'in "**Derin Bir Rüyada - Chet Baker'in Uzun Gecesi**" (Eds. Denoel) isimli biyografi denemesi Fransızcaya çevrildi. Ölümünün 20. yılında Chet'in (1927-1988) hayatını bu kadar tam ve iyi anlatan 2. bir kitap olmadığı iddia ediliyor. Bizden hatırlatması.

First Editions yayıncılık ilkel ayaklarda her türlü konuda, herkesin anlayacağı ve seveceği tonda "Beceriksizler İçin" adıyla dizi temel kitaplar yayınlıyor. Sanırım Türkiye'de de "Amatörler İçin" diye başlatmışlar. Fransızca jazz üzerine çıkan nüshası hiç fena değil. Birileri Türkiye'deki meslekdaşlara duyursa çok iyi olur.

Frank Sinatra

Yıllık "**Jazz de France**" (IRMA) isimli Fransa jazz rehberi jazz severlere tam bir başvuru kaynağı. **Christian Béthune**'nün "**Le Jazz et l'Occident / Jazz ve Batı**" (Klincksieck) araştırması, **Pierre Briançon**'un Kaliforniya'nın en eski hapisanelerinden San Quentin'deki haftalık jazz ve jam session'larını anlatan "**San Quentin Jazz Band**" (Grasset) ve **Quentin Debray**'nin **Miles Davis -Juliette Greco** aşkını anlatan "**Le moment magic / Sihirli An**" (Eds. du Rocher) isimli romanı.

ALBÜMLERDEN:

Slettahjell, Solal-Moutin, Magic-Octurn

Türkiye'de yenilikleri bir hayli iyi izliyorsunuz. Bu nedenle bu kez size fazla bir tavsiyede bulunmayacağız. Ancak bir ihtimal Türk piyasasına gelmekte zorlanabilecek bir iki CD hatırlatmakla yetinelim.

Norveç havası her alanda ısınmaya başladı. **Solveig Slettahjell**'in ev şarkılarını bir dinleyin bakalım. Bu ay ilk defa Paris'teydi. Norveçli genç vokalist (d. 1971) izleyenleri hayran bıraktı. 3. albümü "**Domestic Songs**" (Act/Harmonia Mundi). **Martial Solal** ustanın **François** (kontrbas) ve **Louis Moutin** (bateri) ikiz biraderlerle çıkarttığı "**Longitude**" (CamJazz/H.M) eleştirmenler tarafından yere göğe sığdırılamıyor. Flüt ve vokaliyle harikalar yaratmağa devam eden **Magic Malic**, Belçikalı-Fransız **Octurn** grubuyla başdöndürücü 'canlı' bir çifte CD kaydetti. "**XPs**" (Octurn) keşfetmeye değer. Bu arada heyecanla Roy Hargrove ve MC Solaar albümünü beklediğimizi ekleyelim. Geçtiğimiz 12 Nisan'da "**Miles From India**" (Times Square Records) diye sürpriz bir çifte CD yayınlandığını biliyor muydunuz? Bilmiyordum. Benim gibi Miles koleksiyoncularını ilgilendirebilir.

ŞAPKALAR:

Sinatra ve Cicurel, Lion, Luccioni, Lyttelton, Schiano, Frank Sinatra'nın (1915-14 Mayıs 1998) ölümünün 10 yılı münasebetiyle Amerikan makamları 120 milyon adet anı pulu basmışlar. Hepsine Şapka! Sadece Bush'un, MacCarthy'nin, Wall Street'in, GM'in ülkesi değil bu ülke. Uzaktan yakından jazz'a katkısı olan ne varsa, hepsine şapka!

Ünlü Fransız siyaset adamı **Pierre Mendes-France**'ın kayın biraderi, Mısır Yahudisi kökenli, 1920 doğumlu Fransız trompetçi **Raymond 'Ray' Cicurel** 7 Mart'ta vefat etmiş. Fransız jazz'ının vakanüvisti **Hugues Pannassié** onun hakkında çok iyi şeyler yazmış. Ray'in oğlu babasını kayıtlarını toparlıyormuş.

Yazar ve yönetmen **Bernard Lion** 1960'lı özellikle de 1970'li yıllarda 3 televizyon kanalında sayısız jazz programı yapıp sunmuşmuş. 1939'da doğan kişilik 26 Nisan'da ölmüş.

1934 doğumlu 60'larda **Jazz Hip Trio**'yu kuran Marsilyalı Fransız kontrbasçı **Roger Luccioni** 9 Nisan'da aramızdan ayrılmış.

İngiliz besteci, Big Band yöneticisi ve radyo jazz programları yapımcısı 1921 doğumlu **Humprey Lyttelton** geçtiğimiz 25 Nisan'da son reveransını yapmış.

1930 Napoli doğumlu **Charlie Parker** yandaşı ve İtalyan Free Jazz'ının öncülerinden alto ve soprano saksofoncu **Mario Schiano** 10 Mayıs'ta hepimize bir 'Ciao' çekmiş. Bizden de hepsine içten bir ŞAPKA...

Martial Solal geçenlerde **Radio France Internationale**'de (RFI) konuğu olduğu bir programda kendisine yöneltilen bir soru üzerine, "**20. yüzyılın müziği jazz herhalde artık radyo veya televizyonlarda küçük bir şarkı veya köşeden fazlasını hakkediyor, değil mi?**" Nerede hocam, örneğin 24 saat Fransızca programlar sunan dünya radyosu RFI'de jazz bir dakikalık bir köşeye dahi sahip değil. Radyonuz, televizyonunuzda jazz eksik olabilir, ama gönlünüzden, kulak ve gözlerinizden jazz'ın hiç eksik olmadığı nice güneşli, sağlıklı, mutlu yaz günleri sizlerin olsun. Şen ve esen kalın...

Filiz Küçük
filiz.kucuk@yahoo.com.tr

"Emek isteyen tüm sanatlar ciddi anlamda değer kaybına uğradı 80'li yıllardan sonra. Bunu değişmesini hayal ediyorum." "Son yıllarda türetilen sübyan vokalistler de aslında kapitalist düzenin bir nevi kurbanları olduklarının farkına varmadan kendilerini jazz vokalisti diye ortaya atıp piyasadan faydalanmaya çalışıyorlar." Kadınlara adadığı albümleri Mânâ ve İzhar beğeni toplamaya devam ediyor. Söyleyecek çok sözü ve kendine güveni tam olan bir müzisyen o. Söz ve düşüncelerindeki derinlik müziğinde de kendini gösteriyor. İlginç saptamaları ile şaşırtıcı bir söyleşi ile piyanistler serimizin ikinci konuğu;

Nilüfer Verdi

Türkiye' de müzik yapıyor olmanın size ve müziğinize getirileri ve götürüleri neler?
Türkiye müzikal açıdan çok renkli bir yelpazeye sahip. Keşke Türk müziği öğelerine daha vakıf olarak büyüseydim ve bilgilenseydim diye düşünürüm sıkça. Anadolu halk müziğimiz gerçekten çok zengin, halk ozanlarımız ve aşıkların müzikleri, türküler, yerel enstrümanlar, hepsi yörelere göre farklı, dolayısı ile rengarenk bir yapı. Aşık Veysel parçalarına bir zarar vermeden kendimce yorum getirmeye çalıştım. Çok itina ederek, zedelemeden, çarpıtmadan bozmadan yorumlamaya çalıştık. Türkiye'de doğmuş olmam ve burada müzisyen olarak yaşıyor olmanın götürüsü olduğuna inanmıyorum. Kişi doğduğu topraklara aittir. Hayata bakışı ve donanımları yaşadığı yöreden beslenir. Bunu nasıl değerlendirmek o kişinin becerisidir.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?
60'lı yılların rock, pop ve latin grupları ile büyüdük. Jazz grupları da o yılların neredeyse popüler müzikleri arasında sayılırdı. Artık jazz müziğine iyice yoğunlaştığım yıllarda, Herbie Hancock benim en favori piyanistim oldu. Hala da aynı heyecan ile kendisini dinliyorum. Kişisel olarak da tanışma fırsatım oldu. Hatta bazı konularda yakın fikir alışverişi yapma olanaklarımız oldu 90'larda geldiği İstanbul Caz Festivali'nde. 4 gece üst üste, Buster Williams, All Foster, Herbie Hancock birlikte, o yıllarda çalıştığımız Yeniköy Jazz Bar'a geldi. Son derece tatlı, mütevazı ve insani olarak derinlikleri olan bir müzisyen. Müziğe bakışı asla kısıtlı ve dar bir alanda değil.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?
Müzikal anlamda elbette ki hedeflerim vardı, her zaman da olmaya devam edecek. En önemli hedefim çalarken kendimi tamamen müziğe verebilmek. Yani el çabukluğu marifet veya bazı klişeleri tekrarlayıp ölçüleri geçiştirmek yerine, kendimi sanki kulaklıkla dinliyor gibi sadece ve sadece müziğe odaklamak, iç sesimle baş başa olabilmek. Üzerinde her zaman durduğum bu. Zira insanoğlunun etkilendiği öyle çok şey var ki. Odağı kaybetmek, yeknesak çalmak çok kolay. Ama odağı kaybetmemek ve kalbinizden çalmak çok önemli.

Kendinizi 20 yıl sonra nerde ve nasıl görmek istersiniz?
Ben sabırsız bir insanım da, şu 20 yılı 10 yıla indirsek istediğim, yani hayalim, özlemim şu: Emek isteyen tüm sanatlar ciddi anlamda değer kaybına uğradı 80'li yıllardan sonra. Bunu değişmesini hayal ediyorum.

Şu an Madrid'deyim. Dün gece İspanyol müzisyenlerle aynı konuları tartışıyorduk. İş bulabilmek için birçok müzisyen DJ'li müziklerin üzerine çalıyor. Aslında bu müziklerin üzerine ne çaldığınız hiç ama hiç fark etmiyor, ne ton, ne ritim, ne armoni, ne de melodi... Ne çalarsan çal fark etmiyor. Böyle müzik olur mu? Bence bu müzik değil artik, sadece ses. Emek istemeyen bir şey haline geliyor. Akılda kalıcılığı var mı? Kesinlikle yok. Kapitalist toplumun gereklerinden biri olan çabuk tüketilirlik öğelerini taşıyan bir ses. Gene aynı şekilde son yıllarda türetilen sübyan vokalistler de aslında kapitalist düzenin bir nevi kurbanları olduklarının farkına varmadan kendilerini jazz vokalisti diye ortaya atıp piyasadan faydalanmaya çalışıyorlar. Jazz müziğinin nereden geldiğinden, ne olduğundan haberleri bile yok. Benim hayalim, bütün sanat dalları için geçerli olmak üzere, ciddi eleştirmenlerin olması. Jazz müziği ile ilgili hiç bir ulusal gazetede eleştiri yapan kimse kalmadı. Çok yazık, meydan boş, herkes istediği düdüğü öttürüyor. Jazz adı altında abuk sabuk bir sürü tür insan festivallerde boy gösteriyor. Bu sadece Türkiye'de değil çoğu ülkelerde aynı maalesef. İnsanların ciddiyetten uzak, tüketen ve üreten ama fazla düşünmeyen topluluklar olmasına gayret ediliyor. Bunun değişmesini hayal ediyorum. Şu an "tüketiyorum öyleyse varım" zihniyeti geçerli. Bunun gene "düşünüyorum öyleyse varım" fikrine dönüşmesini diliyorum. Düşünen toplumlar daha nitelikli eserler isteyecektir her sanat dalında. Böyle bir ortamda yaşıyor olmak isterdim en kısa zamanda. 20 sene fazla uzak bir süre benim için.

Sağlık durumunuz müzik yapmanızı engelleyecek olsa hayatta neye tutunurdunuz?
Sosyoloji, psikoloji, felsefe...

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?
En güçlü yanım şu: her yerde çalabilirim, akustik elversin, çalınabilir bir piyano olsun benim için yeterlidir. Yani çaldığım ortamların nasıl bir yer olduğu beni fazla etkilemedi, batakhanede olabilir, şahane bir ortam da olabilir, yeter ki bu müziği istesinler ve az buçuk anlasınlar. Eksiklerime gelince o kadar çok ki bu dergide sayfa kalmaz. Hangi birinden başlasam! Pazarlama yetilerimin çok eksik olduğumu söyleyebilirim, ileriyi görme kabiliyetim hiç yok, önümü zor görüyorum.

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?
Ben her günümü her saatimi müziğe ayırmak istiyorum. Ailevi sorumluluklarımdan arda kalan tüm zamanım müziğindir zaten.

Müziğinizi neler besliyor?
Herşey

Şu sıralar kimlerle, hangi projelerde çalıyorsunuz?
Bir teklif aldım, yeni bir projenin içindeyim ancak açıklayamayacağım. Bu öyle bir proje ki beni rezil de edebilir vezir de. Bitince açıklanacak ancak. Riski çok fazla zira.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?
Eğitmenlikten bahsediyorsanız iki yıl öncesine kadar düzenli, son iki yıldır düzensiz olmak kaydi ile talebelerim oluyor. Bu düzensizlik son iki yıldır İstanbul'da düzenli olmayışımdan kaynaklanıyor.

Benim müzikle ilgili paylaşmak istediklerim ise Nükhet Ruacan'ın kaybından sonra büyük bir boşluğa düştü. Biz sürekli telefonlaşır her şeyi birbirimize söylerdik ve ben kendi cinsiyetimden bunu paylaşabileceğim önemli bir arkadaşımı yitirdim. Karşı cinsten müzisyen arkadaşlarım her zaman var, ama onları gece yarısı "Şunu dinledin mi? Aç televizyonu, radyoyu ne çalıyor? Konsere gittim şöyleydi böyleydi" demek için arayamıyorum!

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com

HAYATI B&W CM SERİSİ'NİN YENİLİKÇİ ÇİZGİLERİNDE YAŞAYIN...

B&W tasarımcılarının klasik ve yenilikçi çizgileri birleştirdikleri CM Serisi, bu farklı iki görüşü aynı anda yaşamak isteyen müzik dinleyecilerine ayrıcalık tanıyor. B&W Grup müzik kalitesi olarak tartışmasız sektörün en iyi firmaları arasında yer alıyor. Avrupa'nın en prestijli ödülü sayılan EISA ödülü sahibi olan CM Serisi CM1 Mini Monitör hoparlör, ödül komitesi tarafından kendi sınıfının başyapıtı olarak değerlendirildi. Kendisi küçük ama verdiği ses muhteşem olarak tanımlandı. B&W tasarımcıları ve üreticileri yıllardır hep aynı felsefe ile çalışıyorlar; her hoparlörün mekanik dizaynını en uygun şekilde kullanılabileceği, dengeli akustik ve müzikal sistemi çalıştırabilecek basit elektronik bir sistem ve bu sistemin en iyi şekilde çalışabileceği güzel tasarıma sahip hoparlörler üretmek. Bu felsefe ışığında üretilen CM Serisi mini monitör hoparlör (CM1), taban hoparlörü (CM7) ve center hoparlörden (CMCenter) oluşuyor. Serinin hoparlörleri dinleyenlere gerçeği aratmayacak netlikte bir ses kalitesi sunuyor.

Perakende Satış Fiyatı; 850 $ - 2350 $ arasi değişen fiyatları var.

JBL'İN 60. YILI İÇİN ÜRETİLEN TL 260 BİR PERFORMANS VE TASARIM HARİKASI

Profesyonel ve tüketici hoparlörlerinin önde gelen üreticisi olan JBL, kuruluşunun 60. Yılı anısına olağanüstü performansı ve şık tasarımı birleştirdiği TL 260 serisiyle müzik dünyasında zirveye oturdu. Hem tasarım hem de ses kalitesi olarak hep en iyiyi sunan JBL, TL 260 hoparlörleri ile özellikle hi-fi müzik meraklılarını sevindirdi. Bu model, mükemmel seviyede akustik hassasiyeti ve müzikal gerçekliği elde etmek için, JBL'nin transduser ve kapsama teknolojisindeki en son gelişmelerle birlikte önceki modellerin onaylanmış tasarım taslaklarını bir araya getirmektedir. JBL'in TL 260'da kullandığı ana yenilik, 40 kHz'e kadar uzatılmış frekans cevabı sağlayan yeniden geliştirilmiş ultra yüksek frekanslı bir transduserdır. Mükemmel ölçüde hassas ve tabii ses kalitesini elde etmek için JBL TL260, şirketin hoparlör tasarımı ve mühendisliği alanındaki en gelişmiş çalışmalarını bir araya getirmektedir. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan orijinal performansta olağanüstü derecede doğru ses oluşturma kabiliyeti ile müziksever-lerden tam not almıştır. Sonuç gerçekten mükemmel bir ses kalitesidir. Müziği en doğal şekilde dinlemek isteyenler için JBL TL 260 rakipsiz bir seçenek olacaktır.

Perakende Satış Fiyatı (KDV Dahil) :3286 $

www.sfrkd.com

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Selam!
Bu sayımızda nefesli sazların en güzeli olan şarkıcı konuğumuz Sibel Köse! Nardis Jazz Club'da Önder Focan'la beraber yaptıkları nefis duo'larından bir caz standardı; Our Love Is Here To Stay... Sibel bu kayıtta trombonculara taş çıkaran tonu, tekniği ve müzikalitesiyle o kadar nefis bir scat yapmış ki dayanamadım ve transcription'unu yaptım. Umarım siz de beğenir ve çalarsınız. Kayıt www.myspace.com/nardisjazzclub adresinden alınmıştır.

İyi çalmalar.

OUR LOVE IS HERE TO STAY

SCAT SOLO SIBEL KOSE

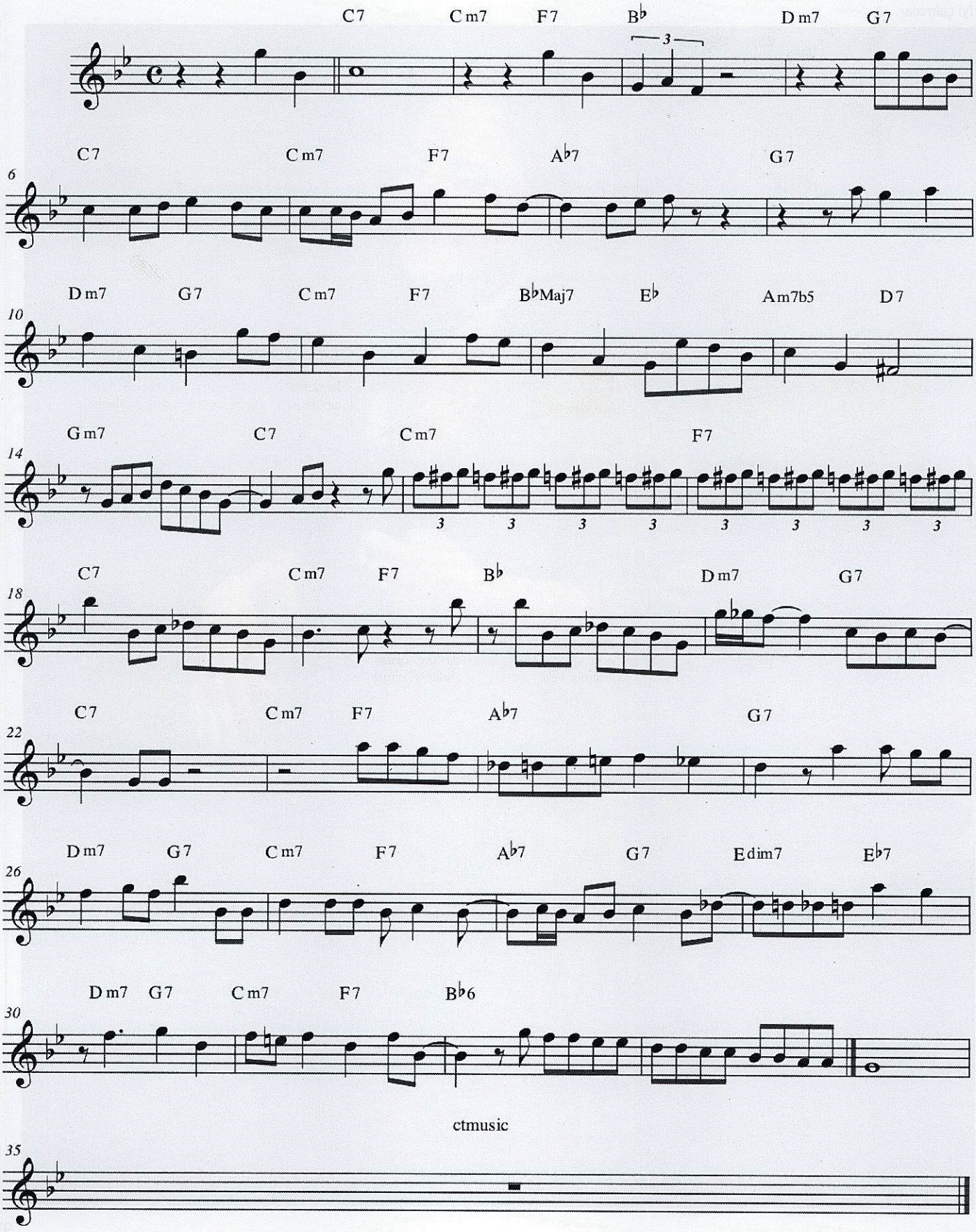

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

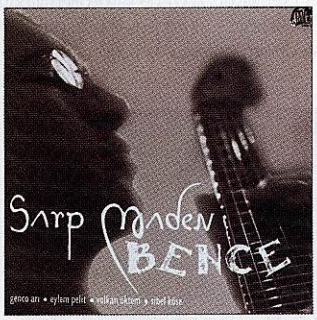

Sarp Maden

Bence
Mess Prod. (2008)

Müzisyenler
Sarp Maden (g)
Genco Arı (p)
Eylem Pelit (b)
Volkan Öktem (d)
Sibel Köse (vo)

Sarp Maden'in kendi adına ilk albümü yeni prodüksiyon şirketi Mess'den piyasaya çıktı. Daha önce Acid Trippin', Lodos, Trio Mrio, Quartet Muartet albümlerinden tanıdığınız ve Sibel Köse, İmer Demirer, Elvan Aracı, Ricky Ford, James Lewis, Selen Gülün, Dave Weckl, Anthony Jackson, Sertab Erener, Bülent Ortaçgil, Garo Mafyan ve Atilla Özdemiroğlu ile çalışmış olan Sarp Maden'i aynı zamanda çeşitli mekânlar ve festivallerdeki konserlerinden de tanıyorsunuz.
"In My Opinion" adlı parçasından yola çıkılarak "Bence" adı verilen bu ilk albümünde, Sarp Maden'in yıllarca biriktirdiği beste hazinesinden özenle seçilmiş 8 eser bulunuyor. Brezilya müziğinin taşıdığı coşkuyla modern jazz'ın buluşmasının yarattığı kusursuz karışımı, Sarp Maden dinleyicilerine özel olarak tattırıyor.

Pat Metheny

Day Trip
Nonesuch 75509 79956 (2008)

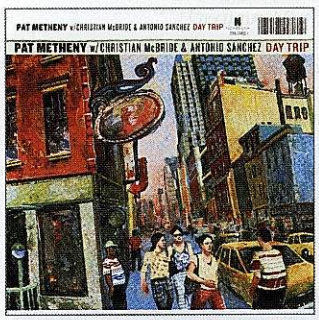

Müzisyenler
Pat Metheny (g)
Christian McBride (b)
Antonio Sanchez (d)

Albümde toplam 10 parça yer alıyor. Bunlardan beş tanesi stüdyo kaydına girmeden önce 2004'de Tokyo'da "live" olarak kaydedilmiş. Pekçok kere de "indirilmiş" olmalı. Ama bu albümde hepsi bir arada ve sadece gitar severlerin değil tüm jazz severlerin de hoşlanacağı bir çalışma olduğunu düşünüyoruz.

Brad Mehldau Trio

Live at the Village Vanguard
Nonesuch 7559-79956-5 (2008)

Müzisyenler
Brad Mehldau (p)
Larry Grenadier (b)
Jeff Ballard (d)

Brad Mehldau'nun aynı kadro ile yaptığı ikinci, Village Vanguard'da kaydettiği dördüncü "live" kaydı olan bu çalışma 2 CD'den oluşuyor. İlk albüm 2005'de kaydettiği "Day is Done" idi.

Ekim 2006'da 4 gün boyunca çaldıklarını kaydedip, beğendiklerini topladıkları bu albümde en çok dikkat çeken şey parçaların uzunluğu. "Live" kayıtların müzisyenleri rahat kılan, stüdyo kayıtlarının sınırlamalarından kurtaran format olduğu kesin. Daha mutlu hissediyorlar. Birinci CD'de 7, ikincide ise 6 parça yer alıyor. Besteler, Coltrane yorumu Countdown yer alan parçalar arasında.

Nicholas Payton

Into the Blue
Nonesuch 7559-79942-4 (2008)

Müzisyenler
Nicholas Payton (tp, vo)
Kevin Hayes (p, Fender Rho.)
Vicente Archer (b)
Marcus Gilmore (d)
Daniel Sadownick (perc)

90'lar boyunca Amerika ve Avrupa'da bir çok önemli müzisyen ile çalma imkanı bulan sanatçı ilk albümü From This Moment'ı 1994 yılında yayınladı. Kariyeri boyunca çalıştığı isimler arasında Elvin Jones, Courtney Pine, Joshua Redman, Christian McBride, Mark Whitfield, Roy Hargrove ve Wynton Marsalis gibi devler olan Nicholas Payton 1996'da Kansas City isimli filmin soundtrack albümünü kaydetti. 1997'de yayınlanan Doc Cheatham, Nicholas Payton albümündeki performansı ile "En İyi

Enstrümantal Solo" dalında Grammy Ödülü alan müzisyen yeni neslin en yetenekli trompetçileri arasında gösteriliyor. Albümde 10 parça yer alıyor. Sanatçı ve grubu 23-25 Ekim tarihleri arasında albüm turu kapsamında İstanbul JC's'de sahne alacak.

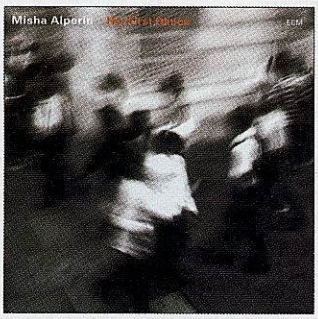

Misha Alperin

Her First Dance
ECM 1995 (2008)

Müzisyenler
Misha Alperin (p)
Arkady Shilkloper (frnc hrn, flg hrn)
Anja Lechner (violoncello)

Ukranyalı piyanist Misha Alperin'in ECM'den çıkan önceki albümü At Home and Night albümünün devamı niteliğindeki bu çalışmasında yine uzun zamandır birlikte çaldığı müzisyenlerle 10 parça kaydetmiş. Tüm müziklerin Misha Alperin'e ait olduğu kayıtta "The Russian Song" Arkady Shilkloper'a ait.

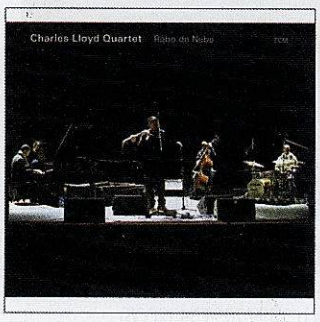

Charles Lloyd

Rabo de Nube
ECM 2053 (2008)

Müzisyenler
Charles Lloyd (ts, as, p, perc)
Jason Moran (p)
Reuben Rogers (b)
Eric Harland (d, perc)

Yaşına rağmen hala dinç ve gençlerle çalmaktan çok hoşlanan Charles Lloyd'un 70. yaşı dolayısıyla 2007'de Basel'de çağdaş jazz'ın önde gelen müzisyenleri ile birlikte kaydedilmiş. 7 parçanın yer aldığı CD'de Lloyd besteleri, ballad'lar ve albüme de adını veren Rabo de Nube cover'ı da yer alıyor.

Marilyn Mazur & Jan Garbarek

Elixir
ECM 1962 (2008)

Müzisyenler
Jan Garbarek (ts, ss, flt)
Marilyn Mazur (perc)

Perküsyoncu Marilyn Mazur Jan Garaberk ile duo olarak yaptığı bu albümde pek çok vurulabilir enstrümanı müziğine koymuş. Marimba, bowed vibrafon, waterphone ve çeşitli ziller ve davulları duyabileceksiniz. 21 parçanın yer aldığı çalışma Jan Garbarek severleri de çok mutlu edecek.

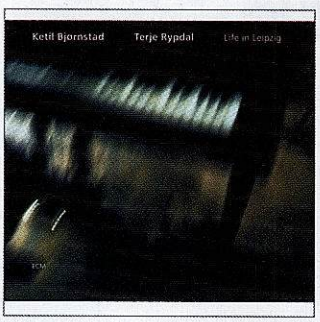

Ketil Bjornstad & Terje Rypdal

Life in Leipzig
ECM 2052 (2008)

Müzisyenler
Ketil Bjornstad (p)
Terje Rypdal (g)

Birbirlerini uzun zamandır tanıyan fakat bu ilk birlikte kayıtları olan Norveçli iki müzisyenin keyifli birlikteliği. 2005'de Leipzig'de "live" kaydedilmiş. Oldukça ender rastlanan gitar ve piyano birlikteliği olan bu çalışmada melodik yapısı önde Ketil Bjornstad ile rock sound'u önde Terje Rypdal'in gitar teknikleri hem jazz severleri hem de rock severleri mutlu edeceğe benziyor.

Marcin Wasilewski

January
ECM 2019 (2008)

Müzisyenler
Marcin Wasilewski (p)
Slawomir Kurkuewizc (b)

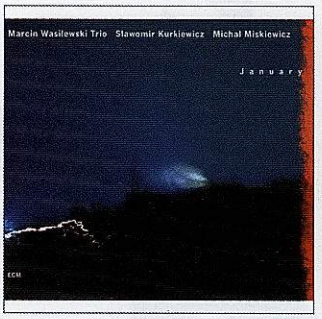

Michal Miskiewicz (d)

Polonyalı, daha önce "Simple Acoustic Trio" olarak tanınan üçlü 15 yılın ardından adlarını Marcin Wasilewski Trio olarak değiştirdiler. Albümde besteler, Carla Bley, Gary Peacock, Tomaz Stanko, Ennio Moricone parçalarının yorumları yer alıyor. 2007'de kaydedilen albüm piyano trio'larının son dönemde elde ettikleri başarıları devam ettireceğe benziyor.

Nik Bartsch's Ronin

Holon
ECM 2049 (2008)

Müzisyenler
Nik Bartsch (p)
Björn Meyer (b)
Kaspar Rast (d)
Andi Pupato (perc)
Sha (clt, b)

Ronin, Zürihli piyanist ve besteci Nik Baertsch tarafından 2001'de kuruldu. Kuruluşlarındaki amaç "rituel groove müzik" yapmaktı. Bu albümlerinde kendilerini
her ne kadar zen funk ve jazz olarak tanımlıyorlar ama tanımlamaların da ötesinde bir albüme imza atan sanatçıların bu çalışmasını türünden hoşlananlar beğenecek.

Wolfert Brederode Quartet

Currents
ECM 2004 (2008)

Müzisyenler
Wolfert Brederode (p)
Claudio Puntin (clt)
Mats Eilertsen (b)
Samuel Rohrer (d)

Alman piyanist Wolfert Brederode'nin 2006'da kaydedilen, 11 parçanın yer aldığı albümü genç,

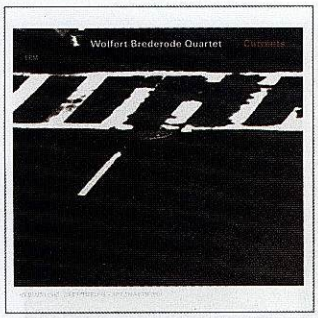

çağdaş Avrupalı müzisyenlerin de katkılarıyla ECM'in yeni yüzlerinden birisi olarak CD vitrinimizde yerini alıyor.

E.S.T

Live in Hamburg
ACT 6002 (2007)

Müzisyenler
Esbjörn Svensson (p),
Dan Berglund (b)
Magnus Öström (d)

İlk "live" albümleri Live '95'den sonra çok hızlı yükselen müzikal kariyerleri ile (ACT, 2001) Avrupa'nın en başarılı jazz gruplarından bir oldular. 2006 kayıtları Tuesday Wonderland'den hemen sonra devam niteliğinde olan bu çalışma 2 CD'den oluşuyor. Tuesday Wonderland turu niteliğindeki Hamburg konserlerinin kaydı olan bu çalışmada her CD'de 5er parça yer alıyor.

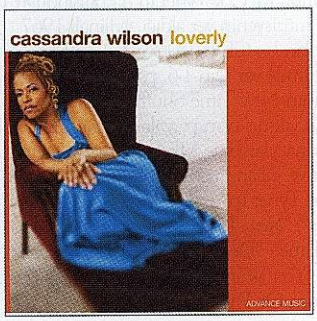

Cassandra Wilson

Loverly
Blue Note 21788 (2008)

Müzisyenler
Cassandra Wilson (vo)
Marvin Sewell (g)
Jason Moran (p)
Lonnie Plaxico (b)
Reginald Veal (b)
Herlin Riley (d)

Jazz ve blues sound'ları arasında Cassandra Wilson'ın buğulu alto sesi çok farklıdır. Bu albümde sanatçı muhteşem piyanist Jason Moran ile birlikte bilinen Black Orpheus, Caravan gibi standartların yanında az bilinen parçalar da söylüyor. 12 parçanın yer aldığı albümde ayrıca Lekan Babalola (perc), Rhonda Richmond (back vo) yer alıyorlar.

Lou Donaldson

Here'tis
Blue Note 14371 (2008)

Müzisyenler
Lou Donaldson (as)
Grant Green (g)
Baby Face Wilette (org)
Dave Bailey (d)

İlk kaydının 1961'de yapıldığı bu çalışmada 5 parça yer alıyor. Gershwin, Lou Donaldson ve Charlie Parker bestesi "Cool Blues" yer alıyor.

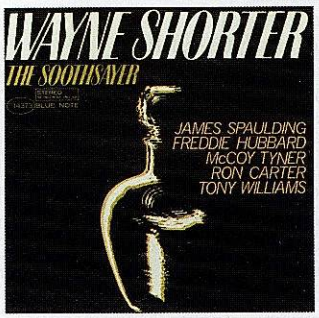

Wayne Shorter

The Soothsayer
Blue Note 14373 (2008)

Müzisyenler
Freddie Hubbard (tp)
James Spaulding (as)
Wayne Shorter (ts)
McCoy Tyner (p)
Ron Carter (b)
Tony Williams (d)

İlk kaydının 1965'de yapıldığı albümde 7 parça var. Fazla duyulmamış Wayne Shorter besteleri Angola, The Big Push, Lady Day, Infant Eyes gibi ballad'lara yer verilmiş, arşivlik...

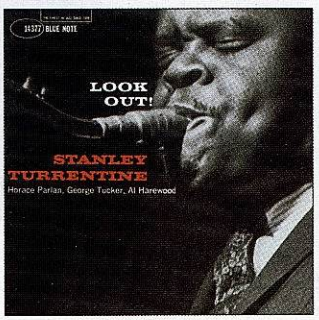

Stanley Turrentine

Look Out!
Blue Note 14377 (2008)

Müzisyenler
Stanley Turrentine (ts)
Horace Parlan (p)
George Tucker (b)
Al Harewood (d)

İlk kaydının 1960'da Rudy Van Gelder stüdyolarında yapılan bu CD ilk kez 1960'da, sonra 87'de de basılmış ama bazı parçalar zaman içinde eklenerek 9 parçalık bir repertuara ulaşmış. Orijinali 6 parça. Sanatçının kariyerinin göstergesi olan arşivlik bir çalışma.

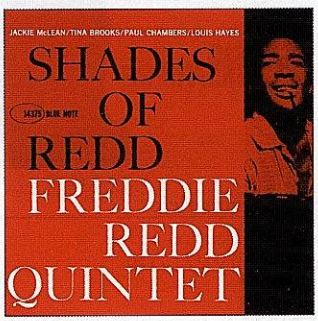

Freddie Redd

Shades of Redd
Blue Note 14375 (2008)

Müzisyenler
Jackie McLean (as)
Tina Brooks (ts)
Freddie Redd (p)
Paul Chambers (b)
Louis Hayes (d)

Freddie Red elimizde çok fazla kaydı olmayan 1928 doğumlu hard bop piyanistlerinden. 1950'lerde büyük ün kazanan hatta filmlerde oynayan (en tanınmış olanı "The Connection") New York, Londra ve Paris sahnelerinde yer alan sanatçı Amerika'da umduğunu bulamayıp bir süre Avrupa'da yaşadı ve 1974'de ABD'ye geri döndü. Bu albüm 1960'da ilk kez ABD'de kaydedildi, 2007'de tekrar master edilerek CD formatında çıktı. Bu yeniden basımda ise 9 parça yer alıyor, bunlardan 2'si sanatçının 1988'deki bir başka kaydından.

Horace Silver

Further Explorations
Blue Note 14379 (2008)

Müzisyenler
Art Farmer (tp)
Clifford Jordan (ts)
Horace Silver (p)
Teddy Kotick (b)
Louis Hayes (d)

1958 kaydı, yeni master'ı 2007'de yapılmış, tüm besteler Horace Silver'a ait. 6 parça yer alıyor.

Sergio Cammariere

Cantautore Piccolino
Blue Note 819927 (2008)

Müzisyenler
Sergio Cammariere (vo)
Fabrizo Bosso (tb)
Alex Britti (g)
Luca Bulgarelli (b)
Amadeo Ariano (d)

İtalyan şarkıcı ve sözyazarı Rino Gaetano'nun kuzeni olan sanatçı İtalyan kritiklerinin 2003'deki en iyi jazz'cı ödülünü kazanmış, piyanist, besteci, söz yazarı kimliğine de sahip. 15 parçanın yer aldığı CD'deki besteler de kendisine ait.

Amos Lee

Last Days of the Lodge
Blue Note 07419 (2008)

Müzisyenler
Amos Lee (vo, g)
Doyle Bramhall Jr. (g)
Spooner Oldham (keyb)
Pino Palladino (b)
James Gadson (d)

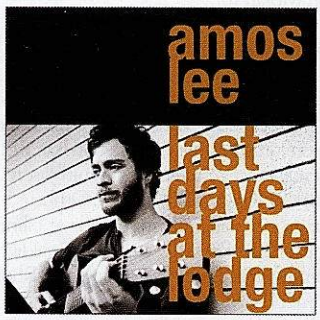

Philadelphialı şarkıcı, şarkı sözü yazarı ve gitarist Amos Lee'nin Blue Note etiketi altında çıkan üçüncü çalışması. Genel bilgi olarak daha önceki albümleri, Amos Lee, Supply and Demand olduğunu belirtelim. Sanatçı daha çok Bob Dylan, Elvis Costello, Norah Jones, Paul Simon gibi sanatçılarla çıktığı turlardan tanınıyor. Steve Wonder ve James Taylor etkileri müziğinde çok belirgin.

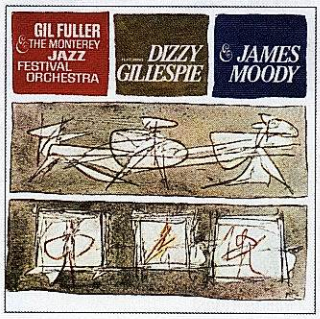

Dizzy Gillespie & James Moody w/Gil Fuller

The Monterey Jazz Festival Orchestra
Blue Note 17466 (2008)

Müzisyenler
Dizzy Gillespie (tp)
James Moody (as, ts, flt)
Gil Fuller (arr., cond.)
Monterey Jazz Ochestra

"Monterey Jazz Festivali yıllardır anı CD'si basmasına karşın ilk kez bu kadar kıymetli bir anı CD'si çıkarıyor" deniliyor. James Moody hariç bugün artık hayatta olmayan sanatçıların bu CD'sindeki parçalar çeşitli dönemlerde 1965 yılında kaydedilmiş. Gil Fuller'e ait olan parçalar ise daha önce "Night Flight" adlı LP ile yayımlanmış. Toplam 20 parçanın yer aldığı bu arşivlik kaydı büyük orkestra sevenlere öneriyoruz.

Bobby Hutcherson

Head On
Blue Note 17464 (2008)

Müzisyenler
Oscar Brashear (tp, flghrn)
Harold Land (ts, flt)
Bobby Hutcherson (vib, mar)
Todd Cochran (p)

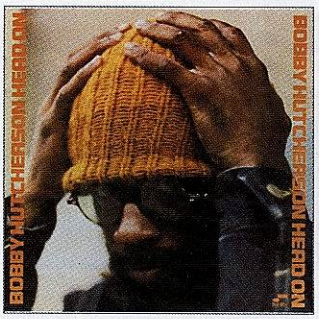

William Henderson (p)

Vibrafon ve marimba gibi "jazz ötesi" bir entrümanı swing ve bebop gibi jazz üslubunda da kullanabilen Bobby Hutcherson'un 1971 kaydı bu albümden "fusion" severler çok hoşlanacak. Todd Cochran ve Bobby Hutcherson bestelerinden oluşan jazz ve pop lezzetli albümde 7 parça var.

Stanley Turrentine

The Return of The Prodigal Son
Blue Note 17462 (2008)

Müzisyenler
Marvin Stamm (tp)
Joe Farrell (ts)
Stanley Turrentine (ts)
Bob Cranshaw (b)
Ray Lucas (d)

Aralarında McCoy Tyner'ın da bulunduğu 15 harika müzisyenin yer aldığı, orijinali 1967 kaydı olan bu CD'de 10 parça yer alıyor. İlk bölümde yer alan 1-6. parçalar daha önce sanatçının New Time Shuffle adlı albümünde piyasaya çıkmış olan parçalar. Albümde yer alan diğer sanatçılar Blue Mitchell (tp), Garnett Brown ve Julian Priester (tb), Joe Farrell (reed), McCoy Tyner (p). Parçalar ise; "Pres Delight", "Bonita", "New Time Shuffle", "Better Luck Next Time", "Dr Feelgood", "The Look Of Love", "You Want Me To Stop Loving You", ve"Return Of The Prodigal Son".

Louis Smith

Smithsville
Blue Note 58289 (2008)

Müzisyenler
Louis Smith (tp)
Charlie Rouse (ts)
Sonny Clark (p)

Paul Chambers (b)
Art Taylor (d)

Orijinali 1958 olan kayıtta 8 parça yer alıyor. Sadece kendi liderliğinde 2 albümü olan sanatçının arşivlik olan bu çalışmasında tenorcu Charlie Rouse dinlenmeye değer.

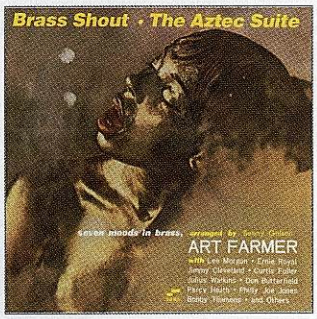

Art Farmer

Brass Shout / The Aztec Suite
Blue Note 17465 (2008)

Müzisyenler
Art Farmer (tp)
Lee Morgan (tp)
Ernie Royal (tp)
Jimmy Cleveland (tp)
Curtis Fuller (tp)
Wayne Andre (tb)
James Haughton (bar-hrn)
Julius Watkins (frhn)
Bob Northern (frhn)
Don Butterfield (tu)
Bobby Timmons (p)
Percy Heath (b)
Philly Joe Jones (d)
Elvin Jones (d).

Benny Golson'un aranjmanlarını yaptığı kaydın orijinali 1959. 1 ve 7. parçalar sanatçının Brass Shout kayıtlarından, Chico Farrill'in aranjmanlarını yaptığı 8 ve13. parçalar ise Aztec Suite çalışmasından toplanmış. Dönemi yansıtan, ilgilenenlerin arşivlerine alması gereken bir CD.

Lionel Loueke

Karibu
Blue Note 19207 (2008)

Müzisyenler
Lionel Loueke (g)
Massimo Biolcati (b)
Ferenc Nemeth (d)

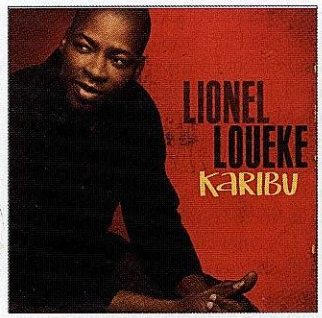

Bu seneki jazz festivallerinin gözdesi olan sanatçı ve yeni albümü... Afrikalı jazz gitaristi Lionel Loueke'nin yeni albümü piyasada... "Hoşgeldin" anlamına gelen "Karibu" adlı albümü ile gitarı kadar yorumculuğunun da ne kadar iyi olduğunu kanıtlayacak olan Loueke bu albümde de triosu ile yola devam ediyor. Albümde ayrıca konuk olarak Herbie Hancock ve Wayne Shorter da yer alıyor. Hancock ve Loueke'u birlikte çalıştıkları Grammy ödüllü "River: The Joni Letters" projesi kapsamında bu yıl 15. İstanbul Jazz Festivalinde de izleme şansı bulacağız.

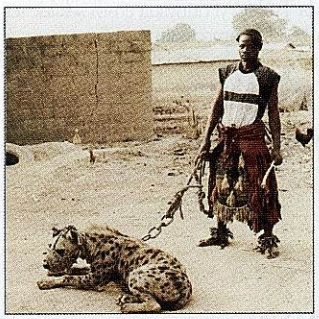

Tony Allen

Lagos Shake
Honest Jons 208257 (2008)

Müzisyenler
Tony Allen (d)

Nigeryalı davulcu Tony Allen'in yeni çalışması Türkiye'de de önümüzdeki günlerde satışa sunulacak. Fela Kuti Band'i duyanlar sanatçıyı daha çabuk hatırlayacak. Afrobeat müziğin kurucusu, öncüsü sayılır. Brian Eno'ya göre yaşayan en önemli davulcudur kendisi. Bu albümünde ise re-mix'ler, re-recording'ler yer alıyor. 10 parça var. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

West African Music

Living is Hard
Honest Jons 208255 (2008)

Batı Afrika müzikleri İngiltere'de ilk kez '20'lerin sonlarında Zonophone etiketi altında kaydedilmiş. O dönemde İngiliz topraklarına büyük bir göç dalgası olmuş. Son dönem adını duymaya başladığımız ve bize de yeni ithal olan Honest Jons firması harika bir iş yaparak bu kayıtları toparlamış. 23 Afrikalı müzisyen liderliğinde 23 parça seçilmiş. Parçaların

toplanmış olduğu dönem ise 1927-1929 yıllarını kapsıyor.

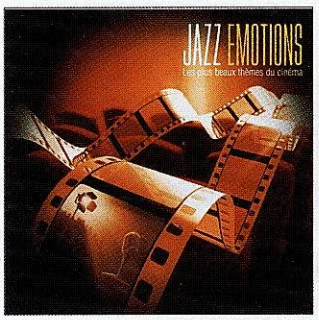

Jazz Emotions

Les plus beaux themes du Cinema
BMG 71382 (2008)
SONY BMG'den müzik ve sinema tutkunlarını mutlu edecek bir albüm daha piyasaya sunuldu. Kült sayılan birçok filmin klasikleşen şarkıları "Jazz Emotions – Les Plus Beaux Themes du Cinema"da bir arada sunuluyor. Albümde; çok sevilen "Pembe Panter" filminin müziği, Martin Scorsese'nin başyapıtı "Taxi Driver"ın film müziği ve de Harrison Ford'un kariyerinin en önemli filmlerinden biri olan ve yönetmenliğini Steven Spielberg'ün yaptığı "Raiders of the Lost Ark" nam-ı diğer "Indiana Jones" filminin müzikleri gibi birçok beğenilen film müziği yer alıyor. Ayrıca "Goodmornign Vietnam" filminden, Louis Armstrong yorumu ile "What A Wonderful World" da bu albümde...

Best Guitar 100

EMI 221153 (2008)

EMI'dan 6 CD'den oluşan bir toplama katalog. Dünya çapında gitaristlerin yer aldığı 100 favori klasik gitar eseri bu albümde toplanmış. Manuel Barrueco, Ernesto Bitetti, Carlos Bonell, Julian Bream, Julian

Byzantine, Eliot Fisk, Oscar Ghiglia, Sharon Isbin, Wulfin Lieske, Christopher Parkening, Angel Romero, Dario Rossetti-Bonell ve efsane isim Andrés Segovia...

CD 1: Baroque and Before, CD 2: Spanish Guitar Vol.1, CD 3: Spanish Guitar Music Vol.2, CD 4: Rodrigo, CD 5: Latin American Guitar, CD 6: The Modern Guitar.

Opera 2008

Various Artists – Best Opera
EMI 612627 (2008)

Klasik müzik dünyasının en ünlü opera starları ve tüm zamanların en sevilen eserleri bu albümde bir araya gelmiş. 2 CD'den oluşan Opera 2008'de toplam 40 eser yer alıyor. Luciano Pavarotti, Cecilia Bartoli, Placido Domingo, Angela Gheorghiu, Rolando Villazon, Renée Fleming, Roberto Alagna ve Maria Callas gibi isimlerin en popüler opera eserlerinin yer aldığı bu özel albüm klasikçileri mutlu edecek.

Bülent Evcil

Tango Zamanı
Kalan 520033 (2008)

Dünyaca ünlü flüt virtüözü Sir James Galway tarafından jenerasyonunun en iyi flütçüsü olarak tanımlanan Bülent Evcil; 1980 yılında MSÜ Devlet Konservatuarında başladığı flüt eğitimini Brüksel Kraliyet Konservatuarı ve Heidelberg-Mannheim Müzik Yüksekokulu'yla tamamladı. 1992 yılında Sir James Galway'in Dublin'de düzenlediği flüt seminerindeki "en iyi yorumcu" yarışmasında kazandığı 2.lik ödülü ona ünlü virtüozün öğrencisi olma fırsatını sağladı. 2000-2005 yılları arasında İstanbul Devlet Opera ve Balesinde flüt Grup Şefi olarak çalışan sanatçı, halen İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası'nda Flüt Grup Şef Yardımcısı, Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası'nda Solo Flütçü ve İ.T.Ü Müzik İleri Araştırmalar Bölümü Master programında da flüt öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Evcil aynı zamanda uluslararası orkestralarda solo flütçü ve 1. flütçü olarak yer almaktadır.
Bunlar arasında; Lorin Maazel'in şefliği altındaki "Arturo Toscanini Filarmoni Orkestrası " İtalyan Uluslararası Senfoni Orkestrası, Sao Paulo Devlet Senfoni Orkestrası sayılabilir.
Solist kariyerine de yurtiçi ve yurtdışında yer aldığı birçok seçkin konser ve uluslararası müzik festivallerine aldığı davetlerle devam etmektedir. Bunlar arasında ; Amerikan Flütçüler Birliği (NFA) San-Diego Kaliforniya, İtalya'nın Milano kentindeki "Falaut"festivali, İngiliz Flütçüler Birliği tarafından düzenlenen 5. İngiliz Flüt Festivalleri sayılabilir. Evcil birçok TV ve Radyo programında yer aldı.
Sanatçı 2004 yılında J.Rodrigo'nun, otoritelerce dünyanın en zor flüt konçertosu olarak adlandırılan "Concierto Pastoral" isimli eserin Türkiye'de ilk seslendirilişini İstanbul, Adana ve İzmir Devlet Senfoni Orkestraları eşliğinde gerçekleştirmiştir.
Flütün Türkiye'deki popülerliğini arttırmayı ve sanatıyla Türkiye'yi dünyada en iyi şekilde temsil etmeyi kendine amaç edinmiş olan sanatçı, Belçika Kraliyet sanat teşvik madalyası sahibidir.
Tango severlere öneriyoruz.

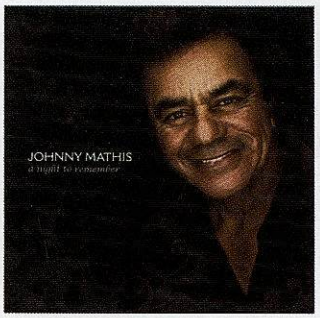

Johnny Mathis

A Night to Remember
BMG 10038 (2008)

1935 doğumlu Grammy Ödüllü Şarkıcı Johnny Mathis'in yaşlanmayan en güzel aşk şarkılarının yer aldığı "A Night To Remember" kesinlikle hayranlarının kaçırmaması gereken bir albüm. Romantik pop ile jazz'ı birleştiren şarkıcının bu albümündeki birbirinden güzel 12 şarkının içinde: A Night To Remember'ın yanı sıra Walk On By, You Make Me Feel Brand New, Always And Forever gibi unutulmazlar da yer alıyor.

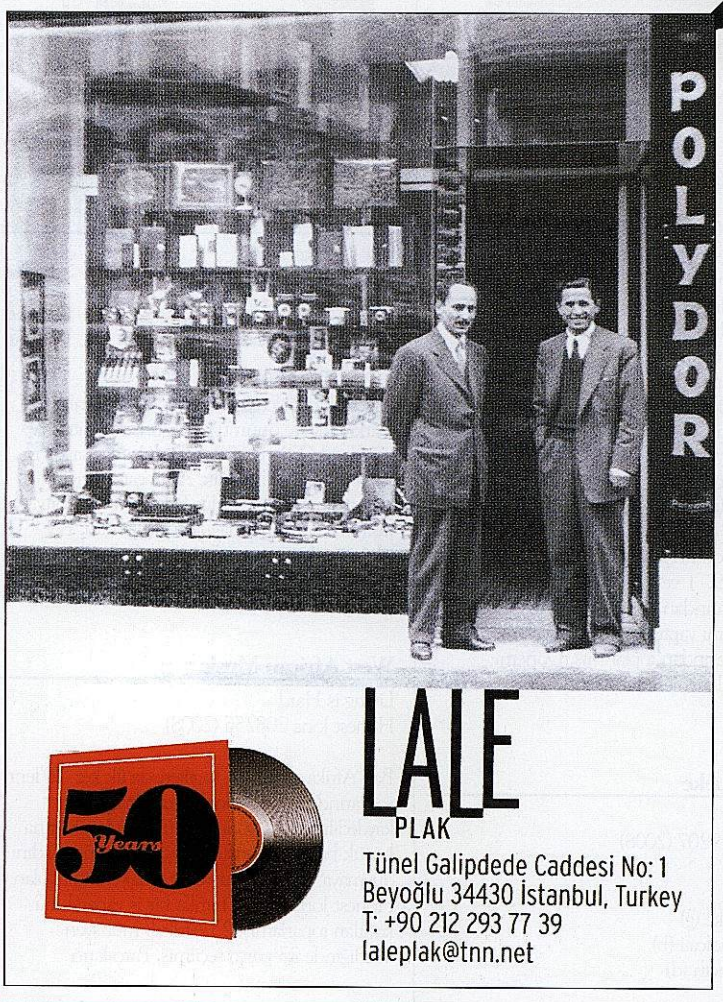

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

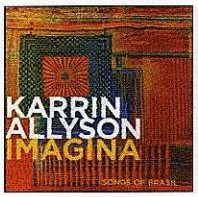

Songs of Brasil
Karrin Allyson
Mar 25, 2008
Concord

Karrin Allyson	Piano, Arranger, Vocals, Producer, Liner Notes
Abbey Anna	Art Direction
Chris Caswell	Arranger
Ethan Donaldson	Assistant Engineer
David Finck	Arranger, Bass (Acoustic)
Rod Fleeman	Guitar (Acoustic), Arranger
Josiah Gluck	Engineer, Mixing
Gil Goldstein	Piano, Accordion
Mary Hogan	A&R
George Horn	Mastering
Steve Nelson	Marimba, Vibraphone
Jesse Nichols	Assistant Engineer
Andrew Pham	Art Direction, Package Design
Nick Phillips	Producer
Randee Saint Nicholas	Photography
Michael Spiro	Conga, Pandeiro, Surdo, Cuica, Shaker, Guiro, Tamborim
Todd Strait	Drums
Doug Walters	Arranger

Live
Brad Mehldau Trio
Mar 25, 2008
Nonesuch

Jeff Ballard	Drums
Greg Calbi	Mastering
James Farber	Engineer, Mixing
John Gall	Design
Larry Grenadier	Bass
Robert Hurwitz	Executive Producer
Rick Jacobsohn	Engineer
Timothy Martyn	Engineer
Brad Mehldau	Piano, Producer
Michael "Mick" Wilson	Photography

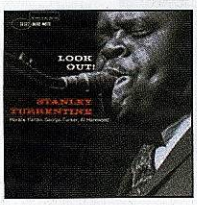

Look Out
Stanley Turrentine
Mar 25, 2008
Blue Note

Bob Blumenthal	Liner Notes
Ronnie Brathwaite	Cover Photo
Michael Cuscuna	Reissue Producer
Ira Gitler	Original Liner Notes
Al Harewood	Drums
Gordon Jee	Reissue Director
Alfred Lion	Producer
Reid Miles	Cover Design
Horace Parlan	Piano
George Tucker	Bass
Stanley Turrentine	Sax (Tenor)
Rudy Van Gelder	Remastering
Francis Wolff	Photography
Amanda Wray	Reissue Design

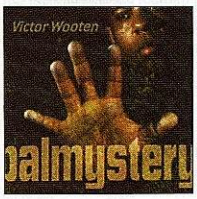

Palmystery
Victor Wooten
Apr 1, 2008-06-05
Heads Up

Amir Ali	Violin, Lute, Vocals, Voices, Darbouka
Steve Bailey	Engineer, Fretless Bass
Robert Battaglia	Engineer, Mixing
John Billings	Bass
J.D. Blair	Drums
Richard Bona	Percussion, Vocals
Brad Bowden	Engineer
Dane Bryant	Keyboards
Alvin Chea	Vocals
Jeff Coffin	Sax (Baritone), Sax (Tenor)
Kart Denson	Sax (Tenor)
Neal Evans	Organ
Future Man	Organ, Piano, Keyboards, Vocals
Barry Green	Trombone
Daniel Hunt	Voices
James "Duke" Jackson	Conga
Will Kennedy	Drums
Alvin Lee	Guitar
Derrick Lee	Vocals
Keith Lee	Vocals
Howard Levy	Harmonica
Raymond Massey	Drums
Rod McGaha	Trumpet
Steven Parke	Art Direction, Design, Photography
Chuck Rainey	Voices
Mike Stern	Guitar
Kurt Storey	Engineer, Mixing
Shawn "Thunder" Wallace	Sax (Alto)
Derico Watson	Drums
Saundra Williams	Vocals, Voices
Adam Wooten	Voices
Dorothy G. Wooten	Vocals
Holly Wooten	Voices
Regi Wooten	Bass, Guitar
Roy Wooten	Handclapping, Cajon, Shaker
Rudy Wooten	Sax (Alto)
Victor Wooten	Bass, Vocals, Handclapping, Engineer, Fretless Bass, Drum Programming, Mixing, Soloist, Slide Bass, Tenor Bass

Life in Leipzig
Ketil Bjørnstad/Terje Rypdal
Apr 15, 2008
ECM

Ketil Bjørnstad	Piano, Liner Notes
Matthias Creutziger	Photography
Manfred Eicher	Executive Producer
Sascha Kleis	Design
Arne Reimer	Photography
Terje Rypdal	Guitar

Moonshine
Dave Douglas & Keystone
Apr 15, 2008
Koch

Adam Benjamin	Fender Rhodes
Al Brandtner	Graphic Design
Damien Chennells	Engineer
Geoff Countryman	Editing, Mastering, Mixing
DJ Olive	Turntables, Voices
Dave Douglas	Trumpet, Producer
Juan Carlos Hernández	Photography
Brad Jones	Ampeg Baby Bass
Gene Lake	Drums
Tyler McDiarmid	Editing, Mastering, Mixing
Marcus Strickland	Saxophone

Elixir
Marilyn Mazur/Jan Garbarek
Jan 28, 2008
ECM

Guri Dahl	Photography
Manfred Eicher	Producer
Jan Garbarek	Flute, Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Bjarne Hansen	Engineer
Sascha Kleis	Cover Design
Maarit Kytöharju	Photography
Marilyn Mazur	Percussion

Live at the Royal Albert Hall
The Cinematic Orchestra
Mar 17, 2008
Ninja Tune

Gavin Broom	Trumpet
Patrick Carpenter	Turntables, Electronics
Tom Chant	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Bob Dowell	Trombone (Tenor)
Lewis Edney	Trombone (Bass)
Luke Flowers	Drums
Phil France	Synthesizer, Double Bass
Paul Greenwood	Flute
Stephen Hodges	Engineer, Mixing
Nat Jones	Violin
Chris Kelly [Choir Practice]	Double Bass
Everett Martin	Double Bass
Stuart McCallum	Guitar (Electric)
Jote Osahn	Violin
Stella Page	Viola
Antonia Pagulatos	Violin
Finn Peters	Flute
Alexander Riley	Assistant
Patrick Roberts	Violin
Dominic Smith	Concept, Assistant, A&R.
Heidi Vogel	Vocals, Vocals (bckgr)

Early Reflections
The Bennie Maupin Quartet
April 22, 2008
Cryptogramophon

Alex Cline	Graphic Design
Jeff Gauthier	Associate Producer, Photography
Bennie Maupin	Clarinet (Bass), Flute (Alto), Sax (Soprano), Sax (Tenor), Producer, Graphic Design
Nolan Shaheed	Editing, Pre-Mixing
Michal Tokaj	Piano
Lukasz Zyta	Percussion, Drums

Into the Blue
Nicholas Payton
April 22, 2008
Nonesuch

Vicente Archer	Bass (Acoustic)
Bob Belden	Producer
Karina Benznicki	Production Supervisor
Mark Bingham	Engineer
Eli Cane	Executive Producer
John Gall	Design
Marcus Gilmore	Drums
Ronen Givony	Editorial Coordinator
Kevin Hays	Piano, Fender Rhodes
Nicholas Payton	Synthesizer, Trumpet, Vocals
Daniel Sadownick	Percussion
Michael "Mick" Wilson	Photography

Her First Dance
Misha Alperin
Feb 25, 2008
ECM

Misha Alperin	Piano
Stefano Amerio	Engineer
Manfred Eicher	Producer
Sascha Kleis	Design
Anja Lechner	Violoncello
Roberto Masotti	Photography
Lara Persia	Assistant
Arkady Shilkloper	Flugelhorn, French Horn

RADYO OXİ-GEN *95.9* **NTV RADYO** *102.8* **AÇIK RADYO** *94.9* **TRT RADYO-3** *88.2*
İTÜ RADYOSU *103.8* **RADYO ODTÜ** *103.1* **DİNAMO** *103.8* **RADYO BİLKENT** *96.6*

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-22:00	Caz Mavisi	"Batuhan Aytaç, Baraz Uran"	Radyo Bilkent
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Sonrası	Hande İyicil	Açık Radyo
	15:00-17:00	Jazzanova		Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	Basic Soul	Simon Harrison	Dinamo 103.8
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:15-23:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz'da Modern Kavramlar		TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	03:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Cazır Cazır	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:05-14:00	Şu-Bi-Dap	Ceylan Ertem	Açık Radyo
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-22:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Cazkolik	Feridun Ertaşkan	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
CUMA	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Türbülans	Recep Şencan	Açık Radyo
	16:00-17:00	Cazın Panoraması		TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası		Caner Beklim
	TRT Radyo-3			
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:15-04:15	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazın Panoraması		TRT Radyo-3
	13:10-14:00	Caz Kuşağı	"Sevin Okyay,Hakan Rauf Tüfekçi, Tunçel Gülsoy"	NTV Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	22:30-01:00	Caz Kulübü- Live From Nardis		NTV Radyo
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
PAZAR	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-17:00	Oxi-Gen Sunday	Rick The Reeder	Radyo Oxi-Gen
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Öteki Caz	Şevket Akıncı - Volkan Terzioğlu - Korhan Erel - Robert Reigle	Açık Radyo
	17.00 - 18.00	Aklımda Caz Var	Umut Asil	Radyo ODTÜ
	17:00-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	18:00-20:00	Beyond Jazz Radio Show	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	19.00 – 20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Merhabalar,

Bu sayımızda **Körleme** yerine **Sağırlama** yapıyoruz, dinlemediğiniz fotoğrafı tarafımızdan deforme edilmiş jazz gitaristini bilenlere armağanımız olacak. **focan@nardisjazz.com** adresine doğru ismi bildirenler arasında doğru cevabı veren 1 kişiye CD göndereceğiz. Cevabınızla birlikte açık adresinizi ve telefon numaranızı yazmanızı da rica ederiz.

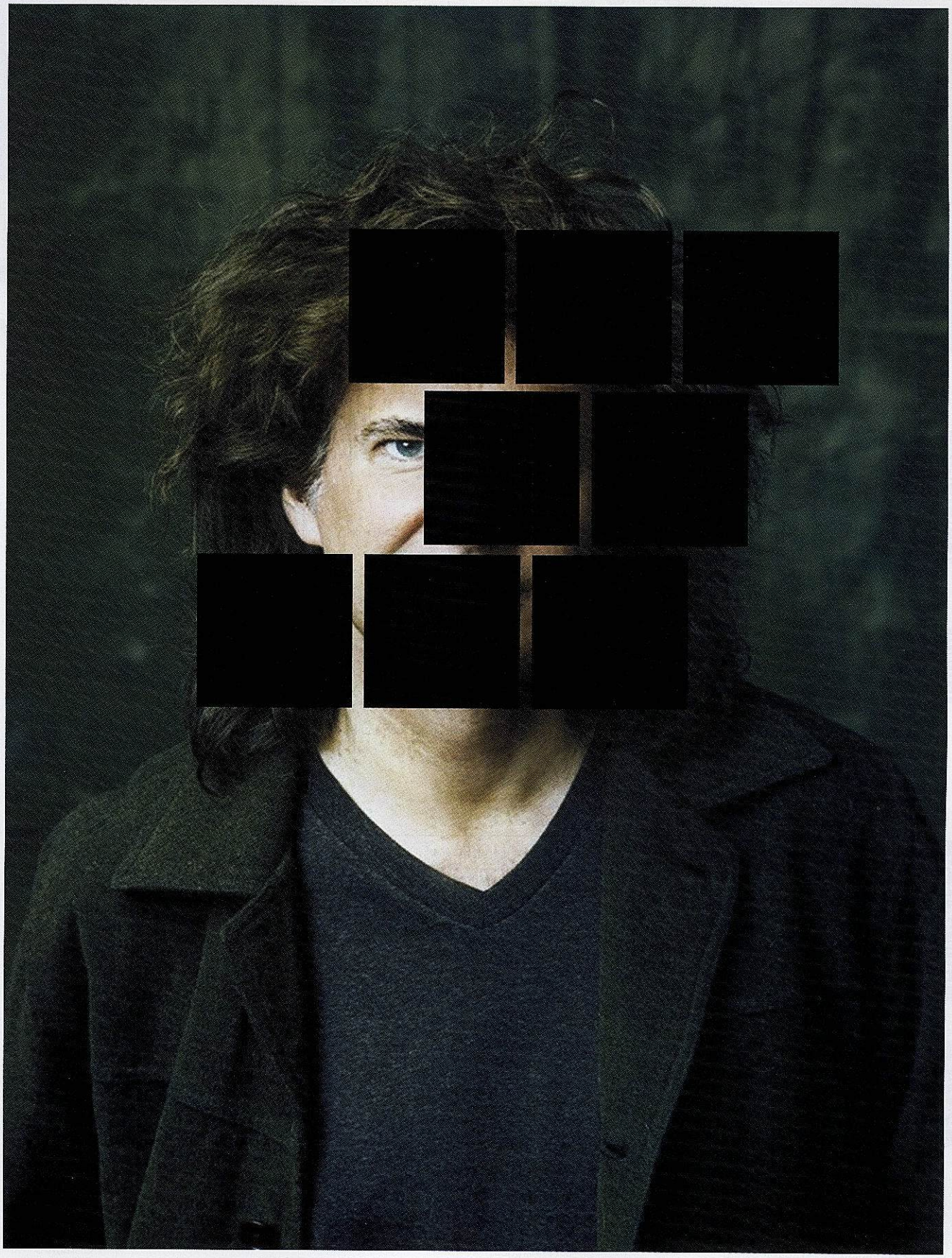

*T*ürkiye'nin Tek

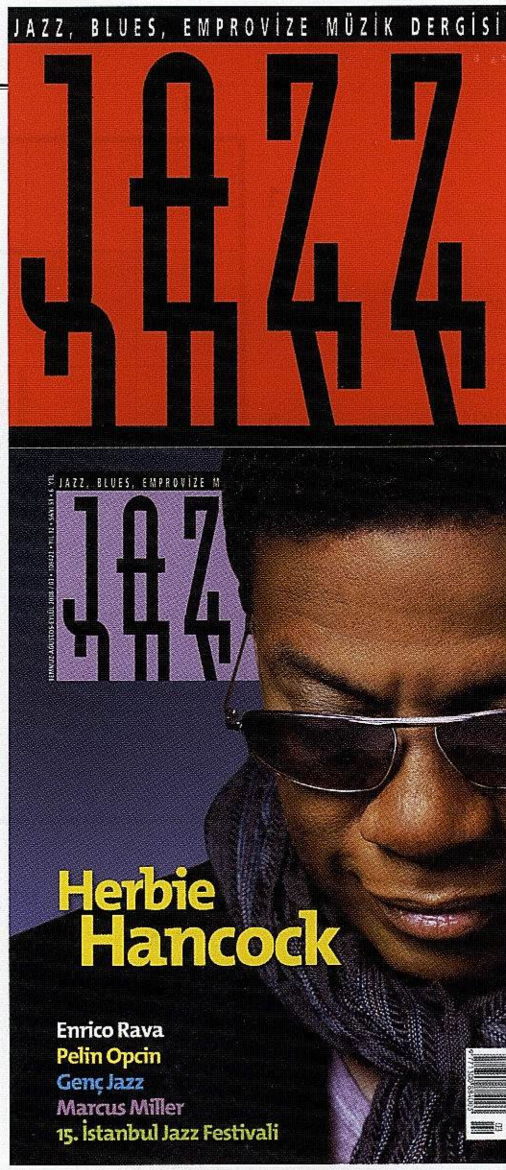

Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

A B O N E   F O R M U

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR   TEL   FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 YTL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No:

Adı Soyadı:

Geçerlilik Tarihi: İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 YTL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.
❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.
❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

S U B S C R I B E   T O   J A Z Z

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues)   24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD
❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number:

Expiration Date:

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

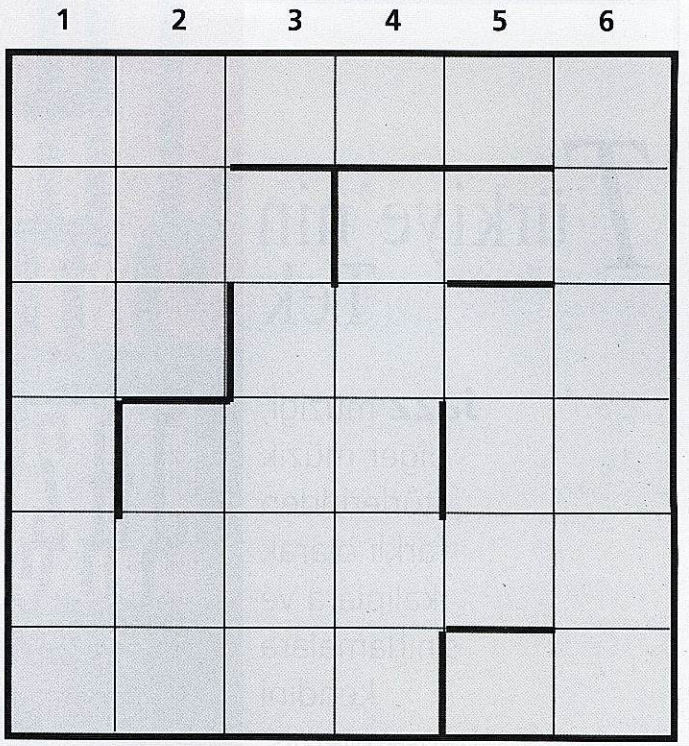

Soldan sağa:

1-Kendi ismiyle anılan büyük orkestrayla tanınmış Hollandalı kompozitör, klarinetist ve saksofoncu: _____ Breuker.

2-Tromboncu ve kompozitör Bob Brookmeyer'in Paris Suite (Challenge, 1993) albümünden bir bestesi/Bir basçı: _____ Eckhardt.

3-Bir Herbie Hancock albümü: This is _____ Drum/1934'te arkadaşlarıyla kurduğu orkestrası günümüze kadar gelen, Sovyet cazının ilk isimlerinden olan müzisyen: _____ Lundstrem (1916-2005).

4-La notasının harf karşılığı/Brezilyalı bir şarkıcı/Art Blakey'nin takma isimlerinden biri.

5-Charles Lloyd'un son albümü: Rabo _____ _____.

6-Bir Keith Jarrett albümü: Nude _____/Bir davulcu: _____ Foster.

Yukarıdan aşağıya:

1-AACM ekolünden bir trompetçi: _____ Leo Smith.

2-Avantgarde çalışmalarıyla tanınan kadın soprano saksofoncu: Jane _____ Bloom/Medicine Wheel ve son olarak Man Size Safe ismini verdiği gruplarıyla tanınan basçı: _____ Allison.

3-Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/John McLaughlin'in son albümünde bu kelime geçer.

4-Tromboncu Jeb Bishop'ın 98 Duets albümünde bir parça/Ünlü Passport grubunun kurucusunun ismi.

5-Mi notasının harf karşılığı/_____ Love Supreme (John Coltrane)/Dave Liebman'ın The Elements: Water (Arkadia, 1999) albümünde bir bestesi: _____ and Flow/Take the _____ Train (Billy Strayhorn).

6-Charlie Haden, David Murray Big Band, Ray Barretto ve David Sanchez ile çalışmış olan, son dönemde üst üste kendi adına kayıtlar yapan Porto Rikolu saksofoncu: _____ Zenón.

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Selim Dikel - Cağaloğlu/İstanbul
Beran Paçacı - Eyüp/İstanbul
Ceyhun Ön - Konak/İzmir
Tolga Koca - Güzelyalı/İzmir
Umut Varış Çakırer - Şişli/İstanbul

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	B	Y	E	B	A	D
2	A	E	A	R	T	H
3	N	A	R	A	D	A
4	G	R	E	S	S	F
5	O	N	C	S	E	E
6	N	U	M	B	E	R

CAZGIR

Özgen Özman

2 tuşla, 7 kuş!

2552 Aras SMS Kargo ile 2 tuşla, 7 hizmet cebinizde!

KURYEM GELSİN!
"Kurye" yazarak 2552'ye mesaj gönderin, kuryemiz en kısa zamanda adresinize gelsin.

KARGOM NEREDE?
İrsaliye seri numaranızı yazarak 2552'ye mesaj gönderin, kargonuzun gönderdiğiniz adrese ne zaman ulaştığını kolayca öğrenin.

KARGON BİZDE
Kargonuzun şubemize ulaştığını ve mesai saatleri arasında alabileceğinizi otomatik olarak öğrenin.

KARGON YOLDA
Kargonuzun şubemize ulaştığını ve mesai saatleri arasında adresinize teslim edileceğini otomatik olarak öğrenin.

NOTLU KARGO
Sizi adresinizde bulamazsak, kargonuzun şubemize geri döndüğünü cep telefonunuza gelecek mesajdan otomatik olarak öğrenin.

ŞUBEM NEREDE?
"Şube" yazarak 2552'ye mesaj gönderin, en yakın Aras Cargo şubesinin adresini kolayca öğrenin.

KARGON TESLİM
Kargonuzun gönderdiğiniz adrese ulaştığını, otomatik olarak öğrenin.

25 52 SMS KARGO

"Kargon Bizde", "Kargon Yolda" ve "Kargon Teslim" SMS hizmetlerimiz 72 YKR (KDV hariç); "Şubem Nerede", "Kargom Nerede" ve "Kuryem Gelsin" SMS hizmetlerimiz ise kullandığınız GSM operatörünün 1 SMS bedeli üzerinden ücretlendirilecektir. "Notlu Kargo" SMS hizmetimiz ücretsizdir.

www.arascargo.com

ARAS CARGO, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.

aras cargo
önem taşır...

Sadakat mi, yenilik mi?

Sadece Boğazkere
üzümlerine
sadık kalınarak üretilen,
yepyeni, rafine bir lezzet...
Kırmızı üzümden
elde edilen
ilk ve tek rakı
Mest Boğazkere...

Mest
RAKI
Üzümüne sadık rakı

KEYİFLE VE KARARINDA İÇİNİZ

DANIŞMA HAT
mey 444 4 63